

17455.27 ✓

ΒΑΤΤΑΡΙΣΜΟΙ

ΗΤΟΙ

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ

ΤΗΣ ΛΕΙΒΗΣΙΑΝΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΤ' ΕΓΧΩΡΙΩΝ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ ΕΝ ΤΕΛΕΙ

235
ΥΠΟ

Μ. Ι. ΜΟΥΣΑΙΟΥ

ἀπὸ τριακονταετίας ἐν Λειβησίᾳ διδάσκοντος.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ

Παρά τῶν ἀγίων Κωνσταντίνου

1884

64384

ΒΑΤΤΑΡΙΣΜΟΙ

PA

1153

L4

M6

1884

(Σπ. βιβ.)

Πάν αντίτυπον φέρει τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν τοῦ συγ-
γραφέως· τὰ δ' ἐκ τυποκλοπίας προερχόμενα καταδιώκονται
κατὰ τὸν νόμον.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

43640

ΤΗ ΑΓΝΗ ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΙΑ ΨΥΧΗ,

ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΔΙΑΚΑΩΣ

ΤΗΝ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑΝ

ΠΟΘΗΣΑΝΤΟΣ

ΚΑΜΕ ΟΣΟΝ ΕΝΗΝ ΠΑΙΔΕΥΣΑΙ ΠΟΝΗΣΑΝΤΟΣ

ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΣΗΜΑ

ΕΥΣΕΒΩΣ ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Ο ΣΥΣΤΑΤΑΞ

5

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ 2011

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ 2011

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ 2011

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗΣ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑΣ

ΕΚΔΟΣΗ 2011

ΕΚΔΟΣΗ 2011

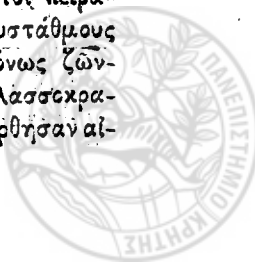

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ ἀρχαία Λυκία (κατὰ τὸν γεωγράφον Στράβωνα ἐν 14') ἀρχομένη ἀπὸ τινος ὄρους ἀπέναντι τῆς νήσου Ρόδου κειμένου καὶ καλουμένου «Δαίδαλα» ἔληγε εἰς τὰ δυτικά παράλια τοῦ Παμφυλίου κόλπου (νῦν κόλπου τῆς Ἀτταλείας), ὅπθεν συνείχετο μετὰ τῆς Παμφυλίας, μεθ' ἧς πρὸς τὰ νοτιοανατολικά συνείχετο ἡ Κιλικία. Ἡ Λυκία ἄρα ἐσχημάτιζε χερσόνησον, ὀριζομένην πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ Παμφυλίου κόλπου, πρὸς ἄρσμάς ὑπὸ τοῦ Ροδιακοῦ πελάγους, πρὸς Μεσημβρίαν ὑπὸ τῆς Μεσογείου καὶ πρὸς Ἄρκτον συνείχετο πρὸς τὴν Καρίαν καὶ Πισιδίαν.

Ὁ Γλαῦκος κόλπος λοιπὸν (νῦν κόλπος Μάκρης) ἀκριβῶς πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἀπέναντι τῆς νήσου Ρόδου κείμενος κατὰ τὸν αὐτὸν Γεωγράφον ἀνήκει εἰς τὴν Λυκίαν, καὶ ἡ Μάκρη δὲ ἐν τῷ μυθῷ τοῦ κόλπου τούτου κειμένη ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας Τελμισσοῦ, ἀνήκει ἐπίσης εἰς τὴν Λυκίαν.

Περὶ Λυκίας καὶ Λυκίων δυστυχῶς δὲν σώζονται γραπτὰ μνημεῖα, καὶ ὁ γεωγράφος, ἐν ἔχῳ μετὰ χεῖρας, ἐμπαιρόδως μνείαν ποιούμενος τῶν Λυκίων λέγει αὐταῖς λέξεσι τὰ ἑξῆς: «ὁ δὲ παράπλους ἅπας ὁ Λυκιακὸς σταδίων εἴκοσι καὶ ἑπτακοσίων καὶ χιλίων, τραχὺς δὲ καὶ χαλεπός· ἀλλ' εὐλίμενος σφόδρα, καὶ ὑπὸ σωφρόνων κατοικοῦμενος ἀνθρώπων. Ἐπεὶ ἦγε τῆς χώρας φύσις παραπλησία τοῖς Παμφύλοις καὶ τοῖς τραχειώταις Κιλικίην, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ὀρητηρίοις ἐχρῶντο τοὺς τόπους πρὸς τὰ ληστήρια, αὐτοὶ πειρατεύοντες ἢ τοῖς πειραταῖς λαφυροπώλια καὶ ναυστάθμους παρεχοντες. Λύκιοι δὲ οὕτω πολιτικῶς καὶ σωφρόνως ζῶντες διετέλεσαν, ὥστε ἐκείνων διὰ τὰς εὐτυχίας θαλασσοκρατησάντων μέχρις Ἰταλίας, δμως ὑπ' οὐδενὸς ἐξήρθησαν αἰ-

σχροῦ κέρδους, ἀλλ' ἔμειναν ἐν τῇ πατρίῳ διοικήσει τοῦ Λυκιακοῦ συστήματος». Παρακατιῶν ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ τὸ Λυκιακὸν σύστημα, ὅτι ἦτο ἑμοσπονδία τις τῶν πόλεων τῆς Λυκίας, ἧς μετέσχον τρεῖς καὶ εἴκοσι πόλεις, ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν ἡ Ξάνθος (νῦν Κηνίσι), τὰ Πάταρα, τὰ Πίναρα (νῦν Μίνασε), τὰ Μύρα (νῦν Τέμμε) καὶ ἡ Γλῶς (νῦν Καλέ), καὶ ὅτι συνήρχοντο οἱ Λύκιοι εἰς κοινὸν συνέδριον, ἔπου πρῶτον ἐξελέγετο ὁ Λυκίαρχος, καὶ ἡ πρωτεύουσα ἦτο αἰρετή. «Συνέρχονται εἰς συνέδριον, ἔτι ἂν δοκιμάσωσι πόλιν ἐλόμενοι», εἰσὶ δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσι πόλεις αἱ τῆς ψήφου μετέχουσαι (Στραβ. αὐτόθι).

Ἐκ τῆς ἀναδιφήσεως ταύτης σκοπὸν δὲν ἔχω νὰ εἰσδύσω εἰς τὰ σκότῃ τῆς Λυκιακῆς ἀρχαιολογίας, ἧτις τυγχάνει τέως ἀντικείμενον ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης, ἀλλὰ ν' ἀποδείξω ὅτι ἡ Λυκία πρῶτως κατωκίσθη ὑπὸ Ἑλλήνων, ὡς καὶ τὸ Λυκιακὸν σύστημα καὶ ὁ Λυκίαρχος καὶ ἡ ὄνοματολογία τῆς χώρας καὶ ἄπειραι σωζόμεναι ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ τεκμηριοῦσιν. Καὶ βεβαίως χώρα εὐλίμενος καὶ γόνιμος κειμένη ἀπέναντι τῆς Ρόδου, ἥδη ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπὸ Δωριέων κατοικισθείσης, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὴν τοὺς ναυτίλους Ἑλλήνας.

Ἦδη ἐπὶ τῶν Τρωϊκῶν μνημονεύεται παρ' Ὀμήρῳ καὶ Λυκία καὶ Λύκιοι ὡς σύμμαχοι τῶν Τρώων.

«Σαρπηδῶν δ' ἤρχε Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων
τηλέθειν ἐκ Λυκίης Ξάνθου ἀπο δινῆεντος».

Πολὺ δ' ἀρχαιότερον τὰ περὶ Χίμαιραν καὶ Βελλερεφόντην καὶ Σολύμους μυθεύμενα ἐν Λυκίᾳ ἔλαβον χώραν, καὶ ὁ Στράβων μνηεῖαν ποιούμενος τῆς Χιμαίρας ἀναγράφει αὐτὴν φάραγγα ἐπὶ τοῦ ὄρους Κράγου. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Περσοκρατίας μνημονεῖται ὁ Ἰσοκράτης (ἐν τῷ πανηγυρικῷ) τῶν Λυκίων λέγων. «Λυκίων δὲ οὐδεὶς ἐκ Περσῶν ἐκράτησεν». Μνημονεῖται δὲ καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ (ἐν βίῳ Ἀλέξανδρου) Ἀρίστανδρος ὁ τελμισσεύς, διάσημος μάντις ἐξη-

1 Οἱ Λύκιοι εἶχον ἰδικὰ τῶν γράμματα, σωζόμενα ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ νομισμασιν ἀρχαίοις. Πιθανῶς δὲ κατωκίσθη ἡ χώρα πρῶτον ὑπὸ Φοινίκων, ὡς καὶ ἡ Ρόδος, καὶ βραδύτιον ὑπ' Ἑλλήνων.

γῆσας τὸ ὄνειρον τῆς Ὀλυμπιάδος, τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου μητρὸς. Ταῦτα πάντα καὶ πλεῖστα ἐρείπια πόλεων, ἀμφιθεάτρων τάφων, σαρκοφάγων, ἀνερχομένων εἰς τὴν Ἐπ. π. Χ. ἑκατονταετηρίδα, καὶ ὁ Δωρικὸς ρυθμὸς τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς, τεκμήρια τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς χώρας, καὶ αἱ ἑλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ αἱ συλλεγεῖσθαι ὑπὸ πολλῶν διασῆμων περιηγητῶν ἄγγλων καὶ γερμανῶν¹ εἰσὶν ἀχραινῆ μαρτύρια τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς χώρας².

Παρατρέχοντες δὲ τὰ ἄψυχα μνημεῖα ἐρχόμεθα εἰς τὰ ζῶντα μνημεῖα τοῦ Λυκιακοῦ πληθυσμοῦ, ἅτινα ~~τίθιν~~ οἱ διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ διασωθέντες καὶ διατηρήσαντες καὶ τὸν ἔθνησμον καὶ τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ Λειθησιανοὶ καὶ Μεγισταῖοι, οἱ μόνοι γραικοὶ κάτοικοι τῆς χώρας. Βεβαίως χώρα, ἣτις ἐθαλασσοκράτησε μέχρις Ἰταλίας καὶ εἶχεν εἴκοσι καὶ τρεῖς πόλεις μετεχούσας ψῆφου εἰς τὸ Λυκιακὸν σύστημα, οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἔσχε καὶ διπλασίας ὑποδεστέρας, καὶ τριπλασίας τρίτης τάξεως πόλεις, καὶ δεκαπλασίας κώμας, καὶ πληθυσμὸν ἀνάλογον. Σήμερον ὅμως τὰ ναυάγια τῶν Λυκίων ἀνέρχονται εἰς δεκαεπτὰ περίπου χιλιάδας Γραικοῦς, ὧν δώδεκα περίπου χιλιάδες οἰκοῦσι τὴν νῆσον Μεγίστην (Καστελλόρριζον), καὶ τὰς παρακειμένας αὐτῇ παραλίους (ὅσον Κάλαμον (Καλαμάκι), Φοινικοῦστα, Μύρα καὶ Ἀντίφελον), κέντε δὲ περίπου χιλιάδες οἰκοῦσι τὴν Μάκρην καὶ τὰ Λειθήσιον, οἱ δὲ λοιποὶ ἢ διεσκορπίσθησαν ἢ ἐξισλαμίσθησαν. Ἐρείπια δὲ ἑλλεινὰ ὀρῶνται αἰ

¹ Τῷ 1842 ἡ Ἀγγλία ἐνήργησεν ἀνασκαφὰς ἐν Ἐάνθῳ (νῦν Κηνίφι) καὶ ὁ Ἄγγλος Fetor συνέγραψε περιήγησιν τῆς Λυκίας. Τῷ 1882 ἡ Αὐστρουγγρική κυβέρνησις ἀπέστειλεν ἐπιτροπὴν ἐπιστημόνων, ἣτις περιελθούσα καὶ συντάξασα τὸν χάρτην τῆς Λυκίας ἐνήργησεν ἀνασκαφὰς παρὰ τὰ Μύρα, καὶ μετέφερε τοὺς ὑπερμεγέθεις λίθους ἐνδὸς ναοῦ, φέροντος ἀνάγλυφα, ὧν ἡ ἀξία συμπεραίνεται ἐκ τῆς γενομένης δαπάνης εἰς 15,000 λίρας ὑπολογιζομένης.

² Ὁ μὲν σὺν ποιητῆς ἐτέροισι τῶν Λυκίων ποιεῖ τοὺς Σολύμους. Ὑπὸ γὰρ τοῦ τῶν Λυκίων βασιλέως πεμφθεὶς ὁ Βαλλεροφόντης ἐπὶ δεύτερον τοῦτον ἄθλον «Σολύμοιοι μαχέσασθαι κυδαλίμοισιν». Οἱ δὲ τοὺς Λυκίους πρότερον καλεῖσθαι Σολύμους, φάσκοντες ὑστερον δὲ Τερμίλας ἀπὸ τῶν ἐκ Κρήτης συγκαταβθόντων τῷ Σαρπηδόει, μετὰ δὲ ταῦτα Λυκίους ἀπὸ Δύκου τοῦ Πανδίωνος, ὃν ἐκπεσόντα τῆς οἰκείας ἐδίεξαν ὁ Σαρπηδόων ἐπὶ μέρει τῆς ἀρχῆς, οὐχ ὁμολογούμενα λέγουσιν Ὀμήρω». (Στράβων αὐτόθι).

μεγάλαι αὐτῆς πόλεις, καὶ κόρακες κράζουσιν ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἐπὶ τῶν Πατάρων, τῆς Ξάνθου καὶ τῶν Μύρων, ἧ φαίνονται ἄθλιαί τινες καλύβαι τούρκων, γεωργῶν ἢ κτηνοτρόφων!!

Ἐπειδὴ σκοπὸς τοῦ παρόντος πονήματος εἶνε ἡ ἐπανόρθωσις τῆς διεφθαρμένης Λειθησιανῆς γλώσσης, λέγομεν ἀμέσως περὶ Λειθησίου καὶ Μάκρης, ἑῶντες τὰ γεωγραφικὰ καὶ ἀρχαιολογικὰ τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχαλουμένοις εὐρωπαικοῖς, παρ' ὧν εὐρύτερον δύναται σπουδαίως τις Λύκιος νὰ μεταγλωττίσῃ τὰ ἀφορῶντα τὴν χώραν ταύτην, ἐπειδὴ ἐπὶ τοῦ παρόντος οὐδένα ἀρχαιολόγον ἔχομεν, ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὸν περὶ τὴν Λυκιακὴν νομισματολογίαν πεπειραμένον κ. Ἰωάννην Λουϊζίδην, ὅστις ἐπεσκέφθη καὶ τὸ Βρεττανικὸν μουσεῖον ὡς τοιοῦτος.

Γλῶσσα τῶν Λειθησιανῶν εἶνε ἡ Ἑλληνικὴ μιξοβάρβαρος ἢ παρεφθαρμένη ἀνάμικτος μὲ πολλοὺς Δωρισμούς, καὶ σώζουσα τραχυστομίαν τινὰ παρὰ τοῖς πρεσβυτέροις, ἦν πιθανῶς μετέλαβον ἐκ τῶν ἀρχαίων γειτόνων τῶν Κερῶν, οὓς ὁ Ὀμηρὸς ἀποκαλεῖ βαρβαροφώνους. Οὐδὲν λοιπὸν παράδοξον καὶ ἀρχαιότερον νὰ ἦσαν βαρβαρόφωνοι· ἡ δὲ τουρκικὴ κατάκτησις ἐποίησε τὸ γεγονός τοῦτο θετικώτερον.

Ἡ νῦν Μάκρη ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Γλαύκου κόλπου κειμένη εὐρηται ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τῆς ἀρχαίας Τελμισσοῦ, ἔχουσα λιμένα εὐρυχωρὸν καὶ ἀσφαλῆ, καὶ ὀνομασθεῖσα Μάκρη ἵσως ἐκ τοῦ ἐπιμήκουσ σχήματος τοῦ λιμένος, ἢ ἐκ τινος ἐπιμήκουσ νησιδίου κειμένου εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος καὶ καλουμένου «Παλαιὰ Μάκρη». Εἶνε δ' ἔμπορεῖον ὁ τόπος οὐκ εὐκαταφρόνητον, ἂν καὶ τὰ παρακείμενα ἔλη καλιστῶσι τὸ κλίμα βαρὺ καὶ πυρετοβριθές, καὶ ὁσημέραι συνοικίζεται ὑπὸ Λειθησιανῶν καὶ ἀλλοδαπῶν, ἰδίως Ροδιῶν Ὀθωμανῶν καὶ Χριστιανῶν.

Πρὸς Νότον τῆς Μάκρης εἰς ἀπόστωσιν ὠριαίαν κεῖται κοιλάς εὐμεγέθης, καὶ εἰς τὴν μεσημβρινὴν αὐτῆς πλευρὰν εὐρηται ἡ κωμόπολις Λειθήσιον, κατοικουμένη ὑπὸ 650—700 περίπου οἰκογενειῶν χριστιανικῶν, ἀμιγῆς πάσης ἄλλης φυλῆς.

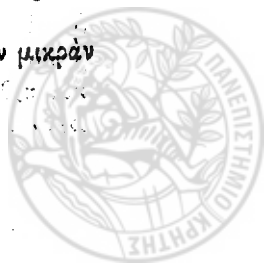
Ὁ κόλπος τῆς Μάκρης (Γλαῦκος) ἀπ' ἀρκτου καὶ ὀτροῦ

Συμβόλου (Συμπούλου) πρὸς Μεσημβρίαν καὶ ἡ Ῥοδιακὴ Θάλασσα πρὸς Δυσμάς περικυκλοῦσι χερσονησώδη προεκβολὴν ἐφ' ἧς κεῖται ἡ κωμόπολις Λειθήσιον. Ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ, ἣτις διὰ τὸ μέγεθος σχηματίζει πεδῖον τερπνόν, ἀπαντῶσιν ἄμπελοι, συκαῖ, καὶ ἄκαρπα δένδρα, καθιστῶντα τὸ κλῆμα εὐκραές, καὶ εἰς θερρινὴν κατοικίαν τῶν Μακρηνῶν περισπούδαστον. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑπάρχει ποτάμιον ὕδωρ, ὑδρεύονται ἐκ φρεάτων παλαιωτάτων οἱ κάτοικοι, καὶ ἐξ ἑνὸς καὶ μόνοῦ ὑδραγωγείου, ὅπερ ἐνίοτε στεριεῖ, τὸν δὲ χειμῶνα τὰ ἐκ τῶν πέριξ ὄρων καταρρέοντα ὄμβριμα ὕδατα καταλειβόμενα λιμνάζουσιν ἐν τῇ δυτικῇ τῆς κοιλάδος πλευρᾷ καὶ καταβυθίζονται μὴ εὐρίσκοντα διέξοδον εἰς ὑπογίους καταβόθρας καλουμένας ὑπὸ τῶν ἐντοπιῶν «χάρωντας» (τουρκιστὶ τουτέν), ἴσως ἐκ τοῦ Χάριθδιδος ἢ ἐκ τοῦ Χάρωνος (ἄδου). Τὰς κατακλυζόμενας ταύτας ἀρούρας καλοῦσιν ἀργαῖς, ἧτοι γαιίας ἀργάς (ἀγεωργήτους) ἐν ὥρα χειμῶνος. Ἐκ δὲ τῆς φύσεως ταύτης τοῦ τόπου εἰκοτολογεῖται ἡ παραγωγή τῆς λέξεως Λειθήσιον (κατ' ἀναλογίαν τῆς λέξεως Λειβαδιά, λειβάδιον¹, λειβάσιον ἐκ τοῦ λεῖβειν = καταρρέειν, ἐξ ἧς βεβαίως παράγεται καὶ ἡ λίμνη, λιμῆν, λειμῶν κ. τ. τ. Ὁ Στράβων ἀναφέρει ἐντεῦθεν τοῦ Κράγου χωρίον ἐν Φάραγγι ὠκνημένον Καρμυλησσόν. Τὸ ὄρος Κράγος κεῖται πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Λειθησίου καταλήγον εἰς ἑπτὰ ἀκρωτήρια πρὸς Νότον (sette capi). Ὁ δὲ διάσημος χαρτογράφος Kiepert ἐν τῷ χάρτῃ τῆς ἀρχαίας τοπογραφίας τίθησι τὴν Καρμυλησσόν ἀκριβῶς ἐν τῇ θέσει τοῦ νῦν Λειθησίου. Οὐδὲν δὲ παραδόξον, ὅτι μετέπεσεν ἡ λέξις ἀπὸ Καρμυλησσοῦ εἰς Λειθήσιον. Ὅπως δὴποτε ἡ λέξις εἶνε ἑλληνικὴ καὶ ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀνέκαθεν παραδεδεγμένη, διότι οἱ ἐγχώριοι ὀθωμανοὶ καλοῦσι τὴν κωμόπολιν Καγιά ἧτοι βράχον, ἐν ᾧ ἐν τοῖς ἀρχαίοις γράφεται Λειβίς—Καργεοὶ τὸ ὄνομα τῆς χριστιανικῆς συνοικίας. Εὐλόγως λοιπὸν συμπεραίνεται ὅτι ταῦτο τὸ ὄνομα ἔφερον ὁ τόπος ἐπὶ τῆς τουρκικῆς κατακτίσεως.

Μετὰ τὴν κατάκτησιν οἱ πλείστοι τῶν ἀνὰ τὴν μικρὰν

1. Ἐν Πελοποννήσῳ ἀπαντᾷ χωρίον Λειβάριοιον.

Ἄσσαν ὁμογενῶν ἀπώλεσαν τὴν ἔθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν, διασώσαντες μόνον τὴν θρησκείαν, καὶ διατηρήσαντες τὴν γραφὴν (διότι καὶ οἱ τουρκόφωνοι χριστιανοὶ Ἑλληνιστὶ γράφουσι), ἀναγκαζόμενοι βεβαίως ὑπὸ τῶν τυράννων. Ἐν Λειθησίῳ ὁμοῦ ἐσώθη ὅπως δὴποτε (φαίνεται διὰ τὸ παράλιον τῆς χώρας) ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ τόσον παρεφθαρμένη, ὅσον ἐν Χαλδίᾳ καὶ ἐν Σίλλῃ, ὅπου διεσώθη κάπως ἔχνος γλώσσης Ἑλληνικῆς ἐν τῷ στόματι τῶν χριστιανῶν. Ἡ γλῶσσα τῶν Λειθησιανῶν εἶνε ὁμάλῃ καὶ ἡ προσωπία ἀδιάφθορος εἰς τρόπον, ὥστε ὁ πεπαιδευμένος Λειθησιανὸς δύναται νὰ μὲρψῶσῃ τὴν γλῶσάν του, χωρὶς νὰ διασώζῃ οὐδὲν ἔχνος Λειθησιανισμοῦ, τοῦθ' ὅπερ δὲν συμβαίνει παρὰ τοῖς Αἰγαιοπελαγίταις, οἵτινες καὶ γραμματιζόμενοι σώζουσι τὴν προφορὰν τῆς πατρίδος των.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐν τῇ προτασσομένη ἀγγελίᾳ εἴρηται, διατελῶν διὰσκαλὸς ἐν Λειθησίῳ, καὶ σεμνυνόμενος ὅτι συντέλεσα εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων ἐν τῇ κωμοπόλει ταύτη οὕτῃ καὶ ἰδιαιτέρα πατρίδι μου, παρετήρησα σπουδαῖον κώλυμα εἰς τὴν πρόοδον τῶν γραμμάτων τὸ ἐγγώριον ἰδίωμα, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἔδωκα τὴν ὠθησιν τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἣτις ὁσημέραι κρατύνεται καὶ λαμβάνει διαστάσεις, (μάλιστα ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Π. τοῦ ἁγίου Πισιδίας Κ. Παρθενίου. ὅστις ἐπιστήσας τὴν προσοχὴν του ἰδίου εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, συνέστησεν ἐνταῦθα ἐφορίαν ἣς προϊσταται ὁ ἀξιότιμος Ἰατρός κ. Β. Ι. Σαράφης, ἣτις παρέχει ἐλπίδας τῆς ἐπὶ τὰ κρείττω προαγωγῆς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν τοῖς γυμνασίοις καὶ τῷ Πανεπιστημίῳ ἐκπαιδευόμενοι νέοι συμπολίται παρέχουσι ἀσφαλῆ ἐχέγγυα τῆς ἐπὶ τὰ κρείττω προόδου τῶν γραμμάτων) παρετήρησα διὰ μακρᾶς πείρας, ὅτι ἡ ἐγγώριος γλῶσσα εἶνε σπουδαῖον πρόσκομμα τῆς προόδου. Παρατηρήθη, π. χ. ὅτι μαθητῆς τις προδιβαζόμενος εἰς τὸ οὕτω δὴ καλούμενον ἑλληνικὸν σχολεῖον ἔχει ἀνάγκην νὰ χρονοτριβῆσῃ πολὺ, ἵνα ἐννοήσῃ τὴν γλῶσσαν τῆς ἐξηγήσεώς του καὶ τὸ κείμενον τῆς καθωμιλημένης, ἀπαιτεῖται δὲ μακρὸς χρόνος καὶ πολλὴ ἀσκησις, ἵνα δυνηθῇ νὰ γράψῃ ἢ ἐκφράσῃ τὴν ἰδέαν του εἰς γλῶσσαν καθαρῆσαν. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς

καθηκόν, ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον, οὐχὶ κατὰ μέρος, ἀλλ' ἐν συνόλῳ θεωρουμένου. Τοῦτο ὑπαγορεύει καὶ ἀπαιτεῖ ὁ αἰὼν, καθ' ὃν διαβιοῦμεν, ὅστις αἰὼν τῶν φώτων καὶ τῆς προόδου εἶνε καὶ ὀνομάζεται.

Διὰ τοὺς σπουδαίους τούτους λόγους, ὧν τὴν σπουδαιότητα μόνον ὁ σπουδαῖος ἐγκύψας, καὶ ἐπισταμένως μελετήσας τὰ μορφωτικὰ καὶ προοδευτικὰ τῆς κοινωνίας μέσα δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ, ἐσκέφθην ἐπάναγκες καὶ κατεπεῖγου νὰ συνταχθῇ ἐν λεξιολόγιον ἐπανορθωτικὸν τῆς χυδαίας ἡμῶν γλώσσης, ἐκπληροῦν τὸν ἀνωτέρω σκοπόν. Βεβαίως ὁ δυνάμενος ν' ἀναγινώσκῃ Λειβησιανός, ἔχων μετὰ χειρᾶς ἐν πρόχειρον ἐγχειρίδιον ἐπανορθωτικὸν τῆς γλώσσης του, ἐὰν ἔχῃ μικρὰν ὀσιν φιλοτιμίας καὶ τὸν κοινὸν νοῦν, ὅσάκις θέλει νὰ μάθῃ, ποία εἶνε ἡ προφορά τῆς δεῖνος λέξεως, καὶ τίς τουρκικὴ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν δεῖνα τουρκικὴν, ἣν ἔμαθεν εἰς τὴν πατρίδα του. Θὰ ἀνάγκη τὸ λεξιολόγιόν του, καὶ ὁ ἀντικαθιστᾶ τὴν ἐσφαλμένην διὰ τῆς ὀρθῆς προφορᾶς, καὶ καὶ τὴν ξένην λέξιν διὰ τῆς ἐθνικῆς του λέξεως. Οὕτω δὲ σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι ὁ ἀποσκορακίζωνται αἱ παρεφθαρμένα καὶ ξενικαὶ λέξεις, καὶ θὰ καταλάβωσιν τὸν τόπον αὐτῶν αἱ ὀρθαί, ὥστε εἰς μίαν ἀνωτέραν ἐποχὴν νὰ εὐρεθῇ ἡ ὀρθὴ γλῶσσα εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ. Τίς ἀγνοεῖ, φέρ' εἰπεῖν, ὅτι πρὸ εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν τὸ παιδίον ἐκάλει τὸν πατέρα ἀφέντην, καὶ τὴν μητέραν μάναν; Καὶ ὅμως σήμερον οὐδεὶς ἀκούει τὰς λέξεις ταύτας ἐν τῷ στόματι τοῦ λαοῦ, καὶ τὸν τόπον αὐτῶν κατέχουσιν εὐσχημόνως αἱ εὐγενεῖς λέξεις Πάτερα καὶ Μητέρα. Ἐπ' ἴσης ἡ τουρκικὴ λέξις Γιαγκῆνι ν σημαίνουσα τὸν πυρετὸν ἦτο εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ, καὶ ἐσήμαινε τὸν ἀνευ ρίγους εἰσβάλλοντα πυρετὸν, ἐνῶ τὸν μετὰ ρίγους εἰσβάλλοντα διαλείποντα ἐκάλουν Βλάβην-ἢ Θέρμην. Νῦν ἐπὶ 50 τοῖς 100 ἀκούεται ἡ λέξις πυρετός. τὰ παραδείγματα ταῦτα δηλοῦσι τρανῶς, ὅτι ὁ λαὸς φιλοτιμεῖται νὰ ἐξευγενίσῃ τὴν γλῶσσαν του, καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὰς βαρβάρους λέξεις. Νῦν μάλιστα, ὅτε πάντες φιλοτιμοῦνται νὰ μιμηθῶσι τοὺς λογίους, καὶ θέλοντες νὰ ἑλληνίσωσι βαρβαρίζουσιν ἐτι γελοιωδέστερον, τὸ πορτοκάλιον

ρισμούς και ξενισμούς και πλουτίζοντες αὐτὴν ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἐκ τοῦ ἀκένωτου θησαυροῦ τῆς ἀρχαίας, ἐξανέστησαν κατ' αὐτοῦ ἄθροοι οἱ θιασῶται τῆς ἀρχαίας, βλάσφημον καὶ ἀντεθνικὴν ἀποκαλοῦντες τὴν μεγάλην ἰδέαν τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Καὶ ὅμως ὁ χρόνος ἀπέδειξε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐὰν ἔξη σήμερον ὁ αἰοίδημος ἀναμορφωτῆς τῆς καθωμιλημένης καὶ οἱ κατήγοροί του, ἐκεῖνος μὲν ἤθελεν δεικνύει αὐτοῖς τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τῆς ἐθνικωτάτης αὐτοῦ γνώμης, τῆς Παλιγγενεσίας τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, οὗτοι δὲ ἤθελον καλύψει τὸ πρόσωπον ὑπ' αἰσχύνῃς ἀπέναντι τῆς πρακτικῆς ταύτης ἀληθείας.

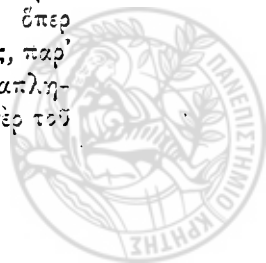
Ἀρχόμενοι δὲ τοῦ καθαρισμοῦ τῆς αἰγείου κόπρου τῆς σωρευθείσης ἐπὶ τῆς θεσπεσίας γλώσσης τοῦ Πλάτωνος, πρῶτον μὲν συνέγραψεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ τὰ ἀθάνατα προλεγόμενά του, ἔπειτα δὲ συνέλεξε τὸν Κώδικα τῆς καθωμιλημένης ἐν τοῖς Ἄ τ ά κ τ ο ι ς αὐτοῦ, δι' ὧν ἀπέδειξε τὴν ἑλληνικὴν ρίζαν τῶν πλείστων παρεφθαρμένων λέξεων, καὶ παρήγγειλε νὰ συλλεγῶσιν ἐπιμελῶς τὰ «Ζῶντα μνημεῖα ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ», δι' ὧν καὶ ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν καταγωγὴ ἀριδῆλως ἀποδειχθήσεται πρὸς τοὺς ἀμφισβητοῦντας σοφοὺς τῆς Ἑσπερίας, καὶ ἡ γλῶσσα κατὰ μικρὸν καὶ βαθμηδὸν εἰς πλοῦτον καὶ εὐπορίαν ἀνυψθήσεται, ἔχουσα θησαυρὸν ἀνεξάντλητον τὴν μητέρα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς. Ὁ Κοραῆς εἶχε μέγα δίκαιον καὶ τὸ ἔθνος ἀκολουθοῦν τὴν ὁδὸν ἣν ἐχάραξεν ὁ πατὴρ τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς φιλολογίας, ἀνέπτυξε καὶ ἀναπτύσσει ἐν διαστήματι ἡμίσεως αἰῶνος τὴν γλῶσσαν του εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον.

Τὸ δεῖγμα τοῦ αἰοίδιμου Κοραῆ συνιστῶν ὡς ἐθνικὴν διαθήκην καὶ ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει μέγας διδάσκαλος τοῦ ἔθνους Κ. Ἀσώπιος παρήγγειλε τοῖς ἑαυτοῦ ὀμιληταῖς νὰ περισυλλέγωσιν ὡς ἱερά λείψανα τὰς ἀπανταχοῦ ῥαλουμένας λέξεις, φράσεις, προσημίας, ἄσματα, ἤθη καὶ ἔθιμα, αἰνίγματα, παιδιὰς, προλήψεις, δυσειδαιμονίας, διότι ἐξ αὐτῶν ἔ' ἀποδείξωμέν τρανῶς εἰς τοὺς περὶ τὸν Γερμανὸν Φαλμεράδερ δισχυριζομένους, ὅτι τὸ εὐγενὲς τῶν Ἑλλήνων ἔθνος ἐξέλιπεν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς, ἡμεῖς δὲ οἱ σωζόμε-

νοι. Ἕλληνες καὶ σεμνυνόμενοι ἐπὶ τῇ εὐγενεῖ ἡμῶν καταγωγῇ ἐσμέν νόθον κράμα Σλαύων καὶ ἄλλων ἐπιδραμουσῶν φυλῶν, θ' ἀποδείξωμεν λέγω, εἰς αὐτοὺς ἐκ μαρτυριῶν ἐσωτερικῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔθνικοῦ ἡμῶν βίου λαμβανομένων, ἔτι ἐσμέν γνήσιοι Ἕλληνες καὶ ἔλκομεν τὸ γένος ἐκ τῆς ἀθανάτου ἐκείνης γενεᾶς. Σύνημα δὲ θὰ καθαρισθῆ καὶ πλουτισθῆ ἡ γλῶσσα, τοῖς δὲ σοφοῖς τούτοις δόγμασιν ἐπόμενος καὶ ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὸς φιλολογικὸς σύλλογος, χορηγία τοῦ φιλογενεστάτου Γ. Ζαρίφη περισυλλέγει τὰ ζῶντα μνημεῖα ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ.

Καὶ ἂν μὲν ἡ καθωμλημένη δέον νὰ εἶνε ἡ βᾶσις τῆς διδασκαλίας ἐν τοῖς ἡμετέροις ἐκπαιδευτηρίοις, αὐτόδηλον· ἐπειδὴ δὲ ἡ κοινωμία θέλει ἔχει ὄχλον καὶ λογίους, πτωχοὺς καὶ πλουσίους, ἀνδρας καὶ γυναῖκας, σοφοὺς καὶ ἀμαθεῖς, οἱ διδάσκοντες καὶ οἱ συγγράφοντες δὲν πρέπει μόνον ν' ἀποβλέπωσιν εἰς τοὺς ὀλίγους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς πολλοὺς, εἰς τὸν λαὸν δῆλα δῆ, ὅστις εἶνε ὁ ἀγρὸς ἐν ᾧ φύονται τὰ καλίπνοα ἄνθη, καὶ τὰ ὑψίκομα δένδρα, δῆλα δῆ οἱ σοφοὶ καὶ μεγάλοι ἄνδρες. Ἐγὼ ὁμολογῶ μετὰ παρρησίας, ὅτι ἐργάζομαι καὶ εἰργάσθην ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, ὑπὲρ τοῦ ἐργατικοῦ λαοῦ τοῦ τρώγοντος τὸν ἄρτον αὐτοῦ ἐν ἰδρώτι τοῦ προσώπου του, τοῦ ἀθώου τούτου νηπίου τέκνου τῆς φύσεως, ὑπὲρ οὗ πᾶς φιλογενῆς Ἕλλην καὶ φιλόανθρωπος χριστιανὸς ὀφείλει νὰ μεριμνᾷ, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐπιλοπόνῃσα τὸ παρὸν λεξιλόγιον.

Ἡμεῖς ἐδῶ ἐν Λειβησίῳ καὶ Μάκρῃ δὲν ἔχομεν σαλόνηα καὶ ὑψηλοὺς ὀμίλους· εἴμεθα ἀκόμη ὄχλος ἄμορφος ὥστε σύμπαντες ἔχομεν ἀνάγκην ἀπόλυτον βιβλίου, ὡς τὸ παρὸν. Εἴμεθα νῆπια ὡς πρὸς τὴν ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν ἀνάπτυξιν, καὶ ἔχομεν ἀνάγκην γάλακτος, ὅπως τραφῶμεν καὶ αὐξηθῶμεν εἰς ἀνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ἀπέχομεν εἰσέτι παρασάγγας ἀπὸ τὸ στάδιον, ὅπερ διατρέχει χάριτι θεῖα σύμπαν τὸ ἡμέτερον ἔθνος ἐλεύθερον καὶ δούλον. Τὸ ζήτημα τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ὅπερ ἀλλαχοῦ ἔγεινε δόγμα τῆς πρώτης ἀνάγκης, παρ' ἡμῖν διατελεῖ ζήτημα χρόνου, καὶ ἀεννάως διαπληκτιζόμεθα μὴ θέλοντες νὰ θυσιάσωμεν ὁλοκλόν ὑπὲρ τοῦ

λαοῦ. Οἱ σχετικῶς πλούσιοι ἢ μᾶλλον οἱ εὐπορώτεροι παρ' ἡμῖν (διότι πράγματι πλουσίους δὲν ἔχομεν) διαπληκτίζονται ἀεννάως τερὶ τοῦ εὐτελοῦς ποσοῦ τῶν διδάκτρων, ἀρνούμενοι νὰ πληρώσωσιν 40 γρόσια (!) ὑπὲρ ἐνὸς μαθητοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ σχολείου, καὶ νὰ διατηρήσωσι Παρθεναγωγεῖον. Ὁ μὲν λέγει «ἐγὼ υἷὸν δὲν ἔχω», οὐδόλως μνεῖαν ποιούμενος τῆς πατρίδος του. Ὁ δὲ λέγει «ἔταν θὰ δώσω 40 γρόσια δίδω ἀκόμη ἑκατὸν καὶ φέρνω ἓνα διδάσκαλον δι' εἴκοσι μαθητάς καὶ ὅχι νὰ διδάσκηται ὁ υἱός μου μέσα εἰς τόσα παιδιά». Καλὲ ἄνθρωπε, συνεισφέρων ὑπὲρ τῆς πατρίδος σου, συνεισφέρεις ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ σου· διότι ὁ υἱὸς τοῦ γείτονος σου, μένων ἀγράμματος, γίνεται κακοῦργος καὶ θὰ βλάβῃ τὸν υἷόν σου. Ἐνῶ συντελῶν ὑπὲρ τοῦ συμπολίτου σου μωροφάνει κοινωνίαν, ἐν ἣ ὁ υἱός σου θὰ ζήσῃ τιμώμενος καὶ ἐν ἀνέσει. Ἀλλὰ φεῦ! ἡ φιλαργυρία «ἠδίζα πάντων τῶν κακῶν, κατὰ τὸν ἀπόστολον Παῦλον, ἧς τινὲς ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τῆς πίστεως, καὶ ἑαυτοὺς περιέπειραν ὀδύνας πολλαῖς» ἀπορροφᾷ ἐκ τῆς καρδίας πάσαν ῥανίδα εὐγενοῦς αἰσθημάτων, καὶ καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον σκληρὸν καὶ ἀπάνθρωπον εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ! Ἰδοῦδιαι αἰωνίως παρ' ἡμῖν ἡ ἐκπαιδευσις θὰ χλωαίνη καὶ οὐδέποτε θὰ ὀρθοποδήσωμεν. Ἴσως ὁ ἀναγνώστης εἴπῃ, ὅτι ὁ χαράττων τὰς γραμμάς ταύτας, ὡς διδάσκαλος, ἐλαύνεται ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ του συμφέροντος, διότι τοῦτο πάντοτε ἀκούω λεγόμενον, ὅσάκις περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ποιῶμαι τὸν λόγον, ἀλλὰ πρῶτον μὲν εἰάν λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι τυχὼν δυστυχῶς διδάσκαλος μεταξὺ ἀπειροκάλων ἔχω ἐλαττήριον τὸ προσωπικόν μου συμφέρον, ἄς μοι ἀποδείξῃ ὅτι ὁ τόπος δὲν ἔχει συμφέρον εἰς τὴν διατήρησιν τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, καὶ ἄς μὲ πύσῃ. Δεύτερον ἄς λάβῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἐγὼ μετὰ τριακονταετῆ ἐπίπονον καὶ δυννηρὰν διδασκαλίαν ἀπεφάσισα ὀριστικῶς νὰ ἐγκαταλείψω μίαν θέσιν, εἰς ἣν ἀπῆντησα ἐν τῷ πυθμένι· τὴν ἀπόγνωσιν καὶ δὲν ἔχω πλέον ἄλλο συμφέρον ἢ τὸ συμφέρον παντὸς συμπολίτου, ὑπαγορεύων καὶ διατιθέμενος τὴν διατήρησιν τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως διὰ παντὸς ἐν τῇ πατρίδι μου. Ἐάν ἡ φωνή μου μείνῃ διὰ παντὸς φωνὴ βεβώντος ἐν τῇ

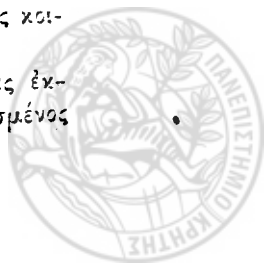

ἔρήμῳ, φέρω τοῦλάχιστον τὴν μαρτυρίαν τῆς συνειδησεώς μου, ὅτι ἐξεπλήρωσα τὴν ἀποστολὴν μου, ἐξαντλήσας ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα, ἅτινα ἡ θεία πρόνοια ἐναπέθηκεν εἰς τὰς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις.

Δὲν ἔχω δὲ τὴν αὐτὴν γνώμην, ἣν εἶχον ἀρχόμενος τῆς συντάξεως τοῦ παρόντος προλόγου. Ἀρχόμενος εἶχον τὴν ἐλπίδα τῆς κοινωνικῆς πορείας τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας. Μετὰ τὰ τελευταῖα ἔμως συμβάντα, καθ' ἃ τὸ μὲν Παρθενωγαγεῖον κατηργήθη, ὡς περιττόν, καὶ προϋτάθη ἡ πρόσκλησις οὐχὶ διδασκαλίσεως, ἀλλὰ μ ο δ ι σ τ ρ ί α ς, ἣτις νὰ διδάξῃ τὰ κοράσια οὐχὶ γράμματα, οὐχὶ παιδείαν, ἀλλὰ τὸ στολιζέσθαι κατὰ τὸν συρμόν, καὶ ἐξηντλήθησαν πάντα τὰ μέσα, ἀρνηθέντων τῶν εὐπόρων πᾶσαν συνδρομὴν ὑπὲρ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ἀπηλπίσθησαν παντάπασι περὶ τῆς κοινῆς ἡμῶν προόδου. Χιμαιρικαὶ καὶ ἔλως ἀντιφατικαὶ γνώμαι διασταυρῶνται ἐκάστοτε μεταξὺ ἡμῶν, καὶ διαπληκτιζόμεθα βαναύσως ἐν ταῖς κοιναῖς ἡμῶν συνελεύσεσι μόνον καὶ μόνον, ἵνα μὴ δώσωμεν πεντάρα ὑπὲρ τῶν σχολείων ἐγὼ θέλω πρευλύτην (ὀρθλον ὅτι πρὸλύτην), λέγει ὁ εἷς· ἐγὼ θέλω διδασκάλισσαν, λέγει ὁ ἄλλος, ἐγὼ δὲν ἔχω παιδί εἰς τὰ ἑλληνικά, λέγει τρίτος, καὶ δὲν πληρόνω· οὔτε ἐγὼ δὲν πληρόνω, ἀφοῦ δὲν πληρόνει ὁ δεῖνα, λέγει ὁ ἄλλος, καὶ διαλυόμεθα γαυριῶντες, διότι καλὰ τὰ ἐκοπανίσαμεν!!

Ἐπειδὴ ἔμως αἱ κοινῶναι δὲν ἀπονήσκουσι, διότι τὰ πρόσωπα εἶνε πρόσκαιρα, καὶ ἡ κοινωνία αἰώνιος, εἰς μακροτέραν τινὰ ἐποχὴν ἐλπίζω, ἂν ἡ φωνή μου θὰ εὕρη ἤχώ, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ παρουσιάξω εἰς φῶς τὸ λεξιολόγιόν μου. Ἐλπίζω, ὅταν σιγήσωσι τὰ προσωπικὰ πάθη καὶ μίστη, ἅτινα παρ' ἡμῶν κατὰ κακὴν μοῖραν ἀποτελοῦσι δάσος ἀδιεξίτητον, ὅταν ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως λάβῃ τὸ κράτος αὐτῆς, ἐλπίζω, ὅτι θὰ εὐρεθῶσι τινὲς συμπολίται ν' ἀσπασθῶσι τὰς ἀρχάς μου, καὶ νὰ εὐρεθῇ μίαν ἡμέραν ἡ πατρίς μου ἐδέουσα παραλλήλως πρὸς τὰς ἑμογενεῖς κοινότητας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου.

Δὲν κινουμαι ὑπὸ ζήλου πρὸς ἐπίδειξιν πολυμαθείας ἐκδιδούς διὰ τύπου τὸ λεξιολόγιον τοῦτο. Εἶμαι κεκορησμένος

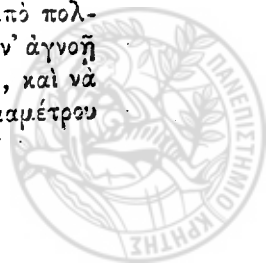

καὶ ἐπαίνων καὶ φόγων, καὶ οὔτε φυσιοῦμαι ὑπὸ τῶν πρώτων οὔτε καταβάλλομαι ὑπὸ τῶν δευτέρων, ἄλλως τε ὁ στέφανος τῆς ἐμῆς διδασκαλίας εἰσὶν οἱ πολυάριθμοι μαθηταί μου, οἵτινες ἐκόντες ἄκοντες θὰ ὁμολογήσωσιν ἡμέραν τινά, ὅταν ἡ ἀγλὺς τῶν ἡμεροβίων παθῶν διαλυθῇ καὶ ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι πλέον ὑπὲρ γῆς, ὅτι εἰς ἐμέ ὀφείλεται ἡ πρώτη διανοητικὴ κίνησις ἐν Λειβητίῳ καὶ Μάκρη, τὸ ἀναντίρρητον γεγονός ἀρκεῖ νὰ τιμήσῃ ἓνα διδάσκαλον· ὁ ποιῶν ὅ,τι δύναται, ἔχει ἀκριβῶς ἐκπεπληρωμένον τὸ καθῆκόν του. μόνῃ ἢ ἔφεσις τοῦ νὰ βελτιωθῇ ἢ γλῶσσα τῆς πατρίδος μου εἶνε τὸ ἐλατήριόν μου. Συνέλεξα δὲ ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ ὅ,τι ἐδιδάχθην ὑπὸ τῆς μακρᾶς πείρας, ὅτι χρήζει διορθώσεων. Πέποιθα ὅτι ἐάν τὸ βιβλίάριον τοῦτο εἰσαχθῇ εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ τόπου ὡς ἀνάγνωσμα καὶ πρόχειρον λεξικὸν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, καὶ ἐάν μελετῶσιν αὐτὸ ὅσοι ἡξέουρον γράμματᾶ, καὶ φιλοτιμῶνται ν' ἀποφεύγωσιν ἐπιμελῶς τὰς τουρκικὰς λέξεις, καὶ νὰ προσφέρωσιν τὰς διεφθαρμένας λέξεις ὀρθῶς, ἡ γλῶσσά μας θὰ καθαρισθῇ ἐντὸς βραχέος χρόνου καὶ τὸ λεξιλόγιόν μου θὰ χρησιμεύσῃ ἐν τῷ μέλλοντι εἰς ἐνθύμησιν ἐποχῆς ἐώλου, ἀπρηχαιωμένης καὶ σκοτεινῆς.

Ἐπιχειρήσας δὲ τὴν συγγραφὴν του, κατ' ἀρχὰς συνέλεξα τὰς παρεφθαρμένας λέξεις, γράψας αὐτὰς καθὼς ἀκούονται ἐκ τοῦ στόματος τοῦ λαοῦ, καὶ εὐρῶν ὄσων ἠδυνήθην τὴν παραγωγὴν. Ἐπειδὴ δὲ πλεῖσται ὄσαι τουρκικαὶ λέξεις ἐπιχωριάζουσι παρ' ἡμῶν συνέλεξα καὶ ταύτας ἐν ἰδιαιτέρῳ παραρτήματι, προσθεῖς λεξιλόγιον τῶν λαλουμένων τουρκικῶν καὶ ξενικῶν λέξεων, καὶ ἐξελληνίσας αὐτάς, ἵνα σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι ἐγκαταληφθῶσι καὶ καθαρισθῇ ἡ γλῶσσα ἐκ τῆς βαρβάρου μίξεως. Μὲ ἀπορίαν μου δὲ εὐρον, ὅτι ἡ γλῶσσα μας εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ τουρκικῆ. Κατὰ τὸ ἥμισυ ἄρα ἐσμὲν εὐτυχέστεροι τῶν ἄλλων Μικρασιανῶν ὁμογενῶν μας, οἵτινες ἀπώλεσαν αὐτήν, καθ' ὅσον ἔχομεν ἐν ῥᾶκος τῆς γλώσσης ἐν τῷ στόματι ἡμῶν. Ἐάν δὲ οἱ τουρκόφωνοι ὁμογενεῖς ἡμῶν μετὰ πυρετώδους ζήλου καταγίνωνται ν' ἀποκτήσωσιν τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν καὶ νὰ ἀποδιοπομπήσωσιν τὴν ξενικὴν, καὶ θαυμασίως προσδεύου-

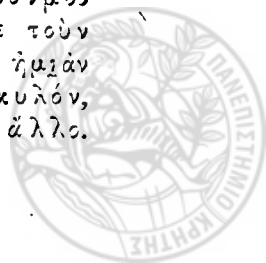
σιν, ἡμεῖς οἱ κατέχοντες τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον αὐτῶν καὶ ἔχοντες τὴν προφορὰν τοῦ Ἑλληνος λόγου μητρικῆν, δὲν εἶνε αἰσχρὸν ν' ἀμελῶμεν αὐτῆς καὶ νὰ μὴ θέλωμεν μὲ ὀλίγον κόπον ν' ἀποβάλωμεν τὴν μιζοβάρβαρον; Καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἔχουν νὰ ὑπερνηκίσωσι πολλὰς δυσκολίας, ἵν' ἀποφύγῃσι τὴν μητρικῆν των τουρκικὴν γλῶσσαν, καὶ ὅμως δὲν ἀποδυσπετοῦσιν, ἀλλὰ πάντα λίθον κινῶσιν, ἵνα γένωνται κάτοχοι τοῦ προγονικοῦ των κτήματος, θαυμάζει δέ τις ἀπαντῶν νέους Μικρασιανούς λαλοῦντας τὴν καθαρεύουσαν καθωμιλημένην, ἐνῶ ἀνετράφησαν ἐν τῇ τουρκικῇ. Καὶ εἶνε τοῦτο ἀξίεπαινον οἱ ὁμογενεῖς οὗτοι, διότι ἐμφοροῦνται ὑπὸ μείζονος ἐθνικῆς φιλοτιμίας, ἣ ἡμεῖς, ἐπιβάλλεται ἄρα καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ καθῆκον καὶ ἡ ἀνάγκη, νὰ ἐγκύψωμεν σπουδαίως καὶ ἐπιμελῶς εἰς τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης, καὶ ν' ἀσπασθῶμεν τὴν καθαρεύουσαν ἐθνικὴν ἡμῶν γλῶσσαν. Πρὸς τοῦτο δὲ σπουδαίαν συμβάλλειαν μοῖραν καὶ τὸ παρὸν λεξιλόγιον, ὅπερ ἴσα ἴσα διὰ τοῦτο καὶ μόνον ἐκδίδεται διὰ τοῦ τύπου.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ παροιμίαι εἶνε τὸ ταμεῖον τοῦ κοινοῦ νοῦ, προστετέθη καὶ παράρτημα περιέχον ἱκανὸν ἀριθμὸν παροιμιῶν δημῶδων, καὶ πλείστας μὲν ἔχω σχολιάσει μετὰ σχολίων μακρῶν ἐρμηνευτικῶν καὶ παραινετικῶν, ἐν πλείσταις δὲ προστετέθησαν καὶ αἱ ἀντίστοιχοι ἑλληνικαὶ παροιμίαι, ἣ ῥητὰ ἀνάλογα ἐκ τῆς ἀγίας Γραφῆς. Καὶ οὕτω τὸ παρὸν ἐγχειρίδιον οὐ μόνον τὴν ὕλην, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος τοῦ λόγου τορνεῦον, πέποιθα, ὅτι ἔσται τὸ ἐγκόλπιον τοῦ ἀναγινώσκοντος αὐτό. Εὐχῆς δὲ ἔργον εἶνε, προϊόντος τοῦ χρόνου αἱ μὲν χυδαῖαι παροιμίαι ν' ἀντικατασταθῶσιν διὰ τῶν ἑλληνικῶν, αἱ δὲ τουρκικαὶ ν' ἀποσκοραχισθῶσιν ἐντελῶς, προφερομένων τῶν ὀρθοτέρων ἐξ αὐτῶν ἑλληνιστί. Λυποῦμαι τῇ ἀληθείᾳ ἀκούων συχνὰ πυκνὰ ἐν ταῖς συνδιαλέξεσι τῶν συμπολιτῶν μου παροιμίας τουρκικὰς, καὶ δοξασίας τοιαύτας, ἀπαδούσας πρὸς τὴν ἀγίαν ἡμῶν θρησκείαν, ἐνῶ ἡ γλῶσσα ἡμῶν εἶνε πλουσιωτάτη ἀπὸ πολλῶν καὶ γλαφυρῶν παροιμιῶν. Λυπηρὸν δὲ εἶνε τὸ ν' ἀγνοῇ ὁ χριστιανὸς τὰ παραγγέλματα τῆς ἀγίας Γραφῆς, καὶ νὰ ποιῆται χρῆσιν παραγγελημάτων τοῦ Κορανίου, ἐκ διαμέτρου

ἀντιθέτων τοῖς δόγμασι καὶ τοῖς παραδείγμασι τοῦ Θεοῦ νόμου. π. γ. Πόσον αἰσχρὸν εἶνε νὰ κανονίζῃ ὁ χριστιανὸς τὴν διαγωγὴν του πρὸς τὸ τουρκικὸν παράγγελμα· «Πῆρ ἰγιτὶν γιασατηγῆ πῆρ ἰνάτ ἰτζίν, πῆρ μουράτ ἰτζίν». ἤτοι ὁ γενναῖος πρέπει νὰ ζῆ ἢ δι' ἓν πείσμα ἢ διὰ μίαν ἐπιθυμίαν. δηλ. ὀφείλει νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα εἰς τὸ πάθος του. Ἐνῶ τὸ Εὐαγγέλιον ἐρίζει «μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ, ἀλλ' ἂν τις σὲ βράπισῃ εἰς τὴν δεξιάν σου, στρέφον αὐτῷ καὶ τὴν ἀριστεράν» καὶ «ἂν τις σε ἀγγαρεύσῃ μίλιον ἓν, ὑπαγε μετ' αὐτοῦ δύο» ἔλεγον δὲ καὶ οἱ ἀρχαῖοι «οὐδεὶς κακῶ κακὸν ἰάται ἀλλ' ἀγαθῷ τὸ κακόν» καί, «ἐν ὀμίλλοις πονηραῖς ἀθλιώτερος ὁ νικῆσας, διότι ἀπέργεται τὸ πλεόν ἔχον τῆς ἁμαρτίας». Ἐπ' ἴσης ἀκούομεν συχνάκις λεγόμενον «ἂν εἶνε μελλητικὸν του, ἢ ἂν τὸν μελλῇ ν' ἀποθάνῃ». Καὶ διὰ τῶν γνωμικῶν τούτων τοῦ Ἐ τ ζ ἔ λ καὶ Κ α τ ῆ ρ, καθιερούμεν τὸ δόγμα τοῦ ἀπολύτου προσορισμοῦ, καὶ δὲν ποιούμεθα χρῆσιν τοῦ αὐτεξουσίου, τοῦτο δὲ πόσον εἶνε ἐλέθριον εἰς τὴν πρόοδον καὶ εἰς τὴν ἀντενέργειαν τοῦ ἀνθρώπου, παράδειγμα εἶνε ὁ στάσιμος καὶ ὀπισθοδρομικὸς λαὸς τῆς Τουρκίας. Εἶνε δὲ ἀσέβαστος εἰς Χριστιανὸν λατρεύοντα τὴν ἀκραϊφνεστάτην ἠθικὴν, νὰ κανονίζῃ τὴν ἠθικὴν του πράξιν διὰ τῶν ἐμπαιθῶν καὶ φανατικῶν δεισιδαιμονιῶν τῆς Ἰσλαμικῆς θρησκείας. Ἐπ' ἴσης εἶνε αἰσχρὸν εἰς χριστιανὸν νὰ ἐξευτελίξῃ ἰσλαμικῶς τὴν γυναῖκα, καὶ νὰ θεωρῇ αὐτὴν ἐν μοίρᾳ Κ α ρ ὀ ς. Ἀποσκορακιστέον λοιπὸν τοιαῦται μωραὶ προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίαι καὶ πάθη ἀπὸ τοὺς χριστιανούς τῶν ὁποίων «ὁ θεὸς ἐστὶν ἀγάπη, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ θεῷ μένει, καὶ ὁ θεὸς ἐν αὐτῷ». Μετὰ λύπης μου ἤκουσα καὶ ἀκούω συχνότατα λεγόμενον τὸ «λέγουν οἱ τούρκοι», ἢ «λέγει κ' ἓνας τούρκικος λόσος», ἢ «λέει κ' ἡ μιὰ τούρκικη κουβέντα», ὡς νὰ λέγωμεν «λέγει τὸ Εὐαγγέλιον». Τοῦτο ἂς μὴ φανῇ παράδοξον, τόσον εἴμεθα ἀμαθεῖς ὥστε δανειζόμεθα ῥήτρας καὶ ἠθικὰ ἀξιώματα ἀπὸ ἀλλοφίλους, τῶν ὁποίων ἡ γλῶσσα, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, καὶ ἡ θρησκεία εἶνε ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα πρὸς τὰ ἡμέτερα. Ἦκούσατε ποτὲ τούρκον νὰ ποιῆσῃ ποτὲ χρῆσιν λέξεως ἢ φράσεως Ἑλληνικῆς; Ἐγὼ τοῦλάχιστον οὐδένα ἤκουσα ἐκτός

χάριν τοῦ γελοίου, ἐάν ἤκουσά ποτε ἐμπαιζομένην τὴν γλῶσσάν μας, ὡς π.χ. εἰς τὰ ἐξῆς «Μάστορος τερλέρ οὐσταγιά, ἄρρωστος χασταγιά, γέμωστο τολτούρ, σήκωστο καλτήρ», καὶ ταῦτα χάριν ἐμπαιγμοῦ. Ἐνῶ ἡμεῖς σπουδαιολογούμετες καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἰδέαν μας διὰ τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν γλώτσης, ἀναπληροῦμεν τὸ ἐλλεῖπον, καὶ συμπληροῦμεν τὸ χάσμα διὰ τῆς τουρκικῆς! Πόσον ἀπέχομεν τοῦ πνεύματος τοῦ αἰῶνος μας!! ὅποια ἐθνικὴ συμφορὰ, ὅποια κατὰπτωσις τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος! Καὶ πῶς θὰ ἐγκεντρισθῇ ἐν ἡμῖν τὸ αἶσθημα τοῦτο, ἐν ἔσω δὲν σπουδαιολογούμεν καὶ δὲν ἐγκύπτωμεν ἐμβριθῶς τοῦλάχιστον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἐφημερίδων; Οἱ Ἕλληνοὶ σπουδάζωσι ξένας εὐρωπαϊκὰς γλώσσας, ἀλλὰ τὸ θεωροῦν ἀμάρτημα νὰ λαλῶσιν ἄλλην γλῶσσαν ἐκτὸς τῆς Ἀγγλικῆς. Καὶ ἡμεῖς ἐντροπέμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν τὴν γλῶσσαν μας, διότι δὲν τὴν γνωρίζομεν! ἔχομεν νῦν ἀρκετοὺς γραμματισμένους, καὶ τινὰς μάλιστα, οἱ ὅποιοι ἐν Ἀθήναις ἐκάθησαν εἰς τὰ θρανία τῶν γυμνασίων· ἀλλὰ πόσοι ἐξ αὐτῶν ἀναγινώσκουν βιβλία; Πόσοι ἔχουσι βιβλιοθήκας; Πόσοι ἀναγινώσκουσιν ἐφημερίδας; Ἴσως μοι εἶπη τις τοὺς ἐπὶ τῶν διαλέκτων ἀριθμομένους ἀναγνώστῃς τῆς «Ἀρμονίας» ἢ τῆς «Νέας Σμύρνης». Ἐρωτήσατε, παρακαλῶ, ἓνα ἐξ αὐτῶν, τί γράφουσιν αἱ ἐφημερίδες. Ἀπὸ τὸ πολιτικὸν μέρος καὶ ἀπὸ τὰ διπλωματικὰ δὲν ἐννοεῖ γρῦ· ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸν μέρος ἐννοεῖ τὴν Πιάτσαν τῆς Σμύρνης, καὶ λέγει, ὅτι εἶνε ξεπεσμένα ἢ βασταγμένα τὰ πράγματα, ὑπάρχουσι διατριβαὶ ἐνίοτε κατὰ τῆς πατρίδος του. Δὲν δίδει πεντάρια. Γνωρίζω πολλοὺς, οἵτινες εἶνε πρὸς ἐπίδειξιν συνδρομηταί. Γνωρίζω πολλοὺς, οἵτινες ἀφ' ὅτου ἀπεχαιρέτισαν τὸ θρανίον δὲν ἤνοιξαν βιβλίον ἐκτὸς τοῦ καταστήγου των, δὲν ἔγραφαν τίποτε σπουδαῖον, ἐκτὸς τοῦ τεσκερέ (ἐπιστολιδίου) εἰς γλῶσσαν χυδαιοτάτην. «Κήριε Κοσταντί χέρις. Λάθε ἀπὸ τὸν ἐπιφέροντα τὸ παρόν μου σιτάρη μόδια πέντε ἀρ. 5. Κὲ πλήρωσε τὸν κηρᾶν του γρ. 100 καὶ δέκη τὸν τούρκουν ἡμιάν ὀκκάν καϊθέν. Μέτρισέ το με σωστὸν χυλλόν, κὴ γράψη μου ἂν ἤρτην σου στὸν. Ὅχι ἄλλο.

Ὑπογρ. Γέργης. 1862 Μαΐου 5 Κιουλασάριν.
Ἐπιγραφή. Νά δοθῆ τὸ παρὸν εἰς χεῖρας τοῦ Κο-
σταντί, ἀπὸ Χουρουζοῦμιν εἰς Μάκρην».

Εἰς τὰ ἀπειρόκαλα ταῦτα ἐπιστολίδια εὐρίσκεις μόνον τὸ
χέρες ἀντὶ (χαίροις) τὸ «δίχως ἄλλο», καί, «ἄχι
ἄλλο καὶ καλὴ ἀντάμοσι». Πρὸς Θεοῦ! ἕως πότε
αὕτη ἡ ἀβελτηρία καὶ ἀπειροκαλία; Εἰς ποῖον αἰῶνα ζῶμεν;
Δὲν ἐντρεπόμεθα τοὺς ξένους, οἱ ὅποιοι μᾶς ἐπισκέπτονται,
καὶ μεθ' ὧν συναλλαττόμεθα; Δὲν ἐντρεπόμεθα τοὺς Ὀθω-
μανοὺς ὑπαλλήλους τῆς Κυβερνήσεως, οἱ ὅποιοι ἐρχόμενοι
ἐκ Κων/πόλεως καὶ Σμύρνης, καὶ γνωρίζοντες τὴν κατά-
στασιν τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν μας, μᾶς θεωροῦσι ποταπούς, καὶ
μᾶς περιφρονοῦσιν; Καιρὸς εἶνε πλέον νὰ ἐννοήσωμεν τὴν
ἀκηδεῖαν μας, καὶ νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τὸ ὀρη-
σκευτικὸν αἰσθημα, ἡ μόνη ἀγκυρα τοῦ ἐθνισμοῦ καὶ τοῦ
χαρακτῆρός μας ἐγίνε κατὰ ψυχρον, τὸ ἐθνικὸν αἰσθημα
εἶνε νεκρὸν ἀντὶ τούτων ἡ λατρεία τῆς ὕλης κατέκτητε
τὴν καρδίαν μας! τὰ πάντα θυσιά υπὲρ τοῦ παρᾶ! Θελο-
μεν νὰ ἐθρονίσωμεν τὸν Θεὸν (ἡμᾶρτον Θεέ μου!), καὶ νὰ
ἐθρονίσωμεν τὸν χρυσοῦν μόσχον καὶ νὰ θυμιῶμεν καὶ νὰ
θυσιάζωμεν τὰ πάντα εἰς τὸν βωμὸν αὐτοῦ, ἀπολακτίσαν-
τες τὸν φρόνον τοῦ Θεοῦ. Ἴδου ὁ χαρακτῆρ μας! ἀπωλέσαμεν
πᾶν ὄσιον καὶ ἱερόν ἀγράμματα, κατὰ τὴν κυρίαν σημα-
σίαν τῆς λέξεως, θεολογοῦμεν περὶ Χριστοῦ καὶ Παναγίας,
περὶ νηστείας καὶ ἔξομολογήσεως, καὶ δῖσχυριζόμεθα ὅτι
φρονοῦμεν ὀρθῶς, ἐνῶ οὐδὲν ἀπολύτως πρᾶσβεύομεν!
Ἡ λατρεία εἶνε τυπικὴ, ἡ νηστεία εἶνε δεισιδαιμονία, ἡ
ἐξομολόγησις εἶνε παραμύθι, ἀρκεῖ νὰ δώσῃ ἐν γόρσι εἰς
τὸν Παππᾶν. Τέλος εἴμεθα μηδενισταί, βολταιρισταί,
ἐπαδοὶ τοῦ Ρενά ν, ἐνῶ οὔτε ἠκούσαμεν κἄν περὶ αὐτῶν,
ἀφίνω, ὅτι οὐδὲν οὐδέποτε ἀνέγνωμεν, καὶ οὐδὲν οὐδαμῶς
δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν εἴμεθα ψυχροὶ εἰς τὰ ὀρησκευτικά,
διότι «ἀλά φράγκα τ'ἀρταλίκιν». Εἴμεθα ἀπειρόκαλοι εἰς τὰ
ἐθνικά, διότι ὁ φραγκισμὸς καθ' ἡμᾶς οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἡ
μεταμφίεσις, μόδα, κομπλιμέντα, ψευτο-
πολιτικὴ καὶ παρᾶς καὶ καλοπέρασιν. Ἐλα τὰ
ἄλλα εἶνε παραμύθια! Νὰ μάθωμεν τουρκικὰ διὰ νὰ ἀναγι-

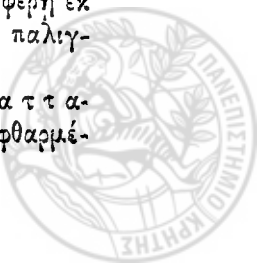
νώσκομεν τὰς ὁμολογίας τὰ σενέτια, νὰ βάλωμεν εὐρωπαϊκά, καὶ ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν ὀλίγα χρήματα, τίποτε ἄλλο δὲν μᾶς χρειάζεται. Τὰ βιβλία εἶνε διὰ τοὺς παππάδες. Αἱ ἐφημερίδες διὰ τοὺς διδασκάλους. Τοιαῦτα εἶνε τὰ φρονήματα ἡμῶν. Ταῦτα δὲ εἶνε τῷ ὄντι ἀλγεινὰ εἰς πάντα φιλογενῆ καὶ φιλότιμον ἄνθρωπον, καὶ με ἀλγηδόνα τῆς ψυχῆς μου τὰ βλέπω καὶ τὰ ἐκθέτω.

Ἄλλ' εἶνε πλέον καιρὸς νὰ ἐννοήσωμεν τὸν προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, εἶνε καιρὸς ν' ἀνακούψωμεν ἐκ τοῦ ληθιάρου τούτου τῆς ἀναλγησίας, καὶ ν' ἀκολουθήσωμεν τοὺς μᾶλλον ἀνεπτυγμένους καὶ πεπολιτισμένους ἔμογενεῖς μας. Μετ' εὐχαριστήσεώς μου βλέπω, ὅτι ἐπ' ἐσχάτων ἀνεπτύχθη καὶ παρ' ἡμῶν ἡ φιλοκαλία καὶ φιλοτιμία. Ἄς ἐλπίσω δὲ, ὅτι τὸ λεξιολόγιόν μου θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐλατήριον τῆς φιλοτιμίας καὶ περιεργείας ταύτης «τὸ δὲ ζητούμενον ἀλωτόν, ἐκφεύγει δ' αἰετ' ἀμελούμενον».

Σκεπτόμενος δὲ ποίαν ὀνομασίαν νὰ δώσω εἰς τὸ βιβλίον ἐνέκρινα τὴν λέξιν Βατταρισμοί. Διότι, καθὼς τὸ νήπιον βατταρίζει περὶ τὴν γλῶσσαν, οὕτω καὶ οἱ χυδαῖοι νηπιάζονται ἐν τῇ βατταρίζουσιν· αἰσχρὸν δὲ εἶνε νὰ ὀνομασώμεν γλῶσσαν τὸ ἠκρωτηριασμένον τοῦτο ἔκτρομα. Προτιμότερον νὰ ὀνομασθῇ Γλωσσάριον.

Τελευτῶν, ἐλπίζω, ὅτι ἡ πρόθεσίς μου θὰ τύχῃ τῆς ἐπιδοκίμασίας τῶν πολλῶν· οὐδὲν παράδοξον ὅμως νὰ τύχῃ καὶ ἀποδοκίμασίας παρ' ἐκείνοις, οἷς οὐδὲν μέλλει περὶ ἐθνικῆς μορφώσεως. Ἴσως δὲ καὶ τινες πικρῶς μ' ἐπικρίνωσι· διότι τοιοῦτοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι ὅτληα δὴ κρίνουσι τὰ τῶν ἄλλων κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἰδίας των συμπαθείας ἢ ἀντιπαθείας. Καὶ διατὶ ἐγὼ νὰ ἐξαιρεθῶ τοῦ κύκλου τούτου, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Κοραῆς καὶ ὁ Ἀσώπιος ἔσχον ἐπικριτάς; Ἐγὼ ὅμως ἐκ προκαταβολῆς συγχωρῶ τοὺς παραλογοζομένους, διότι ἀγνοοῦντες τὰ στοιχεῖα τῆς ἐθνικῆς μορφώσεως, κατακρίνουσι καὶ τοὺς εἰδότας. Ἐκαστος ὀφείλει νὰ συνεισφέρῃ ἐκ τῶν ἐνόνητων εἰς τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας.

Δὲν προσφέρω εἰς τὸ Κοινὸν λἐξικὸν, ἀλλὰ βατταρισμοὺς, ἧτοι λεξιολόγιον, λέξεις δὴλα δὴ παρεφθαρμέ-

νας, και ὑποδεικνύω τὴν ἀρχέγονον μορφήν των. Ἐὰν ἐπέ-
 τυγον εἰς τὴν πρόθεσίν μου, προσήνεγκα εἰς τὸ οἰκοδόμημα
 τοῦ ἔθνικοῦ οἰκοδομήματος ἓνα λίθον, ἐξεπλήρωσα τὸ
 χρέος μου. Ἐὰν δὲ ἀπέτυχον, ἐχάραξα ἐγὼ μίαν ἐδὸν· ἀλλ'
 ἄς μελετήσῃ ἐπιστημονέστερον καὶ ἄς διορθώσῃ τὰς ἐλλεί-
 ψεις, ἢ ἄς γράψῃ τελειότερα. Ἐγὼ ἔθηκα τὰ θεμέλια· ἄλ-
 λος δὲ ἐποικοδομήτω, βλέπέτω δὲ πῶς ἐποικοδομῶ. Διότι
 ἀληθεύει πάντοτε τὸ Ἑσιόδιον.

Εἰ γὰρ κε σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο καὶ θαμὰ
 τοῦτ' ἔρδεις τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.

Ἐγγραφον ἐν Λειδησίῳ τῆς Λυκίας κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1882.

Ἄ ἰν διδασκάλους ἐλάχιστος

M. I. ΜΟΥΣΑΙΟΣ

Πρὸς τοὺς κ. συνδρομητάς.

Ἐπειδὴ παρὰ προσδοκίαν τὸ α'. μέρος τοῦ λεξιλογίου κα-
 τέλαβε δέκα τέσσαρα τυπογραφικὰ φύλλα, ὅσα δὴλα δὴ
 ἐνομίσκαμεν, ὅτι ἤθελε καταλάβει ὀλόκληρον τὸ βιβλίον, διὰ
 τοῦτο ἐθεωρήσαμεν καλὸν νὰ διχοτομήσωμεν αὐτὸ εἰς πρῶ-
 τον καὶ δεύτερον μέρος. Ἐνεκα τούτου δὲ παρελείψκαμεν νὰ
 καταχωρίσωμεν εἰς πίνακα τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν
 μας, ἐπιφυλαττόμενοι νὰ ποιήσωμεν τοῦτο εἰς τὴν ἐκτύπω-
 σιν τοῦ β'. μέρους.

Ἄ ἐκδότης

ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

ΙΔΙΩΤΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΛΕΙΒΗΣΙΑΝΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Πρὸς κατανόησιν τῶν ἀνωμαλιῶν καὶ παραφθορῶν τῆς Λειβησιανῆς διαλέκτου, ἐθεωρήθη ἀναγκαῖον νὰ προηγηθῇ ὁ Σκελετὸς τοῦ Τεχνολογικοῦ, παραβιχλομένων παραλλήλως τῶν ὀρθῶν καὶ τῶν παρερθημένων τύπων τῶν μερῶν τοῦ Λόγου, καὶ οἱ κυριώτεροι ἰδιωτισμοί, ὡς ἐξῆς :

Α'. Τὸ ἀρσενικὸν ἄρθρον προφέρεται ὑ ὕπερ γραπτέον μὲ ὑ (ψιλόν), ὡς τρεπομένου κλιτικῶς τοῦ ὀ εἰς ὕ' καθὼς εἰς τὰς λέξεις *ἄρομα ἄρμα*. Ἄγορὰ—*ἄγυρις*—*πανήγυρις*. Τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι αἱ ἀλόλουθοι πτώσεις τοῦ ἀρσενικοῦ ἄρθρου προφέρονται ὀρθαί.

Β'. Τὰς εἰς *ος* καὶ *ον* κατὰλήξεις τῶν προπαραξυτόνων καὶ προξυτόνων δευτεροκλίτων ὀνομάτων οὐσιαστικῶν καὶ ἐπιθέτων προφέρουσιν εἰς *ουε* καὶ *ουν*, τῶν δὲ ὀξυτόνων προφέρονται ὀρθῶς ὡς οἱ ἄθροιστοι ἀγράμματοι *ξέλουν ἀπηλήκτουν*. Ὑ γίαιουε, ὕ ὀρόμουε. Ὑ καλὸς ὕ ἄθροιστος. Ὑ δὲ πληθυντικῆ ὀνομαστικῆ τῶν μὲν ὀξυτόνων προφέρεται μὲ κατὰλήξιν *αι* ἀντὶ *οι*, τῶν δὲ μὴ ὀξυτόνων προφέρεται ὀρθῶς. Οἶον οἱ *καλαί* οἱ γίαιτραί, ἀντὶ οἱ *καλοὶ* οἱ γιαιτροί. Οἱ ἄθροιστοι οἱ ἀγράμματοι.

Γ'. Δύο μόνον κλίσεις ἔχει ἡ Λειβησιανὴ προφορὰ πρῶτην καὶ δευτέραν, διότι τὰ τριτόκλιτα κλίνονται πρῶτοκλιτικῶς, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς τύποις φαίνεται.

Δ'. Τὰ ἄρθρα ἐπὶ ἐρωτήσεων ἐπέχουσι τόπον ἐρωτηματικῶν ἀντωνυμιῶν. Οἶον *τὸν θέλεις*; = τί τὸν θέλεις; Θεωρητέον

λοιπόν τὸ ἰδίωμα τοῦτο συναίρουν τῆς ἐρωτηματικῆς ἀντωνυμίας τί καὶ τοῦ ἄρθρου. οἶον· *Τὰ θέλεις; = τί τὰ θέλεις; Τοῖς θέλεις; = τί τοὺς θέλεις;*

Ε'. Εἶνε προσέτι τὰ ἄρθρα εἰς χρῆσιν ἀντὶ ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν. οἶον· *«Τὸν ἔμαθα νὰ κολουμπῆ, γυρεύγει νὰ μὲ πνίξῃ» = ὄν ἔμαθα κτλ. «Κὴ τὰ ἰπιθύμουν εἶδα τα, κὴ τᾶθελ' ἔκαμά τα» = ἂ ἐπιθύμουν καὶ ἂ ἤθελα. Ἐπ' ἴσης καὶ τὸ ἀναφορικὸν μέριον ἀποῦ προφερόμενον ἰποῦ. οἶον· ἰποῦ ἐν θέλει νὰ ζυμῶση, πέντ' ἡμέρης κουσκινίννει = Ὅστις δὲν θέλει νὰ ζυμῶση, πέντε ἡμέρας κοσκινίζει κτλ.*

Σ'. Τὸ ε τρέπουν ἐν πολλοῖς εἰς ἠ ἢ εἰς εἰ· οἶον ἐν ταῖς προσωπικαῖς ἀντωνυμίας *μὲ, σὲ*, προφερομέναις *μὲ σεῖ*. οἶον· *«Νὰ μὲ πιάσης ἀπ' τοῦ χέριν νὰ μὴ σεῖ χτυπήσου» = νὰ μὲ πιάσης νὰ μὴ σὲ κτυπήτω. Πρὸς διάκρισιν τοῦ ἀπαγορευτικοῦ μὴ θὰ γράφω τὴν πρόθεσιν *μὲ* (συγκοπτομένην ἐκ τῆς μετὰ) διὰ τοῦ *εἰ*. οἶον· *μὲ* τοῦ δίκηνου = *μὲ* τὸ δίκαιον.*

Ζ'. Τὸν φθόγγον *ο* καὶ *ω* τρέπουν εἰς *ου*. Διὰ τοῦτο ἠ εἰς *ω* κατάληξις τῆς ἐνεργητικῆς φωνῆς τῶν ῥημάτων προφέρεται *ου*· καὶ ἠ εἰς *ουαι* πθητικὴν κατάληξις προφέρεται *ουμου*· οἶον *γράφου, γράφουμου*. Τὴν δὲ εἰς *μεν* κατάληξιν τῶν πρώτων πληθυντικῶν προσώπων προφέρουσι *μουν*, καὶ τὴν *θα* προφέρουσιν ἐν τῷ ἐνεστώτι, καὶ *σαν* εἰς τὸν παρατατικόν. οἶον· *λέουμουν* = λέγομεν, *λέουμούσθη* (μὲ δύο τόνους) = λεγόμεθα· ἠ *λέουμούσθη* (ἐπ' ἴσης μὲ δύο τόνους) = ἐλεγόμεθα. Ἡ κατάληξις *σθα* εἶνε ἡ ἀρχαία Δωρικὴ *σθα*. οἶον· *ἔσθ' ἔλωμεν λειπόμεσθα, ὄσ' οὐχ' ἔλωμεν φερόμεσθα*· (ἐννεοὶ τὰς φθείρας). Ὡσαύτως βρουχὴ = βροχὴ· βοέλος = ὄλος· μὲ τὸ *F* (δίγαμμα) *Φολος*· θουριὰ = θωριὰ· θουροῦ = θεωρῶ. Τὸ *ε* εἰς *η* οἶον θέλητη = θέλετε· *πηληκητός* = *πελεκητός*.

Η'. Τὰ εἰς *ιῶ, εἰῶ* καὶ *αἰῶ* ῥήματα προφέρουν εἰς *ιρρου* *εἰρρου* καὶ *αρρου*. οἶον· *καθίρρου* = *καθίῶ*· *δαινίρρου* = *δακίῶ*· *χιρίρρου* = *χιονίῶ*· *θαμάνρρου* = *θαυμάῶ*· *μοιάνρρου* = *μοιιάῶ*· *φανάνρρου* = *φωνάῶ*. Εἰς δὲ τὰ καθαρόληκτα εἰς *ω, εω, αω* καὶ *ω* ῥήματα παρεμβάλλουσι δύο *ν*, ὅπου ἀλαχοῦ παρεμβάλλουσι ἐν *ν*. οἶον· *δακρύνρρου* = *δακρύνω*· *κλείρρρου* = *κλείω*· *χάνρρου* = *χάνω*· *φανηρώνρρου* = *φανερώνω* = *φανερῶ*· *χύνρρου* = *χέω* = *χύνω* κτλ.

Θ'. Τὸ ἐφελκυστικὸν ἠ εὐφωνικὸν *ν* δὲν παραλείπουν οὔτε ἐπομένου φωνήεντος· ἀλλὰ συμπνευματίζουσι καὶ ἀφομοιοῦσι πᾶν τελικὸν *ν* πρὸς τὸ ἀρχικὸν σύμφωνον τῆς ἐπιφερομένης

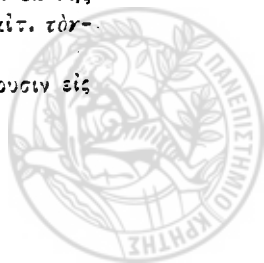
λέξεως. Οἶον *τημμάμημου* = τὴν *μάμημ* μου· *τουββασιλιῶν* = τὸν *βασιλειῶν*· *τηγ-γῆν* = τὴν *γῆν* τοῦ γ προφερομένου ἐντονώτερον καὶ οὐχὶ ὡς διπλοῦν γ (ὡς φέρ' εἶπειν ἐν τῇ λέξει ἄγγελος)· *τουδδάσκαλοι* = τὸν *δάσκαλον*· *τουθθειὸν* = τὸν *θειὸν*· *τουγαλὸν* = τὸν *καλὸν*· *τουλλαῶν* = τῶν *λαγῶν*· *τουξελῶν* = τῶν *ξυλῶν*· *τουμαπαῶν* = τῶν *μαπαῶν*· *τουρράφτην* = τὸν *ράφτην*· *τημψυγῆν* = τὴν *ψυγῆν*· *τηχχάρι* = τὴν *χάριν*· *τηφουλακῆν* = τὴν *φουλακῆν*· ἔφερημιας *τουξυλῶν* κ' ἔφοψηγξύλα, κ' ἔβγαλήμιας *τῆμψυχήμιας*.

Γ'. Συνηθεστάτη εἶνε ἡ κρῆσις ἢ ἔκθλιψις καὶ ἀφίρσεις, καὶ ἡ συνίζησις· οἶον *ποῦντους*; = *ποῦ* εἶνε αὐτός; *ποῦντου*; = *ποῦ* εἶνε αὐτό; δὲν *τῶλεα* δὲν *τῶλπιζα* = δὲν τὸ ἔλεγα, δὲν τὸ ἤλπιζα· *ποῦ ῥην* = *ποῦ* εἶνε· *ποῦ ῥση* = *ποῦ* εἶσαι· *χρουνιά* = *χροινιά* = *χρόνος*· ἡ δὲ εἰς *ια* *κατάληξις* προφέρεται *γιά*· οἶον *παιδιά* = *παιδιά*· *Μαρίζ* = *Μαρίζ* (*Μαργιά*)· *φουτγιά* = *φωτιά*.

ΙΑ'. Εἰς τινὰς ἐκ δύο συμφώνων ἀρχομένης λέξεως προστίθεται ἐν (ι). Ἡ φωνὴ αὕτη εἶνε σφρόντιζτος Τουρκισμός. Διότι οἱ Τούρκοι μὴ δυνάμενοι νὰ συλλαβίσωσι δύο σύμφωνα ἐν ἀρχῇ λέξεως (διότι ἡ γλῶσσά των δὲν ἔχει φωνήεντα, ἀλλὰ φωνόσημα, ὧν ἕκαστον παρεντίθεται κατὰ τὴν χρείαν εἰς ἕκαστον γράμμα), ἀναγκάζονται νὰ προτάττωσι τὸ (ι) εἰς πᾶσαν ἐκ δύο συμφώνων ἀρχομένην λέξιν· οὕτω μὴ δυνάμενοι νὰ γράψωσι εἰς τὴν γλῶσσαν των *Σμύρην*, τὴν γράφουσιν *Ἰσμύρην* = *Ἰσμίρ*· *Ἰσπάρτα* = *Σπάρτα*. Ἐκ τούτου καὶ οἱ Λειθισικνοὶ λέγουσιν ἕνας *ιβλάγους* = ἀντὶ ἕνας βλάχος· *ἐπικσα τήνιστράταν* = τὴν *στράταν*· εἰς τὸν ἰδρόμουν = εἰς τὸν δρόμον· εἰς τοὺς *ισκάρους* = εἰς τοὺς σκάρους· Ἐξαιροῦνται τὰ διπλᾶ ξ καὶ ψ εἰς τὰ ὁποῖα δὲν προστίθεται, ἐν ἀρχῇ λέξεως· οἶον *τημψυγῆν* καὶ τὴν *ἰζουήν* = τὴν *ψυγῆν* καὶ τὴν *ζωήν*. Μόνον εἰς τὴν λέξιν *ζῶον* προστίθεται α ἐν ἀρχῇ καὶ προφέρεται *αζῶον* = *ζῶον*.

ΙΒ'. Πολλὰ ὀνόματα ἀρχίζοντα ἀπὸ φωνήεντος προσλαμβάνουσι ν ἐν ἀρχῇ, ὅπερ εἶνε τὸ ν τῆς αἰτιατικῆς τοῦ ἀρθρου προσκολληθέντος εἰς τὴν ὀνομαστικὴν. Οἶον *νάκρα* = ἄκρα, ἔγεινεν ἐκ τῆς αἰτιατικῆς *ατῆν ἄκραν*· *νουρά* = οὐρά, ἔγεινεν ἐκ τῆς αἰτ. «*τῆν-οὐράν*»· *νήμου*; = ὄμος, ἔγεινεν ἐκ τῆς αἰτ. «*τὸν-ὄμον*»· *νήλιος* = ἥλιος, ἔγεινεν ἐκ τῆς αἰτ. *τὸν-ἡλιον*.

ΙΓ'. Τὰς *κατάληξις*; τῆς *καθωμιλημένης* αἰε τρέπουσιν εἰς

ης· ὅσον μὲ τῆς ἡμέρης = μὲ ταῖς ἡμέραις = μὲ τὰς ἡμέρας·
τῆς φώκης = ταῖς φώκαις = τὰς φώκας.

1Δ'. Ἐν τῇ συντάξει προτάσσουσι τὸ ῥῆμα καὶ ἐπιφέρουσι τὸ ἀντικείμενον καὶ τὴν προσωπικὴν ἀντωνυμίαν. Ὄλον· ἔπιασαν ἄτον, κ' ἔθεκάν ἄτον, κ' ἔφεραν ἄτον = ἐπίασαν αὐτόν, καὶ ἔθεσαν αὐτόν, καὶ ἔφεραν αὐτόν. Ἐπιτάμμου, κ' ἔβαλάμμου ἔς τὸν καράδιον = ἐπίασάν με, καὶ ἔβαλάν με. Αὕτη ἡ σύνταξις εἶνε ὀρθοτέρα τῆς φραγγιζούσης τὸν ἐπίασαν, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἔφεραν. Μὲ ἐπίασαν κῆ μὲ ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν. Βεβαίως τὸ θέλεις με, θέλω σε, θέλεις τον, εἶνε ἐλληνικώτερον τοῦ μὲ θέλεις, σὲ θέλω, τὸν θέλει, (ιταλιστὶ lo voglio).

Γὰ λοιπὰ ἰδιώματα τῆς Λεβητικῆς διαλέκτου δὲν ὑπάγονται εἰς γραμματικούς κανόνας, ἀλλὰ θεωροῦνται βαρβαρισμοί. Κατωτέρω ἐκτίθενται παρακλήτως οἱ τύποι τῶν μερῶν τοῦ λόγου, καὶ ἐξ αὐτῶν γενήσονται κατάδηλοι αἱ παραφθοραὶ, ἀντικραβδλομένων τῶν ὀρθῶν πρὸς τοὺς παραφθαρμένους τύπους.

Σημειωτέον ὅτι ἐν τοῖς τύποις ἐκτίθεται παρακλήτως ὁ ὀρθὸς καὶ ὁ παραφθαρμένος· ἐν δὲ τοῖς πτωτικοῖς παρελείφθη ἡ δοτικὴ ὡς ἐκφραζομένη διὰ τῆς αἰτιατικῆς μὲ τὴν εἰς ἢ πρὸς, ἢ μὲ.

Τύπος τοῦ ἄρθρου.

Ἐνικός ἀριθμὸς

Ἄρθρος

Παραφθαρμένος κατὰ τὴν Λεβητικὴν διάλεκτον.

Ἄρθρον, Θετικόν, Ὀρθότερον,				Ἄρθρον, Θετικόν, Ὀρθότερον.			
ὄν.	ὁ	ἡ	τὸ	ὄν.	ὁ	ἡ	τοῦ
γεν.	τοῦ	τῆς	τοῦ	γεν.	τοῦ	τῆς	τοῦ
αἰτ.	τὸν	τὴν	τὸ	αἰτ.	τοῦν	τὴν	τοῦ

Πληθυντικός.

ὄν.	οἱ	αἱ	τά	ὄν.	οἱ	ἡ	τά
γεν.	τῶν	τῶν	τῶν	γεν.	τοῦν	τοῦν	τοῦν
αἰτ.	τούς	τάς	τά	αἰτ.	τούς	τῆς	τά

Τύπος τῆς πρώτης κλίσεως.

Τύπος ῥηδός

- ὁ κριτῆς, τοῦ κριτοῦ, τὸν κριτῆν, ὃ κριτά.
- οἱ κριταί, τῶν κριτῶν, τοὺς κριτάς, ὧ κριταί.
- ἡ δόξα, τῆς δόξης, τὴν δόξαν, ὧ δόξα.
- αἱ δόξαι, τῶν δόξων, τὰς δόξας, ὧ δόξαι.
- ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τὴν τιμὴν, ὧ τιμή.
- αἱ τιμαί, τῶν τιμῶν, τὰς τιμάς, ὧ τιμαί.
- ἡ μάνα, τῆς μάνας, τὴν μάναν, ὧ μάνα.
- αἱ μάναι, τῶν μανῶν, τὰς μάνας, ὧ μάναι.
- ὁ παππᾶς, τοῦ παππά, τὸν παππά, ὧ παππᾶ.
- οἱ παππάδες, τῶν παππάδων, τοὺς παππάδες, ὧ παππᾶδες.

Τύπος παρεφθαρμένος

- ὁ κριτῆς, τοῦ κριτή, τὸν κριτῆν, ἔ κριτή.
- οἱ κριτάδοι, τοῦν κριτάδων, τοὺς κριτάδους, ἔ κριτάδοι.
- ἡ δόξα, τῆς δόξας, τὴν δόξαν, ἔ δόξα.
- ἡ δόξῃς, τοῦν δούξων, τῆς δόξῃς, ἔ δόξῃς.
- ἡ τιμὴ, τῆς τιμῆς, τὴν τιμῆν, ἔ τιμή.
- ἡ τιμαίς, τοῦν τιμῶν, τῆς τιμαίς, ἔ τιμαίς.
- ἡ μάνα, τῆς μάνας, τὴν μάναν, ἔ μάνα.
- ἡ μάνης, τοῦν μανῶν, τῆς μάνης, ἔ μάνης.
- ὁ παππᾶς, τοῦ παππᾶ, τὸν παππᾶ, ἔ παππᾶ.
- οἱ κριτάδοι, τοῦν κριτάδων, τοὺς κριτάδους, ἔ κριτάδοι.

Ἐπειδὴ τὰ τριτόκλιτα κλίνονται ὡς τὰ πρωτόκλιτα, ἐπισυνάπτεται καὶ ὁ τύπος αὐτῶν ὡς ἑξῆς :

- ὁ ἀήρ, τοῦ ἀέρος, τὸν ἀέρα, ὧ ἀήρ.
- οἱ ἀέρες, τῶν ἀέρων, τοὺς ἀέρας, ὧ ἀέρες.
- ὁ κόραξ, τοῦ κόρακος, τὸν κόρακα, ὧ κόραξ.
- οἱ κόρακες, τῶν κοράκων, τοὺς κόρακας.
- ὁ βασιλεὺς, τοῦ βασιλέως, τὸν βασιλέα, ὧ βασιλεῦ.
- οἱ βασιλεῖς, τῶν βασιλέων, τοὺς βασιλεῖς.
- ἡ λαμπάς, τῆς λαμπάδος, τὴν λαμπάδα.
- αἱ λαμπάδες, τῶν λαμπάδων, τὰς λαμπάδας.

- ὁ ἀγέρας, τοῦ ἀγέρα, τὸν ἀγέραν.
- οἱ ἀγέραδοι, τοῦν ἀγέραδων, τοὺς ἀγέραδους.
- ὁ κόρακας, τοῦ κόρακα, τὸν κόρακον.
- οἱ κόρακοι, τοῦν κόρακων, τοὺς κοράκους.
- ὁ βασιλεῖς, τοῦ βασιλεῖα, τὸν βασιλεῖαν.
- οἱ βασιλεῖαδοι, τοῦν βασιλεῖαδων, τοὺς βασιλεῖαδους.
- ἡ λαμπάδα, τῆς λαμπάδας, τὴν λαμπάδα.
- ἡ λαμπάδης, τοῦν λαμπάδων, τῆς λαμπάδης.

Τύποι δευτεροκλήτων.**Ὁξέτοια.**

Τύπος ὀρθός

ἀγισμός, ἀγισμὸν, ἀγισμοῦ.
 ἀγισμοί, ἀγισμῶν, ἀγισμοῦς.
 καλός, καλὸν, καλοῦ, καλὸν καλέ.
 καλοί, καλὰ, καλῶν, καλοῦς, καλά.

Τύπος παπεφθαρμένος

ἀγασμός, ἀγασμῶ, ἀγασμῶν, ἀγασμῆ.
 ἀγασμοί, ἀγασμῶν, ἀγασμῶς.
 καλός, καλὸν, καλοῦ, καλόν.
 καλαί, καλὰ, καλῶν, καλῶς, καλά.

Παροξέτοια καὶ προπαροξέτοια.

δρόμος, δρόμου, δρόμον, δρόμο.
 δρόμοι, δρόμων, δρόμους.
 ἀνθρωπος, ἀνθρώπου, ἀνθρωπον, ἀνθρωπε,
 ἀνθρωποι, ἀνθρώπων, ἀνθρώπους.
 τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τὸ ξύλον.
 τὰ ξύλα, τῶν ξύλων, τὰ ξύλα.

Τὸ κόκκινον, τοῦ κοκκίνου, τὸ κόκκινον.
 τὰ κόκκινα, τῶν κοκκίνων, τὰ κόκκινα.

δρόμοι, δρόμου, δρόμων, δρόμοις.
 δρόμοι, δρόμων, δρόμοις.
 ἀνθρωπος, ἀνθρώπου, ἀνθρωπων, ἀνθρωποι !
 ἀνθρωποι, ἀνθρώπων, ἀνθρώπους.
 τὸ ξύλον, τοῦ ξύλου, τὸ ξύλον.
 τὰ ξύλα, τοῦν ξυλῶν, τὰ ξύλα.
 τὸ κόκκινον, τοῦ κόκκινου, τοῦ κόκκινου.
 τὰ κόκκινα, τοῦν κόκκινων, τὰ κόκκινα.

Σ η μ. α'. Ἡ πληθυντικὴ αἰτιατικὴ τῶν ὀξυτόνων σχηματίζεται εἰς ὡς, αὕτη δὲ εἶνε δωρικὴ κατὰ τὰς τῶν ὀξυτόνων δευτεροκλήτων αἰτιατικῶν. Οἶον· τοὺς καλῶς κῆ τοὺς κακῶς ὁ θεὸς τοὺς ἕξειν = τοὺς καλοῦς καὶ τοὺς κακοῦς.

Σ η μ. β'. Τὰ τριτόκλιτα ἄρσενικά καὶ θηλυκὰ κλίνονται κατὰ τὰ πρωτόκλιτα. Τὰ δὲ οὐδέτερα κλίνονται ὡς τὰ δευτερόκλιτα.

ὀρθῶς θετικὸν καλός, συγκριτικὸν καλλίτερος, ὑπερθετικὸν κάλλιστος.
 παρεμφερμ. » καλός, » πειλὸ καλλιάς, » πούλλα καλός.

Τὰ ἐξῆς συγκριτικὰ φυλάττονται:

Τύπος ὁρθός

πρωτότερος, πρωτότερα, πρωτότερον.
 ἀρχήτερος, ἀρχήτερα, ἀρχήτερον.
 μεγαλύτερος, μεγαλύτερα, μεγαλύτερον.
 ὕστερος, ὕστερα, ὕστερον.
 ὑστερώτερος, ὑστερώτερον, ὑστερώτερον.

Ἐξ αὐτῶν δὲ σχηματίζονται καὶ παραθετικὰ ἐπιρρήματα ὡς ἐξῆς:

ὀρθῶς φρονίμως, φρονιμώτερον, φρονιμώτατα. καλλῶς, καλλίον, κάλλιστα.
 παρεμφερμ. φρένιμα, πειλὸ φρένιμα, πούλλα φρένιμα. καλὰ, πειλὸ καλλιά, πούλλα καλὰ.
 ὀρθῶς. Τὰ ἀρχήτερα, πρωτότερα, ὑστερώτερα, προφέρονται ἀπαρκαλλάτως.

Τύπος παρεμφερμένος

πρωτότερος, πρωτότερη, πρωτότερον.
 ἀρχήτερος, ἀρχήτερη, ἀρχήτερον.
 μεγαλύτερος, μεγαλύτερη, μεγαλύτερον.
 ὕστερος, ὕστερη, ὕστερον.

ὑστερώτερος, ὑστερώτερη, ὑστερώτερον

Ἄριθμητικὰ ἀπόλυτα.

Τύπος ὁρθός

εἷς, ἓνός, ἓν, ἓνός, ἓν.
 μίξ, μίξιν, μίξιν, ἓν, ἓνός, τρία.
 τρεῖς, τριῶν, τρεῖς, τρία, τριῶν, τρία.
 τέσσαρες, τεσσαρίων, τέσσαρες, τεσσαρά, τεσσαρά, [τέσσαρα].

πέντε, εἷς, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα, δέκα, ἑνδεκά, δώδεκα,

Τύπος παρεμφερμένος

ἓνας, ἄνοῦς, ἓναν, δῶδ.
 μιά, μιάς, μιάν, ἓναν, ἄνοῦς, ἓναν,
 τρεῖς, τριωνῶν, τρούς, τρία, τριῶν, τρία,
 τέσσαροι, τέσσαρον, τέσσαρους, τέσσαρα, [τέσσαρα].

πέντη, εἷς, ἡφτά, οὐχτώ, ἡννιά, ἡδέκα, ἡντεκα, δώ-

Τύπος ὁρθός

δεκατρία, δεκατέσσαρα, δεκαπέντε, δέκα ἕξ, δεκά-
 επτά, δεκαοκτώ, δεκαεννέα, εἴκοσι, τριάντα, σαράντα,
 πενήντα, ἑξήντα, ἑβδομηντα, ὄγδωντα, ἑνενήντα,
 ἑκατόν, διακόσια, τριακόσια, τετρακόσια, πεντακόσια,
 ἑξακόσια, ἑπτακόσια, ὀκτακόσια, ἑνεακόσια, χίλια,
 δύο χιλιάδες κτλ. ἐν ἑκατομμύριον, ἐν διακατομύ-
 μύριον.

Τύπος παρεφθαρμένος

δεκα, δεκατίριγικ, δεκατέσσαρα, δεκαπέντη, δεκάξι, δε-
 καφτιά, δεκαοχτώ, δεκαεννιά, δεκαοχτώ, εἴκοσι, τριάντα, σα-
 ράντα, πενήντα, ἑξήντα, ἑβδομηντα, ὄγδωντα, ἑν-
 νηνήντα, ἑκατόν, διακόσια, τριακόσια, τετρακόσια,
 πηνητακόσια, ἑξακόσια, ὀκτακόσια, ἑνεακόσια, χίλια,
 δύο, τρεῖς, τέσσαρες χιλιάδες, ἕναν μιλιοῦν, χίλι-
 λα μιλιοῦνικ.

Ἐριθμητικὰ τακτικά.

πρώτος, δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, πέμπτος, ἕκτος, ἑβδόμος,
 ὄγδος, ἕνατος, δεκάτος, ἑνδεκάτος, δωδέ-
 κατος, δεκάτης τρίτος, δεκάτος τέταρτος, δεκάτος
 πέμπτος κτλ., εἰκοστός, τριακοστός, τεσσαρακοστός,
 πενηκοστός, ἑξηκοστός, ἑβδομηκοστός, ὄγδοηκοστός,
 ἑννηκοστός, ἑκατοστός, χιλιοστός, ἑκατομμυριοστός,
 ἐκιντήσις, οὐτρουντήσις, τορτιντήσις, πεσιντήσις.

Ἐντωνυμίαι προσωπικαί.

ἐγώ, σύ, αὐτός, αὐτή, αὐτό· ἐμοῦ καί μου, σοῦ, αὐτοῦ, ἡβῶ, ἡσύ (καί σύ), αὐτοῦ αὐτή, αὐτό· μου, σοῦ, αὐ-
 τοῦ, αὐτῆς, αὐτοῦ· ἐμέ καί μέ, σε, αὐτόν, αὐτήν, τουνοῦ, αὐτηνῆς, αὐτουνοῦ· ἡμέων (μεί), ἡσέων (σεί),
 αὐτόν· ἡμεῖς, ὑμεῖς· καί σεῖς, αὐτοί, αὐταί, αὐτά· αὐτόν, αὐτήν, αὐτό· ἡμέας, ὑσέας, αὐτάς, αὐτάς· αὐτά·
 ἡμῶν, ὑμῶν, αὐτῶν· ἡμεῖς (καί μεῖς), ὑμεῖς (σεῖς).
 αὐτούς, αὐτάς, αὐτά.

Τύπος ῥήματος βαρυντόνου.

Ἔνεστώς.	γράφω, γράφεις, γράφει. γράφουμεν, γράφετε, γράφουσι (ν). ἔγραψον, ἔγραψα, ἔγραψατε, ἔγραψαν.	Ἔνεστώς.	γράφου, γράφεις, γράφει. γράφουμεν, γράφετε, γράφουσι (ν) και γράφουν. ἔγραψα, ἔγραψατε, ἔγραψαν.
Παρατα.	γράφωμεν, ἔγραφετε, ἔγραφον. ἔγραψαμεν, ἔγραψατε, ἔγραφον.	Παρατα.	γράφωμεν, ἔγραψατε, ἔγραφον. ἔγραψαμεν, ἔγραψατε, ἔγραφον.
Ἀόριστος.	ἔγραψα, ἔγραψατε, ἔγραψαν. ἔγραψαμεν, ἔγραψατε, ἔγραφον.	Ἀόριστος.	ἔγραψα, ἔγραψατε, ἔγραφον. ἔγραψαμεν, ἔγραψατε, ἔγραφον.
Μέλ. α'.	θὰ γράψω, θὰ γράψης, θὰ γράψῃ.	Μέλ. α'.	θὰ γράψου, θὰ γράψης, θὰ γράψῃ.
Μέλ. β'.	θὰ γράψω, θὰ γράψης, θὰ γράψῃ. καὶ θέλω γράφει, καὶ θέλω γράφῃ.	Μέλ. β'.	θὰ γράψου, θὰ γράψης, θὰ γράψῃ. θὰ γράψου, θὰ γράψης, θὰ γράψῃ.
Παρακειίμ.	ἔχω γράψει (καὶ ἔχω γειραμμένον) κτλ.	Παρακειίμ.	ἔχου, ἔχεις, ἔχει γειραμμένον. ἔχουμεν, ἔχετε, ἔχει γειραμμένον.
Ἰπερσυντ.	εἶχον γράψει (καὶ εἶχον γειραμμένον) κτλ.	Ἰπερσυντ.	εἶχα, εἶχες, εἶχε γειραμμένον κτλ.
Ἔνεστώς.	γράφω, γράφεις, γράφει, γράφουμεν, γράφετε, γράφουσι (ν).	Ἔνεστώς.	γράφω, γράφεις, γράφει, γράφουμεν, γράφετε, γράφουσι και ἔγραψαν.
Ἀόριστος.	γράφωμεν, γράψατε, γράψαμεν. γράφω, γράψατε, γράψαμεν. γράφωμεν, γράψατε, γράψαμεν.	Ἀόριστος.	γράφω, γράφεις, γράφει, γράφουμεν, γράφετε, γράφουσι και ἔγραψαν. γράφω, γράψατε, γράψαμεν. γράφωμεν, γράψατε, γράψαμεν.
Ἔνεστώς.	γράφω, γράφεις, γράφει, γράφουμεν, γράφετε, γράφουσι (ν).	Ἔνεστώς.	γράφω, γράφεις, γράφει, γράφουμεν, γράφετε, γράφουσι και ἔγραψαν.
Ἀόριστος.	γράφωμεν, γράψατε, γράψαμεν. γράφω, γράψατε, γράψαμεν. γράφωμεν, γράψατε, γράψαμεν.	Ἀόριστος.	γράφω, γράφεις, γράφει, γράφουμεν, γράφετε, γράφουσι και ἔγραψαν. γράφω, γράψατε, γράψαμεν. γράφωμεν, γράψατε, γράψαμεν.

Μετοχή.

Μετοχὴν δὲν ἔχει ἐκτὸς τῆς ἀπολύτου χρονικῆς αἰτιατικῆς γράφοντα, εὖτα και φεύγοντα, θέλοντα, μὴ θέλοντα, πηγαίνοντα, ἐρχοντα, σέκοντα κτλ.

Σημ. Ἰπάρχει ἐν τῇ λειβητικῇ διαλέκτῳ ἀπαρέμφατον ὀνομαστικὸν τὸ λεγέιν, καὶ τὸ εἰπεῖν.

ῥῆμα κατὰ τοὺς προεκτεθέντας τύπους, καὶ ν' ἀποφεύγη τοὺς βροβαρίζοντας ἢ παρεφθαρμένους τύπους. Οὕτω λαμβάνων πᾶν οἰονδήποτε ῥῆμα, οὕτινος μόνον ὁ ἐνεστώς ἐστὶ σημειωμένος ἐν τῷ λεξιλογίῳ τούτῳ, θὰ εὕρῃ τὸν ὀρθὸν σχηματισμὸν τῶν χρόνων αὐτοῦ, καθὼς καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ῥηματικὰ οὐσιαστικά καὶ ἐπίθετα, ἅτινα χάριν συντομίας, παρκαίπονται.

Σημ. Ὅσαι λέξεις τῆς καθωμιλημένης φυλάττουσι τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν σημασίαν, δὲν ἐσημειώθησαν ἐν τῷ λεξιλογίῳ· διότι δὲν συνετάζαμεν λεξικόν, ἀλλ' ἠβελήσαμεν νὰ περισυλλέξωμεν τὰ ῥάκη τῆς γλώσσης, νὰ ὑποδείξωμεν τὰς παραφθορὰς αὐτῶν, καὶ ἐξ αὐτῶν κανονικῶς καταρτιζομένων νὰ συμπληρώσωμεν τὰ κεχρημένα, καὶ νὰ ἀπτελέσωμεν χιτῶνα γλωσσικὸν κανονικώτερον, καὶ προσεγγίζοντα ὅσον τὸ δυνατόν εἰς τὴν καθαρεύουσαν γλῶσσαν τοῦ ἔθνους. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς συναλέγησαν καὶ αἱ τουρκικαὶ λέξεις καὶ παροιμίαι, διὰ νὰ γείνωσι κοιναὶ αἱ ἀντίστοιχοι αὐτῶν ἑλληνικαί, καὶ νὰ καθαρῶσθῃ βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἡ κόπος τοῦ αὐγεῖου, ἡ ἐπισωρευθεῖσα διὰ μακρῶν αἰώνων ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ. Οὕτω, φέρ' εἰπεῖν, ὁ ἀναγνώστης ἀπαντῶν ἐν τῷ λεξιλογίῳ τὸ ῥῆμα ἀργουτρανοῦ θὰ τὸ διορθώσῃ ἀγροικυτάτως, καὶ θὰ σχηματίσῃ ἀκριβῶς ὅλους τοὺς χρόνους καὶ τὰ παράγωγα αὐτοῦ, καὶ δὲν θὰ ποιῆται πλέον χρῆσιν τῆς παρεφθαρμένης λέξεως κτλ.

Προθέσεις.

Τύπος ὀρθός.

εἰς, ἐκ, ἐξ, πρὸς, πρὸ μετὰ, ἀντί, ἀπὸ, ὑπὲρ, περὶ, κατὰ, διὰ, με.
Σημειωτέον ὅτι αἱ προθέσεις φυλάττουσι τὰς σημασίας αὐτῶν ἐν συνθέσει καὶ ἐν συντάξει.
Τινὲς λέγουσι καὶ τὰς δύο προθέσεις περὶ καὶ διὰ. Οἶον· εἶπα τὸν περὶ διὰ τοῦ σιτάρην. Ἀντί τὸν ὠμίλησα περὶ τοῦ σίτου κτλ.

Τύπος παρεφθαρμένος.

εἰς καὶ 'ς καὶ σὴ ἢ σέ. (Οἶον 'ς ἐξ ἡμέραις· εἰς ἐξ ἡμέρας, καὶ σ' ἡμέρας· εἰς ἐξ ἡμέρας, σὴ δέκα ἡμέρας, ἀντί εἰς ἐξ, εἰς ἐπτὰ, εἰς δέκα ἡμέρας).
Ἐξ καὶ ξη ἐν συνθέσει. Οἶον ξημαθθαίνου = ἐκμανθάνω· ἡξίμαθα = ἐξίμαθα· πρὸς, πρὸ, μετὰ, ἀντί, ἀπὸ, περὶ, κατὰ, γιὰ, μετ' ἡμέρας = μετὰ σου = σὺν σοί· μετὰ ἡμέραν = μετ' ἐμοῦ = σὺν ἐμοί.

*Επιρρήματα.

Χρονικά Τώρα ἢ τῶρα, γῆρας, προχθές, αὔριον, μεθαύριον, ἐφέτος, πέρουσι, ἀντίπροχθές, ἀντιμεθαύριον. Πρωτῶ, ἐσπέρας, δεσίλης, σήμερον. Πρὸ ὀλίγου, πρὸ μικροῦ, ἀρτίως, μετ' ὀλίγον, ἐντὸς ὀλίγου, πρὶν, ὅταν.

Χρονικά. Τῶρα ἢ τόρα. Το-ραδὰ, ἡγίτες, προυγίτες, ἀρτούπρου-γίτες, αὔριον, μεθαύριον, πῆφι, πέρου, ἀρτούμηθαύριον, πουανόν, βράδου, ἱκιντι, σήμερις, καὶ σήμε-ρουν καὶ σήμερα. Ἀπουταιρῶν, σὴ λ-λίον, πρὶν καὶ πούργου (ἐκ τοῦ πρι-γού)· ὅταν, ὄντας, 'σάν (γυδαίτερον χάν).

Τύπος ὀρθός

Τροπικά. καλῶς, κακῶς, ὀρθῶς, ἀληθῶς, φρονίμως, ἐντίμως, δίκαιως, ἀντιστρόφως, κάλλιον.

Βεβαιωτικά. Ναί, μάλιστα, πράγματι, τῶ ὄντι.

Ἀρνητικά. Ὅχι, δὲν, οὐδὰ μὴ, οὐδέποτε.

Ποσότητος. Ἄπαξ, ὁίς, τρίς, πολλάκις.

Εἰκασμοῦ. Ἴσως, τάχα, ὄθιθεν, ἂν τυχόν.

Τύπος πρεφθαρμένος

Τροπικά. Καλὰ, κακὰ, ὀρθὰ, ἀλθινὰ, φρόνιμα, τιμίως, δίκαια, ξανάστραφα, κάλλια.

Βεβαιωτικά. Ἦνναί, μάλιστα, πραγματικῶς, καὶ ὄντως.

Ἀρνητικά. Βόχι, δὲν καὶ ἔν, πουττέ ἔς τὸν κόσμον.

Ποσότητος. Μῖαν βουλαῦ, δυὼ βουλαίς, πουλλαίς βουλαίς.

Εἰκασμοῦ. Ἴσως, τάχατοι, ἄντυχου, ἀνίσως.

Σύνδεσμοι.

Συμπλεκτικοί. Καί, δὲ, οὔτε, μήτε, οὐδὲ, μηδὲ. — Ἐναντιωματικοί. Ἀλλὰ, ὅμως, καίτοι, ἂν καί. — Δυνητικός ἄν. — Παραπληρωματικός δά. — Αἰτιολογικός ἐπειδή, διότι. — Διαζευκτικοί. Ἡ, ἦ, ἤτοι. — Ἰποθετικοί. Ἐάν, εἰ δὲ, εἰ δὲ μή.

Συμπλεκτικοί. Κῆ, εὔτε, μή, μήτε. — Ἐναντιωματικοί. Ἀλλὰ, ὅμως, μολοντί, ἀμή. — Δυνητικός κεν ἦ καὶ ἂν, κί' ἂν. — Παραπληρωματικός δά. — Αἰτιολογικός ἐπειδής, ἐπειδήτις, γιὰτί. — Διαζευκτικοί. Ἰ ἦ, γῆ, γιὰ (τουρκιστί). — Ἰποθετικοί. Ἐάν (χουδαίσι χάν), εἰ δὲ μή.

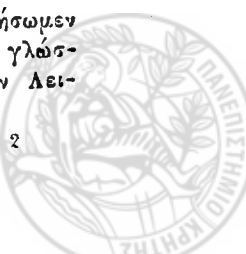
Ἐπιφωνήματα.

Θαυμασμοῦ ὦ!. — Ὁδύνης ἄχ. — Ἀποτροπιασμοῦ ἄ!. — Παρακλεισεμοῦ ἄγε, ἔλα. — Σχελιασμοῦ οἶμοι, ιού.

Θαυμασμοῦ ὦ!. — Ὁδύνης ἄχ! ὦχ! ὦφ!. — Ἀποτροπιασμοῦ ἄ. — Παρακλεισεμοῦ γάη, ἔλαδα. — Σχελιασμοῦ βού! ἄλῆς, ἄλλοίμουον.

Γενικὴ παρατήρησις. Ἐκ τοῦ σκελετοῦ τῶν προεκτεθέντων γραμμικτικῶν τύπων εὐκόλως βλέπει ἕκαστος τὴν πτωχεῖαν τῆς χουδαίας ἡμῶν γλώσσης, δι' ἣν μὴ δυνάμενοι νὰ ἐκφράσωσι τὰς ιδέας των οἱ Λειθισιανοὶ ἀναγκάζονται νὰ ἀναπληρῶσι τὰ χάσματα διὰ τῆς Τουρκικῆς, καὶ οὕτως ἐπληρώθη ἡ γλώσσα Τουρκισμῶν, εἰς τρόπον ὅστε ὁ ἀκούων διαλεγόμενους Λειθισιανούς δὲν ἔννοεῖ αὐτούς, ἐὰν δὲν ἐνδιατρίψῃ παρ' αὐτοῖς καὶ ἐξοικειωθῇ πρὸς τοὺς ἰδιωτισμούς των. Ἴνα δὲ ἐννοήσωμεν τὴν ἀτέλειαν τοῦ ἰδιώματός μας, καὶ ζητήσωμεν τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἀπολεσθείσης προγονικῆς ἡμῶν γλώσσης παρατίθημι περκατικῶν ἔνχ μῦθον εἰς τὸ ἐγγύριον Λειθισιακόν Ἰδιῶμα μετὰ τοῦ ἀντιτιοῖγου ὀρθοῦ.

Λεξ. Βατταρισμοὶ Μ. Μ.

Παραμύθιον τοῦ Νήλιου καὶ τοῦ Βουρειᾶ.

Ἔτιν γλῶσσαν τοῦ Λειθηροῦ.

Μιὰν βουλὰν ὁ βουρειᾶς, ποῦ φυσᾷ δυνατὸς καὶ κουτουρτι-
σμένους καὶ χινιστὸς, ποῦ μαργώννει τὸν κόσμουν, ἔκαμην
κουτουράδαρ κ' εἶπην εἰς τὸν ἡλίουν. Ἦτὸ ἐν εἴτῃ δυνατὸς
χὰν κ' ἡμέναν. Χὰν φυσῶ ἡβῶ ταρασσου τὸν κόσμουν καὶ
σουντρομαάσητη· ἀμ' ἡσὺ εἴτῃ μαλάκους, κ' ἐν ἀμπουρᾶς νὰ
ταράξης τὸν κόσμουν. Ἦ νήλιους, ποῦνην λαμπροφουτηρὸς
καὶ γλυκὺς, ἡέλασθη εἰς τ' ἀρηζ.λίκιν τοῦ βουρειᾶ, κ' εἶπην
τουν· ἔλα νὰ διαμαάσουμον τὴν δύναιμίν μας εἰς τουννᾶν τὸν
γιολεζῆν, ποῦ πηρηξ καὶ πάει, ἀν ἡμπουρέσης καὶ πάρης του
τὴν κκεππενέκαρ τοι. Ἔτυχην κ' ἡπέραννην ἕνας ἄθρωπος
ἡκείνην τὴν ἰστιγνήν ἀποῦ μπρουστά του. Ἦ βουρειᾶς ἡδέ-
χτην τοῦ κουτιρέστουρ μητὰ χαρᾶς, γιὰτὶ ἡσιμαρίνην πῶς
θ' ἀμπουρέση νὰ πάρη γιὰ μιὰς τοῦ πηράτη τὴν κκεππενέκαρ,
καὶ χαμέτα ἀρχήνησην νὰ φυσᾷ μεὶ βούλην του τὴν δύναιμιν,
μεὶ βούλην του τὴν φόρσαν, καὶ μεὶ βούλην του τὴν κυργιάδαρ·
ἀμ' ἐν ἀμπούρεσην νὰ κάμη τίποτα, γιὰτὶ ὁ ἄθρωπος ὡς
που ἡφύσηνην ὁ βουρειᾶς ἡμάργωννην, κ' ἔσφιγγην τὴν
κκεππενέκαρ του. Τέλος πάντων θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας
ὁ βουρειᾶς ἀναγκάσθην νὰ πῆ τὸν ὀλόρτιμουρ του τὸν
λόδου κ' εἶπην τὸν νήλιου, κάμη καὶ σὺ τοῦ κάκμάν
σου. Τότῃ χαμὲν ὁ νήλιους ἡκόπασθη τῆς ἀχτένης του,
καὶ βούλους ὁ κόσμους ἀρχήνησην νὰ γηλᾷ, καὶ ν' ἀνοιῆ ἡ
καρτιά του. Ἦ πηράτη· ἐν ἡπέρασσην πουλλὺς κηρὸς, κ' ἔβρα-
σση ἡ ράχη του, κ' ἡγύρευγην νίτικιου νὰ κάτση γιὰ νὰ φυ-
λαχθῆ ἀπ' τοῦ νήλιου τὴν ἰβράστην, κ' ἔβγαλην κ' ἔρριξην
ἀουπάνου του βόγι· μόνου τὴν κκεππενέκαρ, ἀλλὰ καὶ τοῦ γε-
λέκιν του, καὶ ἀπόμεινην μόνου μεὶ τοῦ πουκάμισου. Ἦ Βου-
ρειᾶς τότε θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας ἔκαμην ἰκράρη, κ' ἡ-
μουλόηση τὴν ἀδυναμίαν του κ' εἶπην «ππέστ ἔλσοῦρ ἔς τοῦ
νήλιου τὴν ἰβράστην.»

Τοῦ νόημαν τοῦ παραμυθοῦ εἶναι, ὅτι πῶς ὁ ἄθρωπος μεὶ
τὴν ἀπομουνην καὶ μεὶ τὴν ἰγλυκεῖαν τὴν ἰγλῶσσαν ἀμπουρᾶ
καὶ κάμνει ἡκείνου ποῦ ἐν ἀμπουρᾶ νὰ κάμη μεὶ τὴν φόρσαν
καὶ μεὶ τοῦ ζῆρι.

Μῦθος τοῦ Ἥλιου καὶ Βορρᾶ.

Εἰς καθαρεύουσαν καθωμιλημένην.

Ὁ Σφοδρὸς καὶ ψυχρότατος Βορρᾶς πνέων ποτὲ λυσσαλέος, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ μετὰ θράσους πρὸς τὸν Ἥλιον· Σὺ δὲν εἶσαι ἰσχυρὸς, ὅσον ἐγώ. Ὅταν ἐγὼ πνέω, τὸ πᾶν συντράσσεται καὶ φρίττει, ἐνῶ σὺ διὰ τῆς κλιθακότητός Σου δὲν δύνασαι νὰ ταράττῃς τὴν φύσιν. Ὁ δὲ Ἥλιος, λαμπρὸς καὶ γκλήνιος, ἐγάλασεν εἰς τὴν προκλητικὴν αὐθάθειαν τοῦ Βορρᾶ, καὶ προὔτεινεν εἰς αὐτὸν διαγωνισμόν, τὸν ἐξῆς:

Δῆλα δὴ νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν χλαῖναν διαβότου τινός, ὅστις τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔτυχε διαβαίνων ἔμπροσθέν του. Ὁ Βορρᾶς ἐδέχθη προθύμως τὸ πρόβλημα, ἔχων τὴν πεποίθησιν ὅτι διὰ τῆς σφοδρότητός του θὰ εἰμφορέσῃ νὰ ἀφαιρέσῃ ταχέως τὸ ἐπανωφόριον τοῦ διαβότου· καὶ ἤρχισε περυσθὺς νὰ πνέῃ μὲ ὄλην τὴν σφοδρότητα καὶ τὸ ψύχος του. Ἀλλὰ μκταιῶς προσεπάθει μὲ τὸ φύσημά του τὸ πηγερὸν ν' ἀφαιρέσῃ τὸν τρίβωνα τοῦ διαβότου. Διότι οὗτος, ὅσω ψυχρότερος καὶ σφοδρότερος ἐφύσα ὁ βορρᾶς, ἄλλο τόσο σφικτότερον ἔσφιγγε τὸ ἐπανωφόριόν του. Καὶ τέλος πάντων ἀναγκασθεὶς νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του προσεκάλεσε τὸν Ἥλιον νὰ ἀποπειρηθῇ Ὁ Ἥλιος ἀμέσως διέχυσε θερμότερας τὰς ἀκτῖνάς του. Ἡ φύσις ὄλη ἐγέλα· ὁ διαβότης δὲν ἤργησε νὰ αἰσθανθῇ τὴν θερμότητα, καὶ ἐζήτησε σκιάν διὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τοῦ ἡλίου τὸν κούτινα, ἀφ' οὗ ἀφῆρεσεν ὄχι μόνον τὴν χλαῖναν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἱμάτιόν του, καὶ ἔμεινε μόνον μὲ τὸ ὑποκάμισον. Ὁ Βορρᾶς τότε ἐκὼν ἄκων ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἡττάν του ἐνώπιον τῆς ἀκαταμάχητου ἰσχύος τῆς ἡλιακῆς θερμότητος.

Ὁ Μῦθος δηλοῖ, ὅτι διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ ἠπιότητος κаторθοῦται, ὅ,τι διὰ τῆς βίας καὶ σκληρότητος εἶναι ἀκατόρθωτον.

Συγκεκομμένα λεξείς.

Ἐπ. = ἐπίθετον. ἐπίρ. = ἐπίρρημα. ῥ. = ῥῆμα. ὄν. = ὄνομα.
 φρ. = φράσις. προστ. ἐγκλ. = προστακτικῆς ἐγκλίσεως. ἔντ. =
 ἔντομον. ζ. = ζῶον. παροιμ. = παροιμία. παθητ. = παθητικόν
 ἄκλ. = ἄκλιτον. μέσ. = μέσον. ἀπρόσ. = ἀπρόσωπον ῥῆμα. ἀόρ.
 = ἀόριστος. πρόσ. = πρόσσωπον. ἐπιφ. = ἐπιφώνημα. λιθ. πολ. =
 λίθος πολύτιμος. μέταλ. = μέταλλον. αὐτοπαθ. = αὐτοπαθές.
 ἐνερ. = ἐνεργητικόν. νόσ. = νόσημα. ἐν. = ἐνική. γεν. = γενική.
 δ. = δένδρον. φ. = φυτόν. ἐργαλ. = ἐργαλεῖον. κύρ. ὄν. = κύριον
 ὄνομα. μεστ. = μετοχή. ψ. = ψάρι. μόν. = μόνιον. προφέρ. =
 προφέρεται. μεταφορ. = μεταφορικῶς. σημ. = σημαίνει. μεταβ.
 = μεταβητικῶς. ἐνν. = ἐννοεῖται.

Σημ. Ὅσαι λέξεις προφέρονται ὀρθῶς δὲν ἐσημειώθησαν ἐν τῷ πα-
 ρόντι λεξιλογίῳ.

ακκλὸν ἀγγελέον = κἀκῆς ἀγγετον. Πακκηρένου ἀγγελέον = χάλκινον σκεῦος.

Ἀγγελουσκιάννουμου. ῥ. λέγεται ἐπὶ ψυχοῤῥαγούντων ὅταν στυλῶνωσι τοὺς ὀφθαλμούς· διότι θεωρεῖται τὸ σύμπτωμα τοῦτο προερχόμενον ἐκ τῆς πικρουτικῆς ἢ σικκῆς τοῦ ἀγγέλου ἐπὶ βρῆως νοσοῦντων. Λέγεται καὶ ἀεστεσην τοῦ ἴμμάτιν του» ὡς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον αὐτὰ ὀμματτα ἔστητεν».

Ἀγγόνιν τὸ. οὐ. = ὁ ἔγγονος.

Ἀγγουρίδα ἢ. οὐ. = ἄωρος σταφυλή, ὄμφαξ.

Ἀγγουῖριν τὸ. οὐ. = ὁ σίκυς.

Ἀγγουρος ὁ. ἐπ. = ἄωρος, μὴ ὥριμος καρπός.

Ἀγγυφους ὁ. οὐ. = ἐργαλείον δι' οὗ ἀνέλκουσιν ἐκ τοῦ πυθμένου τῶν φρεάτων τὰ ἀντλήματα, ἀρπάγιον. ἴσως ἔγγυπος ἐκ τοῦ γρυπός (ὁ καμπυλόβραχος).

Ἀγέλαστους ὁ. ἐπ. = ὁ μὴ γελῶν, ἀγέλαστος.

Ἀγέρην τὸ. οὐ. = τὸ κλίμα τοῦ τόπου.

Ἀγήματος ὁ. ἐπ. = ὁ μὴ γευματίσας, νῆστις.

Ἀγιασιῆρα ἢ. οὐ. = περιβραχίον.

Ἀγιαρους ὁ. ἐπίθ. = ἀνάτος (ὁ μὴ δεχόμενος ἔασιν ἐκ τοῦ α στερητικοῦ καὶ ἰάνω).

Ἀγκάθην τὸ. οὐ. = ἡ ἀκανθα.

Ἀγκαλιάννουμου. ῥ. = ἐναγκαλιζομαι.

Ἀγκόνιν τὸ. ἀγκόνειον ῥάκος· σπάργγον τιθέμενον εἰς τοὺς ἐγκῶνας τῶν νηπίων, ὅταν κείνται ἐκτάδην ἐν τῷ λίκνω (κούνη).

Ἀγκόρην τὸ. = ἐγκόλπιον, εἶδος κοσμημάτος χρυσοῦ, ὅπερ ἐκρέμων εἰς τὸν τράχηλον αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία.

Ἀγκουμάχημαρ καὶ ἀγκουμαχητόν τὸ. = ἀσθμα, πνευστίσις, ἀγωνία.

Ἀγκουμαχοῦ. ῥ. = ἀσθμίνω.

Ἀγκουνας ὁ. = ὁ ἀγκών.

Ἀγρίμιν τὸ. = θηρίον ἄγριον.

Ἀγροικους ὁ. = ὁ ἀπειθῆς δυσήνους δυσάγωγος, ἀνάγωγος ἀγροῖκος.

Ἀγῶδιν τὸ. = ἀγώγιον, τὰ κόμιστρα.

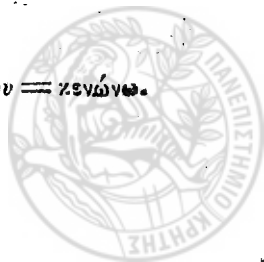
Ἀγῶνας ὁ. = ἀγών, ἀγωνία, ὁ κόπος.

Ἀδαρφός ὁ. = ὁ ἀδελφός.

Ἀδαρφυποιός ὁ. = ἀδελφοποίητος.

Ἀδειασμαρ τὸ. = ἡ κένωσις καὶ ἀδειάγγον = κενώνω.

Ἀδειας ὁ. = κενός, διάκενος.

- Ἰαδιάντροπος δ. = ἀναιδής, ἀνάσχυντος, —ιά = ἀναίδεια.
 Ἰαδιαφόρητος δ. = ἀνωφελής, ἀχρηστος.
 Ἰαδιάφορος δ. = ἀδιάφορος καὶ ἀνωφελής.
 Ἰαέρας δ. = ἀήρ. φρ. «ἡ δουλειά του εἶναι ἀέρας» = ματαιοποιεῖ· ἀτὰ λόγια του εἶναι ἀέρας» = ματαιολογεῖ.
 Ἰαζούρα ἡ. = ῥύπος καὶ ἀζουρίανου ῥ. = ῥυπῶ (ἐκ τοῦ ἄζα = ῥύπος).
 Ἰαηρικὸς δ. ἐπίθετ. = εὐάερος τόπος.
 Ἰαθάνατη ἡ. = ἡ σκίλλα (κυκλοκρομμύδα) διὰ τὸ ἀειθαλές.
 Ἰαθέρας δ. ὄν. = ὁ αἰθέρ, τὸ ἄκρον ἄωτον.
 Ἰαθεώρατος δ. = ὁ πελώριος, τεράστιος, οὐρανομήκης, ὑπερφυής.
 Ἰαθηρίνα ἡ. = εἶδος ἰχθύος, ἀθερίνη.
 Ἰαθθάλακος δ. = ἡ ἀλλαγῶ θολόστακτη ἀλισίβα (ἐκ τοῦ Lat. lixivia) ἕως ἀθόγαλος ἢ ἐκ τοῦ ἄθος καὶ ἄλς (οἶονεὶ ἡ ἄλμη τοῦ ἄθους ἢ γάλα τοῦ ἄθους (στακτόνερων).
 Ἰαθθοῦ ῥ. καὶ ἀθθίνου. = ἀνθῶ καὶ ἀνθίζω.
 Ἰαθθουκόπη ἡ. (ἡ ἀλλαγῶ χόβολη) σωρὸς τέφρας· ἡ ἐν τῇ πυρᾷ θεομὴ στάκτη.
 Ἰαθθους τὸ. ὄν. (ἐκ τοῦ αἴθω = καίω) = ἡ τέφρα, ἡ σποδός, ἡ ἄλλως στάκτη, ἄθος.
 Ἰαθρουσιά ἡ. = χρηστότης, εὐγένεια χαρακτηῆρος.
 Ἰαθρωπος δ. = ἰδίως ὁ χρηστὸς ἄνθρωπος.
 Ἰακκέρηρος δ. = ὁ ἀκέραιος, ὀλόκληρος. «ἀκκέρηρος ἄθρωπος» = τηλικούτος, τώσης ἡλικίας ἄνθρωπος.
 Ἰακκληρος δ. = ἄτεκος, στεῖρος.
 Ἰακλουθοῦ. ῥ. = ἀκολουθῶ, ἔπομαι φρ. «τὴ ἀκλούθητην» = τί συνέθη ;
 Ἰακόνιν τὸ. = ἡ ἀκόνη.
 Ἰακου. ῥ. προστ. ἔγκλ. = ἄκουε.
 Ἰακουή ἡ. = ἡ ἀκοή, καὶ τὸ κατὰ κρόταρον μέρος τοῦ κρανίου.
 Ἰακουμποῦ. ῥ. = στηρίζω καὶ στηρίζομαι (ἐκ τοῦ λατινικοῦ accombo) καὶ ἀκουμπιστήριν = στηρίγμα.
 Ἰακουοῦ. ῥ. = ἀκονίζω, θήγω.
 Ἰακρίβεια. = φιλαργυρία, φειδώ,
 Ἰακρίδος δ. = φιλάργυρος, φειδωλὸς καὶ πολῦτιμος.
 Ἰακρουγαλιὰ ἡ. = παραλία.
 Ἰαλακάτιν τὸ. = ἡ ἡλακάτη.
 Ἰαλαπάρτα ἡ. = ἐπιτίμιαις (λέξις ἰταλική).

- Ἄλαφανταριὰ ἤ. = ὑφάντρια
 Ἄλαφάσσον. ῥ. = ἀσθμαίνω, πνευστιῶ· ἀλάφασμα τὸ. =
 ἄτθμ.χ, πνευστικίσις.
 Ἄλαφρόπειρα ἤ. = ἡ κρίσησις καὶ μεταφορικῶς ὁ κουρό-
 νου; ἄνθρωπος.
 Ἄλικιὰ ἤ. = ἡ ἀλική, ἀλαπήγιον.
 Ἄλικυνθα τὰ. = Περκίλις πρὸς Ν. Λειβητίου. Λέξις ἑλλη-
 νική ἐκ τοῦ ἄλι-ἄλδος καὶ κυλίνδω.
 Ἄλιμένον. ῥ. = ἀναμένω. προσμένω.
 Ἄλλαγιὰ ἤ. = τὰ ἱερὰ ἄμφια τῶν ἱερέων.
 Ἄλλαξιὰ ἤ. οὐ. = ἀνταλλαγὴ.
 Ἄλλαξουκρησιὰ ἤ. οὐ. = ἀλλοτρίη καιροῦ μεταβολὴ τῆς ἀτ-
 μοσφίρας.
 Ἄλλασσον. ῥ. = ἀνταλάσσω τὰ ἐνδύματα, ἄμφιέννυμι· ἄλ-
 λαμένη = στολισμένη γυνή. Ἄλλάματα τὰ κοσμημάτα ἢ κά-
 σμησις ἢ στολὴ ἰδίως τῆς γυναικός.
 Ἄλλέτιρα. ἐπίρ. = ἄλλως ἄλλοτρόπως.
 Ἄλλέτιρος ὁ. ἐπ. = ἄλλοτρε, ἄλλου εἶδους.
 Ἄλλοίθωρος ὁ. ἐπίθ. = παραθλώψ.
 Ἄλλοιῶς. ἐπίρ. = ἄλλως κατ'ἄλλον τρόπον.
 Ἄλμύριν τὸ. = ἐρμάριον (ἐκ τοῦ Ἑρμού) τὸ ἐδωδιμοφυλά-
 κιον (δουλάριον τουρκιστί).
 Ἄλουόμενα ἤ. = μύψ (ἄλογόμεια).
 Ἄλουον τὸ = ὁ ἵππος (ἄλογον).
 Ἄλφάδιρ τὸ. = ἄλφιδιον ἢ ἄλφα, νεροζύγιον τῶν οἰκοδόμων.
 Ἄμάλη ἤ. = τὸ πρῶτόγλα τῶν βοῶν καὶ αἰγῶν, ἐκ τοῦ
 ἀμμόγλα, ὡς περιέχον πῆκτωμα τυροῦ ὅμοιον ἄμμω.
 Ἄμάθητος ῥ. = ἄπειρος, ἀδαής, ἀπαιδευτος καὶ ἀμαθής.
 Ἄμαθιστος ὁ. ἐπίθ. = ἀμάσθητος.
 Ἄμανόκουρα ἤ. = ἀνεμόκουρα, αἰῶρα.
 Ἄμας ὁ. = σφαιρίδιον, ὅπερ κυλίοντες κτυποῦσι τὰ καρύδια
 οἱ παίζοντες παῖδες. Ἐὰν δὲν ἔχη ἄλλην παραγωγὴν πιθα-
 νῶς εἶναι ἡ ἀμάς-ἄδος = βάρκα, πλοίαριον ἐκ μεταφορᾶς. Διότι
 οἱ παίζοντες τὰ καρύδια θέττουσιν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δύο καρύ-
 διαι εἰς ἀπόστασιν τινα, ἔπειτα κυλοῦσι τὸν ἄμην μετὰ τοὺς
 δύο δακτύλους λιχανὸν καὶ μέσον, κινούντες ἐπιτηδείως τὸ
 σφαιρίδιον, διὰ τὴν κτυπήσασιν τὰ καρύδια. Ἐὰν τὸ σφαιρίδιον
 διευθυνθῇ κατ' εὐθείαν γραμμὴν εἰς τὸ κάρουον, καὶ συγκρου-
 σθῇ μετ' αὐτοῦ, κερδίζει ὁ παίζων, ἢ παιδικὰ αὕτη γυμνάζει
 τὰ παιδικὰ εἰς τὴν σκοποβολήν. Ὁ Ἄμας λοιπὸν εἶναι τὸ κι-

νούμενον, καὶ τὰ κερύδιζ τὸ ἀκίνητοῦν, καθὼς ἡ βέρκκ (ἀμάς ἀμάδος) εἶναι τὸ κινούμενον ἐν τῷ ἠγκυροβολημένῳ πλοίῳ.

Ἄμάχη ἡ. = μῖσος, ἔγθρα, ἐκ τοῦ α ἐπιτατικού καὶ μάχη.

Ἀμιλίητος ὁ. ἐπιθ. = ἄλλος, ἄφρων, ἀπρόσιτος, δύσκολος.

Ἄμη. προστ. ἐγκλίτεως σημαῖνον τὸ ὑπαγε φρ. «ἀμη κί' ἔλκω τὸ ἔλα ἐκ τοῦ ἐλάω, ἐστὶν εὐνόητον, τοῦτο δὲ ἴσω; ἐκ τοῦ ἄγε-με=ἔμε, ἐὰν θεωρηθῇ παραφθορά.

Ἄμμη. μορ. (ἀν μῆ) = ἄλλά.

Ἄμμουδιά ἡ = ψαμμώδης παρκλία, ψάμμος.

Ἄμόνιν τὸ. ὄν. = ἄκμων. παροιμ. «ἀνάμεσα ἴς τοῦ σφυρίν κ' εἰς τ' ἀμόνιν» = μετὰ τὴν σφύρας καὶ ἄκμονος.

Ἄμουλητός ὁ. = ἀπόλυτος; ἐκ τοῦ ἀπολύω, λελυμένος (ιδίως ἐπὶ ζώων), ἄνετος.

Ἄμουλοῦ. ῥ. = ἀπολύω παροιμ. «καμῆλης ἀμουληταῖς;» ἐπὶ μκταιοσχόλων. θ) πυροβολῶ φρ. «ἀμουλοῦν τεφέκιν» = πυροβολοῦν, ἀμουλήθην τοῦ τεφέκιν = ἐξέπυρσοκρότησε. πκθ.

Ἄμουλλιοῦμου. = ἀπολύμαι φρ. «ἀμουλήθην τ' ἄλουουν» = ἀπελύθη, ἀπέδρα τῶν δεσμῶν ὁ ἵππος, ἐδραπέτευσε ὁ ἵππος.

Ἄμοῦρωτος ὁ. = ἀπαρηγόρητος. ἴδε μουρώννου.

Ἄμπατή ἡ. = ἐμβκτῆ ἡ εἴσοδος τῶν ἀμπέλων καὶ κήπων = ἡ ἐκ τῆς ἀνα-βκτῆ = ἀμβκτῆ, αἵμασιά.

Ἄμπηλλὺ τὸ. = νηπιακὴ λέξις σημ. τὴν σκφυλῆν περιέρ-γως συμπίπτει μὲ τὴν ἀμπελον.

Ἄμπλωχτρα ἡ. = ἀπλωτρα, τρκπιά, μέρος περιπεφραγμένον, ὅπου ἐκθέτουσι τὰ σῦκα εἰς τὸν ἥλιον ἵνα ξηρανθῶσιν.

Ἄμύρισσα ἡ. = ὄνομα κύριον = Μυρόεσσα ἡ ἡμερόεσσα. τὸ α ἐπιτατικόν.

Ἄναβάλλου. ῥ. = μνεῖαν ποιῶμαι, μνημονεύω, ἀναφέρω.

Ἄναβοῦρα ἡ. = ἄραβῶν, μνησεία, -άντου = ἄραβωνίζω μνηστεύω. -ιαστικὸς = μνηστήρ, -ιαστικὴ = μνηστῆ.

Ἄναβρουγιά ἡ. = ἀνομβρία, ἀχμὸς; παροιμ. α' εἰς τὴν ἀναβρου-χίαν κ' ἡ χάλκζα καλήνην' = ἐπὶ κρῆα μὴ παγῆ, στερεητέον καὶ τῷ ταρίχῳ.

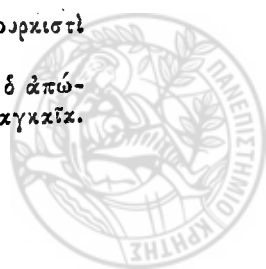
Ἄναγάλασι ἡ. = ἀγαλλίασις, χαρά.

Ἄναγέλλιν τὸ. = περίγελως, γλεύη.

Ἄναγηλοῦ. ῥ. = ἐμπκίζω, χλευάζω.

Ἄνάγιν τὸ ὄν. = ἀνώγειον, πρόθυρον τῆς οἰκίας. (Τορκιστὶ χανάι).

Ἄναγκαῖον τὸ. = τὸ ἀναγκάιον πρᾶγμα καὶ κοινῶς ὁ ἀπώ-πκτος, τὰ ἀναγκαῖα, τὰ χρειώδη, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

Ἄνάγκη ἤ. = ἀνάγκη καὶ ἡ νότος.

Ἄνάγκωμαι τὸ. = ἡ ἀγωγή, ἀνατροφή.

Ἄναγκωίων. ῥ. = ἀνάγω, ἄγω, ἀνατρέφω, παιδαγωγῶ ἐκ τῆς ἀνά καὶ οὐδὲς ἢ ἐκ τοῦ ἀνάγω.

Ἄναδοικζάρρου. ῥ. = ὑγραίνομαι, ἀπορροφῶ, ὑγρασίην. Ἄναδοικα-σμαν = ἡ ὑγρασία καὶ ἀναδοικα-σμένονι = ὑγρὸς ἐκ τοῦ ἀναδίδω ἢ ἀναδεύω = ὑγραίνω.

Ἄναιροῦ. ῥ. = ἀρνοῦμαι καὶ ἀναίρεισις = ἀρνησις. «Κάμ' ἀνείρσειν» = ἀρνεῖται.

Ἄνάκαρα τὰ. ἄκλ. φρ. εἰδὲν ἔχω ἀνάκαρα νὰ σαλέψου = δὲν ἔχω δύναμιν νὰ κινηθῶ, ἐκ τῆς ἀνά καὶ κάρ = (κεφαλή) ὕψωσις τῆς κεφαλῆς· εὐρωστίξ, σφρίγωσις.

Ἄνάκατα. ἐπίρ. = ἀναμίξ, φύρδην μίγδην.

Ἄνακατώνου. ῥ. = ἀναμιγνύω.

Ἄνακούκκουδα. ἐπίρ. = τρόπος καθίσματος, ἀνοκλαδόν.

Ἄνακουκκοῦ. ῥ. = ἀνακωκύω, ἀναλύζω, -σμαν = λυγμός.

Ἄνακουμπώνου καὶ ἀνασκουμπώνου ῥ. ἀνακομβώνω = ἀνακολοῦμαι, ἀναζώννυμαι, ἀνακούμπωμαν = ἀνακόλπωσις, ἀνακόμβωσις.

Ἄναμαλλιάρης δ. = διατελῶν γυμνῆ τῆ κεφαλῆ, ἀτκεπήξ.

Ἄναμοῦ. ῥ. = φύρομαι, αὐξάνω, ἐκ τοῦ ἀμῶ ἐξ οὗ καὶ ἀμη-τὸς (τὸ θέρισμ).

Ἄναμπλάνου. ῥ. διασκορπίζω ἐκ τοῦ ἀναπλάζω, -μένους = διεσκορπισμένος.

Ἄναμυλλάδιν τὸ. = ἀναφυλλάδιον, παρφυάξ, παρβλάξημα

Ἄναντζάρρου. ῥ. = ἀντικούζω ἐπίρ. ἀναντζα = ἀντίκου ἐκ τοῦ ἐνκντι καὶ ἀπαρὰντζα = ἀντίκου ἀπένκντι καὶ ἀπ' ἐναντίας.

Ἄναξηροῦ. ῥ. = ξερῶ, ἐμῶ, καὶ ἀναξηρατὸν = ὁ ἔμετος· ἀναξηρατικὸν = ἐμετικὸν φάρμακον.

Ἄναοῦλα ἤ. = ἡ ναυτίσις καὶ ἀναγουλλοῦμου ναυτιῶ.

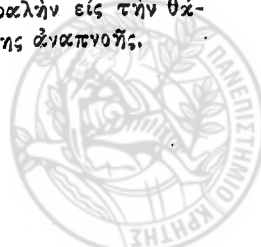
Ἄναπᾶς δ. οὐ. = ἀνάπυσις.

Ἄναπειλοῦ. ῥ. = ἀπειλῶ· ἀναπέιλημν = ἀπειλή.

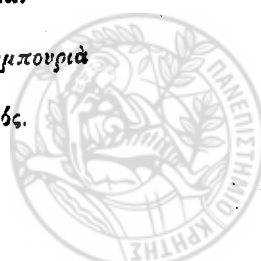
Ἄναπητοῦ. ῥ. σύνηθεῖς εἰς τὴν φρ. «ἀναπητᾶ τοῦ ἑμᾶτιν μου» = ἔλλεται μου ὁ ὀφθαλμός, συσπῶμαι· καὶ ἀναπέτασμαν = σύσπυσις τῶν βλεφάρων ἢ τῶν μυῶνων.

Ἄναπνοιά ἤ. = ἀναπνοή β) ἢ ἀνωθεν τοῦ μετωπιαίου ὀσοῦ ῥαφή τῶν ὀστέων τοῦ κρανίου γ) ἢ κατὰ κεφαλὴν εἰς τὴν θάλασσαν κατὰδυσις, ὡς γινομένη διὰ μεγάλης ἀναπνοῆς.

Ἄνάποδους δ. = ὁ ἀντίτροπος.

- Ἐνάργησι ἡ. = κίνησις τῆς κοιλίας, ἡ διάρροια. Ἐναργᾶ ῥ. κινεῖ τὴν κοιλίαν φέροι διάρροϊαν.
- Ἐναρτέουμον. ῥ. καὶ ἀναρτέουμον = ἐρεσύγομα· ἡ πρᾶξις ἐρυγῆ.
- Ἐνάργησις ὤ. ἐπίθ. = δ ἀραιός.
- Ἐναρτέουσα ἡ. = ἀναρτέουσα, ἡ κυματώγη τῆς θαλάσσης.
- Ἐναρτέουσι. ῥ. = ἀναπνέω, ἀναψύχομαι (ἐκ τοῦ ἀνεσις = ἀναπνοή).
- Ἐνάσασμα. = ἀναψυχή.
- Ἐναρτέουσις ὤ. = ἔπαρσις. καὶ Ἐναρτέουσα τὸ. = ἀναρτέουσις, ἀναψυσις, αἰώρησις. καὶ Ἐναρτέουσις δ. = ἀφόρητος, ἀναπρόφορος. καὶ Ἐναρτέουσις ὤ. = δ ἀνακύπτων.
- Ἐνάσκειλα. ἐπίρ. = ὑπτίως.
- Ἐναρτέουσι καὶ ἀναρτέουσι. ῥ. = ἐκριζώνω, ἀναρτέω πρόρριζα.
- Ἐνάστεμμα τὸ οὐ. = ἀνάστημα καὶ ἀναληπτῆριον ἰατρικὸν καὶ μετὰ τὸ εὐάρεστον πρᾶγμα.
- Ἐναρτέουσι. ῥημ. φαίνεται παραγ. ἐκ τοῦ ἀναρτέουσι = ἀναψύω, ἀναρτέω. φρ. «Μὴν ἀναρτέουσι τὸν καμὸν μου» = μὴν ἀναρτέουσι τὰ παρελθόντα δεινά, καὶ ἀναρτέουσι τὴν λύπην μου, ἧτις ἔπεσε σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι, ἀλλὰ δὲν ἐξηλείφθη. Μεσ. = ἀναρτέουσι. ἡ τροπὴ τοῦ ἰ. εἰς ρεῖναι συνήθησι. οἷον ἠρτην = ἦλθεν.
- Ἐναρτέουσι. ῥ. = ἀντλῶ ἐκ τοῦ φρέκτου. Ἐνάστεμμα = ἡ ἀντλησις. Ἐναρτέουσι = τὸ ἀντλημα.
- Ἐναρτέουσι τὸ. = ἔρευνα, ἐξετάσις, ἐρώτησις, ζήτημα καὶ Ἐναρτέουσι ῥ. = ἐρωτῶ, ἐρευνῶ, ἀνερωτῶ.
- Ἐναρτέουσι. ἐπίρ. = πρὸς ἀνατολάς.
- Ἐναρτέουσι. ῥ. = φρίττω, φρικῶ, -σμαν = φρικίασις, φρίκη.
- Ἐναρτέουσι. ῥ. = θάλλω, ἀναρτέουσι, χαίρω (ἐκ τῆς ἀνὰ καὶ φύλλον).
- Ἐναρτέουσι. ῥ. = χαρτέουσι (χαίρω).
- Ἐνάστεμμα. = ἡ χάσμα.
- Ἐναρτέουσι. ῥ. = ἐκστομίζω· φέρω ἀνὰ στόμα· λαλῶ (ἐκ τοῦ ἀνὰ καὶ χεῖλος).
- Ἐναρτέουσι ἡ. = ἀναπνοή καὶ ἀνάπνοισις.
- Ἐναρτέουσι ἡ. = δ στρόβιλος· φρ. «γυρῶντι χάν ἀνημη» = γροβιλίζομαι, ἡ ἀνήμη μηχανὴ δι' ἧς καθαρίζουσι τὸ νῆμα.
- Ἐναρτέουσι ἡ. = ἀνεμοζάλη, θύελλα.
- Ἐναρτέουσι δ. ἐπίθ. = ἀσθενής, κακοδιάθετος, ἀνημηπουρία = κακοδιάθεσις, μαλακία.
- Ἐναρτέουσι δ. ἐπίθ. = ἄπλυτος, ἀκάθαρτος, ῥυπαρός.

Ἐρηψήτους δ. = ἀνέψητος, ἄπεφθος.

Ἐρηψητάρην τὸ. = μέ:αζα ἄπεφθος, ὠμή.

Ἐνοικιστας δ. ἐπίθ. = ἀμισθωτος, τὸ μὴ ἐνοικιαστῆρον κτῆμα.

Ἐνοιχτήριν τὸ. ὄν. = ἀνοιχτήριον, κλειδίον, κλείς.

Ἐνοιχτός. = ἀνοιχτός.

Ἐνοιχτόματους δ. = εὐφυής, εὐμαθής, νοήμων.

Ἐροστος δ. ἐπίθ. = ἀηδής. Ἐροσιὰ = ἀηδία.

Ἐρούτσουρον. προστ. τοῦ ῥ. ἀνασύρομαι = ἀνασύρου, στῆθι, στάσου.

Ἐρουφέλητος δ. = ἀνωφελής, ἄχρηστος.

Ἐρτάμα. ἐπίρ. = ἡμοῦ (ἐκ τῆς ἀντί κκι ἄμα).

Ἐρταμώνρου. ῥ. = συνκντῶ, ἐντυγχάνω.

Ἐρτάμωσις ἡ. οὐ. = συνάντησις, συνέντευξις.

Ἐρτηρου τὸ. οὐ. = ἔντερον.

Ἐρτιλαβοῦ ἡ. = δωροδοκία τῶν ἐρωμένων ἰδίως (ἐκ τοῦ ἀντιλαβοῦ, σῶτον ἐλέητον) καὶ τὸ ἀπληστον τῶν ἐρωμένων ἢ κληρικῶν (εἰρωνικῶς).

Ἐρτιχαστους. ἐπίθ. = ὁ ἀπχράμιλλος ἀσύγκριτος (ἐκ τοῦ ἀνευδίαστος) = ὁ συγκρίσεως ἀνεπίδεκτος, ἐξίριετος, φρ. «ἀντιχαστα καὶ ζηλημένα» = ἐξίριετα καὶ ἐπίρθονα, ζηλωτὰ ἀγαθὰ.

Ἐρτις προστ. = ἀντί.

Ἐρτιρας δ. οὐ. = ὁ ἀνήρ καὶ ὁ ἀνδρεῖος.

Ἐρτιλλιά ἡ. = ἀντλημα, ἀρδάνιον.

Ἐρτιρούγεον τὸ. = ἀνδρόγυνον, συνοικέσιον.

Ἐρτιρχορ. ἐπίρ. = ἔσως, ἀν τυχόν.

Ἐρτιώρου. ῥ. = ἀνατέλλω (ἐκ τοῦ ἀντιώ) = ἀντικρύζω φρ. «ἐντωκην ὁ νῆλιος» = ἀντεῖλεν ὁ ἥλιος.

Ἐξαμους καὶ ἄξαμουρ τὸ μέτρον ἀντικειμένου τινός, οἶον ποδός, ἀναστήματος κτλ. Ἐξαμώνρου = μετρῶ, συγκρίνω δύο μεγέθη ἐκ τοῦ Lar examen ἰταλιστὶ examina = ἐξέτασις, σύγκρισις, ἀντιπαρβολή.

Ἐξέγγαστους δ. = ἀμέριμος, ἀφροντις.

Ἐξέγγουσις δ. ἐπίθ. = ἀφροντιστῶν, ἀμεριμνῶν.

Ἐξήαστους δ. = ἀλησιμόνητος, ἀλησιος.

Ἐξηκόλλητος δ. = ἀδιάσπαστος, προσπερικῶς, ἀνκπό-σπαστος.

Ἐξησκέπαστους δ. = ἀσκεπής, ἀποκεκαλυμμένος.

Ἐξησιχιστους δ. = ἀδιόχιστος καὶ ὅ) ὁ μὴ ἐξησημένος (ἐκ

τοῦ ξηοκίρνον ἢ ξηοκοῦ = διασχίζω, καὶ ξηοκοῦ = ἐξασκῶ.

Ἄξήστρωτος δ. = ἄστρωτος, ὁ μὴ ἐπερωμένος.

Ἄξητύλιχτος δ. = ἀνεξέλικτος, ὁ μὴ τυλιγμένος.

Ἄξηφ. λέδιαστος δ. = ὁ μὴ περιηρημένος τὸν φλοιὸν, ἐναντίον τοῦ ξηφλοιδιασμένος.

Ἄξιουμάδα ἢ. = ἰκανότης, καὶ ἄξιος ὁ ἰκανός, ἐπιτήδειος, δεινός.

Ἄξιόδιαστος δ. = ἀδαπάνητος.

Ἄξιπνητος δ. = ἀπκντᾶ εἰς τὴν φράσιν «κοιμάτη τὸν ἀξύπνητον» = ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδει, νήγρετον ὕπνον ἰκύνει (Ἑλληνιστί).

Ἄξιμιστος δ. ἐπίθ. = ὁ μὴ κεκαρμένος, ὁ κουριῶν, καὶ κουρίας ὁ ξυρισμένος.

Ἄξυπόλητος δ. ἐπίθ. = ἀνυπόδητος.

Ἄπαγνουσιὰ ἢ. = Ἄπόγνωσις· ἐπειδὴ δὲ ἢ ἀπόγνωσις εἶναι ἀποχὴ τῆς γνώσεως ἀπὸ τινος ἀντικειμένου, καὶ ἐπομένως ἢ ἀπελπισία. ἢ Ἄπαγνουσιὰ ἀπελπισία, καταντᾶ νὰ σημερινὴ τὴν λήθην. Διὰ τοῦτο ἐπὶ συμφορᾶς ἢ θανάτου λέγουσιν «ὕθειός νὰ σοὶ δέξ᾿ ἀπαγνουσιάν» ἤτοι ὁ Θεός νὰ σοὶ δώσῃ λήθην τῶν συμβάντων σου.

Ἄπάλης ἐπίρ. ἀληθῶς, ἐπ' ἀληθείας.

Ἄπάρθενος δ. = Ἐὶ α πλεονάζει παρθένος, ἄδολος, ἀμιγής.

Ἄπαρτους δ. ἐπίθ. = ἄληπτος, ἀπαράληπτος.

Ἄπαρτηνεύγει. ῥ. ἀπρος. = ἀνήκει, ἐκ τοῦ Ἴτχλ. apartienne.

Ἄπαρχος δ. = λιπόσαρκος (ἐκ τοῦ α στερεητ. καὶ ἀρχος).

Ἄπατις. ἀντων. ἀπατός μου = αὐτός ἐγώ. — σου = σὺ αὐτός· — του = αὐτός, ἐκεῖνος ὁ ἴδιος· φρ. «ἀπατός του καὶ ἀπατός του» = αὐτός ἑαυτόν.

Ἄπειραχτος δ. ἐπίθ. = ἀβλαβής, ἀσινής.

Ἄπιαστος δ. ἐπίθ. = ἄληπτος, φρ. «ἀπιαστὰ πουλὲν χίλις ῥς τὸν παρᾶν» = δικτύφ ἀνεμον θηρῶν.

Ἄπλαγὰ ἢ. = (τὸ α ἐπιτατικόν) .πλάγιος λίθος ἢ βράχος ὀλισθηρός.

Ἄπλειὰ ἢ. οὐ. = δ ἀστερισμὸς Πλειὰς, φρ. «ἠγτέπητήν τουν ἢ ἀπλειὰ» δεισιδαιμονία. φρ. λεγομένη ἐπὶ τῶν δῆθεν ὑπὸ τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου προσβάλλομένων καὶ ἀσθενούντων.

Ἄπλωτός δ. = ἐξηπλωμένος, ὕπιος.

Ἄπλόχωρος δ. = εὐρύχωρος· — ἰὰ = εὐρυχωρία.

Ἄπλώθει. ῥ. = ἐκτείνω, ὀρέγω τὴν χεῖρα.

Ἄπλωματ τῆ. = ἀνάπτυξις, ἄπλωσις.

Ἐπὶ τῆς ἀποβολῆς, ἔκτρωσις, πρόωρος τοκετός καὶ ἀπουβέρουμου (ἀόριστος ἀπουβάρτηκην) = ἀπέβλεν, ἔπαθεν ἔκτρωσιν.

Ἐκτρωσις ἢ. = ἔκτρωσις τῆς κυήσεως.

Ἐκτρωσις ὁ. οὐ. = πλόκαμος (κυρίως ὁ ποῦς, ἢ πλεκτάνη τοῦ ἑκτάποδος).

Ἐκτρωσις ῥ. γ'. πρόσ. ἀορ. τοῦ ἀπολύω, λέγεται ἰδίως ἐπὶ ἐκκλησίας = ἀπέλυσε, φρ. «ἀπόλυκην ἢ νηκκλησίαν» = ἀπέλυσε ἢ ἐκκλησίαν.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν τὸ. = περικάθαρμα, ἀπορριπτέον, τὸ μετὰ τὴν δικλογὴν λείψανον.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ὁ. (ἐνν. στάχυς) ἐκ τοῦ ἀπιάλλω = ἀπορρίπτω = ὁ ἐν τῷ σίτῳ φερόμενος κενὸς στάχυς ἀποβολιμακίος, ἀπορριπτέος, ἀπόβλητος στάχυς.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν τὸ. = ὁ ἄνευ ζώνης, λυσιζώνος, ἄζωνος.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ἢ. = οἱ κάλαμοι οἱ ἀπομένοντες μετὰ τὸ θέρισμα τῶν σταχυῶν = ὑποκάλαμοι, παροιμ. «εἴμου γὰρ ἀποκαλαμικὸς τοῦν κάμπουν» = κάλαμος ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενος.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ἐπίρ. = κάτωθεν.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ἀπορριπτήν. ἐπίρ. = ἐκ νέου.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ἀπορριπτήν. ῥ. = ἀποκεφλίξω.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ἀπορριπτήν. ῥ. = ἀποκόπτω προτδιορίζω τὸν μισθὸν κτλ.
β) ἀπογλακκτίζω τὸ παιδίον, καὶ ἀπούκομκν = δ ἀπογλακκτισμός.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ἢ. = ἡ ἀπόκρως.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ἢ. = ἡ τόλμη.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ῥ. = τολμῶ.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν τὸ. = ἐξωδηκός, ὑπογάστριον καὶ προγάστωρ, δ ἔχων ἀποκοιλίαν (ἐξωδηκός τὴν γαστέρα).

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ἢ. = ἀπκνηρωπίκ, ἀναλγησία.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ὁ. ἐπίθ. = ἄσπληγγος, ἀνάληπτος, ἀπληγής.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ἐπίρ. = ἄνωθεν.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν τὸ. = ἀπορριπτήν, ἀπόβλητον, ἀπερριμμένον, παροιμ. «ἀπορριπτήν κκράβιν ῥ' ἀθὼν λιμνῶνκν» λεγόμενη ἐπὶ τῶν τυχαίως εὐτυχοῦντων.

Ἐκτρωσις ἀπορριπτήν ἀπορριπτήν = ἀφ' ἧς Ἰωνικῶς Ἀπ'ἧς, ἀποῦς τ' ἄν, καὶ ἀποῦς κ' ἄν, φράσεις σημαίνουσαι τὸ ἀφ' ὅτου πκκατρητέος

ὁ σωζόμενος τε καὶ ἡ Ἰωνικὴ τήρησις τοῦ ψιλοῦ πρὸ δασείας ἀφ' ἧς (ἡμέρας) τ' ἄν = ἐξ οὗ χρόνου, ἀφ' ὅλου.

Ἀποσοκάλη ἡ. = μασχάλη.

Ἀποσοπάννουμον. ῥ. = ἀσπάζομαι τὰς ἱερὰς εἰκόνας.

Ἀποσοπληρῆς. ἐπίρ. = ἀφ' ἐσπέρας.

Ἀποσοπληρίνου. ῥ. = ἀρεσπερίζω.

Ἀποσοπληρίτης δ. = Ἔσπερος (ἀστήρ), ἡ Ἀφροδίτη, ὅταν ἀνχτέλλη ἀφ' ἐσπέρας.

Ἀποσοπουλλῆς ἐπίρ. = πρὸ πολλοῦ.

Ἀποσοταίννητη. ῥ. ἐπὶ τρίτου προσώπου· δηλοῖ τὸ ἐν τῷ οἰσοφάγῳ ἐμπόδιον τῆς τροφῆς φρ. «ἀποσοτάθηκῆν μου ἡ γουλιὰ ἢ μπουκιὰ» = ἐστάθη ὁ ψωμὸς εἰς τὸν λαιμόν μου. «ἀποσοτάθηκῆν τουν ὁ λβους» = τὸν ἐπείραζεν ὁ λόγος.

Ἀπουτέρη. ἐπίρ. = πρὸ ὀλίγου πρὸ μικροῦ, ἄρτι.

Ἀπουτηρητή. ἐπίρ. = πρὸ ὀλίγου, πρὸ μικροῦ (Ἀποτωρινὴν ἐννοεῖται ὥραν).

Ἀπουτουριά ἡ. ἄλλως κηθετὴ ὀρμιὰ· ἐκ τοῦ ἀποτείνω.

Ἀπουχτενίδια τά. = ἀποκτενίδια, αἱ μετὰ τὸ κτένισμα εἰς τὸ κτένιον ἐναπομένονταί τριῖνες.

Ἀπόφαρα τά. Χωρίον Τουρκικὸν πρὸς τὸ Λειβήσιον· οἱ Τοῦρκοι γράφουσιν αὐτὸ ἐπὶ λῶρα, ὕπερ ὀρθότερον, ὡς πρὸς στεινὸν δῆθεν τῆς Κωμοπόλεως.

Ἀπουσιός δ. ἐπ. = σωρωκτός, ὡστός.

Ἀπλωμαν τὸ. = ἄπλωσις, ὤσις, ἀπώθησις.

Ἀπλώφτου. ῥ. = ἀπλωθῶ καὶ ζαπλώφτου = ἐζωθῶ, σπρώχω (ἐζαπωθῶ).

Ἀπραους δ. = ἀπρακτος, ἀπολίτιστος, ἀβέλτερος, ἀπειρος, ἀνάγωγος.

Ἀράδαν ἀράδαν ἐπίρ. = κατὰ σειράν.

Ἀραδιάννου ῥ. = παρχτάσσω εἰς γρχμμῆν, ταξιθετῶ.

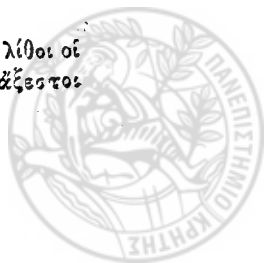
Ἀράθνημος δ. = ἀκρόχολος, ὀξύθιμος, ὀργίλος καὶ ῥ. ἀραθυμοῦ = βχρυμνηιω, ὀργίζομαι.

Ἀραλόους δ. οὐ = (ἀρακιολόγος) ἀραιὸν κόσκινον χωρίζον τὸν σίτον ἀπὸ τῶ ἄχυρα.

Ἀραμάδα ἡ. = χαρχμῆδα, χηραμίς, χηρακός, σχισμῆς, χῆραχμῆ.

Ἀράπη δ. ὄν. = αἰθίοψ, νιγρήτης.

Ἀργάτης δ. = ὁ ἐργάτης· λέγονται καὶ οἱ μεγάλοι λίθοι οἱ ἐπιτιθεμένοι ἐπὶ τῆς στέγης τῶν ἀσβεστοκαμίνων ὡς ἄξεστοι = μὴ εἰργασμένοι λίθοι, ἀδούλευτοι (Ἀργαί).

- Ἄργεφον ῥ. = ἀργεῖω, ἀργίζω, ἀργῶ, χρονοτριβῶ, βραδύνω.
 Ἄργητα ἡ. = ἀργία, βραδύτης.
 Ἄριθρητους ῥ. = ἀναρίθμητος.
 Ἄρκενγει. ῥ. ἀπρος. = ἀρκεῖ.
 Ἄρκοῦδα ἡ. = τὸ θηρίον ἢ ἄρκτος.
 Ἄρκοῦδίνου καὶ ἀρκοῦδοῦ. ῥ. = τετραποδίζω. Ἄρκοῦδι-
 σμαν τὸ τετραποδιστὶ βαίνειν.
 Ἄρμάδα ἡ. λέξις ἰταλική = στόλος.
 Ἄρμαθιά ἡ. = ὄρμαθός· καὶ ῥ. Ἄρμαθιάννου = ὄρμαθίζω.
 Ἄρμαν τὸ. = πυροβόλον ὄπλον.
 Ἄρμαστή ἡ. = ἀρμωστή, μνηστή, ἐρωμένη.
 Ἄρμενα τὰ. = ἐξάρτια τοῦ πλοίου.
 Ἄρμέων. ῥ. = ἀμείλω, ἄρμεμαν = ἡ ἀμειλις τῶν γαλου-
 χούτων ζώων.
 Ἄρμηνεύγον. ῥ. = ἐρμηνεύω, συμβουλεύω, καὶ ἀρμηνευτής
 = σύμβουλος.
 Ἄρμηγίνου ῥ. = ἀρμενίζω, πλέω, διαπλέω, θαλασσοπλοῶ.
 Ἄρμηγισμαν τὸ. = διπλοῦς, θαλασσοπλοία.
 Ἄρμιδιά ἡ. = ὄρμις καὶ Ἄρμιδιον τὸ. = ὄρμις.
 Ἄρουδάφρη ἡ. = ῥοδοδάφνη (φυτόν).
 Ἄρπαῦς ὁ. = ὁ ἄρπαξ, ὁ πλεονέκτης.
 Ἄρπᾶου. ῥ. = ἀρπάζω (ἀρπάγω).
 Ἄρραγιά ἡ. = ἐπικάλυμμα τῆς νεονύμφου ἕως ἐκ τοῦ ἀρ-
 ρενία = περθενία. Ἐν τῇ τελετῇ τοῦ γάμου ἡ νύμφη περὶ-
 στικτο κεκλυμένη τῇ ἀρραγιᾷ· νῦν ἔρχεται ἀτρεπής.
 Ἄρρητικουθήλευκος ὁ. = Ἐρμαφροδίτος.
 Ἄρταμίθθιν τὸ. = εἶδος τερεβινθίνης, ῥητίνη τοῦ δένδρου
 κοσκινιάς ἢ τσικουδιᾶς (Τερεβίνθου).
 Ἄρταχτᾶς ὁ. = μεγάλη ἄτρακτος, καὶ ἀρτάχτιν = ἡ μικρὰ
 ἄτρακτος.
 Ἄρταχτοῦ. ῥ. = ἀνατράττω, ἀνατρέπω τὸ ἀγγεῖον τὸ
 πλήρες ὑγροῦ, καὶ ἐπομένως τὸ κενῶν.
 Ἄρταχτιουπόδαρη ἡ. = ἄτρακτος κινουμένη διὰ τοῦ ποδός.
 Ἄρτον μῆθᾶριον. ἐπίρ. = μετὰ δύο ἡμέρας, τὴν τρίτην
 ἡμέραν ἀπὸ σήμερον.
 Ἄρτον προυχτές. ἐπίρ. = πρὸ τριῶν ἡμερῶν (ἔρτι τῆς
 προχθές).
 Ἄρτύννου. ῥ. = ἀρτύζω, ἀρτύω, καρυκεύω. Ἄρτυμαν τὸ
 ἄρτυμα, καρύκευμα τοῦ φαγητοῦ.
 Ἄρῦς ὁ. Θηλ. ἀρεῖζ οὐδ' ἀρύ. = ἄρυσος.

'Αρχάργος δ. = πρωτόπειρος, ἀρχάριος.

'Αρχοντας καὶ 'Αρχονος. = ὁ πλούσιος.

'Αρχοντιὰ ἡ. = ὁ πλοῦτος.

'Ασθέατη ἡ. = ἀσθεστος, τίτανος, ἀσθεστώμενον = τὸ τι-
τάνιον ὕδωρ.

'Ασήκωτους δ. καὶ ἀνασήκωτους. = ἀρόρητος.

'Ασημίον τὸ. = ἄργυρος ἐκ τοῦ ἄσημος (μὴ σεσημασμένον
ἀργύριον) πρὸς ἀντιδικστολήν τοῦ ἀργυροῦ νομίσματος ἐπιτή-
μου ἀργυρίου.

'Ασκηταργεῖον τὸ. = ἀσκητήριον, ἡ σκήτη.

'Ασκούπιστους δ. = ἀσάρωτος.

'Ασπαστους δ. = ἄθραυστος, ἀρραγής.

'Ασπέττα ἡ. = ἀσπίς (εἶδος ὄφρος), σὰν ἀσπέττα = τυχός.

'Αστράδα ἡ. = λευκότης, καὶ ἀσπράδιον τὸ. = λευκώμα
τοῦ ὠοῦ καὶ τὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ νεφέλιον τοῦ κερρατοειδοῦς.

'Ασπίθα ἡ. = σπινθήρ τοῦ πυρός.

'Ασπρουγένης δ. = πολιοθήριζ, πολιοζ.

'Ασπρουλιάρης δ. = ὑπόλευκος.

'Ασπρίννου ῥ. = λευκίνω καὶ φαινόμενι λευκός.

'Ασπρισμαν τὸ. = λεύκανσις, τὸ ἄσπρισμα τῶν τοίχων =
κονίαμα. καὶ

'Ασπρος δ. = λευκός.

'Ασσοάιν τὸ. = ἀμύγδαλον καὶ ἄσσοαῖα = τὸ δένδρον ἢ
ἀμυγδαλή.

'Ασσοάιλου δ. = τὸ γαλκώμα ἐξ ἀμυγδάλων τὸ ἀμυ-
γδαλόγαλα.

'Αστοχαστους δ. = ἀπερίσκεπτος, ἀπρόσεκτος. 'Αστοχασία
ἡ. = ἀπερίσκεψία, ἀπροσεξία, ὀλιγωρία.

'Αταίργλαστους δ. = ἀσυμβιβαστος, ἀδιέλλακτος, ἑτεροειδής.

'Ατσαλλοῦς δ. = ἐκ τοῦ ἀτάσθαλος, φλύαρος, προπετής, ὑ-
βριστής.

'Αυδοτους δ. = ἀτελής, ἀφορολόγητος.

'Ασκημος δ. = ἀσχημος, δυσειδής, αἰσχρός.

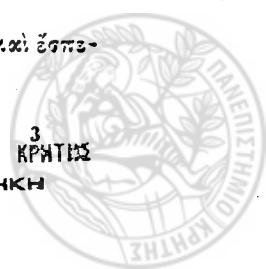
'Αφκουρρώνουμου ῥ. = ἀκροάζοματι.

Αὐγατίνου ῥ. = πλειοδοτῶ, ἐπὶ δημοπρασίαις φρ. «Δὲν μοι
βγατίνει» = δὲν μοι συμφέρει ἐκ τοῦ αὐγῶ, αὐγῶ καὶ (ἐκ
τοῦ Λατινικοῦ auctio-ionis.)

Αὐγηρινός δ. = Ἐωθινός ἀστὴρ, ἑωσφόρος ὁ αὐτὸς καὶ ἑσπε-
ρος (ἢ Ἀφροδίτη).

Αὐγὸν τὸ. = ὦν.

Λεξ. Βαττάρισμοὶ Μ. Μ.

Ἀυγοῦ.λλιά ἡ. = Μανδραγόρας καὶ αὐγοῦ.λλιν = ὁ καρπὸς τοῦ (ὡς ὠάριον).

Ἀέκου.λα τὰ. = εὐκόλα. Μονίδριον κείμενον πρὸς δυσμὰς τῆς κωμοπόλεως Λειβησίου, ἴσως *Εὐχολα*, ὡς μοναχῶν ἀμέριμνα ἐνδοικιτήματα· ἀλλὰ πιθκνότερον *Εὐκολα* ὡς εὐκολύοντα τὸν τοκετόν. Διότι ἔχει δύο παρεκκλήσια τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου, ὃν αἱ ἔγκυρι ἐπικαλοῦνται ὡς ἐλευθερωτῆν τῶν τικτουσῶν, λαβόντα τὴν θέσιν τῆς Βίλειθιύας. «*Αἶ μου Αἠυτέρη μου Ἰληυτέρωσή την, αἶ μου σὺκου.λα, ηὐκόλυνητή την*».

Ἀελόγυφρος δ. = περιβολὸς τῆς αὐλῆς.

Ἀἶχ.α. ἐπίρ. = εὐγε. φρ. «*αἶχ.α σου*» = εὐγέ σου.

Ἀφέντης δ. = αὐθέντης, κύριος. Ἐλέγετο δὲ καὶ ὁ πατήρ. Καὶ *ἀφηγ.τά* = κυριότης καὶ ἐξουσίαι. «*ἀπὸ θεοῦ κ' ἀπ' ἀφηγ.τάς*», φρ. λεγομένη ἐπὶ περιπτώσεων ἐξερτωμένων ἐκ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ τῆς ἐξουσίας. Καὶ ἐπὶ εὐγενείας ἐκφράσεως τιμητικῶς λέγεται· «*ἡ ἀφηγ.τά σας*» ἀντὶ ὑμῶν.

Ἀφύ.τιν τὸ. = ὁ ὄπὸς τῆς μήλωνος τῆς ὑπνοφόρου, τὸ ὄπιον, (τουριστὶ *ἀφύ.τιν*).

Ἀφουζώννουμον. ῥ. = ἀφροζῶμαι.

Ἀφύ.α ἡ. (τὸ *α* ἐπιτακτικόν = ἄγαν φορὰ) = ὁρμή· φρ. «*ἡ φ.τ.ν μ.ε.ι τ.η.ν ἀφ.α.ν*» = ἦλθε μεθ' ὁρμῆς, ὁρμητικῶς.

Ἀφου.μ.η ἡ. = ἀφορμή, αἰτία.

Ἀφρά.τους δ. ἐπ. = ἀφρώδης, ἀπαλός.

Ἀφρί.ν.ον. ῥ. = ἀφρί.ω.

Ἀφ.τον. ῥ. = ἀνάπτω. φρ. «*ἄφ.του κ.η. κα.ι.ου*» = ἄπτω καὶ κ.ί.ω.

Ἀφ.μ.ν.δ. ὁ. ἐπ. = χαῦνος (τὸ *α* ἐπιτακτικόν), ποταπός.

Ἀφ.η.ά.δα ἡ. = κόγχη, χήμη, χιτρώεις καὶ ἡ κώχη τοῦ κτιρίου.

Ἀφ.λα ἡ. = ἀχλὺς, ἀτμός, ἡ ἀτμώδης ἀναπνοή.

Ἀφ.τα.πό.δ.ιν τὸ. = ὁ δακτύπος, πολύπους.

Ἀφ.τέ.ρα ἡ. = ἡ ἀκτίς τοῦ ἡλίου. φρ. «*α.η.λ.ι.ου ἀφ.τέ.ρα*» = ἡλιακὴ ἀκτίς, ἧτοι λαμπρὸν ὡς ἡ ἡλιακὴ ἀκτίς.

Ἀφ.ά.δα ἡ. = δριμύτης καὶ ἀψύς δ. = δηκτικὸς, στρυφνός.

B

Τὸ Β ἐπέχει τόπον τοῦ Αἰολικοῦ F καὶ προστίθεται εἰς τινὰς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένους λέξεις, οἷον· *δ.λοι* = *βοῦ.λοι*, *δχι* = *βόχι*, *παλαιός* = *παλαιθός*. Τρέπεται εἰς γ' οἷον *β.λέπω* = *γ.λέπω*. Εἰς π' οἷον *κόμβος* = *κόμπος*, *ἐμβαίρω* = *ῥ.μταίνω*.

Βάζου. ῥ. ἐπὶ τῆς ὑλακῆς τοῦ κυνός = *γαυγίζω*, ὑλακτῶ.

Βαθαίρου. ῥ. = *βαθύνω*, ἐμβεθύνω.

Βαθουλουῦ. ῥ. = *βυθίζομαι* εἰς ὕπνον, καὶ *βαθουλόσμαι* τὸ. = *κῶμα* εἰς τοὺς νοσοῦντας, ὁ κωματώδης ὕπνος.

Βαῦ.λιὰ ἡ. (ἦτοι *βάϊον* ἐλαίας) = *θκλλός* ἐλαίας· ἡγικημένος τῆ ἐορτῆ τῶν Βαΐων, ὃν καπνίζουσι πρὸς ἀποτροπὴν βλακτανίας.

Βαλανιδίρ τό. = *καρπός* τῆς δρυός, *βάκκνος*, δρυός *βάκκνος*, φηγός· *βαλανιδιά* = ἡ δρυς.

Βαλάνιρ τό. = ὁ *καρπός* τοῦ *πριναρίου*, φηγός, τὸ ἔσω τοῦ *βλακτανιδίου*.

Βάλλου. ῥ. = *βέλλω*, τοποθετῶ, *ξίπτω*· φρ. «*ἔβαλιν τὸν ῥ τὰ κελέσα*» = τὸν κατέβαλε *πκλίων*, τὸν ἐνίκησε· *πκθ. βάλλουμου* = ἠττώμει, καὶ *βαλμένους* = ἠττημένους, καὶ *ἀβαλτους* ὁ. = ἀἠττητος.

Βάλομουρ τό. = ἡ ἠττα τοῦ *πκλίωντος*, τοποθέτησις.

Βάλτους ὁ. = *τέλμα*, καὶ *βάλτῶδης* = ὁ *υελώδης*, *τελματώδης* τόπος.

Βαράνου. ῥ. = *βαρύνω*, δίδω *βάρος*.

Βαράτους ὁ. = *ἔνοργος*, *ισχυρός*.

Βαρηόμου ῥ. = *βαρύνομαι*, ὀκνῶ, καὶ *βαρητός* = *ὀγληρός*.

Βαριαστηνάνρου. ῥ. = *βαρέω*, *στενάζω*.

Βαροῦ. ῥ. = *βαρύνω*, ἔχω *βάρος*, καὶ *πληγῶνω*. *Βαρημέους* = *τραυματίας*· καὶ *βάρεμαν* τό. = *τραῦμα*, *τραυματισμός*.

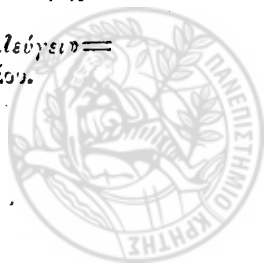
Βαρουγαίρητῆ. ἀπρόσ. = *κακοφαίνεται μοι*, *δυσχερῶνω*, *δυσκασχετῶ*.

Βαρουχειμουρὰ ἡ. = *βαρὺς*, *χειμῶν*.

Βαρὺς ὁ. = *βαρὺς*, *βαρὺ κλίμα* = *νοσῶδες*, *βαρὺς ἀνθρῶπος* = ὁ *σοφρὸς*, ὁ *σεμνός*, *βαρὺς ἀρρωστος* = ὁ *δικτορέων κίνδυνον*, ἐντὸς *κίνδυνου*.

Βασιλεύγου. ῥ. = *βασιλεύω*. φρ. «*ὁ ρήλιος βασιλεύγει*» = ὁ ἥλιος *δύει*· καὶ *ρηλιουβασίλεμαν*. ἡ *δύσις* τοῦ ἡλίου.

Βασιλόπου.λλουρ τό. = ὁ *βασιλόπαις*.

Βασταηρός ὁ. = διαρκής, μόνιμος, στερεός.

Βαστοῦ. ῥ. = κρατῶ, ἔχομαι τινος, διαρκῶ· και *βαστηούμου* = ἀντέχω, διαρκῶ.

Βγαίνου. ῥ. = ἐκβάνω, ἐξέρχομαι φρ. «*ἤβην ὑπήλτους*» = ἀνέτειλεν· «*ἤβην τὸ χέριν μου*» = ἐξηρθρώθη, και ἐπὶ πράγματος = ἀπεξενώθη.

Βγάμμα τὸ. = ἡ ἐκβολή, ἡ παράρθησις τοῦ μέλους, ἐξάρθρωσις.

Βέργα ἡ. = 1) ῥάβδος, μάστιξ, 2) ἡ κυλινδρική δοκὸς ἣν μεταχειρίζονται εἰς τὴν στέγην τῶν καλυθῶν, και 3) εἶδος χρυτοῦ κοσμημάτος συνισταμένου ἐκ χρυσῶν κρίκων νῦν ἀχρηστον (στρεπτοὶ χρυτοὶ κρίκοι).

Βηλόνα και *Βλόνα* ἡ. = ἡ μεγάλη βελόνη, (Ἑλληνιστὶ ἀλέστρα).

Βηργί τὸ. = βεργίον, ὁ λύγος.

Βήχας ὁ. = βήξ.

Βιαστικός ὁ. = κατεστυεμένος, και ἐπίρ. *βλαστικά* = μετὰ σπουδῆς.

Βίος τὸ. = περιουσία, πλοῦτος.

Βιτύνα ἡ. = στάμνος ἢ πλατύστομος.

Βλάβη ἡ. = ὁ πυρετός, ὁ διαλείπων παροξυσμός, (τὸ βλάβος).

Βλαστήμια ἡ. = βλασφημία, και *βλαστημῶ* ῥ. = βλασφημῶ.

Βλάττα ἡ. = εἶδος ἐξανθηματικοῦ νοσήματος, βλατίδες.

Βλημίδι τὸ. = βλήμα, σκουπίδι, περίψημα. φρ. «*εἰκαμήν του βλημίδιν*» = δὲν ἀφῆκε τίποτε.

Βλονιάνου. ῥ. = βελονίζω και μεταφ. ἐννοῶ.

Βορβάλακας ὁ· *ἀλλαχοῦ βορκόλακας*, λέγεται και *βόλακας* (δυσειδαιμονία) = σκιά, εἶδωλον, φάσμα.

Βότιος ὁ. = κολύμβημα, και *Βουτιοῦ* ῥ. = καταδύομαι ἐν τῇ θαλάσῃ, κολυμβῶ· *βουτιστής* = ἀρνευτής, σπογγεύς, σπογγοδίφης.

Βότερος ὁ. = τὸ βούτυρον.

Βοῦ. ἐπιφ. σχετλιασμοῦ. = Ἰού, ἰού.

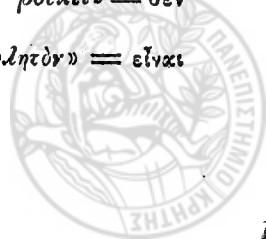
Βουδιά ἡ. = ἡ κόπρος τῶν βοῶν, (Ἑλληνιστὶ βόλιτος).

Βουθοῦ. ῥ. = βοηθῶ. Ἴδε κατωτέρω.

Βουλά ἡ. = φορὰ «*μὲν βουλάν*» = μίαν φοράν, ἀπαξ κτλ.

Βουλεῖ. ἀπρόσ. σύνθησις εἰς τὴν φρ. «*ἐν βουλεῖ*» = δὲν εἶναι δυνατόν.

Βουλητὸν τό. = δυνατόν «*ἐν εἴην βουλητὸν*» = εἶναι ἀδύνατον.

Βουλιχά. ἐπίρ. = δεξιῶς, εὐθέτως.

Βοῦλλα ἡ. = σφραγίς, κηλίς.

Βουλλιάρρου. ῥ. = βωλιάζω, εἰς βώλους σχηματίζομαι, ἐξογκοῦμαι.

Βουλλοῦ. ῥ. = λερώνομαι, βορβορῶ κηλιδοῦμαι (ἐκ τοῦ βοῦλλα = κηλίς) καὶ ἐκ τοῦ βῶλος-βουλλοῦ = καταβυθίζομαι εἰς τὸν πύθμενχ τοῦ ὕδατος· ἠβῶλλαξην = ἐβυθίσθη.

Βουλλουκέρην τὸ. = σημαντήριος κηρός, σφραγιδοκῆριον.

Βουλλώνου. ῥ. = σφραγίζω, ἐπιβάλλω τὴν σφραγίδα.

Βούλους. ἐπίθ. = ὄλος, ἄπας, -μὲ τὸ F δίγαμμχ.

Βουρίν τό. = βουρὸν, ὄρος, καὶ *βουράριν* = λόφος.

Βούρβουρη ἡ. = σπήλαιον ἐν Λειβησίῳ, (ἴσω; ἐκ τοῦ βόρβορος), διότι εἶναι βορβορῶδες σπήλαιον. Ἔτι δὲ καὶ ἡ περὶ τὸ σπήλαιον τοῦτο συνοικίχ.

Βουρίν τὸ. ἐπίρ. = πλῆθος, σμῆνος καὶ ῥ. *βουρίννου* φρ. *αἰθούρισαρ ἢ μύης* = συνήχθησαν ἀθρόαι αἱ μυῖαι (ἐκ τοῦ βορρᾶς).

Βούρκου ὁ. = ἰλὺς, βόρβορος.

Βουρκώνου. ῥ. λέγεται ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ πληροῦνται δακρῶν. ἀπρόσ. φρ. *βουρκώννει μου κῆ κλαίου* = τήκομαι ὑπὸ τῆς θλίψεως; (βρούκομαι)· *βουρκουμένα μάτια* = ἔνδακρυς ὀφθαλμοί.

Βουράριν τὸ. (ἐκ τοῦ βότανον καθὼς τὸ φάρμακον ἔγεινε φαρμάκι, οὕτω καὶ τὸ βότάνον ἔγεινε *βουράριν*) = δηλητηριον· καὶ *βουιαντίου* = δηλητηριάζω, ὅπως τὸ φαρμακεύω.

Βουτιρῦδι τὸ. = ὁ βότρυς, ἡ σταφυλή.

Βουῖννου. ῥ. = βούζω, βομβῶ, καὶ *βουή* = ὁ βόμβος καὶ ἡ βοή, καὶ *βουητός* δμοίως.

Βράδν καὶ *βραδιά* = ἐσπέρα (ἀντίθετον τοῦ *ταχὺ* = πρωί).

Βραδῶννου. ῥ. = πρὸς ἐσπέραν ἐστίν.

Βρακίν τὸ. = ἡ περισκελίς (ἐκ τοῦ βράκος).

Βρακνυπόδι τὸ. = βρακοπόδιον, ὁ ποδῶν τοῦ ἱματίου (ἴς *Πενεβρέκιν*).

Βραστάριν τὸ. = θερμαντικὸν ποτόν.

Βράστη ἡ. = ζέστη, ὁ καύσων.

Βρασίλου. ῥ. = ἐγγέω ὕδατι ζέοντι· καὶ *βράσι* = ἡ βράσις.

Βραστός ὁ. = ζεστός, *βράννου* = θερμαίνω. βράζω.

Βραχέλλιν τὸ. = βραχιόνιος στρεπτός, περιβραχιόνιον.

Βραχνάδα ἡ. = τὸ βράγγος τῆς φωνῆς.

Βραχνιάρρου. ῥ. = βραγγιάζω.

Βραχύνος ὁ. = συμφός, κερχνώδης.

Βράχρονος τὸ. = βράχχος τῆς φωνῆς· φρ. «βράχρονος μου-
ρόν» = βρέφος, νήπιον.

Βρηχτουκούκλα τὰ. = βεβρηγμένοι κύματι.

Βρίνου. ῥ. = ὑβρίζω· *βρῖσια* = ἡ ὕβρις.

Βρίσκου. ῥ. = εὐρίσκω· *ἤβρα* = εὐρον.

Βρόθθου ὁ. = γρόνθος, πυγμή, κόνδυλος, καὶ *βρουθιά* =
ἡ γρονθιά, πυγμή.

Βρομῖσα ἡ. = έντομον δυσώδες, ὄζκινκ· καὶ πρὸς γυναικας
ἐπὶ ὕβρειω.

Βροίχενος ὁ. = βρόχινος· φρ. «βροίχενον ρηρόν» = ὄμ-
βριον ὕδωρ.

Βρουχή ἡ. = ὑετός, ὄμβρος, βροχή.

Βρώμα ἡ. = δυσωδίξ, βρομοῦ = ὄζω.

Βυλάρρου. ῥ. = θηλάζω.

Βυλάσταρτά ἡ. = θηλάζουσα γυνή.

Βυλάστρα ἡ. = ἡ τίθη.

Βυζιν τὸ. = μαστός· *βύζασμα* = θηλασμός· φρ. «μουρόν
τοῦ βυζινοῦ» = βρέφος ὑπομάζιον.

Βυθός ὁ. = τὸ κῶμα, βύθιος ὕπνος, κωματώδης κατὰστα-
σι· νοσοῦντος (ἴδε *βαθουλίτισμα*).

Βῶδι τὸ. = ζ. ὁ βοῦς.

Βώτριά ἡ. = ζώφιον τὸ ὁποῖον κατατρώγει τὰ ἐνδύματα,
βρῶτις, βρῶσις (σῆς καὶ βρῶσις).

Βωτιμοφαγωμένο ὁ. = σκοληκόβρωτος, στητόβρωτος (ἴδε
κογιά).

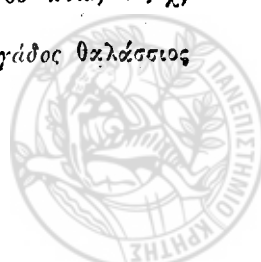
Βῶχα ἡ. = ἡ ὄσμη, ἀποφορά, ἀναθυμίασις (ἴδε Νόθα).

Γ

Τὸ Γ ἀνχλογεῖ μετὰ τὸ αἰολικόν F καὶ τίθεται ἐν ἀρχῇ
πολλῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων λέξεων οἷον αἶμα = γαι-
μαν· καὶ μετὰ τῶν φωνήεντων καὶ διπλοῦν παρεντίθεται· ἄω-
ρος = ἄγγουρος· νεύω = γνέφω καὶ εἰς τὰ εἰς εἰω ῥήματα
βασιλεύω = βασιλεύου, παιδεύω = παιδεύου κτλ., εἰς χ,
ὡς πιγνίδι = πηγνίδιν.

Γάδαρος ὁ. = ὄνος, κωνθήλιος, (ἐκ τοῦ γάδος ὀκλάστιος
ὄνος).

Γαδουράγαθου τὸ. = ἡ ἐνωνίς (φρτ.).

Γαζία ἡ. = (δένδρον) κασσία, ἀκκίχ, ἀκανθ. Τὸ ἄνθος αὐτῆς *μοσχολούλουδον*.

Γαῦδουργιάρης δ. = ὀνηλάτης.

Γεωθροίννον. ῥ. = κάμνω μῶλον, πληρῶ τὴν θάλασσαν χῶμας, στεροποιῶ (γαίαν ἀθροίζω).

*Γάλας τὸ. = τὸ γάλα· *γαλατᾶς* = γαλκτοπώλης.

Γαλατοῦδα ἡ. = (φυτ.) γαλκτίς, φλόμος.

Γαμπρός δ. = νυμφίος, γαμβρός· *γαμπρῖα* = τὰ γαμβρικὰ ἐνδύματα.

Γαννάδα ἡ. = μεταλλικὴ γεῦσις.

Γαννάρου. ῥ. = ἀποκτῶ γεῦσιν μεταλλικὴν.

Γάννωμα τὸ. = ἡ κασιτέρωσις τῶν μεταλλικῶν σκευῶν.

Γαννῶνον. ῥ. = κασιτερώνω τὰ χάλκινα σκεύη.

Γάντζος. Φκίνετχι πρᾶξωγον ἐκ τοῦ γαμφός = ἀγκύλη, ἀγκυρίς.

Γάστη ἡ. = κοίλωμα, ἔνθα τίκει ἡ ὄρνις τὰ ὠὰ της (γαστήρ).

Γάστρα ἡ. ὀρθότερον τοῦ *γλάστρα* (ἐκ τοῦ γαστήρ)· διότι ὡς τοιαύτη χρησιμεύει συνήθως γαστήρ διερωγτός ἀγγείου.

Γατάνιν τὸ. = γαϊτάνιον, σηρικὸν πλέγμα.

Γδέρον. ῥ. = ἐκδέρω καὶ ἡ πρᾶξις ἐκδορᾶ (ἡ ἀρκίρεσις τοῦ δερματός).

Γδῖν τὸ. = ἰγδῖον, ἱγδῖ· *γδονχέρην* = ὁ ὕπερος. «Τοῦ ἰγδῖν κῆ τοῦ γδονχέρην» παροιμ. ἐπὶ ἐπιμόνων.

Γδυμῆς δ. = γυμνός.

Γδυμῶνον. ῥ. = γυμνῶνω. *Γδύνου*. ῥ. = ἐκδύω, ἀποδύω.

Γεά. Μόριον ἀπαντῶν εἰς τὰς φράσεις «ἐπῆσά τουν γεά», ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐλαττωτικῷ τῶν ἀρχαίων γε· οὕτως ἡ φράσις αὕτη κατὰ τὴν ἀρχαίαν δυνάτην νὰ λεχθῆ «ἀλλά γε συνέλαβον αὐτόν». Ἐν καὶ φκίνετχι Τουρκικὸν τὸ μόριον τοῦτο, ἀπαντῶν ὡς σύνδεσμος διαζευκτικός, οἷον· γεά σὺ γεά ἠκείνους = ἡ σὺ ἢ ἐκεῖνος, καὶ ἐν τέλει προτάσεως ὡς ἐν τῇ ἀνωτέρω φράσει, οὐδὲν κωλύει νὰ πρᾶδεχθῶμεν, ὅτι εἶναι ὁ ἐλαττωτικὸς γε παρεφθαρμένος· οὕτως ἐν Χάλκῃ λέγεται ἐγὰ καὶ ἐά, ἐν Κᾶσῳ ἐδά, καὶ ἐν Κρήτῃ· ἴδε καὶ ἐά. Ἰσοδυναμεῖ τῷ τοῦλάχιστον.

Γειά ἡ. = ὑγίεια. φρ. ἀ' *γειά σας* = ὑγιαίνετε, (χαίρετε!).

Γέλλιιν τὸ. = ὁ γέλως, τὸ γέλιον.

Γέννα ἡ. = ὁ τοκετός· *γέννημα* = τὸ τέκνον· *γηννητούργια* = τὰ γενέθλια δῶρα.

Γεννεάδα ἡ. = γενεϊά, τὸ γένεον, ὁ βεθὺς πῶγων.

Γέρονε δ. = γέρον, πρεσβύτης.

Γηλοῦ β. = γελῶ, ἀπατῶ. Γηλασμένοις = ἡπατημένοις.

Γημάτους δ. = πλήρης· γήμωσι = πλήρωσις, ἀγήμωσι τοῦ φηγγαριού = σελήνη ἀύξουσα καὶ πηνσέλληνος· ἀχάσι τοῦ φηγγαριού = σελήνη φθίνουσα.

Γημίνοῦ β. = γεμίζω, πληρῶ.

Γηρητὰ ἦ. = γενεά, γένος, συγγένεια.

Γηρησιμηδὸν τό. = ἐκ γενετῆς.

Γηράματα τά. = τὸ γῆρας, τὰ γηρατεία.

Γηρηγιά ἦ. = γραῖα, γραῦς.

Γηρηοῦ β. = γηράστω.

Γηρός δ. = στερεός, ὑγιής· ἐκ τοῦ ὑγιερὸς = εὐρωστος.

Γηροντουπίς δ. = γηραλέος, μεσαιπώλιος.

Γηρουσύρη ἦ. = ἡ ὑγεία, εὐρωστίς.

Γήτεια ἦ. = γοητεία, ἐπωδὴ καὶ β. Γητεύου = γοητεύω, φαρμάστω.

Γηφύριον τό. = ἡ γέφυρα.

Γέουμου β. = γινομαι, ἀβρ. ἡγένηκα = ἔγεινα, γινομένοις = ὁ πεποιημένος καὶ ὁ ὄριμος καρπός.

Γιά. = ἡ πρόθεσις διὰ· φρ. αἰγὰ ἄμετα = δι' ἐμέ· καὶ ἀγιάτὰ κείνου = δι' ἐκείνου.

Γιάαρτα τά. (ἀλλαγοῦ τσίπουρα). = γίγαρτα, στέμφυλα.

Γιασιμί τό. (φυτ., ἀνθ.) = ἕκσμος.

Γιατάπου. σύνδ. τελικός, = διὰ τοῦτο, διὰ τὸ, ὅπως· φρ. διὰ τοῦτο ἤλθες; = κῆ γιατάπου ἤρτης;

Γιατί. ἐρωτ. μβρ. = δικτί.

Γίδιον τό. = ἡ αἶψ· γιδοδοσκόδ δ. = ὁ αἰπόλος.

Γιώννου β. (ἐκ τοῦ ἰδς = σκωρίχ τοῦ χαλκοῦ) = σκωριάζω. φρ. ἀεζωσιν κ' ἠσκώρησασιν = ἴωσα, κ' ἔσκωρίσασα.

Γίσκιος δ. = εὐθύς-εὐός. ἴσιος, δμκλός. Γισκιομάδα ἦ. = εὐθύτης καὶ ἰσθτης, δμκλότης, καὶ Γισκίωμος τό. = εὐθύτης, ἴσωμα, δμκλή, εὐθεῖα ὁδός, καὶ β. γισκαίρου = εὐθύνω, ἰσπεδῶ, ἐξομαλίζω, τμητοποιῶ.

Ἰγαρίννει β. = ὁ ὄνος ἀγαρίζει, καὶ Ἰγαρίσμαν τό. = ἔγκληθός τοῦ ὄνου.

Γκλυοῦδιν τό. = γλυκοῦδι, γλυκίσμα, τράχημα. Τὰ προσφερόμενα τοῖς γαμβροῖς γλυκίσματα, καὶ τὰνάπαλιν.

Ἰκρημὸς δ. = κρημνός, καὶ β. Ἰκρημίνου καὶ κρημμοῦ = κρημνίζω καὶ κρημνίζομαι (λέγεται καὶ κρημμοῦ καὶ κρημμισμαν τό. = κρημνισμός, κρημνισμα).

Γκρίννα ἡ. = κλαυθμηρισμός, γογγυσμός, μεμψιμοιρία, δυταρέσκεια καὶ ἐνόχλησις.

Γλείφον. ῥ. = λείχω (δικαφέρει τοῦ γλύφω ἐξ οὗ δ γλύπτης), καὶ *γλείψιμον* τὸ. = λειχασμός.

Γλιστροῦ. ῥ. = ὀλισθαίνω, καὶ *γλιστρισμαν* τὸ. = ὀλισθημα.

Γλουθιός δ. = ὁ ὁδοῦς γόμφιος.

Γλυκά. ἐπίρ. = ἠδέως, ἠδιστα.

Γλυκα ἡ. = γλυκύτης, ὁ γλυκασμός, τὸ ἠδύ. *Γλυκὸς* δ. = γλυκός (καλὴ λέξις), καὶ *γλυκάδα* ἡ. = γλυκύτης.

Γλυκάνιζος δ. = τὸ σπέρμα τοῦ Ἀνίσου.

Γλυκὸν τὸ. = γλύκισμα, *γλυκὸν τριανταφύλλου* = τὸ διὰ ῥόδων γλύκισμα· οὕτω καὶ τὸ διὰ κίτρων, δι' ἀνθέων, διὰ μαστίχης κτλ.

Γλυκουμίλητος δ. = ἠδυεπής, ἠπιος, εὐπροσήγορος· φρατρέπει ἀφ' τούτων στόμάν τον μέλιτι καὶ γάλας = τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν αὐδή.

Γλυκούτσικος δ. = ὑπόγλυκος.

Γλυκουχάραμαν τὸ. = λυκαυγές ἢ ἀμφιλύκη.

Γλυτώνου. ῥ. (ἐκλυτρώνω) = ἐκλυτροῦμαι, σώζομαι. *Γλυτομὸς* = σωτηρία, ἀπαλλαγὴ, καὶ *γλύτωμαν* τὸ. ἢ σωτηρία.

Γλυφάδα ἡ. = ἡ ἀλατῶδης γεῦσις, καὶ *γλυφός* = ὁ ὑφ-άλμυρος.

Γλουσσαρὰ ἡ. = ἡ ἐπωάζουσα ὄρνις. *Γλουσιδίον* τὸ. = ἡ γλωττίς τῆς πλάστιγγος.

Γλουσοῦ ἡ. = ἡ λάλος, ἡ γλωσσώδης γυνή.

Γρέμμα τὸ. = νεῦμα.

Γρέφον. ῥ. = νεύω, διανεύω, σημάινω, κάμνω νεῦμα.

Γρώμη ἡ. = ιδέα, βούλησις, θέλησις, σκοπός, ιδίωμα· καλόγνωμοις = εὐήθης· κακόγνωμοις = δύστροπος.

Γρώσι ἡ. = σύνεσις, φρόνησις, νοῦς, εὐβουλία.

Γόταρον τὸ. = τὸ γόνυ, τὸ γόνατον (κατὰ μετάθεσιν γραμμμάτων).

Γοῦθα ἡ. ἀλλαγοῦ βουθία, = ὁ ἰστός. Λέγεται προσέτι ἀργαλειός, ἡ ὑφαντικὴ μηχανή.

Γοῦλα ἡ. (λατ. gula) = λαίμαργία λαίμωρος. καὶ *Γουλιάρης* δ. = ἀδδηφάγος, λαίμαργος. *Γούλη* τὰ. = οὖλα τῶν ὀδόντων.

Γουμάριν τὸ. = φορτίον, γόμος.

Γούμεγα ἡ. = κάλως, κάμιλος

Γοῦνα ἡ. = σισύρα, ἡ διφθέρα, ἡ μηλωτή.

Γουρνὰ ἡ. = ἡ ὀπισθόδομος τῆς οἰκίας, καὶ ἡ γωνία.

Γούναρις δ. = σιτυροπόλης.

Γουναρικά τὰ. = τὰ πρὸς μηλωτὴν χρήσιμα τριχωτὰ δέμακτα.

Γουννεῖος δ. = γονεὺς, πατήρ, μήτηρ κτλ. φρ. ἀποῦ ἐν γροικᾷ γουννοῦ λόγια παραγοννῆαι παύει = ὁ τοῖς γονεῦσι μὴ πεπιθόμενος οὐ κατευθυνθήτεται (ἴδε παραγοννῆαις).

Γουνικόν τὸ. = πᾶτριον ἢ πατρῶον κτήμα ἢ ἰδίωμα. *Τὰ γουνικά* = πατρῶα.

Γουργου.λλακλῆ ἡ. = ὁ ψιθυρισμὸς, βροβορυγμὸς, θόρυβος, πᾶταχος.

Γουργου.λλοῦ. ῥ. = ψιθυρίζω.

Γουργῶνα ἡ. = Γοργῶ, μορμῶ (μυθολογικὸν τέρας) μετφορικῶς ἢ κακὴ γυνή = Μέγαιρα.

Γοῦρα ἡ. (ἐκ τοῦ γρῦνη = πύελος), δεξαμενὴ, σκάφη.

Γραμματικὸς δ. = γραφεὺς καὶ ἰδίως ὁ εἰσπράκτωρ τῶν βασιλικῶν φέρων. Φθίνεται, ἦτο ὁ μόνος γραμματισμένος ἐν ἀρχαρχμαῖτοις καὶ ἐντεῦθεν ἔτχε τὸ ὄνομα.

Γραγτὸν τὸ. = ἡ εἰμαρμένη, ἡ μοῖρα, τὸ πεπωμένον.

Γροικοῦ. ῥ. = ἀκούω· ἀγροικος = ἀπειθής, ἀδάμκτος.

Γρου.λλῶρον. ῥ. = ταυρηδὸν βλέπω, ἀνατείνω τοὺς ὀφθαλμούς.

Γρουμιὰ ἡ. = ἡ γνωριμία καὶ γρουμιζὸς = ὁ γνώριμος, γνωστός.

Γυθηντοῦ. ῥ. = ἐκθέτω, θεατρίζω, πομπεύω, καὶ γυθῆντισμα τὸ. = θεάτρισις.

Γυθηκα.λλᾶς ὁ. = θηλυδρίκις, θηλυμκνή, γυναικώδης.

Γυθηκίτις ἡ. = γυναικωνίτης· τὸ μέρος ὅπου αἱ γυναῖκες ἕστκνται ἐν τῷ νεῷ.

Γυρίν τὸ. = ἡ σειρὰ, ἡ κυκλικὴ περίοδος· φρ. «μεὶ τοῦ γυρίν» = κατὰ σειράν.

Γυρίνον. ῥ. = γυρίζω, περιστρέφομαι καὶ συστρέφομαι.

Γύρισμα τὸ. = στροφή, προπή, ἐπιστροφή, παροχέτευσις ὕδατος.

Γυριστὸς δ. = ἐλικοειδής καὶ ὁ κύκλιος χορδός.

Γύρον. ῥ. = κλίνω, ῥέπω.

Γύρον-γύρον. ἐπίρ. = κύκλω.

Γύρους δ. = ὁ κύκλος, στεφάνη, κορωνίς καὶ περιφορά.

Γυρτὸς δ. = κυρτὸς, κμπύλος, συμπίπτων.

Τὸ Δ τρέπεται εἰς Ζ, Διώκω = ἑώχρον' εἰς Ν, δίδω = δίνου' εἰς Τ, δένδρον = δηντρον, ἐνδεα = ἦντεα.

Δά. μόρ. = τὸ τῶν ἀρχαίων δῆ' οἱ Λειβητιανοὶ τὸ καταχρῶνται· ἐδῶ δ'α, ἐκεῖ δ'α, ἐλα δ'α, ὄχι δ'α· καὶ ἐπέχει τὸν τρόπον τοῦ προσχηματισμοῦ ἐν ταῖς δεικτικαῖς ἀντωνυμίαις· τοῖτους-δ'ας καὶ τούτους-δ'α, τούτη-δ'α = οὗτος, αὐτῆ, ἐν-θχδι, ὦδι, ἔχει καὶ κλίσειν· αὐτως-δ'ας τοὺς χορῶς = τουτουσί τοὺς χορούς.

Δάβρου δ. Κατ' ἀναρχηματισμὸν ἢ ῥάβδος· προοιμ. «τὸν δὲν πείθει λόγος πέφτ' ἢ δάβρου» = ὃν οὐ πείθει ὁ λόγος τύπτει ἢ ῥάβδος.

Δαβρώνου. ῥ. = περὶ ῥάβδους ὀπισθεν τῆς θύρας καὶ ἀσφαλίζω τὴν οἰκίαν.

Δάγμαρ τὸ. = τὸ δῆγμα. Δαγμαζάρης δ. = δ δηκτικός. Δαγμαζιά ἢ. = δῆζις.

Δακκοῦ. ῥ. = Δάκνω.

Δακρώνου. ῥ. = δακρύω, δακρῶζω.

Δασκαλιὸν τὸ. = διδασκαλεῖον, σχολεῖον.

Δαυλὴν τὸ. = ὁ δαυλὸς, συνταβλίνου ῥ. = συνδαυλίω τὴν φλόγα, ὑποδαυλίω.

Δειάζου τὸ. = ἀδειάζον, ἢ εὐκχιρίζ (ἀδεια)· φρ. τ' ἄλλου δειάζου = ἐπ' ἄλλης εὐκχιρίζ, ἐπ' ἄλλης ἀδειας.

Δειάφι τὸ. = τὸ ἀλλχοῦ θειάφι, θεῖον, καὶ ῥ. δειαγίνου = θειώνω, -σμαν = θείωσις.

Δεῖρα ἢ. = τὸ ὄνειδος ἢ λοιδορία. Δεῖρινου. ῥ. = ὄνειδίω (ἐξ ἀναρχηματισμοῦ). Λοιδορῶ.

Δέμμαρ τὸ. καὶ δόμμαρ. = ὁ δεσμός, τὸ δέμα, ἢ δέσις.

Δέν. ἐπίρ. προσφέρεται ἐν' δὲν θέλω λέγεται ἐν θέλου.

Δέρνου. ῥ. = δεσμεύω, — μου = δεσμεύομαι.

Δέρνου. ῥ. = πληγὰς ἐμβάλλω, αἰκίζω, μαστίζω καὶ μαστιγῶ, δέρω σημ. καὶ τὸ ζαλίζομαι· φρ. «Σὰρ θάλασσα τάρασσονμου σὰρ κῆμα δέρν' ὁ τοῦς μου». Εὐνόητον.

Δείμον τὸ. = σύνδεσις, σύνδεσμος.

Δείτρου τὸ. = ὁ ἀπόπτως (ἐκ τοῦ δεῖσθαι = ἔχειν ἀνάγκην).

Δέχτην τὸ καὶ δέχτηα τὰ. = τὸ δίκτυον καὶ κατ' ἀποκοπὴν δίκτυ, τὰ δίκτυα.

Δηκάδιον τό. = δέσμη νήματος ἢ μετάξης ἐκ τοῦ δέκκ· διότι σύγκειται ἐκ δέκκ δεσμίδων.

Δηλαί. ἀπρὸς. ἐν τῇ φρ. ὁ λόους *δηλοῦ* = ὁ μῦθος, δηλοῦ, ὑπονοεῖ, ἐννοεῖ.

Δητέριον τό. = δηνάριον· ἀπκντξ ἐν τῇ φρ. «*ἔβγαλὴν τουρ δητέριον*», δηλαδή μὲ ἐν δηνάριον.

Δητρὸν τό. = δένδρον, δενδρόλλιον.

Δηξῖον τό. = (ἐνν. χέρι). = ἡ δεξιὰ χεῖρ.

Δητηρηγιάτικον τό. = ἄρτος διδόμενος καθ' ἐκάστην δευτέραν τῆς ἑβδομάδος εἰς τὸν διδάσκαλον ἀντὶ μισθοῦ εἰς χρόνους ἀρχαιοτέρους· καὶ παροιμ. «*Κρίμα ἔς τὰ δητηρηγιάτικα τοῦ δίουρ οἱ γουρναλ σου*» ἐπὶ ὀκνηρῶν μαθητῶν.

Διαρεύγουμον. ῥ. = ἐργάζομαι ἐν ἀνέσει· διαρεύομαι = κινουμαι ταχέως καὶ ἐλευθέρως· (ἢ ἐκ τοῦ διαρρέομαι).

Διαβάννου. ῥ. = ἀναγινώσκω, μελετῶ, καὶ διάβασιμα = ἀνέγνωσις· καὶ διαθασμένοις δ. = πεσπιδευμένοις.

Διαγκλώνου. ῥ. = διακνακλῶ· φρ. «*ἠδιδάγκλωσιν τοῦ πρῶσωποῦν τουρ*» = ἔγεινε φαῖδρον τὸ πρόσωπόν του.

Διάδικος δ. = ἐκδικητής· λέγεται ἐπὶ κατάρκας ἀγάχου τὸν θεὸν *διάδικουρ εἰς τὴν ψυχὴν μου* = ἐκδικητὴν τὸν θεὸν ἔχοιμι.

Διαδικώννουμου. ῥ. = ὀρκίζομαι νὰ ἔχω ἀντίδικον τὸν θεὸν ἐὰν ψεύδωμαι.

Διακουρζάρης δ. = ἐπαίτης ζητιάνος, καὶ ῥ. *διακουροῦ* = ἐπιτιτῶ.

Διάλα ἡ. = τὸ ἀραιὸν κτένιον, διαλυτήριον.

Διαλάλημαν τό. = κήρυγμα. *Διαλαλητής.* = ὁ κήρυξ καὶ ῥ. *διαλαλοῦ* = διακηρύττω, κηρύττω.

Διαλοῦ. ῥ. = διακλύω, σαφηνίζω, ἐξηγῶ τὸ ὄνειρον· φρ. «*ἠδιδάλωσιν τ' ὄρομαν*» = ἐξηγήθη τὸ ὄνειρον.

Διαλέγου. ῥ. = ἐκλέγω, διακλέγω. *Διαληχτός* = ἐκλεκτός, ἐλλόγιμος καὶ *διάλεμαν* = ἡ ἐκλογή, διαλογία

Διάλεξι ἡ. = διακλογή, διευθέτησις, διευκρίνησις, ἀνάλυσις· φρ. «*εὔρη τὴν διάλεξιν*» = ἀνάλυτον τὸ ζήτημα.

Διάλλαμαν τό. = διασκελισμα. Δεισιδαιμονία, καθ' ἣν τὰ *διαλλαμένα* ἦτοι διασκελισμένα νήπια γίνονται ἀτροφικά καὶ ἀποθνήσκουσι, — *μένους* = ὁ διασκελισθεὶς = ἀτροφικός.

Διαλιτῆριν τό. = ἐργαλεῖον τῶν ὑφαντῶν, δικλυτήριον τῶν νημάτων.

Διαλύων. ῥ. καὶ *διαλοῦ* = διακλύω, ἀνακλύω φρ. *αδιαλύε τ' ὄνειρον* = ἐπαληθεύει.

Διαμάρτιν τό. = ὁ ἀδάμκς, πολύτιμος λίθος.

Διαμαντικά τά. = λιθοκόλλητα κοσμήματα.

Διαμπλάνρον. ῥ. = διασκορπίζω, μέγους = διασκορπισμένος (ἕως ἐκ τοῦ διαπλήσσω ἢ διαπλάζω).

Διάντρομον. ῥ. = διάζομαι, στήνω τὸν στήμονα, καὶ *διάντρομαν* = τὸ δίχομα.

Διαρτιώνρον. ῥ. = διορθώνω, τακτοποιῶ.

Διάρτιωμα τό. = διόρθωσις, — τῆς = διορθωτής.

Διάστημα τό. = διάστημα, ἀπόστασις.

Διασηντεύρον. ῥ. = ὑπερασπίζομαι.

Διασηνητής ὁ. = ὑπέρμαχος.

Διάφορον τό. = ὁ τόκος τῶν χρημάτων, καὶ τὸ ὄφελος. *ἀδιαφοῦρετος* = ἀνωφελής καὶ ἐπιρ. *διαφορητικά* = ἄλλως.

Διαφορὰ ἡ. = διαφορά, διένεξις, φιλονεικία.

Διεστραμμένος ὁ. = διεστραμμένος, σκαίος.

Δικαιίον τό. = δόκανον, δοκάνη.

Δίχρον τό. = δίκαιον φρ. *ἐδίχη κα' ἄδικα* = δικαίως ἢ ἀδίκως.

Δικιζάνρον. ῥ. = δοκιμάζω καὶ *δικιζμή* ἡ. = δοκιμασία, δοκιμή.

Δίδω. ῥ. = δίδω λέγεται καὶ *δίον ἄορ. ἔδεκα* = ἔδωκα, τὸ ἔδεσα λέγεται ἀντὶ τοῦ *ἔδοσα* ἐκ τοῦ δόνου.

Διούρα ἡ. = διορία, προθεσμία.

Διούμον. ῥ. = διηγούμαι.

Διουματάρης ὁ. = ιδιότροπος, ἐρωτότροπος καὶ κύριον ὄνομα *Διουματάρης*, ἐκ τοῦ *Διαμαντάρης* = ἀδαμάντιος.

Διουρίνοι. ῥ. = διορίζω, προστάζω, δικτάτω.

Δίπατος ὁ. = διώροφος, τρίπατος = τριώροφος.

Δίπλα ἡ. = ἡ πτυχή. *Διπλαργὰ*, ἡ πλατεὶ τῷ ξίφει κατενεχθεῖσα πληγή.

Δίπλωμα τό. = πτυχή, δίπλωσις, πτυχίον, πιττάκιον (ἐπίσημον ἔγγραφο).

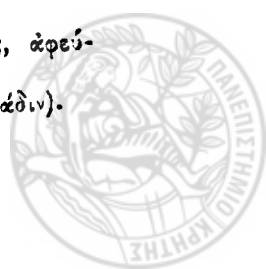
Δίπορος ὁ. = ἀμφίθυρος.

Δισάκκιν τό. (ὄχι σιγάκκιν) = τὸ δισάκκιον, ἔχον δύο πῆρας.

Δισκέλιον τό. = δισκελές, δισκέλιον.

Δίχως ἐπίρ. συνηθ. τὸ δίχως ἄλλο = ἐξ ἄπαντος, ἀφύκτως, ἄνευ.

Διδῶμα τό. = ιδίωμα, ιδιοτροπία καὶ γὰρ (ἕνε χάδι).

Διώχτου. ῥ. = διώκω, διωγμός.

Διοάκιον τό. = οἷζξ, οἰάκιον τοῦ πηδαλίου.

Δόλια ἡ. = δειλαίξ φρ. *α.πικρὴ κῆ δόλια* = δειλίξ καὶ δύστηνος.

Ἰδόντιν τό. = δ δούς, *Ἰδοντιὰ ἡ.* = τὸ δῆγμα, *δουτου- κειλιὰ*, τὸ φτυνίον του.

Δόννον. ῥ. = δένω, ἀόρ. *ἔδισα καὶ ὄχι ἔδισα*· δημιένους = ὁ δεδεμένος.

Δόσιμον τό. = φόρος, δασμός.

Δουδηκάδα ἡ. = δωδεκάς καὶ τὸ συμβούλιον τῶν γερόντων.

Δουδηκαργιὰ ἡ. = δωδεκάς, ὡς ἔγγιστα δώδεκα.

Δουκάριον τό. = ἡ δοκός.

Δούλα ἡ. = θεράπκινα, παιδίτκη.

Δουλεῖα ἡ. = ἔργον, ἐργασία.

Δουλεύγου ῥ. = ἐργάζομαι, ὑπηρετῶ.

Δουλεύτρα ἡ. = ἐργατικὴ γυνή.

Δούλειος ἡ. = ὑπηρεσίξ, ἐργασία.

Δουληότης δ. = φίλεργος, ἐργατικός.

Δουλώννου. ῥ. = δολώνω, δελεάζω, νοθεύω, κιδδηλεύω καὶ *δούλωμα* τό. = δέλεαρ, δόλωμα.

Ἰδοντάγρα ἡ. = ὀδοντάγρα.

Δουξάριον τό. = ἡ σκίττα, τὸ τόξον τῆς λύρας, τὸ πλῆκτρον καὶ τὸ μέγalon τόξον δι' οὗ ἀνοίγουσι τὸν βύμβηκα.

Δουξεύγου. ῥ. = διὰ τοῦ τόξου ξινίω τὸν βύμβηκα καὶ *δουξεύγρα ἡ.* = ἡ τοξεύουσα καὶ ξαίνουσα τὸν βύμβηκα.

Δονράμιον τό. = ἡ δρχμῆ (μέτρον)

Δραγάτης δ. (ἐκ τοῦ δαρκάτης) = ὁ ἀγοροῦλάξ.

Δρόμος δ. = ἡ ὁδός, ἡ πλατεία.

Δροσοῖα ἡ. = ἡ δρόσος καὶ ῥ. *δροσίονου* = δροσίζω.

Δύναμις ἡ. = ἡ δύναμις, ἡ ἰσχός.

Δυναμώννου ῥ. = ἐνισχύω, δίδω δύναμιν καὶ ἀναρρωνύω.

Δυναστεία ἡ. = βίξ, καταναγκασμός.

Δυρατά. ἐπίρ. = ἰσχυρῶς, κραταιῶς.

Δυόντισσον. ἐπ. δις τόσον, διπλάσιον ἢ διπλοῦν· καὶ *τρι- ὄντισσον* = τριπλάσιον καὶ πλέον οὐ.

Δυόσμος δ. = φυτὸν, ἡδύσμος.

Δύσκολα. ἐπίρ. = δυσκόλως, δυτχερῶς.

Δυσκουλουγούρευτος δ. = δύσπεπτος.

Δυστυχία ἡ. = ἀτυχία, δυσημερία.

Δυτικά. ἐπίρ. = πρὸς δυσμάς.

Ε

Τὸ Ε τρέπεται εἰς Α, οἷον· ἀθθυμῶμεν = ἐνθυμοῦμαι, ἐ-
χένος = ἀμινός, ἔντερον = ἀντηροιν. Εἰς η ἢ εἰ, μῆλέα = μη-
λῆα, βορέας = βορηᾶς καὶ βορειᾶς· εἰς ο, ἔζω = ἔξω· ἀφαιρέ-
τι εἰς τὰς ἀπὸ τῆν ἐν πρόθεσιν συνθέτους λέξεις, ἐμβάινω
= μπαίρω, ἐμπήγω = μπήγω, ἐψητὸν = ψητὸν, ἐρεύγομαι
= μέγομαι· ἐκθλίβεται, θεωρῶ — θεωροῦ, χρεωστῶ — χρο-
σταῶ.

Ἐά. μόνιον· ἀπαντᾷ εἰς τὴν φράσιν ἀκοιματάκιον ἐὰν,
προφερόμενον ἐν συνιζήσει ὡς αἶ με πλῆκτικῶν τῶν χειλέ-
ων. Εἶνε ὁ γὰρ σύνδ. προφέρ. ἀλλοχου γαῖα.

Ἐ)βγάλλου (προφ. βγάλλου) = ἐκβάλλω.

Ἐ)βγάλλω τὸ. = ἐξαγωγή, ἐκβολή. — τοῦ χειριῶ = ἐξ-
άρθρωσις, ἢ παράρθρωσις τῆς χειρός.

Ἐ)βγαίνω. ῥ. (προφ. ἔβγαίνου) = ἐκβάινω· ἀόρ. ἤβγα,
ης-ην = ἐξήλθον. φρ. «ἔβγα.λαρ τ' ὄρουμάν του» = ὠνομάστη,
ἐθεκτρίστη, ἐδημοσιεύθη.

Ἐ)ἑδομαδίαρικοι (προφ. ἔδομαδίαρικοι) = ὁ ἑβδομα-
δικτός.

Ἐ)γγάστριν τὸ. = ἐγκυμοσύνη.

Ἐ)γγαστρομένη ἡ. = ἔγκυος, κύουσα.

Ἐ)γγαστράων. ῥ. = κάμνω ἔγκυον — οἶμον = συλλκμ-
θένω.

Ἐ)γγίνω. ῥ. = ἐγγίζω, ἄπτομαι.

Ἐ)γγιχτικός δ. = δηκτικός, λόγος πικρὸς, κέρτομος.

Ἐ)γκάλεμα τὸ. = ἀγωγή, κητγγεῖα.

Ἐ)γκαλοῦ. ῥ. = ἐνάγω, διώκω.

Ἐ)γκαρδίων. ῥ. = ἐνθαρύνω, καὶ προσβάλλω, λυπῶ
τινά.

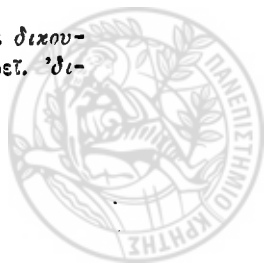
Ἐ)γκαρδιακός δ. = ἐγκάρδιος, ἐπιστήθιος φίλος.

Ἐ)γκλαβὴ ἡ. = προικοσύμφωνον (ἐκ τοῦ ἐκλαβή).

Ἐ)γκόρφιν καὶ ἀγκόρφιν = τὸ ἐγκόλπιον.

Ἐ)δίασην ἀόρ. τοῦ δίαρου ὅπερ γίνεται ἐκ τοῦ εὐδιάζει
= γίνεται εὐδίξ. «ἔδίασην ἢ βροχή» = ἔπαυσεν ἢ βροχή καὶ
ἐγένετο εὐδίξ (εὐδίξτεν).

Ἐ)δικός δ. ἐπ. κτητικὸν σημαίνει τὸν συγγενῆ καὶ δικου-
σύνη = ἡ οἰκειότης φρ. «ἔχει τὸ ἐδικόν του» = εὐπορεῖ. Ἐ-
κουλευγὰ = οἱ συγγενεῖς.

²Ε)θθύμωσι (προφ. ἀθύμησι) = μνήμη, μνημονικὸν καὶ ἐ/θ-
θυμητικὸν τὸ αὐτὸ καὶ ῥ. ἐ)θθυμούμωσι = ἐνθυμούμαι.

Εἶδησι ἤ. = πληροφοροῖσι, ἀγγελίσι, εἰδησίσι.

Εἰκόνα ἤ. καὶ ἀκόνα = εἰκὼν.

Εἰκόνηματ καὶ ἀκόνηματ = τὸ εἰκόνηον.

Εἶμον ῥ. τὸ ὑπαρκτ. εἶμι.

Εἰς πρόθ. ἀπαντᾷ καὶ ση καὶ 'ς' ασι καλόν = εἰς καλόν
'ς τοῦ = εἰς τό.

Εἰσόδηματ τό. = πρόσοδος, εἰσόδημα.

Εἰσοδία ἤ. = συγκομιδὴ.

Ἐκατουσὶ ἤ. = ἑκατοντά:, ἑκατοστύς.

Ἐκειδὰ προφ. ἠκειδᾶ = ἀκριβῶς ἐκεῖ.

²Ε)λα προστ. ἐγκλ. τοῦ ἐλάυνω = ἐλθέ καὶ ἐπίρ. παρκα-
λέσειω = ἄγε, ἴθι. ἔλα δά = ἄγε δὴ. ἔλα τὰ 'δοῦμεν =
ἀς ἴδωμεν. φέρο' ἴδωμεν.

²Ε)λάττωματ τό. = τὸ ἀμάρτημα, ἔλλειμα, μειονέκτημα.

²Ε)λετέγχιμ τό. = ὀλοτάγγι, ὀλότγγον, ῥυπκρὸν φόρεμα.

²Ε)ληρὰ ἤ. φυτ. ἡ ἐλαίκα καὶ ὁ καρπὸς τῆς.

²Ε)ληντέρος δ. = ἐλεύθερος, ἀγαμος.

²Ε)ληντηρὰ ἤ. = σωτηρία, καὶ ὁ τοκετὸς ὡς σωτηρία τῆς
ἐγκύου γυναικὸς, καὶ ἡ ἀγαμία.

²Ε)μπα προστ. τοῦ ἐμβαίνω = εἴτελεθε.

²Ε)μπαίνου. ῥ. = ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι ἀόρ. ἤματ = εἰ-
σῆλθον, ἐναντίον τοῦ ἡδγα = ἐξῆλθον φρ. αὐτό 'μπα κι' ἔγαν
= ἡ εἴσοδος καὶ ἐξοδος.

²Ε)μπάννου. ῥ. = ἐμβιβάζω καὶ καταρρέω φρ. αὐτὸν σπῆτιν
ἡμπάννει = καταρρέει ἐκ τῆς στέγης ὕδωρ. οἱ Συμκτιοὶ λέ-
γουσι κακκαρρεῖ = καταρρεῖ, ὅπερ ὀρθότερον.

²Ε)μπάσματ τό. = ἡ εἴσοδος, εἰσβολή, καὶ ἡ τοῦ ὕδατος
ἐκ τῆς στέγης καταρροή.

²Ε)μπιστεύουμου. ῥ. = ἐμπιστεύομαι, καὶ παρκακαθέτω
τι, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

²Ε)μπλέγου. ῥ. = ἐμπλέκομαι, 'μπλημένους = περιπεπλεγ-
μένος καὶ 'μπλέματ = ἡ περιπλοκή.

²Ε)μπόδιου τό. = ἐμπόδιον, ἐμποδίων, κώλυμα, μπουδίν-
νου = κωλύω, — σματ = κώλυμα, — σμίτους = κεκωλυμένος.

²Ε)μπερδς. προφ. 'μπερδς καὶ 'μπερυστὰ ἐπίρ. = ἔμπερσθεν,
εἰς τὰ πρόσω πηγαίνει 'μπερδς = εἰς τὰ πρόσω χωρεῖ.

²Ε)μπερυστιρδς δ. = ἐμπρόσθιος.

*Ένας ὁ. = εἷς καὶ ἀόρ. τις· ἕνας ἄνθρωπος = ἄνθρωπός τις, ἕνας ἕνας = καθ' ἕνα ἕκαστον, φ. ἕνας καὶ ἄρας = ἐκλεκτοί.

*Έρδύρνου. ῥ. προφ. ἴτιρνου = ἐνδύω. α'ς τὰ μαύρα ἴτυμένονα = μελανείμων — α'ς τ' ἄσπρα = λευχείμων.

*Έννάμερα τά. = ἕννατα (τὰ εἰς μνήμην τοῦ νεκροῦ τελούμενα μνημόσυνα τὴν ἐνάτην ἡμέραν τοῦ θανάτου.

*Ένηρηνηταργιά ἡ. = ἐννενηκοντάς· ακαρμιάρ ἴνηρηταριάρ = ἐννενήκοντά που.

*Ένορεα ἡ. = φροντίς, μέριμνα καὶ ῥ. Ένροαίρνουμου = ἐννοιάζομαι, μεριμνῶ, φροντίζω.

*Ένοριά καὶ ἀνοργιά ἡ. = συνοικία.

*Ένόχλησι ἡ. = ἐνόχλησις, ἀνίχ.

*Έντηρηόμου. ῥ. μέσ. καὶ ἀντηρηόμου = ἐντηροῦμι, φυλάττωμι, συστέλλομαι, προσέχω, φοβοῦμι, δειλιῶ.

*Έντόπιος ὁ. = ἐντόπιος, ἐγχώριος.

*Έντρέπουμου. ῥ. = αἰσχύνομαι.

*Έντρουπή ἡ. = αἰδώς, αἰσχύνη, αἶσχος, ἴντρουπιάρης = αἰδήμων, ἐντροπκλός.

*Έντρουπιάρου. ῥ. = κατχισχύνω. Έντρόπιασμαρ τό. = αἶγος.

*Έντυμασιά ἡ. = ἐνδυμασίχ, ἱματισμός.

*Ένώρρου. ῥ. = ἐνώνω, συνάπτω, ἐνοποιῶ, συζευγνύω.

*Έρωσι ἡ. = συνάψεις, σύνθεσις.

*Έξακουσμέτους ὁ. καὶ ἴξακουστός = περιώνυμος, περίπυστος καὶ ῥ. ἴξακούομου = φημίζομαι.

*Έξαρμάτωμαρ τό. = ἀφοπλισμός.

*Έξαρματώνρου. ῥ. = ἀφοπλίζω.

*Έξαρμάτωσις ἡ. = ἀφοπλισίς — τωτους = ἀοπλος, ὁ ἀφοπλισμένος.

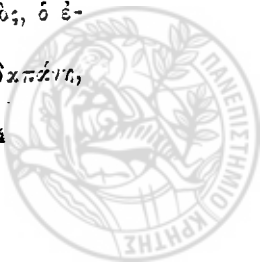
*Έξαφρικὸς ὁ. καὶ ἀξαφρικὸς, ὁ αἰφνίδιος, ἀξαφρικὴ = ὁ αἰφνίδιος θάνατος. ἴΑξαφρα ἐπίρ. = αἰφνης, ἐξἰαφνης, αἰφνιδίως.

*Έξηγουρέμμαρ τό. = ἡ ἐξομολόγησις. Έξηγουργιάρης ὁ. = πνευματικὸς, ἐξομολογητής.

*Έξηταβελώνης ὁ. = βδελυρὸς, φιλάργυρος.

*Έξηουρεύγου καὶ ἴηουρεύομου ῥ. = ἐξομολογῶ, ἐξηγουρέψι ἡ. = ἐξομολόγητις, ἴηουρευτής = ὁ πνευματικὸς, ὁ ἐξομολογητής.

*Έξουδύγου. ῥ. = δαπανῶ καὶ ἴξουδονν τό. = δαπάνη, ἀνάλωμα.

*Ε)ξουρίνου και ξουρχίνου ῥ. = ἐξορίζω, φυγαδεύω· ἐξορίστος = φυγάς, ὑπερβόριος.

*Ε)ξουρχή και ἐξοχή ἡ. = ὁ ἀγρός, ἡ ἔρημος χώρα, ἡ ἐξοχή.

*Εξουσία ἡ. = ἀρχή, ἡ κυριότης και ξουσιὰ = ἡ δύναμις· αἶν' ἔχου ξουσιάν = δὲν δύναμαι.

*Εξουοῦ και ὄξουνοῦ ἐπίρ. σύνθεσις εἰς τὴν φρ. ἀτὰ μὴν κάμης τὰ 'ξουοῦ» = μὴν ἀδιαφορήσις, ὀλιγοψύχης.

*Ε)ξώπορτα ἡ. = αὐλεις, θύρα.

*Ε)πάγημα και παημὸς τό. = ἡ φθάσις, ἡ ἀφίξις. *Επι ταυτοῦ ἐπίρ. (ἴδε πηαιμὸς) = ἐπίτηδες.

*Ε)πάνου 'ς τὸν ἀπανουτὸν = ἀλλεπαλλήλως, ἐφεξῆς.

*Ε)παουφῶριν τό. = ἐπικνωφόριον.

*Ε)παυῶγραμμα και τό. = ἡ ἐπιγραφή.

*Ε)πιδέξιους δ. = ἐπιδέξιος, δεξιὸς πρὸς τι.

*Ε)πιτήδειους δ. = ὁ ἐπιτήδειος.

*Ερημος δ. = ἔρημος· παροιμ. ἀπου.λλὰ καλὰ ὁτὸν ἐρημον» λεγομένη ἐπὶ τῶν ἐν ἀλλοδαπῇ κερδῶν.

*Ερημῶντου και 'ρημῶντου ῥ. = ἐρημῶ, και ἔρημος και ἐρημίζ και ἐρημάζω = 'ρημάζω τὸ αὐτό.

*Ερ(κ)ιάντου. ῥ. ἐπὶ ὠοῦ και ἔλκου; = γίνουμαι οὖριον (κλούβιον), διαφθειρομαι.

*Ερ(κ)ιασμένον και τό. = διεφθαρμένον ὠόν. *Ερ(κ)ιου και τό. = οὖριον (κλούβιον), διεφθαρμένον ὠόν.

*Ερ(κ)ομὸς δ. = ἔλευσις, ἀφίξις.

*Ερωτας δ. = ἔρωσις, ἡ ἀγάπη.

*Εσα ἐπίρ. = ἴτι. Ἐὶ ἔσα φαίνεται ἀρχαῖον εἰς τὸν "Ὀμηρ. ἀπαντᾷ ατρεῖς νῆας ἔισας» = ἴσας· ἔσα πάου = ἀνήφορος, ἔσα κάτου = κατήφορος· ἔσα 'δῶ = πρὸς τὰ ἐδῶ, ἐπὶ τὰδε· ἔσα 'κει = πρὸς τὰ ἐκεῖ, πέραν, περικιτέρω· ἔσα τὴν Μάκρην = πρὸς τὴν Μάκρην, εὐθύ τῆς Μάκρης.

*Ετοιμάζουσι δ. = ὀξύς, εὐστοχος εἰς τὸ ἀπαντᾶν και ἐτοιμολογία, ἡ ὀξύτης αὐτή και εὐστοχία.

*Εταιμῶγεντος ἡ. = ἐπίτοκος.

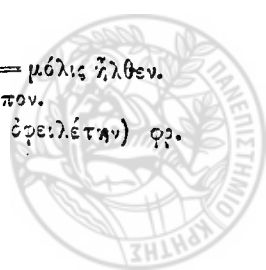
*Ετος τό. = ἐνιαυτός· σώζεται και εἰς προσφωνήσεις ἀπο.λλὰ τὰ ἔτη» και αἰεὶ ἔτη πολλὰ», ἴδε ἀπο.λλάτη.

*Εται. ἐπίρ. = οὕτω πως, οὕτως.

*Ετι. ἐπίρ. = προσέτι φρ. αἶτι παῖτην» = μόλις ἤλθεν.

*Ετι δά. = οὕτως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον.

Εἰεργάτης δ. = δεικνυτής (ὡς πρὸς τὸν ἀφειλέτην) φρ.

ακάμνου καλὰ μεί τὸν εὐεργέτην μου» = συμβιβάζομαι μὲ τὸν δανειστήν μου.

Εὐκηρώνου. ῥ. = κενῶ, ἀδειάζω· εὐκαιρους δ. = ὁ κενός· ἔδειος.

Εὐκολους δ. = εὐκολος, εὐχερής· ὅλα τὰ ἐκ τοῦ εὐ σύνθετα συντίθενται μὲ τὸ εὐκολος, οἶον, εὐκολοαναβάτους = εὐεπιβχτος, εὐκπάτητος, εὐστροφος, εὐδιόρθωτος, εὐκίνητος, εὐάλωτος = εὐκολοκυρίευτος, εὐπρηστος (εὐκόλως καιόμενος), εὐπιστος, εὐδιάβατος. Τὸ ὑποκείμενον δὲ τὰ ἐκ τοῦ δυσ, οἶον, δυσκολοαναβάτους = δυσανάβχτος, δύσπεπτος· κτλ.

Εὐλογιὰ ἢ. = νόσος εὐφλογία καὶ εὐλογιάρης δ. = εὐφλογιστικός, εὐφλογιστικός.

Εὐλοοῦμαι. ῥ. = εὐλογοῦμαι ἰδίως ἐπὶ γάμου. ἠ.εὐλοοῦμαι = ἐστέρθη, ἐνυμφεύθη.

Εὐμορφία ἢ. καὶ ὁμορφία ἢ. = κάλλος, εὐμορφος, περικαλλής, εὐειδής, εὐπρόσωπος.

Εὐρηκία τὰ. = εὐρητήρια, ἀμοιβή διδομένη εἰς τὸν εὐρόντα τι ἀπολεσθέν.

Εὐταχτος δ. = κόσμιος καὶ εὐταξία = κοσμιότης· φαίνεται ὅτι ὑπῆρχε καὶ ὁ εὐταξίας ὡς συμπεραίνω ἐκ τῆς φρ. «ἤρτην ἡμῖα εὐταξία» = ἦλθεν ἐντολή, διαταγή, θὰ ἦτον, ἦλθεν εὐταξίας = κοσμητήριον, οὕτως ὠνομάζοντο οἱ τοῦ πατριαρχείου κλητήρες.

Ἐφτάλυμον τὸ. = δ καθαρῶς ἐζυμωμένος ἄρτος· τὰ ἐκ τοῦ ἐφτά σύνθετα δηλοῦσι τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν.

Ἐφταξούσιος δ. = αὐτεξούσιος, καὶ ὁ ἄξιος εἰς πᾶν ἔργον.

Ἐχειν. τὸ. = ἡ περιουσία «ἠξώδρασα βούλου μου τοῦ ἔχειν» = ὅλην μου τὴν περιουσίαν ἐδαπάνησα.

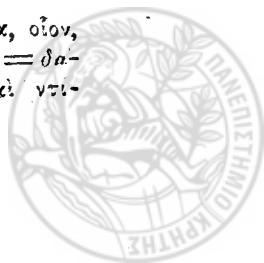
Ἐχτες. ἐπίρ. = χθές, ἐχθές.

Ἐχτρος δ. = ἐχθρός καὶ ἐχτροσύνη = ἡ ἔχθρα, ἡ δυσμένεια.

Ἐψημα τὸ. = γλεῦκος, σίρακιον, τουρκιστὶ πετμέλι.

Ζ

Τὸ ζ τρέπεται εἰς γν εἰς πάντα τὰ εἰς ἴζω ῥήματα, οἶον, καθίζω = καθίνου, λογιάζω = λουγιάνου, δανείζω = δανείνου, κτιζω = κτιννου, ἐνδικάζω = ἐνδικιάνου καὶ ντικιάνου κ.τ.λ.

Zabos ὁ. = ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ σαβακός καὶ παζαβός = ἀνόητος, παλαβός, ἐμβρόντητος, ἠλίθιος.

Zabōnrou. ῥ. = διαστρέφω.

Zachōllin τό. = διαβόλιον τροπῆ τοῦ δ εἰς ζ· καὶ κατὰ παραφθορὰν δαιμόνιον, φάντασμα (δαισιδαίμονιξ).

Zalīnrou. ῥ. = ζαλίζω, ἰλιγγιῶ.

Zarakas ὁ. = σαρράκιον, ὁ ἐν τῷ τυρῷ σκώληξ (ἀλλαχοῦ ἀπήδαλος, ὡς πηδῶν), σάραξ.

Zarhos καὶ *Zarhos* δ. = ἐπικρίστερος, καὶ *Zarhōn* τό. (χέρην) = ἡ ἀριστερά.

Zaromada ἡ. = ῥυτίς, ῥικνωσις, — *oumēnours* = ῥυκνός, ῥυσσός.

Zarpoūta ἡ. = αὐλός.

Zarōnrou. ῥ. = ῥυτιδῶ, ῥικνῶ.

Zarfeirin τό. = λίθος πολυτ. σάπφειρος.

Zachari ἡ. = ζάχαρις, τὸ σάκχαρον.

Zestá. ἐπίρ. = θερμῶς.

Zēsti ἡ. = ὁ καύσων, ἡ θερμότης.

Zéyrou. ῥ. = ζευγνύω· συζεύγω τοὺς βόας εἰς τὸ ἄροτρον.

Zérou. ῥ. = τύπτω, κτυπῶ· *elērou tonr ἡ μιὰν εἰς τὴν κηράλην* = κατήγαγον κατὰ τῆς κεφαλῆς του κτύπημα.

Zhλεύrou. ῥ. = ζηλεύω, ζηλοτυπῶ.

Zhλημένος ὁ. = ἐπίζηλος.

Zhlouftoria ἡ. = ζηλεία, φθόνος, καὶ *Zhλόftorours* = ὁ φθονερός.

Zhmatīrou. ῥ. = ζηματίζω, ἐγγέω ὕδατι· ζέοντι. *Zhmatisman* = ἡ ἔγχυσις.

Zhmatá ἡ. = ζημία, βλάβη.

Zhna ἡ. = ὁ σπινθὴρ (ἀζήνα).

Zhnsic ἡ. = ζώαρκεια, φρ. «*en ērou miás ἡμέρας zhnsin*» = ἀπορῶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν.

Zhteýrou. ῥ. = ἐπαιτῶ, — *iárouc* = ἐπαίτης.

Zhugárin τό. = ζευγός, καὶ ῥ. *Zhugarōnrou* = συζευγνύω, *Zhugároumar*, = σύζευξις καὶ *Zhugarínrou*. ῥ. = ἄροτριῶ, γεωργῶ.

Zhugās ὁ. = ζευγηλάτης, ὁ γεωργός.

Zorlamās ὁ. = φλεγμονὴ τῶν χειρῶν ἢ τῶν δακτύλων, προερχομένη ἐκ πίεσεως ἢ βίας ἢ ἐκ βαρείας ἐργασίας· *oímωcic*, *parwnuicic* καὶ *Zorlatou*. ῥ. = πιέζω, βιάζω, ἐνοχλῶ.

Zougrafou. ῥ. = ζωγράφῶ, (κκκῶς λέγεται ζουργαφοῦ).

- Ζουγραφιά* ἡ. = ζωγραφία, εἰκονογραφία.
Ζουή ἡ. = ἡ ζωή, ὁ βίος.
Ζούλημα τό. = σύνθλιψις, συμπίεσις. *Ζουλοῦ*. ῥ. = συνθλίβω, συμπιέζω (διολιῶ).
Ζουμερός ὁ. = εὐζωμος.
Ζουμὲρ τό. = ζωμός, χυλός.
Ζούπερου τό. = θηρίον, ζῶον αἰμοβόρον.
Ζουράρι τό. = ἡ ζώνη, ὁ ζωστήρ.
Ζουρταεύγου. ῥ. = ἀναβιῶ, ἀναζωογονοῦμαι, ἀνασταίνομαι, ἀνίσταμαι.
Ζουρτανός ὁ. = ζῶν, ὁ ἔμπνους, ζωός.
Ζουουθροφή ἡ. = ζωοτροφία.
Ζουπλίν. ἐπίρ. ἴσω; ἐκ τοῦ στουπλίν = στουπλίον μεταφ. ὁ κάθυγρος.
Ζουρζούκελλον τό. = κρίκελλον, ὁ κρῖκος τῆς θύρας.
Ζυά τά. = ζυγά, ἄρτια. φρ. «*ζυά ἢ δμοῦνα;*» = ζυγά (ἄρτια) ἢ μονά (περιττά);
Ζυαργιά ἡ. = πλάστιγξ, τρυτάνη.
Ζυγή ἡ. = τὸ ζεῦγος (καλή λέξις).
Ζυζάρου. ῥ. = ζυγίζω, σταθμίζω, *ζύγισμα* = στάθμισις.
Ζύγι τό. = ὁ σταθμός, τὰ σταθμά.
Ζυγώνου. ῥ. = πλησιαζώ.
Ζυμάρι τό. = ἡ ζύμη, ζυμαρικόν, ὁ πλακοῦς· *ζύμωμα* = ζύμωσις.
Ζύμη ἡ. = ζύμη καὶ τὸ προζύμιον, ἡ ἄλλως προζουμηρῆ = προζυμερῆ.
Ζουμυτὸν τό. = πρὸς ζύμωσιν ἀναγκαῖον ἄλευρον καὶ ῥ. *ζυμώνου* = ζυμώνω.
Ζῶγον καὶ *ἀζῶν* χυδ. τὸ ζῶον, τὸ κτήνος καὶ ὁ κτηνώδης ἄνθρωπος.
Ζῶδιον τό. = ζῶδιον, φάσμα, δεισιδαιμονική λέξις. (Ἴδε *ζαγκούλλιν*).
Ζώνη ἡ. = ἡ ζώνη καὶ ζωστήρ.
Ζώνου. ῥ. = ζωνύω, περιζωνύω, ζώννυμαι.
Ζῶππα ἡ. = σόπα, (τουρκική λέξις) = ῥόπαλον.
Ζῶσιμον τό. = ζῶσμα, ζώνη
Ζώχτου. ῥ. ἐκ τοῦ διώκω, τροπῆ τοῦ ὁ εἰς ζ.

H

Τὸ η ἀφαιρεῖται ἐν ἀρχῇ· ἡδύοσμος = ὀνόσμος, ἡλιάζω = ἰλιάνου, ἡμερόνω = ἡμερώνου, ἡξέρω = ἕξερου.

Ἡ σύνδ. διαζευκτικός. Χυδαχίσι προφέρ. γή· οἶον, ἀγή ἡσὺ γή ἡκείνου» = ἡ σὺ ἢ ἐκεῖνος.

Ἡθγα. ἀβρ. τοῦ ἐκβάνω = ἐξήλθον.

Ἡγουν. ἐπίρ. = τουτέστι, δηλα δή.

Ἡθε προφ. καὶ ἔθε· γίνεται ἐκ συγκοπῆς τοῦ ἤθελα, οἶον· ἔθε γὰ πάου = ἤθελα νὰ ὑπάγω.

Ἡλιάνου. ῥ. = ἡλιάζω, ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, λέγεται τῆλιάνου.

Ἡλιόκαυτον τῶ. = ἡλιοκαές, τριχέυμα.

Ἡμποροῦ καὶ ἀμποροῦ. ῥ. τὸ ἐμπορῶ (ἐκ τοῦ εὐπορῶ) δύναμι. φρ. ἐν ἀμποροῦ = ἀδιαθετῶ.

Ἡμερος ὁ. = ἡμερος καὶ ῥῆμα ἡμερώνου = ἡμερῶ, ἐξημερῶ (ἴδ. μουρώνου).

Ἡμπα. ἀβρ. τοῦ ἐμβάνω = ἐμβῆκα.

Ἡντικιάνουμον. ῥ. = ἐνδικάζομαι (ἐκ τοῦ ἐνδικος) συμπαράβαλλομαι, ἀμιλλῶμαι, συγκρίνομαι· ῥντικιασματ = σύγκρισις.

Ἡξέρου καὶ ἕξερου. ῥ. φρ. ἀξέρου ἐν ξέρουη = ἡξέρω ἢ δὲν ἡξέρω.

Ἡρα ἡ. = αἶρα.

Ἡρα. ἀβρ. τοῦ ἔρχομαι = ἦλθον καὶ ἦλθα.

Ἡρακίτουμον. ῥ. = αἰσχύνομαι φρ. ἀμὴ ἠντιρέπηση, μὴ ἠσκήνηση» = μὴτ' ἐντρέπεται, ἀλλ' οὔτε αἰσχύνηται.

Ἡουρα. ἐπίρ. = ἡσυχως καὶ ῥ. ἡσυχάνου καὶ ἡσυχάνου = παύνω καὶ παύνομαι, ἡσυχάζω.

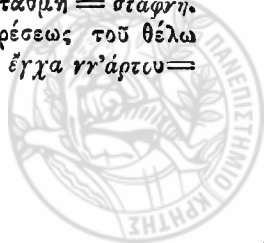
Ἡουρία ἡ. = ἀπραξία.

Ἡουρος ὁ. = ἥρεμος, φιλειρηνικός, πρῶος.

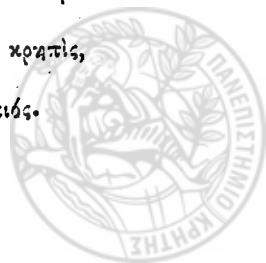

Τὸ θ τρέπεται εἰς τ, φθάνω = φθάνου, εὐθύς = εὐθύς, φθόνοσ = φθόνος, εἰς φ, θηκάρη = φηκάρη, στάθμη = στάθμη.

Θὰ καὶ θὲ γὰ μορ. μελλοντικῶς ἐκ συναϊρέσεως τοῦ θέλω νά. Οἱ χυδαχοὶ τὸ λέγουσ γα καὶ γαννά φρ. ἐγγα γν'άρτου = δὲν θὰ ἔλθω, γ'άρτου = θὰ ἔλθω.

- Θάβγον ρ. και θάβρου = θάπτω, ένταριάζω, κηδεύω.
 Θαλασσιός δ. = θηλάσσιος, ναυτίλος.
 Θαμάννουμον. ρ. = θαυμάζω, άπορω άθαμάννουμού ση =
 θχυμάζω σε, άπορω έπι σοι, παρχζενεύομαι φρ. *είν τῷ ἄμα*
κῆ τοῦ θάμμανυ = άμ' έπος άμ' έργον.
 Θάμασματ τό. = θαῦμα και θάμμα τό. = θῦμα.
 Θαμασμένους δ. μετ. = θχυμάσις, θαχυμαστός, τεράστιος.
 Θαμπά. έπίρ. = άμυδρως (θαμβά).
 Θαμπάδα ή. = θάμβωσις και άμκύρωσις.
 Θαμπός έπ. δ. = άμυδρός και ρ. θαμπώνρου = άμυρω.
 Θαλατικόν τό. = δ λοιμός, ή 'Ασιατική πανώλης.
 Θαρή ή. = κηδεία, θάνατος.
 Θαραπεύγον. ρ. = θεραπέυω, πρηγορω, άνπαύω.
 Θαρρεύγον. ρ. = θερω, νομίζω.
 Θαρητός δ. = θαρραλέος, τολμηρός, εύθραής.
 Θάρρους τό. = ή τόλμη, άφοβία *αδίνρου θάρρους* = έν-
 θαρρώνω.
 Θαρροῖ. ρ. = νομίζω, φρονω, παρχτ. *ήθάρρουα* = ένόμιζα.
 Θειά ή. = θεία προς μητρός ή πατρός. υ Θεός = δ θεός.
 Θεϊόλουλλος δ. = μεμηνώς, μινόμενος, φρενοβλαθής.
 Θεϊόρατος δ. = άθεώρητος, πελώριος.
 Θεϊότη ή. = θεότης, τό θεϊον.
 Θεϊότρελλος δ. = θεομυής, έμμυής, φρενοβλαθής.
 Θεϊονήστικος δ. = παντελώς νήστις, ούτω και τά λοιπά
 τῶ έκ τοῦ θεϊο σύνθετα ίσοδυναμοῦν μέ τῶ πῶν, οἶον· *θεϊόγυ-*
μινος = πάγγυμος, δλόγυμος, *θεϊουσκότεινος* = παντελώς
 σκοτεινός.
 Θέληματ τό. = θέλησις, άδεια, συναίνεσις, βούλησις.
 Θεληματικώς. έπίρ. = έκουσίως, χάρις *τά θέλη* = άκουσίως.
 Θέρμη ή. = δ πυρετός, δ δικλείπων.
 Θεωρατικός δ. = θεωρητικός, έπιδεικτικός, λαμπρός, δια-
 πρεπής.
 Θηλειά ή. = θηλέα, ή κομβυδόχη, και δ βρόχος τῆς άγ-
 χόνης.
 Θηλεκός δ. έπ. = θήλυς, εια. υ.
 Θηλόκωμαν τό. = έμπόρησις και ρ. *θηλοκώρω* = έμ-
 πορω.
 Θημέλιον τό. = θεμέλιον, θεμέλιος λίθος, βάσις, κρηπίς,
 και ρ. *θημηλιώνρου* = βάλλω τῶ θεμέλια.
 Θηρίον τό. = θηρίον. μετφ. ο εύρωστος και δ σιακός.

Θηριεύγον. ῥ. = γίνομαι θηρίον, ἀποθηριοῦμαι.

Θηριακωμένους. μετ. = πελώριος, ὑπερφυής.

Θηριὸν τό. = ζέον ὕδωρ πρὸς λοῦσιν πρὸςσκευασμένον.

Θόλος δ. = θόλος.

Θουλάμιον τό. = θάλαμος, κρύπτη, βράχθρον.

Θουλός = ὁ θολός, θολερὸς καὶ θολώνω ῥ. θούλωμα τό. =

θόλωσις.

Θουριά ἡ. = θεωρία, χρῶμα, ἡ χροιά.

Θουροῦ. ῥ. = θεωρῶ, βλέπω φρ. «ὀποῦ κειρᾶ ψουμιὰ θου-
ρᾶ κῆ 'ποῦ λιμάσει πίττης, κῆ 'ποῦ 'ρηρ ἀξυπόλυτους παπού-
τσιὰ μὴ τῆς μύττης» = κύων πεινώσα ἄρτους μαντεύεται.

Θρέμμα τό. φρ. «γέννημα καὶ θρέμμα» = γέννημα καὶ
θρέμμα, καὶ θρέψιμον τό. = ἡ θρέψις.

Θρηπτήριον τό. = θρεπτόν, σιτευτόν ζῶον καὶ θρηπτικὸν τό.
= θρεπτικόν. — κοσ = θρεπτικὸς. θρέφον = τρέφω, θρουφή
= τροφή.

Θρουζάννον. ῥ. = ἐνθρονίζω, θρόνισμα = ἐνθρόνισις, ἐγ-
καθίδρυσις.

Θρουρίον τό. = ἀνάκλιτρον, θρανίον.

Θρύμμα τό. = θρύμμα. Θρυμμαλλάννον. ῥ. = συνθρύ-
πτω.

Θρύμη ἡ. = θύμβρα φ. ἡ ὀρίγανος.

Θυμητικόν τό. = ἐνθυμητικόν, ἡ μνήμη.

Θυμάννον. ῥ = θυμιάζω, θυμίαμα, θυμιατὸν καὶ θυμια-
τοῦριον = τὸ θυμιατήριον.

Θυμός δ. = ἡ ὄργη καὶ ῥ. θυμώνου = ἐργίζομαι.

Θυμουιάρης δ. = ὀξύθυμος, ἀκρόχολος.

Θυρίδα ἡ. = θυρίς, μικρὰ ὀπή τοῦ τοίχου (καλὴ λέξις).

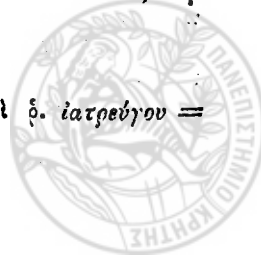
I

Τὸ ι μὲ τὸ ἐπόμενον του σύμφωνον προφέρεται ἐν συνιζή-
σει. Ἰατρός = γιαιρός, ἰώνω = γιώνου. Ἰασμος = για-
σεμι, ἐκθλίβεται· σιώπα = σῶπα, ψάθα = ψάθα, ἐπεντίθε-
ται· προφθάνω = προφταίρου, λαμβάνω = λαβαίρου, τυγ-
χάνω = τυχαίρου.

Ἰασιμι τό. προφ. γιασιμι = ἴσμος.

Ἰατριὰ ἡ. = ἰατρεία, θεραπεία.

Ἰατρεμμα τό. = ἡ ἴασις, θεραπεία καὶ ῥ. ἰατρεύου =

ἰατρεύω, θεραπεύω. Ἰατρικὸν τό. = φάρμακον καὶ Ἰατρίσσα ἡ. = ἰατρίσσις, ἀκεστορίς.

Ἰατρός δ. προφ. γιατρός, ὁ ἰατρός.

Ἰατροσοφίη τό. = ἰατρικὸν βιβλίον, συνταγολόγιον.

Ἰατροσύνη ἡ. = ἰατρικὴ ἐπιστήμη.

Ἰδέα ἡ. = ἰδέξις, γνῶσις, ἔχω ἰδέαν = ἔχω γνῶσιν ἄθρω-
πους μὲ ἰδέαν = εἰδήμων.

Ἰδεάζου. ῥ. = εἰδοποιῶ, πληροφοροῦ.

Ἰδεάτους δ. = εἰδήμων.

Ἰδιοὺς καὶ γίδιους δ. = ὁ αὐτὸς, φρ. εὐ γίδιους ὁ ἰπιτή-
δεζους» = ἀπκράλλακτος.

Ἰδρως δ. = ἰδρώς. (προφ. ἔδρους).

Ἰεράκι τό. = πτ. ἰέραις.

Ἰσα προφ. γίσια γίσια ἐπίρ. = ἴσα ἴσα, μὲ τὰ χεῖλη =
ἰσοχειλῆς, ἴσα μητὰ ἴμετα = ἰσομεγέθης ἐμοί.

Ἰσια. ἐπίρ. = κατ' εὐθειαν.

Ἰσιάννου. ῥ. = ἐξομαλύνω, ἰσάζω.

Ἰσκαίρου καὶ γισκαίρου. ῥ. = ἰσάζω, εὐθύνω, δμαλίζω, δι-
ευθύνω, διευθετῶ.

Ἰσκιους δ. προφ. γίσκιους = ἴτος, δμαλῆς, εὐθῆς, εὐθυ-
τενῆς.

Ἰώνρευ προφ. γώνρευ ἐκ τοῦ ἰός, ἡ σκωρία τοῦ χαλκοῦ =
σκωριάζω.

Κ

Τὸ κ τρέπεται εἰς γ' ἐκβαίνω = ἴβγαίνου, κυρτός = γυρ-
τός, εἰς γ' κτένι = χτένι, ἀκτίνα = ἀχτίνα, κτίζω =
χτίνον, ὄκτώ = οὐχτώ.

Κάμαρ τό. = κάμωμα, ἔργον, παρῆς (αἰσχρὰ κυρίως).
«Τῆς τύχης τὰ καμώματα θουρὰ τα ἴμετα κῆ γηλα» = ἡ
ἡὸς δρῶσα τὰ νυκτὸς ἔργα γελᾷ. Ἐννοεῖ τὰ ἀπερίσκεπτα ἔρ-
γα, τὰ ἔργα τοῦ σκότους.

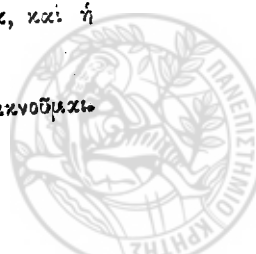
Καβάλλα ἡ. = ἵππασίς (cavallo, ἵππος).

Καβαλλάρης δ. = ἔριππος καὶ καβαλλάρια ἡ. = τὸ ἵπι-
κὸν καὶ ῥ. καβαλλικεύου = ἵππεύω.

Καβμάδα ἡ. (ἐκ τοῦ καίω) = καῦμα, τὸ ἐγκαυμα, καὶ ἡ
οὐλή τοῦ ἐγκαύματος.

Κάβουρας δ. (ἐκ τοῦ πάγουρος) = ὁ κερκῆνος.

Καβουράννου. ῥ. = συστέλλομαι, συσπειροῦμαι, ρικνοῦμαι.

Καγκαλεύγου. ῥ. = γαργαλίζω καὶ καγκάλεμα τό. = γαργαλισμός.

Κάγκελλου. τό. = ἡ κιγκλίσ, δρύφρακτα.

Καγκραϊνταίνου. ῥ. = γαγκραϊνοῦμι ἐκ τοῦ κάγκραϊνα ἡ. = ὁ σφάκελος, ἡ σφακέλωσις, ἡ γάγγραϊνα.

Καϊώνου. ῥ. (τουρκικὴ λέξις καϊήκ) = κεντρίζω ἰδίως ἐπὶ τῶν ἰσθῶλων ἐντόμων = πλήττω.

Καθάρου. ὁ. = κηχρός (καθχρός).

Καθαράχτη. ἡ. = ὁ κηχαράκτης. Θέσις ἐπὶ τοῦ ὄρου Κράγου πρὸς τὴν ἀκτὴν.

Καθαρισου. τό. = κηχρίσιον, κηχαρτικὸν ἱατρικόν.

Καθάρισμα. τό. = ἡ καθχρσις καὶ ῥ. καθαρτοῦ = καθχρίζω, καθχίρω.

Κάθε ἀντ. ἀκλιτος ἐκ τοῦ καθέναις συγκοπεῖται φρ. «κάθε ἕρας» = καθείς, ἕκαστος· «κάθε ἡμέραν» = καθ' ἑκάστην· «κάθε χρόνον» = καθ' ἕκαστον ἔτος· «κάθε μῆναν» = κατὰ μῆνα· «κάθε τρία χρόνια» = κατὰ τριετίαν (ἴδε καὶ πᾶσα) φρ. «ἐν εἰρη καθαροῦς δουλειᾶ» = δὲν εἶναι ἔργον τοῦ τυχόντος.

Καθημερινῶς καὶ καθημερούσιον. ἐπίρ. = καθ' ἑκάστην (ἡμέραν).

Καθισιν καὶ καθισὸν τό. = τὸ κάθισμα, τὸ καθέζεσθαι, ἀνακλίεσθαι.

Κάθισμα. τό. = τρόπος τοῦ κάθησθαι, καὶ καθέδρα, ἔδρα, καθήκλα.

Καθόλου. ἐπίρ. = τὸ πρᾶπαν, παντελῶς, ὅλως, διόλου.

Καθουλικὸς ὁ. = ὀλοσχερής, καθ' ὀλοκληρίαν φρ. «Τούρκος καθουλικός» = ἀκραϊφής.

Κάθουμον. ῥ. = κάθημαι φρ. «τί κάμηνη; κάθουμούσθη» = πῶς ἔχετε; κελῶς ἔχομεν, φρ. «κάθητη κὴ γράφει» = διατελεῖ γράφον, διατρέβω, κηχαγίνομαι, διατελῶ.

Καθὼς λέγεται καὶ ὡς καθὼς. ἐπίρ. = ὅπως, ὡς, καθὼς· λέγεται καὶ χρονικῶς, οἶον· «καθὼς ἦλθα» = ὡς ἦλθα, ἀμα ἦλθα, λέγεται ἐπίσης καὶ τὸ ὥσπερ.

Καί'λα. ἐπίρ. φράσις = καὶ ὅλα, (ἀλλαγοῦ κίβλα) ποῖον καὶ λα; = ποῖον; ποῦ καὶ'λα; = ποῦ. ἀποσκορπιστέα ἡ φράσις «εἶρη κὴ γρουχὸς κὴ' περηφανεύγητη καί'λα» = πρὸς τῇ πενίχῃ ἔχει καὶ τὴν ἀλαζονείαν. «Ἐπλασάν τουν κ' ἐφερίν τουν καί'λα» = καὶ πρὸς τούτοις οὐ μόνον συνέλαβον, ἀλλὰ καὶ ἔφεραν αὐτόν.

Καίου καὶ καίγου. ῥ. = καίω, πυρπολῶ, (κατάρκ). «*Νὰ πυρκαϊσῇ σὺ κ' αὐτὸς*» = εἶη σὺν σοὶ εἰς ἀπώλειαν. «*Καίουμον κ' ἡμπυρηννομιον*» = φλέγομαι καὶ ἡμπυρίζομαι.

Κακά. ἐπίρ. = κακῶς. «*εἶμαι κακά*» = κακῶς ἔχω, πάσχω, ἐπικινδύνως ἔχω.

Κακαθραμμένους ὁ. μετοχ. = ἀνάγωγος, κακοήθης, φαῦλος.

Κακῶντων. ῥ. = κακύνω, χαλεπαίνω, ὀργίζομαι καὶ κἀκίωμαι τό. = χαλεπότης, ὀργή.

Κακχαλουῦ. ῥ. = ἡ φωνὴ τῆς ὄρνιθος, κακκάζω.

Κακχαμοῖρα ἡ. λέγεται ἐπὶ δωροδοκίας (βουσφετίου τουρκιστί) «*ἔγραψεν τὴν κακχαμοῖραν*» = τὴν κακὴν μοῖραν (δηλαδὴ τὸ ἀδικον μερίδιον).

Κακόβολα. ἐπίρ. = χαλεπῶς, καὶ κακόβολους ὁ. = δύστροπος.

Κακόβραστος ὁ. = ὁ ἀτέραμνος.

Κακόγνωμος ὁ. = δύστροπος, χαλεπός, καὶ — *ία* = δυστροπία.

Κακόμοιρος ὁ. = δυστυχής, δύστηνος, δύσμορος, κακοδαίμων, ἄθλιος.

Κακός ὁ. = πονηρός, μογηρὸς, φαῦλος, κακεντρεχῆς φραστοῦ *κάκου*» = εἰς μάτην. «*κακὴν κακῶς*» = κακὸς ὢν, κακῶς. (καλὴ φράσις).

Κακόσαρκος ὁ. = ὁ κακόσαρκος, ὁ ἔχων εὐπαθὲς δέρμα.

Κακουβάλλου. ῥ. = ὑποπτεύομαι κακὸν, κακὰ μαντεύω.

Κακουγέννα. ἡ. = δυστοκίχ, καὶ ἡ δύστοκος γυνή.

Κακουγόμιν τό. = κακὸν προίμιον (ἐκ τοῦ κακὸς οἶμος).

Κακουγραμμένους. ὁ. = ἀτυχής, δύσμοιρος, κακοδαίμων, κακόμοιρος, δύσμορος.

Κακουζοῦ. ῥ. = κακῶς ζῶ, κακῶς βιῶ.

Κακουθάρατος, ὁ. = κακῶς ἀπολλύμενος.

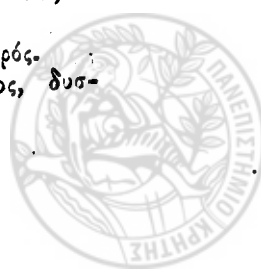
Κακουκαμωμένους. ὁ. μετ. = δυσειδής, δύσμορφος, διάστροφος, θεοσίτης.

Κακουκαρτίττων. ῥ. αὐτοπαθ. = λυποῦμαι, δυσθυμῶ καὶ ἐνεργ. λυπῶ τινα. καὶ *Κακουκαρτίσμαν* τό = ἀθυμία, δυσθυμία.

Κακουμοῖρὰ ἡ. = ἀτυχία, δυσποτμία, κακοδαιμονία, ἀθλιότης.

Κακουμούσουρος ὁ. = δυσειδής, διάστροφος, αἰσχυρός.

Κακουνητμένους ὁ. = μετοχ. κακῶς ἐνδεδυμένος, δυσείμων.

Κακουξουδεύγου. ῥ. = ἄσωτεύω.

Κακουξουδητης. ὁ. = ἄσωτος, σπάταλος.

Κακουπαθβαίνου. ῥ. = κακοπαθῶ.

Κακουπάου. ῥ. = κκζῶς ἔχω. «κακουπάει ὁ ἄρροστος» = διατρέχει κίνδυνον.

Κακουπειροῦ. ῥ. = κακουχοῦμαι, κακοπαθῶ, κκζῶς διάγω καὶ κακουπέρασι ἤ. = κακουχίξ, ἀθλιότης, ταλαιπωρίξ.

Κακουρροῦζικου. ὁ. = ἄθλιος, δύσμορος, — γὰ = δυσμορίξ, ποταπότης.

Κακουστουμαχιά. ἤ. = δυσπεψία.

Κακουστραιτιά. ἤ. = ἀνοδίξ, ὀδὸς τραχεῖα καὶ δύσβατος.

Κακουσούη. ἤ. = τρικυμία, θύελλα, καταγίξ.

Κακουσυνεύγει. ῥ. ἀπρόσ. = χειμάζει.

Κακουτουπιά. ἤ. = δυσχωρίξ.

Κακουφαίνητη. ῥ. ἀπρόσ. συνοδεύεται μὲ τὴν ἀντωνυμ. με — σε — μᾶς — σᾶς. κακουφαίνητή μου = δυσανασχετῶ, δυσφορῶ.

Κακουφουρμίνου. ῥ. = ἐπὶ ἔλκῶν φλογίζομαι, φλεγμαίνω καὶ κακουφούρμισμα τό. = φλεγμονὴ τοῦ ἔλκου, ἐρεθισμὸς, φίμωσις.

Κακουφκαριστημέου. ὁ. = ἀγνώμων, περίλυπος.

Κακουφκάριστος. ὁ. = δυσάρεστος, ἀγάριστος.

Κακουφτειασμέου. ὁ. ἴδε κακοκαμωμένος.

Καλαγκάθθιν. τό. = νόσ. ἢ παρωνυχία, νόσημα, καὶ εἶδος φυτοῦ.

Καλαδαρφός. ὁ. = ὁ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀναδόχου βεβηπισμένος.

Καλαθιάρρου. ῥ. = καλαθίζω, πλέκω ὡς καλάθι, αὐτοσχεδιάζω.

Καλάθιν. τό. = καλάθος, τάγρος.

Καλακουμάρρα. ἤ. = καλαμοκάννα, ὁ δόναξ τοῦ καλάμου, ἢ ἐκ ξύλου πῆνη καὶ καλακουμαρρίνου. ῥ. = πηνίζω τὸ μετάξι ἢ τὸ νῆμα.

Καλαμαράς. ὁ. = σχολαστικός. (ἐμπικτικὴ λέξις).

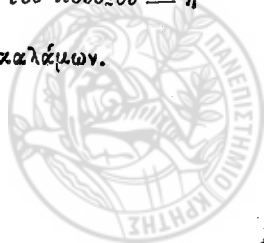
Καλαμάριν. τό. = μελανοδοχετον.

Καλαμίδιν. τό. = καλάμι δι' οὗ ψαρεύουν, κλαμίδις.

Καλάμιν. τό. = καλάμος, δόναξ, καλάμιν τοῦ πονδίου = ἡ κῆμη, καλάμιν τοῦ χειροῦ = ὁ πῆχυς.

Καλαμουτή. ἤ. = καλαμωτὴ, ψίαθος, ἐκ καλάμων.

Καλαμῶρας. ὁ. = καλαμών.

Καλαμώνρου. ῥ. = καταρτίζω τὸ κατεαγὸς ὄστουν τῶν ἄκρων «ἤτσακίστην τοῦ χέρι τοῦ κ' ἠκαλάμωσάν τῆς του» = ἔπαθε κάταγμα τοῦ ὄστου τῆς χειρὸς καὶ κατηρτίσθη.

Καλαραθραμμένους. ὁ. = καλῶς ἀνταθραμμένους, εὖ ἠγμένους.

Καλαρτάριν τό. = ἡμερολόγιον (ἐκ τοῦ calenda Λατ.) πρωτομηνία.

Καλαπά. φρ. «καλαπά πρῶμαν» (ἐκ τοῦ καλά — πάει τὸ πρᾶγμα = καλῶς ἔχει) εἰρωνική φράσις, ἐννοεῖ τὸ πρόστυχον, οὐτιδανὸν πρᾶγμα κτλ., λέγεται καὶ «χαρὰ ε' τοῦ πρῶμαν».

Καλαπόδιν τό. = καλάπους, καλαπόδιον.

Καλαφατίνρου. ῥ. = ἀλείφω, ἀλειφατίζω τὸ πλοῖον διὰ πίσεως.

Καλαφάτισμα τό. = ἐπισκευὴ πλοίου.

Κάλεσμα τό. = πρόσκλησις, πανδαίσις.

Καλεύρα ἡ. = εἶδος ὑποδήματος, κρηπίς.

Καλημηρίνου. ῥ. = χαιρετῶ, προσαγορεύω τὸ «χαῖρε», ἀσπάζομαι.

Καλημέρους ὁ. = κελημένος.

Καλησπηρίνου ῥ. = προσφωνῶ τὸ ἐσπερινὸν ὑγίαινε.

Καληστής ὁ. = κλητήρ.

Καλίωμα τό. = χαλύβωμα, πετάλωμα, (ἴδε πεταλώνω).

Καλικώνρου. ῥ. = χαλυβώνω, πεταλώνω.

Κάλλια καὶ καλλιτερα. ἐπίρ. φρ. «πειὰ κάλλια» = ἔμεινον, βέλτιον, κάλλιον», φρ. «κάλλια ἔχου σίγαρ παρὰ κείρου» = προτιμῶ ἐσένα κάλλιον ἐκείνου. «κάλλια γὰρ μὴ γὰρ ὑ ἀσάλης, παρὰ ὑ τσακάλης» = δὴ κακῶν προκειμένων τὸ μὴ χειρόν βέλτιστον, προτιμῶ.

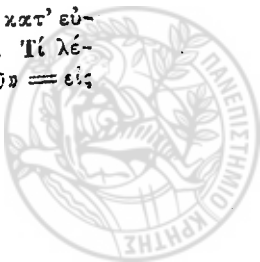
Καλλιτερεύου. ῥ. = βελτιοῦμαι, ἀναλαμβάνω, — εὖσις = ἀνάρρωσις.

Καλόγνωμος ὁ. = ἐπεικῆς, εὐμενῆς, πρῆξος.

Καλόμοιρος ὁ. = εὐδαίμων. εὐτυχής.

Καλόπασμα τό. = περιποίησης.

Καλὸς ὁ. = εἰς τοὺς παλαιούς ἐσήμαινε τὸ εὐμορφος. Τώρα ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ, καλὸς καὶ ἀγαθός, καλοκἀγχοθς, χρηστὸς φρ. «ἄς πάη ἔς τοῦ καλόν» εἰρωνεία κατ' εὐφημισμὸν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον «ἔρρ' εἰς μακαρία». Τί λέγεις, καλέ; τί φῆς, εὐ'γα θε; φρ. «ἔσ' εἰς καλοῦ» = εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καλοῦ = ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, εἰρη.

Καλόσαρκους δ. = ἔχων ὑγιές δέρμα.

Καλόστρατος δ. σώζεται εἰς τὴν φράσιν ἀηπήρην τοῦτ' ὁ *καλόστρατους* κατ' εὐφημισμὸν ὁ διάβολος ἀντὶ ὁ κακόςτρατος, ἀρχέκακος.

Καλότυχος δ. = εὐτυχῆς, εὐδχίμων, μακχίριος, ὀλιθιος.

Καλόφωνος δ. = κκλλίφωνος.

Καλουβάλλου. ῥ. = ἐγκκίριως φέρω εἰς τὴν μνήμην μου, σκέπτομαι κκλῶς, σπουδαίως.

Καλούγερος δ. = μοναχός, — εἶγευ = μονάζω.

Καλουγηρικά. ἐπίρ. = κατὰ τὸν τρόπον τῶν μοναχῶν.

Καλουγραμμένους δ. = εὐγραφής, εὐδαίμων.

Καλουθέττου. ῥ. = ἔδς σιγουρίνου.

Καλουκαῖρι τό. = θέρος.

Καλουκαριμένους δ. = κομφός, εὐειδής.

Καλουκαρίνι. ῥ. = εὐφρκίνω, — σμένους μετ. εὐφραινόμενος.

Καλουκηρινά τά. = θερινά, ἐν ὥρᾳ θέρους.

Καλουκηρινός = ὁ θερινός.

Καλουμαράννου. ῥ. = λαμβάνω τὴν καλὴν μοῖραν, ἐπιτυγχάνω.

Καλουπέρασι ἦ. = εὐπάθεια, εὐμάρεια.

Καλουπζάννου. ῥ. = περιποιούμαι.

Καλουπιν τό. = (ἔσω; ἐκ τοῦ καλάπου;) χυτήρ, ἡ μήτρα τῶν χρυσοχόων, ὁ τύπος.

Καλουπιντιράτους δ. = (benedetto) εὐλογημένος (bendirato τὸ αὐτό).

Καλουπούγερος δ. = καλοπίχιρος, κκκ κκλοπίχερος, κόσμιος, χρηστός, μέτριος.

Καλουρρούζικα. ἐπίρ. = εὐχῆ, ἀγαθῆ τύχη, ἐπ' αἰτίαις.

Καλουρρούζικος δ. = εὐτυχῆς. «*Καλουρρούζικα κῆ καλουπιντιράτα*» = εὐτυχῆ καὶ εὐλογημένχ.

Καλουστουχάζουμου καὶ—*άννουμου* ῥ. = ὀρθῶς συλλογίζομαι, ἐπιστῶ τὴν διάνοιάν μου εἰς τι.

Καλουσυκουμμένους μετ. = κομφός, γλκφυρός.

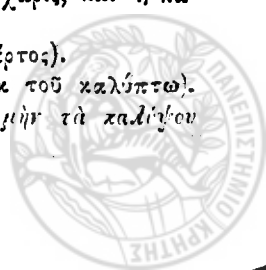
Καλουσνεύγει. ῥ. ἀπρόσ. = εὐδιάζει, εὐδία ἐστί.

Καλουσῆνη ἦ. = χρηστότης, ἐπιείκεια, χάρις, καὶ ἡ κκλοκκίριχ.

Καλουψημένους δ. = εὐεφθος, ἔξοπτος (ἄρτος).

Καλύβα ἦ. = τὸ καλύβιον, ἡ κκλύση (ἐκ τοῦ καλύπτω).

Καλύβητη. ῥ. = καλύπτεται ῥρ. κατὰ μὴν τὰ καλύβητου

χριστιανή» = νὰ μὴ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου θνήσκουσα χριστιανή (κατάρα).

Καλῶς. ἐπίρ. διεσώθη εἰς τὰς ἐξῆς φράσεις «καλῶς ἤρτης» = ὡς εὖ πρέστης. «Καλῶς γὰρ εἶρω» = προπίνω εἰς ὑγεῖαν σου. «Καλῶς τ' ἔχει» = καλῶς ἔχει. «Πᾶσα ἕνας πασχίλει γὰρ ἕναρ καλῶς τ' ἔχει» = ἕκαστος κοπιᾷ ἵνα τιμηθῆ, ἵνα ἀκούσῃ τὸ καλῶς ἔχειν, διὰ τὴν εὐκλειαν δῆλα δὴ.

Καμακεύγων. ῥ. = περισεύρω εἰς κάμακα. *καμάκιρ* δὲ ἡ τρίκινα.

Καμάρα ἡ. = στολ, θόλος, ἀψίς.

Κάμαρη ἡ. = δωμάτιον, κοιτῶν, θάλαμος.

Καμαριέρος καὶ *καμαρίττος.* = δ θεράπων, θαλαμηπόλος.

Καμάριν τό. = ἡ ἀψίς τῆς ἐστίας ἐν ἣ ἀνάπτουσι πῦρ καὶ *καμάριν* κάθε τι τὸ ὁποῖον κμακρώνει τις, ἐγκαλλώπισμα, ἀγλίσμα.

Καμαροῦς ὁ. = ἀψιδωτὸς, θολοειδὴς, ἀγέρωχος.

Καμαρώνου. ῥ. = βλέπω μὲ χαρὰν, ἐναθρόνομαι, σεμνύνομαι, ἐγκαλλωπίζομαι.

Καματεύγου. ῥ. = ἐργάζομαι *ἀηκαμάτεια τὸν μητάειν* = εἰργάσθην τὴν μέταξιν (ἐκ τοῦ κάματος = κόπος).

Καματηρή ἡ. (ἐνν. ἡμέρα) *ἡμέρα ἐργασίας, ἐναντίον τοῦ *σχόλη* = ἡ εορτή καὶ ἡ ἀράχνη καὶ ὁ ἴστος τῆς ἀράχνης.

Καματηρός ὁ. = φίλεργος, ὄτηρός, ἀκάματος, βέκτης.

Καμηλάρης ὁ. = καμηληλάτης.

Καμηλαύκιρ τό. = κάλυμμα τῶν ἱερέων, κίδαρις, βύζαντινὴ λέξις, (καμκλαύκιον μετεποιήθη εἰς καλυμμάχιον).

Καμίτιρ τό. = ἡ κἀμινος, ὁ ἀθροιστικὸς.

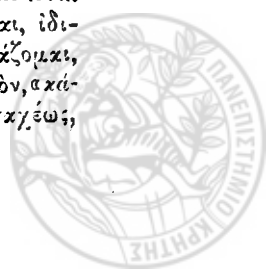
Καμματίρρου. ῥ. = κκαμύω, κκαμύζω τοὺς ὀφθαλμούς, κκαπορασίζω νὰ πράξω τι ἀπερισκέπτως.

Καμματίσμαρ τό. = κκαμυσις τῶν ὀφθαλμῶν.

Καμμιά. = οὐδεὶς, οὐδεμία *καμμιάρ δηκαριάρ*, ἡκατουστήρ» = περὶ τὰ δέκα, ἕκατὸν περίπου.

Καμμέσις ὁ. = μύωψ, ὁ ἔχων φωφοβίαν.

Κάμνου. ῥ. = ποιῶ, κκατορθῶν *κἀμνου ἀλλαιζιάν* = ἀνταλλάσσω, *κἀμνου ζημιάν* = ζημιούμαι, — *ἰσκιον* = ἰσκιάζω, — *τρέλλαις* = κκαφέρομαι, — *χάριν* = χαρίζομαι κτλ. — *παιδιά* = τεκνοποιῶ, — *ιδικόν μου* = σιετερίζομαι, ἰδιοποιούμαι, οἰκειοποιούμαι, *κἀμνου καλά* = συμβιβάζομαι, *κἀμνου τὴν καρτιάρ του* = ποιῶ τὸ ἀρεστὸν εἰς αὐτὸν, *κἀμνει νερά* = διαρρεῖ, *κἀμμε γρήγορα* = σπεύσον ταχέως,

«δέν μου κάμνει» = δέν μοι χρησιμεύει, «εκαμα έναν χρόνον» = διέτριψα έν έτος.

Καμπάρα ή. = ό ίερός κώδων, ώνομάσθη από τον έπίσκοπον *Καμπάνας*, εισαγγυόντα την χρῆσιν αυτών έν τῇ εκκλησίᾳ.

Καμπαγαρεζόν τό. = κωδονοστάσιον.

Κάμπουσιν. εκ του κατά πότον.

Καμπούρα ή. = κύρτωμα, κυρότης, *καμπούρης* = κυρός.

Καμπουριάννου. ρ. = καμπυλιάζω, κυρτοῦμι (κάμπω — καμπυρός).

Καμπορολαίμης ό. = κυρτόχων.

Κάν. σύνδ. = τουλάχιστον.

Κανακάρης ό. = μιμνήσθηρος, μονογενής.

Κανάκια τά. = θωπεΐχι.

Κανακού κχι *κανακίνου*. ρ. = θωπεύω, άνατρέφω μέ θωπεΐας, κχι ἄσμετα τον μονογενῆ υἱόν ἢ θυγατέρα μου. Διὰ τουτο ἡ θωπεΐα λέγεται *κανάκια* καὶ *κανακάρης* ἢ *κανακαριά* τὰ διὰ θωπειῶν άνατρεφόμενα τέκνα (εκ του κανακῆς, κανχεύω = ἠχολογῶ δι' ὀργάνων χαλκίνων) (cum — ἤχος).

Κανέλλα ή. = τὸ κινάμωμον.

Κανέρας καὶ *κανές* ό. = οὔδεις κανεΐς, οὔδεμία, κανέν.

Κανίσκι τό. = τουρκιστι πιτσέσι, δῶρον.

Κανναβάτσιν τό. = κανναβίς.

Καννάβιν τό. φυτ. = κίνναβις.

Κανναβίτσι ή. = ὕφασμα κανναβίνου.

Καννεύου. ρ. = σκοπεύω, εκ του *κάννιν* = ό σκοπός, τὸ σημάδι καὶ *κάννα* ό κάλκμος, καὶ *καννουκάλλι* (caunochiale) τὸ τηλεσκόπιον.

Καννιν τό. = ἀλάβαστρον, περιρραντήριο.

Καννυρόμματος ό. = καμνυρόματος, ό καμνῶν τους ὀφθαλμούς. Ἡ τροπή του μ εἰς ν εἶνε συνήθης, ὡς *κάννω*. *κάνω*.

Καννυροῦ. ρ. = καμνῶν ὀρῶ· βλέπω μέ ἡμικλείστους ὀφθαλμούς, ἀλλοιθωρῶ.

Κανουας ό. = κανῶν, ἡ εκκλησιαστικὴ ποινή.

Καντάριν τό. = ό στατήρ.

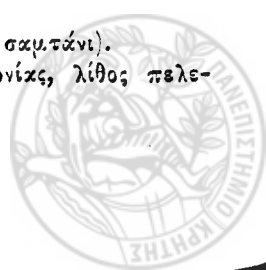
Καντηλάκια τά. = πομπόλυγες του ὕδατος.

Καντηλάγτης ό. = κανδηλάπτης.

Καντηλί τό. = λαμπτήρ, λύχνος.

Καντιλέριν τό. = κηροπήγιον (τουρκ. σαμτάνι).

Καντιῶνιν τό. = ἡ γωνία, κεφαλή γωνίας, λίθος πελεκητός.

Κάηλας δ. = οίνοπώλης, και *Καηλειών τό.* = οίνοπωλετών.

Καηλιά ή. = αιθάλη, άσβόλη.

Καηλιάκας. επίρ. έκ τής έν. γεν. *καηλιάκης* τροπή τοῦ η εἰς α δωρικῶς και αναθιβισμῶ τοῦ τόνου εἰς τήν παραλήγουσαν *καηλιάκας* παρομοίως σχηματίζονται και ἄλλαι γενικαί τοιαῦται· *σκορδιάκας, κρεατιάκας* ή *κηργιατολλιάκας, ψαριάκας* κτλ. συντάσσονται δέ με τά ῥήματα *μυρίζει και κάμνει, οἶον κάμνει καηλιάκας, κρεατιάκας, χωματιάκας* = ἔχει γεῦσιν καπνοῦ, κρέατος, γώματος· *μυρίννει σκορδιάκας* = ὄζει σκορδοῦ, *ψαριάκας* = ἰγθύων κτλ.

Καηλίγγου. ῥ. = *καηνίζω, αναδίδω καπνόν, και Κάητισμα* τό. = κάπνισις, θυμίσσις, καπνιστός, ὁ ταριχευτός.

Καηνοδόχος δ. = καηνοδόκη.

Καηνός δ. = καηνός και λιγνός ή αιθάλη, και τό γνωστόν χόρτον νικοτιανή, έκ τοῦ εὑρόντος αὐτό Νικοτίου και ταμπάκου έκ τής νήσου *Tabac* ὀνομασθέντος.

Καπόνιν τό. = ἀλέκτωρ ἐκτομίας και κάπων.

Κάπου επίρ. = κίπου, που = εἰς κανέν μέρος.

Κάπως. επίρ. = και πως.

Καραβιά ή. = φορτίον ἑνός πλοίου.

Καράβιν τό. = πλοῖον ἐμπορικόν και πολεμικόν = ναῦς.

Καραβίσους δ. = ναυτικός, και *Καραβιώτης* δ. = ναύτης.

Καραβοκύρης δ. = ναύκληρος.

Καράβολας δ. = κοχλίας, έκ τοῦ κάραβος.

Καραβουτσάκισμα τό. = ναυάγιον, — *ζομαι* = ναυαγῶ, — *ομένος* = ναυαγός, ὁ ναυαγήσας.

Καραφούλλιν τό. = κερυόφυλλον.

Καρβουτιάρης δ. = άνθρακός, και *Καρβοῖνιν* τό. = άνθραξ.

Καρέλλα τά. = ὄρμαθός κερυοφύλων, ὃν φέρει ή νεόνυμφος ἐπὶ τοῦ τραχήλου (ἐκ τοῦ κερύ-οφύλ-λια).

Καρίδα ή. = έντομον καρίς ή θλασσίς.

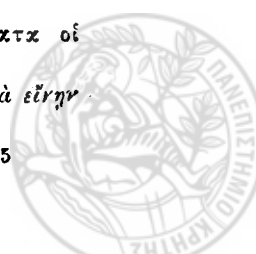
Καρκαδιά ή. = κόπρος τής ὄρνιθος (κάκκαδος).

Καρκουλώνα ή. = Κόσμημα γυναικεῖον ἀργυροῦν ἀπηρεχαιωμένον = χαλκοσελόνη, χαλκή πόρπη, (καρφίτσα ἀργυρῆ).

Καρπηρός δ. = κερποφόρος, κέρπιμος, και ή γόνιμος, πολύτοκος, εὔτοκος γυνή.

Καρπός δ. = τά άνθη, τά προϊόντα, τά γεννήματα οἱ καρποί.

Καρταμίδα ή. φ. = καρδαμῖς, κάρδαμον· φρ. «αὐτά εἶναι καρταμίδης» = ψεύδη.

Καρτηροῦ. ῥ. = περιμένω, προσμένω.

Καρτιά ἡ. = καρδιά, καὶ ἐπιθυμία, ἡ *καρτιά* τοῦ δένδρου = ἡ ἐντεριώνη, *καρτιὰν* ὀνομάζουσι καὶ τὴν χώραν τοῦ στομάχου ἐξ οὗ καὶ *καρτιόπινους* = ἡ καρδιαλγία· φρ. «ἔχει *καρτιὰν*» = ἔχει θάρρος, εἶναι γενναῖος· «ἠγέννη ἡ *καρτιά* του» = ἠθέλητε, καὶ ἔγινε ὅπερ ἐπιθυμεῖ.

Καρτιάκος δ. = ἐγκάρδιος φίλος εἰλικρινής, λέγεται καὶ ἡ *καρτιάκος*.

Καρτιόχτυπος καὶ *καρτιοχτύπιν*, *καλυδὸς* τῆς *καρδίας*· φρ. «*χτυπᾷ* ἡ *καρτιά* μου» = πάλλει καὶ μεταφ. ἔχω προθυμίαν.

Κάρτιας δ. = λάρυγξ (ἐκ τοῦ *κάρυδας*—*κάρδας*—*κάρτας*).

Καρυδιά ἡ. = δ. κχυρὰ καὶ *καρύδιον* τὸ. = *κάρυον*.

Καρυδοσειφλον τὸ. = λέπυρον τοῦ *καρύου*.

Καρφέτης δ. = κάτοπτρον, καθρέπτης.

Καρφίον τὸ. = ἥλος καὶ *καρφίδιον* = ἡ κατὰ κεφαλὴν εἰς τὴν θάλασσαν βίθισις.

Καρφίτου ἡ. = πόρπη, περόνη.

Κάρφωμα τὸ. = προσήλωσις, καθήλωσις.

Καρφώνου. ῥ. = 1) προσηλώνω, προσηλῶ, 2) μεταφ. βεσκανίω καὶ *κάρφωμα* = ἡ *κάρφωσις*, ἡ *βεσκανία* (μεταφορικῶς).

Καρῶνον. (ἐκ τοῦ *κάρ-ος*) = ὑψώνω τὴν φλόγα εἰς ὕψος καὶ μέγεθος, κορυφώνω· φρ. «ἤψην κ' ἠκάρωσιν» = ὑπερεξεκαύθη· ἄλλοῦ λέγεται *ἐκάρωσιν* (ἐκ τοῦ *κό-ρος*)· φρ. «τὴν *κάρωσιν* καλὰ» = ἔφαγε γεῦμα κελόν.

Κασίδα ἡ. = ἀχώρ, κηρίον, νόσος.

Κασιδιάρης δ. = ἀχωρώδης, κνωώδης, ἀλωπεκίας.

Καστριώτης καὶ *καστριῆς* δ. = ἐν τῷ φρουρίῳ, ἐν τῷ ἄστει.

Κάστρου τὸ. = φρούριον.

Καταβάλλου. ῥ. = καταγγέλλω *προδίδω*· *καταβαλιῆς* = *προδότης*, *καταγγελεύς*, *καταμηनुτής*.

Κατάβαρτα ἡ. = ἐγκυος προκεχωρημένη, ἐπίτοκος, ἐπίτεξ.

Καταβασιδιν. = ἡ πρόσοψις τοῦ προσώπου.

Καταγῆς ἐπίρ. = *χαμιά*.

Καταγίνουμι. ῥ. = ἐνασχολοῦμαι.

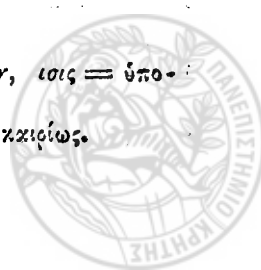
Καταδηχτικός δ. = εὐπροσήγορος.

Καταδίνου. ῥ. καὶ *καταδίου* = *προδίδω*.

Καταδότης δ. = *προδότης*.

Κατακαθίγνυμι. ῥ. = *κατακαθίζω*, — *ισμαν*, *ισις* = ὑποστάθμη.

Κατάκαρδα. ἐπίρ. = κατὰ μέσην *καρδίαν*, *κακίως*.

Κατακίτρινον. ῥ. = ὠχρῶ.

Κατακίτρινος δ. = κάτωχρος.

Κατακοιτάμενος δ. = ἀποκείμενος, κατακείμενος.

Κατάκοιτος δ. = κλινήρης.

Καταλαβαίνου. ῥ. = καταλαμβάνω, ἐννοῶ.

Καταληφτῶς. ἐπίρ. = καταλεπτῶς, λεπτομερῶς.

Καταλοῦ. ῥ. = φθείρω, καταλοῦ τὰ ροῦχά μου = καταστρέφω, 2) καταλύω, τρώγω ἀθετῶν τὴν νηστείαν, 3) κατατέμνω, κατακερματίζω «καταλοῦ τοῦ κρηζῆος» = κατατέμνω τὸ κρέας — τὰ λουλούδια = καταστρέφω, διαφθείρω.

Καταλυπημένος δ. = περίλυπος.

Καταματιώνου. ῥ. = καθιμάσσω, — σμέρος = καθημυγμένος.

Καταμῆσημερα. ἐπίρ. = ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ, ἐν μεσημβρίᾳ μέση, καὶ Καταμῆσης. ἐπίρ. = κατὰ μέσον, ἐν μέσῳ.

Καταμουρώνου. ῥ. = καταπραΰνω.

Κατατρουντάρου. ῥ. = καταισχύνω, — σμέρος = κατησχυμμένος.

Καταξησίρου. ῥ. = διερρηγνύω, καὶ Καταξήσισμα τὸ = ἡ διάρρηξις.

Καταξοδεύου. ῥ. = κατεξοδεύω, καταδακνῶ, — σι = καταανάλωσις.

Καταπόδι. ἐπίρ. = κατόπι.

Καταπληγουμένους δ. = τραυματίας, τραυμάτων ἀνάπλευς.

Καταπρόσωπα. ἐπίρ. = ἐνώπιον, κατὰ πρόσωπον.

Καταρημάνου. ῥ. = καταρημώνω, ἐρημώνω καθ' ὄλοκληρίαν.

Καταρθούμου. ῥ. = καταρθῶμαι ἐκ τοῦ κατάρχ, καὶ κατάρματος δ καταρθούμενος.

Καταροικόν τὸ. = κατάρου; πνευμονικός, — σμέρους = καταροϊκός, ὁ πάσχων κατάρρου.

Κατάρτι. τὸ. = ἱστὸς πλοίου.

Κατάσρακα. ἐπίρ. = ἐν χρῶ.

Κατάσπρος δ. = λευκότατος, κατάλευκος, «χὰν τοῦ χέριν» = χιονώδης, χιονόλευκος.

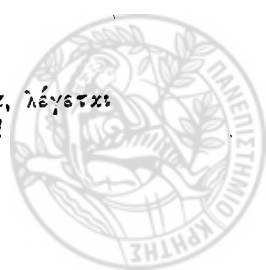
Κατατόλια τά. = διέξοδοι, αἱ διάφοροι θέσεις πόπου τινός.

Κατατρέχου. ῥ. = καταδιώκω.

Κατατρηγμός. = καταδρομή, καταδιωγμός.

Κατατρώου. ῥ. = κατατρώγω, καταβιβρώσκω.

Καταυόδιον τὸ. = κατευόδιον, εὐπλοία, εὐπλοία, λέγεται ἐπὶ εὐχῶν, εὐπλοεῖτε! ἐπ' αἰτίοις ὁ πλοῦς γένοιτο!

Καταφέρου. ῥ. = κατορθώνω και δολίως διαπράττω, φρ. «κατοφέρνει τα» = είναι ίκανός να κατορθώση, «ἐν τὰ καταφέρνει» τὴν ἀπαλιν, είναι ἀνίκανος να κατορθώση.

Καταφύδι τὸ. = Μονίδριον ἐν ἀποκρήμνῳ βράχῳ ἀπρόσιτον ἐν Εὐχόλοις. Ἴσως καταφυγή, διότι ἐν αὐτῷ κατέφευγον φαίνεται οἱ μονάζοντες ἐρημῖται ἐν ὥρᾳ κινδύνου.

Καταχουρτζάρρου. ῥ. = καταχωνιάζω (ἐκ τοῦ γώνη) ἐξολοθρεύω, και καταχουρτζασμένους = ὁ ἐξολοθρευμένος, — *σμαρ* = πανωλεθρία.

Καταχρειομένους δ. = κατὰ χρεως.

Κατέφλι τὸ. = κατώφλιον, οὐδός, (τῆς οἰκίας) πρόθυρον.

Κατηβαίνου. ῥ. = καταβαίνω, φρ. «τὰ χει καταβασμένα» = σκυθροπάξει.

Κατηβασιά ἡ. = ὁ κατάρρου τοῦ προσώπου, προσωπαλίγχι, ὀδονταλίγχι, ὠταλίγχι κτλ.

Κατηβασμός δ. = κατάβασις, ἐπάνοδος.

Κατηβατόν τὸ. = ἡ σελίς.

Κατηγάρης δ. = ἀχρεῖος, βάρκαθρος, ὀλέθριος, ἀλιτήριος.

Κατήφορος δ. = κατήφορος ἢ κατάντης ὁδός, τὸ πρανές.

Κατοικία ἡ. = κατοικία, οἰκία, κατοικητήριον.

Κατοικάρρου. ῥ. = κατοικῶ.

Κατούρημα τὸ. = οὖρος, οὔρον.

Κατουροῦ. ῥ. = οὐρῶ, ἡ ἀκουσία οὔρησις, ἐνούρησις.

Κατσαρός δ. = σγουρός, οὖλος.

Κατσικά ἡ. = αἰζ. Τουρκ. κεσί.

Κατσόχοιμας δ. = ἀκκινόχοιρος, χερσαῖος ἐχθίνος.

Κατσιάρρου. ῥ. = ἀχμῶ, ῥικνῶ — σμέρους = ἀχμηρός, ῥικνός.

Κατσουζάρρου. ῥ. = εἶμαι κατηφής, λημῶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Καυμάδα ἡ. = ἔγκαυμα, οὐλή.

Καυκαλλον τὸ. = κόγχη ὄστρακον και μεταφ. τὸ κρανίον τὸ νοῦ και φρενῶν κενόν.

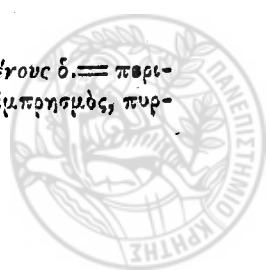
Καυκησάρης δ. = ἀλαζών, κομπαττής, οἰηματίας, κοῦφος.

Καυκίρ τὸ. = ξύλινον ποτήριον, κώδων, κόγχη.

Καύκος τὸ. = καῦχος, ἡ καύχησις, και ῥ. — μου = καυχῶμαι.

Καῦμένους δ. = δύστηνος, τάλας.

Καφαλιμάζου. ῥ. = φλέγω, — *καφαλιμασμένους* δ. = περιφλεγής, περιωπτημένος. Και *καφάλου* τὸ. = ἐμπρησμός, πυρκαχιά τῶν δασῶν.

Κέντου και **Κι' άντου** μορ. άκλ. έρωτηματικόν. Ίσοδυναμεῖ τῆ έρωτημ. άντων. **Τί**; οἶον *κιάντου κην*; = **Τί** εἶναι; *κιάντου θέλεις*; = **Τί** θέλεις. Ἐν **Μεγίστῃ** λέγεται *αέντα 'ναι*; = τί εἶναι; Τὸ ἡμέτερον **κλάντου** φαίνεται ἐκ παραφθορᾶς τοῦ Ἑνε)κεν τοῦ; ἢ τῆς φρ. και εἶναι τί; ἐπ' ἴση; και τὸ *έντα* τῶν μεγιστέων εἶναι τί; ἀλλὰ τὰ κακόφωνα ταῦτα λεξιείδια δέον νὰ ἐξοβελισθῶσι, και νὰ αντικατασταθῶσι διὰ τῶν έρωτ. άντ. τίς; τί;

Κένταρους. ἐκ τοῦ κεντῶ· πόνος τῶν έντοσθίων (ἐπὶ κκ-τάρας).

Κέρατον τδ. = κέρας τῶν κερασφόρων ζώων.

Κέρταμον τδ. = ἀλλαγῶ κρήταμον.

Κῆ. = ὁ σύνδεσμος και. Τροπῆ τοῦ αι εἰς η' συμπλεκτ. και αίτιολ. φρ. *εἶλα κῆ θέλουση* = ἔλκ διότι σέ θέλω, και ἐπιδοτικός.

Κηγίλατοῦ. ῥ. = λοξοδρομῶ, πλγιοδρομῶ, ὑπεκφεύγω.

Κηλικας δ. = νόσος τοῦ δέρματος, κνήφη.

Κηλλάρης δ. = τκιμίας, τροφοδότης.

Κηλλάρει τδ. = ὄσφοφυλάκιον, ταμεῖον.

Κηλλιν τδ. = κοιτών, θάλαμος (ιδίως τῶν μοναχῶν).

Κηλυβι. ἐπίρ. ἴσως ἐκ τοῦ καλύπτω-καλυβί· λάθρα· φράστ. *αεκαμά του κηλυβία* = τὸ ἤρπασα, κρυφίως, λαθραίως, δολίως.

Κηνητός δ. = πεποικιλμένος. — **Κηητοῦ**. ῥ. = τοικίλλω, ῥοφιδεύω.

Κηραλησά. = ἡ Ἴρις, τὸ οὐράκιον τόξον· ἐκ τοῦ κέρας-σέλγη ἐν Ῥόδῳ λέγεται *Κηρασελήγη*. Ὅταν φανῆ ἡ Ἴρις, οἱ παῖδες ἔδουσι *αἠθγην ἢ κηραλησά μ' έναν κόσκιον φλουριά*· έννοεῖται βεβαίως ὁ ἐκ τῆς γεωργίας πλοῦτος, ὁ διὰ τῆς εὐκρασίας τῆς ἀτμοσφίρας συγκομισθησόμενος.

Κηρήρζους δ. = καινουργής. — ῥ. *ώνου*. = ἀνακαινίζω.

Κηρήρζωμαν τδ. = ἀνακαινίσεις, ἀνανέωσις.

Κηραμειά ἢ. Παραλία πρὸς Δ. Λειβησίου Κεραμείζ (ἴσως ἐκ τοῦ Κεραμεύς).

Κηραμιδάς δ. = κεραμεύς, κεραμοποίος.

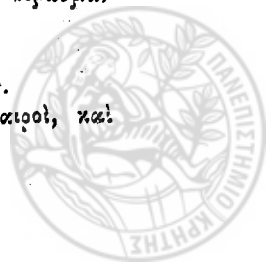
Κηραμιδιρ τδ. = κέραμος, πλίνθος ὀπτῆ (τουρκιστὶ τοῦβλον).

Κηραστής. = ὁ οἰνοχόος, — *κηητοῦ* = οἰνοχῶ, — *κίρασμαρ* = οἰνοχοῖα.

Κηρατᾶς δ. = κερασφόρος (ὑβρις).

Κηρῖν τδ. = κηρὸς, και ἡ λαμπράς, τὸ λαμπάδιον.

Κηρὸς. = ὁ καιρὸς, ἢ εὐκαιρία, ἢ ἐποχῆ, οἱ καιροί, και

ἡ ἀτμοσφαιρική κατὰστασις· καλὸς κηρός = οὐραῖος ἄνεμος.

Κηράλια ἢ. ὄν. μεγεθυντικόν. = κεφάλων, κεφαλᾶς.

Κηράλιον τὸ. = ἡ κεφαλή, καὶ ὁ ἀρχηγός.

Κηραλουκούλωνον τὸ. = ἐπιστύλιον, κιονόκρανον.

Κιαπέν. ἐπίρ. = (ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ εροῖ) ἔπειτα.

Κίρησι ἢ. = διάζροια, — *κίρητικόν* = τὸ καθαρτικὸν φάρμακον.

Κιολμῆς δ. = βλαστοὶ κλημάτων φυτευόμενοι, καταβολάς.

Κιολτίγγου. ῥ. = φυτεύω, κάμνω καταβολάδας κλημάτων, καὶ *Κιόλιτισμα* τὸ. = ἡ φύτευσις ἢ ἐμβολίσσις τοῦ κλήματος.

Κκέρτι. ἐπίρ. = βεβάζω, (ἐκ τοῦ Ἰταλ. *certio*) φρ. ἀγγέλικα κκέρτι καλῶς = ἀληθῶς (ἢ ἐκ τοῦ τουρκ. κκέρτζι) ἀληθῶς.

Κλαβανή ἢ. = κττπακτῆ.

Κλαδάκιον τὸ. = κλαδίτιος, μικρὸς κλάδος.

Κλάδεμα τὸ. = κλάδευσις, κλάδευμα.

Κλαδητήριον τὸ. = κλαδευτήριον, δρεπάνιον.

Κλάμα τὸ. καὶ *Κλαῖμα* = ὁ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμός.

Κλαμμένους δ. = ἔνδακρος, ὁ κλαίων.

Κλαγγον. ῥ. = πέρδω, — *κλαγγιά* ἢ. = πορδή (συγγονὲς τοῦ κλάζω, κλαγγή).

Κλειδωμα τὸ. = κλειδωσις, κλεισις, κατάκλεισις.

Κλειδωσι ἢ. καὶ *Κλειδαριά*. = κλειθρον, κλείς.

Κλεινρον. ῥ. = κλείω· — τοὺς ὀφθαλμοὺς κκμύω.

Κλεισμένους δ. καὶ *κλειδουμένους* = κκκλεισμένους, κατάκλειστος.

Κλέφτης δ. = κλέπτης, ληστής· αὐ κλέφτης τοῦ σερτου-
κροῦ = κρύπτης, ἢ κρύπτη τοῦ κιθωτίου.

Κλέφτικος δ. = κλεπτικὸς, ληστρικός.

Κλήμα τὸ. = ἡ ἀμπελος (ἐκ τοῦ κλάω).

Κλητάτα. ἐπίρ. = κρύβην, λάθρα, κρυφίως.

Κληψιά ἢ. = κλοπή, κλέμμα.

Κλόμπους δ. = τὸ κολύμβημα· ῥ. *κλουμποῦ* = κολυμβῶν
καὶ *κλουμπητός* δ. = κολυμβητός· *κλουμπητά* = κολυμβητί.

Κλόσσιν τὸ. = ὁ κροσσός, τὰ κρόσσια.

Κλουβίν τὸ. = κλωδός.

Κλουθουγρίνον. ῥ. = περιστρέφω, περιελίσσω.

Κλουτάριν τὸ. = ὁ κλώνος.

Κλουτσιά ἢ. = τὸ λάκτισμα.

Κλουτσῶ. ῥ. = λακτίζω.

Κλώστρους ὁ. (ἐργαλεῖον) = ὁ κλωστήρ.

Κνήξα ἡ. = τεμάχιον σταφυλῆς.

Κόβγου. ῥ. = κόπτω ἐκτός τῆς κυρίως σημασι. ἔχει καὶ τὰς ἐξῆς· «ἐκοψήν τοῦ γάλακτος» = ἐθρομβώθη· «κόβγου τοῦν λόου σου μὲν τοῦ μέλι» = ὑπολακτιβάνω διχκόπτω· «κόβγου τοῦν λιπαρόν» = ἀρχομαι τῆς νηστείας· «κόβγου» = σφάζω· «ἀποκόβγου» = ἀπογαλακτίζω· τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ κοπῶ σημαίνουσι ἐξακολούθησιν τῆς πράξεως μεθοκοπῶ, ξυλοκοπῶ, χυρακοπῶ· «κόβγου τρέχω» ἀδὲν μοι κόβτειν = δὲν μὲ μέλει.

Κοιλιά ἡ. = κοιλία, γαστήρ.

Κοιλλαῖς ὁ. μεγεθυντ. = γάστρων.

Κοιλλιπόνημα τὸ. = ὠδίνες τοῦ τοκετοῦ.

Κοιλλιπουνοῦ. ῥ. = ὠδίνω· ἔχω γέννας πόνους.

Κοιμούμου. ῥ. = κοιμῶμαι, — κοιμοῦ = κοιμίζω, — κοιμητήριο = τὸ πολυάνδριον.

Κοινολουγοῦ. ῥ. = κοινολογῶ, δημοσιεύω τὸ μυτικόν.

Κοιτάννου. ῥ. = κοιτάζω (ἐκ τοῦ κοίτη)· ἰδίως ἐπὶ τῶν πτηνῶν.

Κοιττουμου. ῥ. = κατάκειμαι (ἐκ τοῦ κοίτη).

Κόκκαλου τὸ. = ὄστοῦν, κόκκαλον.

Κόλακας ὁ. = κόλαξ.

Κόλλακας ὁ. = κόπρος κόλλικος.

Κόμπους ὁ. = δεσμός, ἐπίδεσμος, κόμβος.

Κόνιδα ἡ. = τὰ ὠάρια τῆς φθείρας καὶ αἱ τῶν κορέων γονίδες).

Κόντιλας ὁ. = δόναξ τοῦ καλάμου.

Κόπαουον. = τὸ ξύλον δι' οὗ τὰ πλυνόμενα βαμβάκερὰ ἐνθύματα κοπανίζονται (τουρκ. ττοκμάκι).

Κόρτα ἡ. = χορδή, νευρὰ, μεταφ. ἡ θρύψις.

Κόρφους ὁ. = κόλπος τῆς θαλάσσης, καὶ ὁ τοῦ ἱμακτίου = προκέλπιον.

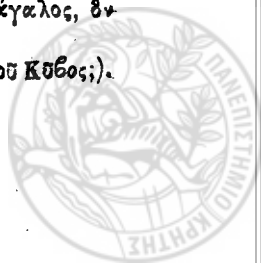
Κόσμος ὁ. = κόσμος, τὸ πᾶν καὶ πλῆθος ἀνθρώπων = οἱ πολλοί, ὁ ὄχλος, ὅμιλος.

Κόταουον τὸ. καὶ **κούττουρον** = ξηρότατον ξύλον, ὅθεν καὶ **κουτσοῦρι** (κόττουρον). = κόττουρον, στέλεχος δένδρου.

Κοιτοῦ. ῥ. καὶ **κοιτιννοῦ** = κοττίζω, κυβεύω· ἐκ τοῦ **κότσι** = κύβος· καὶ **κοττίον** τὸ χυδαίστι, **κότσι** = ἀστράγαλος, ἐν παίζουσιν. ἀλλαχοῦ οἱ παῖδες.

Κουβάλημα τὸ. = ἡ μετακόμισις, μεταφορὰ (ἐκ τοῦ **κύβος**).

Κουβαλοῦ. ῥ. = φέρω, κομίζω, μετακομίζω.

Κουβάριν τὸ. = κουβάνι τῶν μελισσῶν = κυψέλη· (ἐκ τοῦ τουρκικοῦ *Koçan* = κοίλωμα).

Κουβαράνρον. ῥ. = τολυπεύω.

Κουβάριν τὸ. = ἀγάθη, ἀγαθίς-ίδος, τολύπη.

Κουβαρίστρα ἡ. = σπειρωτήρ.

Κουβλίρ τὸ. = φρέαρ μὲ ἀντλημα δημόσιον· καὶ μεταφορ. ἐξήντλημένος καὶ ῥ. *κουβλιστοῦ* = συρρέω (ἐπὶ πλήθους). Ἡ λέξις αὕτη δὲν εἶναι ἐλληνικὴ, εἶναι τουρκικὴ ἐκ τοῦ *κοβαλικουγζου* = φρέαρ μὲ βρουλιάν (σχοινίον ἐκ βρούλων) δημόσιον, ἢ μὲ κοβζν, ἀντλημα, ἀρδάκιον· φρ. *ἡγέτηκα κουβλίρ* = ἐξήντλήτην· *καμάρ τουρ κουβλίρ* = τὸν ἐξήντλησαν, *ἡκουβλίσησασα* = συνέφευσε πλῆθος πολύ.

Κουγὶ καὶ κηγί. = τὸ πλάγιον, ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, τὰ πέριξ.

Κουζοῦμι τὸ. = κουκούμιον, βούζαντ. λέξις, θερμαστήρ (ἀγγεῖον χάλκινον).

Κουδῶνι τὸ. = κώδων, — *νίγγου*. ῥ. = κωδωνίζω.

Κουκαλάτους δ. = ὀστεώδης.

Κουκαλένους δ. = ὀστέινος.

Κουκαλλιάγου. = ἀποστεοῦμαι, καὶ μεταφ. τρώγω μέχρι μυελοῦ.

Κουκινάδα τὸ. = ἐρύθημα.

Κουκινάδι τὸ. = ἐρυθρὸν φιμμύθιον.

Κουκινίγγου. ῥ. = ἐρυθραίνω, καὶ ἐρυθραίνομι ὑπ' αἰδοῦς.

Κουκινουγένης δ. = πυρρὸς, πυρροθριξ.

Κουκινουπογιατιομένους ἢ *κοκκινοβαμμένους*. = δ κοκκινοβαφής, ἐρυθρός.

Κουκοῦ. ῥ. = ἐκκοκκίζω τὸν βάμβυκα (ἐκ τοῦ κόκκος), καὶ πασπαλίζω φρ. «*κοκκοῦ πιλέρι*» = πασπαλίζω πέπερι, ἐπιπάσσω.

Κουκῦρου. ῥ. = ἐκκοκκίζω τὸν βάμβυκα.

Κουκκοσμα ἡ. = ἐκκόκκυσις τοῦ βάμβυκος.

Κουκουβάγια ἡ. = γλαυξ (τὸ πτηνόν).

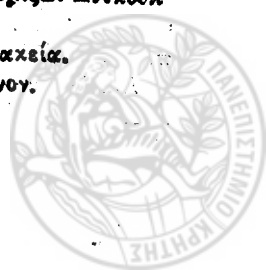
Κουκούλλα ἡ. = κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, «ὁ κερούφαλος τῶν πτηνῶν» = λόφος.

Κουκούλλι τὸ. = βόμβυξ, βομβύκιον.

Κουκουλλάννου. ῥ. = συγκαλύπτω, ἐγκορδυλίζω. *Κουκούλωμα* τὸ. = συγκαλύψις.

Κουλακῦγου. ῥ. = κολακεύω, καὶ οὖσα. κολακεία.

Κουλάτιηρον τὸ. = κῶλον, τὸ ἀπευθυσμένον.

Κουλοκουνθιά ἡ. = κολοκύνθη.

Κουλλακοῦ (ἐκ τοῦ κόλλακας = ῥυπαρὰ γυνή.

Κουλλακώγγουμου. ῥ. μεσ. = πάτχω κουλικόπονον.

Κουλλητά. ἐπίρ. = συμφυῶς, κολλητά.

Κουλλητός δ. = συμφυής.

Κουλιεραίδα ἡ. = ὁ κολλῶν καὶ μεταφορ. δ γλίσχρος, ὁ δυσαπάλλακτος.

Κουλλοῦ. ῥ. = κολλῶ, συγκολλῶ, κόλλησις ἢ ὕλη δι' ἧς συγκολλῶσιν οἱ χρυσοχόοι.

Κουλλουράννου. ῥ. = συστρέφω, συστειρῶ, καὶ *κουλλουραστός* = ὁ συνεστειρωμένος.

Κουλλοῦριον τὸ. = κουλλοῦριον.

Κουλόπαννα τὰ. = τὰ σπέργανα.

Κουλότυρπα ἡ. = ὁ δακτύλιος.

Κουλουβός δ. ἴδ. *κολοβός* = κόλουρος.

Κουλουσύρνον. ῥ. καὶ *ἀκλουσύρνον*. = κατασύρω, διασύρω, σύρω κατὰ γῆς.

Κουλούγουτιά ἡ. = ἔντομον, ἢ πυγολαμπίς.

Κουλῶνα ἡ. = στήλη, ὁ κίων, καὶ στύλος.

Κουμάριν τὸ. = ὁ κύβος· τουρκ. (ἀλλαχοῦ) τὸ κεράμειον σκεῦος.

Κουμέρικιν τὸ. = τελώνιον, καὶ *κουμερκιάρης* = ὁ τελώνης. *Τελωνεῖον* = τὸ κατὰ ττῆμα τοῦ τελώνου.

Κουμματιάννου. ῥ. = κατατέμνω, εἰς τεμάχια, κατακερματίζω.

Κουμμάτιν τὸ. = τεμάχιον, τμήμα.

Κουμματόν ἡ. = ἐπαίτις, ἢ συλλέγουσα τὰ κομμάτια.

Κουμμόχρονος δ. = βραχύβιος, ὠκύμορος.

Κουμπλιν τὸ. = κομβίον.

Κουμπόδεμμα τὸ. = ἀπόδεσμος, ἐπικόμβιον.

Κουμπότυρπα ἡ. = πόρπη, κομβιοδόχη.

Κούμπωμα τὸ. = ἐγκόμβωμα.

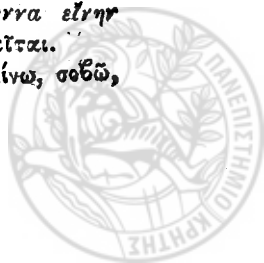
Κουμπώννον. ῥ. = ἐγκομβῶ, ἐμπορπῶ.

Κούνα ἡ. = τὸ λίκνον, ἢ κοιτίς, ἢ κρεμαστὴ ἀνεμόκουνα καλεῖται αἰώρα.

Κουτέλλιν τὸ. καὶ *ἀτσιδιν* = ἰχτις, καὶ κόνικλος.

Κούννα ἡ. = ὁ πυρήν τῶν καρπῶν. φρ. *αἱ κούννα εἰληφ λειψήν* (εἰρωνεῖα) ἐννοεῖται ὁ ναῦς = ἔλλεβόρου δεῖται.

Κούνηνούμου. ῥ. μεσ. = κινῶ τὰς χεῖρας, κραδαίνω, σοῶ, καὶ *κουνοῦ*. ῥ. = σοῶ, σοῶν, κινῶ, κραδαίνω.

Κούρουτας δ. = κώνωψ.

Κουρουπίδι τδ. = άνθοκράμβη.

Κουρουπέρα ή. = τδ κωνωπέτον.

Κουτὰ. επίρ. = πλησίον, *έρχουμου κουτὰ* = πλησιάζω.
πλάτνον από *κουτὰ* = περιποιοῦμι.

Κουτάνου. ρ. = βραχύνω, και μέσ. βραχύνομι.

Κουτακταρός δ. = κοντοφυής, βραχύσωμος.

Κουτάκι τδ. = ή άκτηρίς του όπλου.

Κουταριά ή. = άκόντισμα.

Κουτάριν τδ. = κοντός, κουτάριον, δόρυ.

Κουταρόξυλον τό. = δόρυ, ράβδος.

Κουτεύγου. ρ. = μικρού δέω, πλησιάζω.

Κούτημαν ή. = ώθησις, σπρώξις.

Κουτήτερα. επίρ. = πλησιέστερον.

Κουτιάννου. ρ. επί μαχαίρας και κοπτερών έργαλείων = άμβλύνομαι.

Κουτιασμένους δ. = άμβλυσ, ή μη κόπτουσα μάχαιρα.

(Μήπως έκ του άκουτίου = άκοντίζω ;).

Κουττός δ. = μικρόσωμος, βραχύς.

Κουτούλλα. επίρ. = συντόμως, έν συντομία, έν βραχυλογία. — *Κουτούλλα* δ. = σύντομος.

Κουτού. ρ. και *κουτίτρου* = ώθω, σπρώχνω.

Κουτουλογής. επίρ. = έν βραχυλογία, έν συντόμω, συντόμως, διά βραχέων.

Κουτουμάτσα ή. = κάθαρσις λοιμοβλήτων. (Ιταλ. λέξις).

Κουτούρα ή. είδος ύποδήματος (κόθορος), κρητίς. *Κουτουράδικον* τδ. = εργαστήριον σκυτοτόμου, ύποδηματοποιεϊον.

Κουτούφωτος δ. = μύψ.

Κουτυλοῦ. ρ. και *σκουτυλοῦ* = σκοντάπτω, παραφέρομι.

Κουτώνου. ρ. = κενώνω, ανατρέπω τδ πλήρες ύγρου άγγετον και χύνεται τδ έν αύτῳ, — *ωμαν* = κένωσις, μεταγγισις.

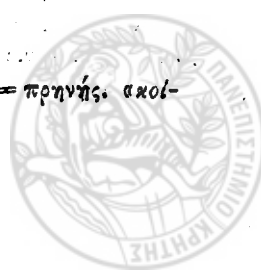
Κουπάδι τδ. = ή άγέλη βοῶν, — βουκόλιον. — προσάπων = ποίμνιον. — αίγῶν = αίπόλιον φρ. «μεί του κουπάδι» = άγεληδόν (έκ του κόπτω).

Κουπέλλι τδ. = ύπηρέτης, μαθητής.

Κουπίδι τδ. = έργαλείον, ή κοπίς - ίδος.

Κουπί τδ. = ή κόπη, έρετμός.

Κούππα ή. = ποτήριον, φιάλη. και επίρ. = προηής. *ακόντιουμου κουππα* = κειμι προηής.

Κουμπουκλιού. ῥ. = κυλίω τι ὑπτίως κείμενον, καὶ μεταφορ. συζητῶ, ἐρευνῶ.

Κουμπράκυλλους δ. = ἄχρηστος σκύλλος.

Κουράινου. ῥ. = βόλλω εἰς κόπον μέστ. κοπιῶ. *κούρασι* = ὁ κόπος, *κουρασμένους* = ὁ κεκμηκώς, ἀπηυδημένος.

Κουρέλλιν τὸ. = ῥάκος (ἐκ τοῦ κείρω = κουρεύω).

Κουρελλιάρης δ. = ῥκένδυτος.

Κουρῆς δ. = ἔντ. ὁ κόρος.

Κουριλλιστικός δ. = κορησιακός. (ἐκ τοῦ κορίλλη, ὑποκοριστικοῦ τοῦ κόρη). τὰ *κουριλλίστικα* = τὰ κορασιακὰ ἐνδύματα, καὶ τὰ παρθενικά· πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν γυναικείων ἄτινα *γυρηκίστικα* ἀντὶ γυναικεῖα καλοῦνται.

Κουρίν τὸ. = κόριον, κοράσιον, ὑποκοριστ. τοῦ κούρος = νέος.

Κουρκᾶς ὁ. ἐρπετόν. (ἴσως ἔχει σχέσιν μὲ τὸ κροκόδειλος, διότι ἐν Ῥόδῳ καλεῖται *κουρκόταυλος*) Σαυρα.

Κουρμὴν τὸ. = σῶμα, ὁ κορμός.

Κουρουτζάννου. ῥ. = ἀναγορεύω εἰς βασιλέα, στέφω — *ασμὰν* = στέψις.

Κουρσάρους ὁ. = πειρατής, καταποντιστής. — *Κουρσεμὰν* καὶ *κούρσους* τὸ. = ἡ λεηλασία. — *Κουρσεύγιν*. ῥ. = λεηλατῶ.

Κουρτακιάννου. ῥ. ἐκ τοῦ χόρδαξ τεντόνω· περιφρονητικῶς ἐπὶ τῶν θνησκόντων λεγόμενον. κατὰκειμαι τεταμένως, νεκρὸς, ἐκτάδην κεῖμαι.

Κουρτέλλα ἡ. = ταινία (κορδέλλα).

Κουρτίγγου. ῥ. = χορδίζω, ἐκτείνω, ἀρμύζομαι τὴν λύραν, κχονίζω τὸ ὠρολόγιον.

Κουρτσουπουδιά ἡ. = σπάργανον τῶν νηπίων (ἐκ τοῦ κροσφὸς καὶ ποδιά) κροσσοποδιά.

Κουρτζάννουμου. ῥ. καὶ *κουρτζάννομου* (τουρκ.) ῥ. = βρενθύμαι.

Κουρφή ἡ. = κορυφή τοῦ ἀνθρώπου, — τοῦ βουνοῦ = ἀκρόρεια, — τοῦ οἰκοδομήματος = ἀέτωμα.

Κουρώνα ἡ. = κορώνα, κορωνίς, τὸ στέμμα, τὸ διάδημα τοῦ βασιλέως, καὶ ἡ μήτρα τῶν ἀρχιερέων.

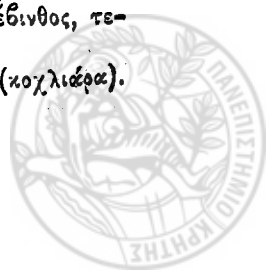
Κουσκινᾶς δ. = κοσκινοποιός.

Κουσμουνγυρισμένους δ. = κοσμοπολίτης, πολύτροπος.

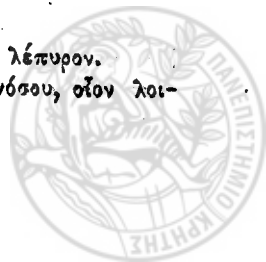
— *Κουσσαρνιά* ἡ. (ἀλλαχοῦ τρικκουδιά) δένδρ. τερέβινθος, τερεβινθίς καὶ ἡ ῥητίνη αὐτοῦ τερεβινθίνη.

Κουτάλα ἡ. = κουτάλη καὶ ἀλλαχοῦ χουλιέρα (κοχλιάρα).

Κούτελλου τὸ. = μέτωπον.

- Κουτηλοῦ*. ῥ. = ἐκ τοῦ κόνδυλος, κονδυλῶ, κερατίζω.
Κουτίρ καὶ *κουτάκιν* τὸ. = πυξίς, (ἐκ τοῦ κύτος, κυτίου).
Κουτοπόνηρος δ. = μωροπόνηρος, κουτός, ἡλίθιος.
Κούτσα ἡ. = κούκλα = νινίον «ἀπ' ὄξου κούκλα κι' ἀποὺ
 μέσα παρούκλα» ὁμοία μὲ τὴν αἰθωρικὴ ἐπισκόπου καὶ καρδία
 μυλωνᾶ, καὶ τῆ ἀρχαίᾳ «καλὴ μὲν ὄψις ἐν δὲ δειλκαὶ
 φρένες».
Κουτσατὸν τὸ. = εἶδος παιδιᾶς, γυλίνδα. μονοποδιστί.
Κουτσός δ. = χωλός, — *κουτσαίρω* ῥ. = χωλαίνω.
Κουτσουδότης δ. = νωδός — *μήτης* = ῥινότμητος.
Κουτσουούρης δ. = κολοβάς.
Κουφάλλα ἡ. (τουρκ. κοκλούκai) κοίλωμα στελέχους δέν-
 δρου.
Κουφίζου. ῥ. = βαρακούω, βαρυηκοῶ.
Κουφρίδα ἡ. = τὸ ἐπίμηκες κοφίνιον, ἐν ᾧ θέτομεν τὰ σῦκα.
Κουφρίνιν τὸ. = κόφινος, τὸ στρογγύλον, καὶ κοφινίς.
Κουφός δ. = κωφός, κώφοσις, τὸ πάθος τοῦ κωφοῦ.
Κούφταλλου τὸ. = ὑπέργηρος (κύπταλλον).
Κουφτὴ ἡ. = κοπτὴ, πλακούντιον, ἐκ γλεύκους καὶ ἀμύ-
 λου συγκεϊμένον (ἄλλαχού μουσταλευριά).
Κουφτηρός δ. = ὄξύς, ἡ *κουφτηρὴ μηριά* = στόμα τῆς μα-
 χαίρας, αἰχμῆ.
Κόφισις δ. = διάκενος, φρ. «λόγια κόφισα» = ἀνεμώλια.
Κόφτου. ῥ. = κόπτω-δρόμον = τρέχω.
Κόψιμον τὸ. = ἡ τομὴ καὶ πληγὴ διὰ μαχαίρας κοπτερᾶς,
κοψίματα = πόνος κοιλίας, στρόφος.
Κρᾶσι ἡ. = ἕξις καὶ κρᾶσις τοῦ σώματος.
Κρασίρ τὸ. = οἶνος (ἐκ τοῦ κινῶ ἀναμιγνύω μεθ' ὕδατος).
Κρασουπατέρας δ. = μέθυσος, κοτύλων,
Κρηθάτιν τὸ. = ἡ κλίνη, κράββατος.
Κρισσελονούμον. ῥ. = δικάζομαι.
Κρίταμον καὶ *κέρταμον* τὸ. φυτὸν = κρίθμον. Παροιμ.
 «ὄσον μισοὺ τὰ κέρταμα ἔς τὰ γίννεα μ' ἀναμοῦσιν» = εἰ με
 μισεῖς φιλεῖς με, καὶ εἰ με φιλεῖς μισεῖς με.
Κριτήριον τὸ. = δικαστήριον.
Κρόκος δ. = τοῦ ὄου τὸ ὠχρόν, λίκυθος.
Κρομμύδι τὸ. = κρόμμυον.
Κρομμυδόφυλλον τὸ. = τὸ τοῦ κρομμύου λέπυρον.
Κροῦσμαρ τὸ. = τὸ κροῦσμα κολητικῆς νόσου, οἶον λοι-
 μού κτλ.

Κροσμένους δ. μετοχ. = δ λοιμόβλητος φρ. «*ἠκρούσθη ἀπ' τοῦ θαλαττικόν*» = ὑπὸ πανώλης προσεβλήθη.

Κροστάλλιν τὸ. = κρύσταλος, τὸ πεπηγὸς καὶ τὸ διαυγὲς ὕδωρ, καὶ ἡ ὕαλος ἢ διαυγεστάτη.

Κρούα. ἐπίρ. = ψυχρῶς. πρὸς ἔμφασιν ἐπαναλαμβάνεται κρούα-
κρούα.

Κρύβγον. ῥ. = κρύπτω.

Κρυγάδα ἢ. = ψυχρότης, κρυώννου = ῥιγῶ.

Κρολόγημα τὸ. = ψύξις.

Κρυθὰ καὶ κρυθίως ἐπίρ. = κρύβδην, λάθρα, κρυφίως.

Κρυθὸς δ. = κρύφιος, ἀπόρητος, ἀπόκρυφος, κρυπτός. (κρυ-
ψίνους, ἐχέμυθος).

Κρυφουμιλοῦ. ῥ. = ψιθυρίζω — ἡμαρ = ψιθυρισμός.

Κτικιθὸν ἢ κτικιθόν, τὸ. = ἡ φθίσις, (ἐὼν ἐκ τοῦ ἐκτικὸς γρα-
πτέον κτικιθόν τῷ ι. Ἐὰν ἐκ τοῦ ἐκτήκω, γραπτέον τῷ η).

Κτικιάρης. (προφ. χτικιάρης). δ φθισικός.

Κτίρτου. ῥ. = οἰκοδομῶ, κτίζω. — Κτίριον τὸ. = οἰκοδόμημα.

Κτύπους δ. = πληγῆ, κρότος, πάταγος. — Κυτλοῖ. ῥ. =
πληγώνω, τύπτω.

Κυλίτριον τὸ. = κύλινδρος.

Κύλισμα τὸ. = κύλισις.

Κυλλὸς δ. = ὁ τὴν χεῖρα ἀνάπηρος, κυλλός.

Κυματοῦσα ἢ. = κυμαινομένη θάλασσα. καὶ μικροκυμα-
τοῦσα διὰ τὸ ἐπικίνδυνον τῶν κυμάτων.

Κυνηὸς καὶ κυνηγὸς δ. = θηρευτής. — Κυνηγοῦ. ῥ. = θη-
ρεύω κυνήγιον.

Κύρις λέγεται ὁ πατήρ. (ἐγκατελείφθη). φρ. «*ἡ μάνα κ' ὁ
κύρις*» = οἱ γονεῖς.

Κύρτους δ. = ὁ ἀλιευτικὸς κύρτος.

Κυττάζω. (ἐκ τοῦ κυπτάζω), βλέπω καὶ ἐπιμελοῦμαι, ἐπι-
στατῶ.

Κυρὰ καὶ κυράτσα ἢ. = προσφών. τῆς νύμφης πρὸς τὴν
πενθεράν, ἐκυρὰ ἢ κυρία δέσποινα.

Κωλάτηρον τὸ. = ὁ ἀρχός, τὸ κῶλον.

Κώλικας δ. = κώλιξ, κωλικόπονος, (εἴλεος νόσημα).

Κωλότυρπα ἢ. = ὁ δακτύλιος.

Κωλουμέρια τὰ. = οἱ γλουτοί.

Κωλουπάνγια τὰ. = σπάργανκ.

Κώλου πιαινά. ἐπίρ. = ὀπισθήκωλα.

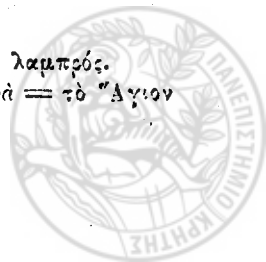
Κώλους δ. = ἀρεδρών.

- Κωλουσίρνον*. ῥ. καὶ *ἀκλουσίρνον* = διασύρω.
Κώτικας ὁ. = κώδηξ (ἐκ τοῦ λατ. codix) μεταφ. ὁ πά-
 γιος, ὁ στερρός.
Κωσταντινάτον τὸ. = χρυσοῦν νόμισμα, τὸ Βυζαντινόν.
 - *Κώχη* ἡ. = γωνία. ἐκ τοῦ κόγχη, ἡ ἀκωκή· καὶ *κωχια-*
ετὸς = ὁ γωνιώδης.

Λ

- Τὸ λ τρέπεται εἰς ρ. ἀδελφός = ἀδερφός, — ἤλθα = ἦρτα.
Λαβωματιά ἡ. = πληγή, τραῦμα.
Λαβώννον. ῥ. = πληγώνω, τραυματίζω (ἐκ τοῦ λωβία =
 βλάβπτω). — *μένους* ὁ. = τραυματίας.
Λαγαρίννον. ῥ. = λαγαρίζω, καθαρίζω (ἐκ τοῦ λογαρίζω
 καὶ λογάριν χρυσόν, Βυζαντινόνμισμα). *Ἀσίμιν λογαρισμένιν*
 = κεκαθαρμένοι ἀργυροί.
Λαγκάδι τὸ. = φάρμακον.
Λαγός ὁ. = λαγός, *λαουδάκιν* = λαγιδεύς. παροιμ. *Ἀθ-*
θυμήθου τὸν λαὸν κῆ πιάσ' τ' αὐτιά σου ἐπὶ τῶν παροουσι-
 αζομένων ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ὀνόματός των.
Λαδάς ὁ. = ἐλαιοπώλης, καὶ *λαδάδικον* = τὸ ἐλαιοπω-
 λεῖον, ἐλαιοτριβεῖον. — *Λάδιν* τὸ. = ἔλαιον· *λαδικόν* = ἡ
 λίκυθος, τὸ ἐλαιοδοχεῖον, καὶ αἱ ἀχρεῖσι γυναῖκες· *λαδό-*
ρον. ῥ. = ἐλαιοχρῖον, καὶ *λαδωμένους* = ὁ ἐλαιοπινής, μετα-
 φορ. κλέπτω.
Λατεύγον. ῥ. = σφάλλω, διχουερτάνω.
Λαθοῦριν τὸ. καὶ *ἀλαθοῦριν*, = ὄσπριον, τὸ λαθῦριον.
Λάθους τὸ. = πταῖσμα, ἀμάρτημα.
Λάτρα ἡ. = λάγηνος (ἐκ τοῦ λάξ).
Λάκχα ἡ. καὶ *λάκκος* ὁ. = ὄρυγμα. βόθρος.
Λαλλία ἡ. = λαλιά, φωνή· *λαλώ* = ἐμιλῶ φρ. «μὴν *λαλ-*
λιὰ μὴν ἴμιλλιά = ἔπρα σιγή. καὶ ἡ ὠδή τοῦ πτηνοῦ *λαλιχ*
 καὶ τὸ ἄδειν λέγεται *λαλεῖν*.
Λάμνα ἡ. καὶ *λαμαρίνα*. ἡ λάμα (ἐκ τοῦ ἐλάνω) ἔλασμα
 αἰδήρου ἢ χαλκοῦ, ἢ ἀργύρου κτλ.
Λάμνον. ῥ. = ἐλάνω, κωπηλατῶ.
Λαμπάδα ἡ. = λαμπάς, ἡ δάξ.
Λάμπου. ῥ. = λάμπω. — *ηρός* = φωτεινός, λαμπρός.
Λαμπρός ὁ. = φαινός. *Λαμπρή*, ἡ *λαμπρά* = τὸ ἄγιον
 Πάγχι.

Λαμπροφρονοῦ. ῥ. = λάμπω, διαλάμπω, καὶ *λαμπροφροῦ-
τισμα* = λάμψις.

Λαράρα ἢ. ἐργαλεῖον, ξάνιον καὶ *Λαυαρίνου*. ῥ. = ξαίνω.

Λαοῦδιν τὸ. ἐργαλεῖον, δι' οὗ πλήττουσι τὴν χορδὴν (κόρ-
δαν) τοῦ δοξαρίου, καὶ δοξεύουσι τὸν κάμβικκα, ἦτοι τὸν ἀ-
νοίγουσιν ὀρθότερον λαβίδιον ἢ λαγῶδιον ἐκ τοῦ σχήματος
= πλήκτρον.

Λαρθίν τὸ. = χοίριον λίπος.

Λάσπη ἢ. = πηλὸς, βέρβορος; (ἐκ τοῦ ἔλασης, καὶ ἀμμοκο-
νίχ, ἢ πρὸς οἰκοδομὴν *λάσπη*.)

Λαυκίρ τὸ. = δρυκίον.

Λαυράκιν τὸ. = λαύραξ, ἰχθύς.

Λάχανον τὸ. = ἡ κράμβη, ἡ κηπαίχ.

Λαχταρίδα ἢ. = νυκτερίς.

Λαχταρίνου. ῥ. = ἀσπίρω, ἀκτῶ. —ρα = σφοδρὰ ἐπιθυμία.

Λαχχαίρου. ῥ. = λαγχάνω, τυγχάνω.

Λέθος. ῥ. = ἀλέθω καὶ *λέσιμον* = ἀλέσιμον φορτίον σι-
τηρῶν φερόμενον εἰς μυλῶνα ἐν' ἀλεσθῆ. (ἄλεσμα).

Λεῖβγονμον. ῥ. 1) λείπομαι. παθ. τοῦ λείπω. φρ. *ἕνας λεί-
βγητη* = λείπεται, *λείψη μου* = λείψι με, ἄφες με, ὑπάγε
ὀπίσω μου, 2) ἀλείφουμι.

Λειζάρης δ. = λίχνος, λαίμαργος, γαστριμαργος, καὶ *λει-
ζιαῖς* τὰ γλυκύσματα = λιχνεύματα.

Ληάμενος καὶ *λεγάμενος*. = ὁ λεγόμενος· ἐννοεῖται ὁ δι-
οικητὴς, μὴ θέλοντες νὰ ὀνομάσῃσι τὸν Γοῦρκον διοικητὴν,
λέγουσιν ὁ λεγόμενος, ἦτοι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος· οὕτως ἔλεγον
ἡ κρίσι τὸν δικαστὴν (καδὴν).

Λημὰ τὸ. = λῆμμα, τεμάχιον. *ἀένα Λημὰ κρέας* = ἐν
τεμάχιον κρέας.

Λημπίδα ἢ. = λεπίς τοῦ μυχαιρίου.

Λητταίρον. ῥ. (ἐκ τοῦ ἰταλ. allentare) ἀφίνω, παραιτῶ *ἀλέν-
τα* τὸν *γλακᾶρ μου* = ἔχε με προσητημένον.

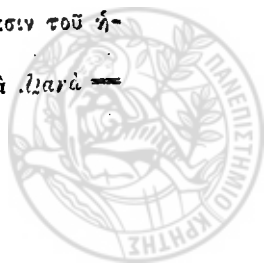
Ληπύριν τὸ. = ἡλιοπύριον εἰς τὴν φρ. *αἰήλιος Ληπύριν*
= πυρέστων ἡλιος, εὐῆλιος τόπος, καύσων.

Ληυτέρης δ. = κύριον ὄν. Ἐλευθέριος.

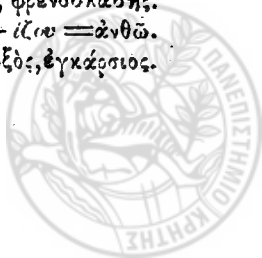
Ληχῶνιν τὸ. = ὁ βλήχων.

Λιάρνον. ῥ. = ἡλιάζω, ἐκτίθημι εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἡ-
λίου — *ρικὸν* = εὐῆλιος τόπος.

Λιαρὸς δ. = λεπτός, *Λιαρίζω*. ῥ. = λεπτόνω, τὰ *Λιαρά* =
λεπτὰ νομίσματα, κεραμικά.

- Λιανουπούλης* δ. = κάπηλος.
Λιγνός δ. = ισχνός, λεπτός.
Λίλληρας δ. = ἡ νόσος, ἕλκος ἢ ἰλαρός.
Λίμα ἢ. = βουλιμία ἀδηφαγία.
Λιμασμένοις δ. μετ. = ὁ λιμώττων.
Λιμάσου. ῥ. = λιμοκτονῶ, λιμώττω.
Λιμηριάννου. ῥ. = ξεφρνίζω, (ἐπὶ τὸ λιμέρι βέβηχα).
Λιμιῶνας δ. = λιμὴν «ἀπουριξιμὸν καράβιν ἔς ἀσθὸν λιμιῶναν» παροιμ. = ὁ ἀπηλπισμένος εἰς σωτηρίαν.
Λιμίνουμιου. ῥ. = ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι.
Λιόκαυτον τὸ. = ἡλιοκῆς, ἡλιόκαυτον.
Λιουθυμία ἢ. = λειποθυμία, λέγεται καὶ *Λιγοῦρα*.
Λιόψυχος δ. = μικρόψυχος.
Λόγια τὰ = οἱ λόγοι οἱ κοινοί, οἱ ἀνεμῶλιοι. φρ. «βάλλου λόγια» = διαβάλλω, κάμνω *λόγι* = φιλονεικῶ.
Λογοτριβή ἢ. = λογομαχία, φιλονεικία.
Λοιμική ἢ. = ὁ τυφοειδὴς πυρετὸς καὶ αἱ σταχειώδεις αὐτοῦ ἐξανθήσεις.
Λόξιακας δ. = λυγξ (λύξιακας).
Λόος δ. = λόγος, ἡ πρότασις καὶ ἡ διδασχία. «ἐβγαλην λόου» = ἐκήρυξεν ὁ ἱεροκήρυξ.
Λοστός δ. = μοχλός (τουσκι τουρκιστί).
Λόστρου δ. = στίλβωμα, στιλπνότης (λέξ. ἰταλική).
Λουάρι τὸ. ἀργυροῦν νόμισμα (λέξ. Μεσαιωνική) εἶδε λυχρίνου.
Λουάτη. ῥ. = λογάται, λέγεται.
Λουβάρης δ. = λεπρός. — *Λώβα* ἢ. = λέπρα.
Λουγαριζάννου. ῥ. = λογίζομαι καὶ σκέπτομαι. *Λουγαρισμός* = λογισμός.
Λουγῆς. φρ. τί *Λουγῆς*; = ὁποῖα στάσι, κατάτασις, ποιότης. «*Λουγιῶν Λουγιῶν*» φρ. διχοφύων εἰδῶν καὶ ποιότητων.
Λουζιάννου. ῥ. = λογίζω, παρατηρῶ.
Λουγικόν. = τὸ λογικόν, λέγεται πληθ. «τα *Λουϊκά*» εἰς τὰς φράσεις «ἔγρασα τὰ *Λουϊκά μου*» = ἐγενόμεν ἕξω φρενῶν.
Λουϊσμός δ. = λογισμός, στοχασμός, σκέψις.
Λουλλός δ. (ἐκ τοῦ ὀλοῶς) = χκαμένος, βλάξ, φρενοβλαβής.
Λουλλοῦδιν τὴ. = ἄνθος, — *άκιρ* = ἀνθύλιον. — *άιν* = ἀνθῶ.
Λουζά. ἐπίρ. = ἐγκαρσίως, πλκγίως, — *ξός* = λοξός, ἐγκαρσίως.
Λουζουρώννου. ῥ. = γυλοποιῶ.
Λουουρένον. ῥ. = λογομαχῶ.

Λουσίμον τὸ. = ἡ λουσίς, λουτρόν.

Λουτήρ δ. = λουτρόν (τουριστι χαμμάμι).

Λυαργιά ἡ. = φλίγος. *Λυχοί*

Λυγοῦ. ῥ. καὶ *λυγίτρου* = λυγίζω, κάμπτω, καὶ κάμπτομαι, — *ισμαν* ἡ. = κάμφις.

Λυθρίτιν τὸ. = ἐρύθρινος ἰχθύς.

Λέθθιν τὸ. = ὄλυθος, ἐριπέος, *Λυθιά*. = τὸ δένδρον.

Λύστρον. ῥ. = λύω, *λύσιμον* = λύσις, διάλυσις, φρ. τοῦ *λίση* κῆ τοῦ *δέση* εἴτηρ εἰς τοῦ χέριτ σου = τὸ δεσμεῖν καὶ λύειν εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

Λυχνουστάτης ὁ. = ἡ λυχνίχ, ῥάβδος ἐφ' ἧς ἐκρεμαζτο ὁ λύχνος· καὶ μεταφορικῶς ὁ ἡλίθιος, ὁ βλαξ ἄνθρωπος.

Λύξικας δ. (ἴδε *Λόξικας*), καὶ ῥ. *Λουξικάρου* = ὑπὸ λυγρὸς συνέχομαι.

Λυχτρὸς δ. = φρέαρ (ἐκ τοῦ φλυτρός).

Λυώνου. ῥ. = τήνω, συντήκω καὶ συντήκομαι, καὶ *Λυώθου* = ἀπκλείρω, ἐξκλείρω. *Λυτὸς* ὁ. = λελυμένος, ἄνετος.

Λυώσιμον τὸ. = ἡ τήξις, σύντηξις καὶ ἡ ἀπόλειψις.

Λῶ. ῥ. ἐκ τοῦ λέγω συνηρημένου *λῶ*, λέσις, λέ = λέγω, εἰς, εἰ.

Λῶβα ἡ. = λέπρω, *Λουβιασμένους* = λεπριῶν.

Μ

Τὸ μ. ἐκθλίβεται· λαμβάνω — λαβάνινου, νόρη — νόρη.

Μάρι. μωρ. εὐχ. = μακίρι, εἶθε, ἄμποτε!

Μαρίτρου. ῥ. = κοπιῶ, *μαρίσμα* = κόπος, *μαρίσμου* = μαγχιρίζομαι = μολύβομαι (ἐκ τοῦ μαρός).

Μάγγανρον τὸ. = πιστήριον

Μάγια τᾶ. = ἡ μαγεία, γοητεία.

Μαγλαδιάρου. ῥ. = καταδικάζω.

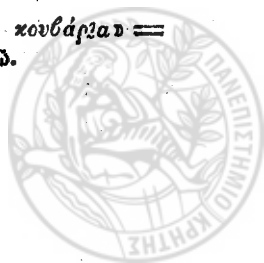
Μαγλάβιν τὸ. λέξις συνηθῆς ἐπὶ κατάρτι· φρίναται λατινική = βλάβη μεγάλη, κακὸν κερκλῆς. φρ. «*μαγλάβιν τὰ τὸν εὐρη κῆ μάρου συντέλειου*» = μεγάλη βλάβη καὶ μύρη συντέλεια = τέλος, κακόν.

Μαγκούρα ἡ. καὶ *στραβουλέγα* = κερπύλη βερκτηρία.

Μαγκουράνου. ῥ. = κερπυλώνω, συτέλλω καὶ ῥ. γῶ. «*μαγκουράνει τὸν ἡ βλάβη μιάου. λλάτ*» = τὸν συτέλλει τὸ ῥῆγος τοῦ πυροῦ ὀλίγον.

Μαγταρὸς ὁ. = τὸ μακεδονῆσιον, πετροτέλιον.

- Μάδημαν* τὸ. = τίλησις, τριχορροία.
Μαδοῦ. ῥ. = τίλλω, ψιλῶ.
Μαεύγων. ὁ. = μαδεύω, μαζεύω, ὀμαδεύω, ἀθροίζω, μάε-
 μαν = ἄθροισις.
Μάειρας ὁ. = μάγειρος, *μαίριεμαν* = τὸ μαγείρευμα.
Μαζίν. ἐπίρ. = μαζῖν, (ἐκ τοῦ μάζα).
Μαθαίτων. ῥ. = παιδεύομαι, διδάσκομαι, μαθάνω.
Μαθημένους ὁ. = διδαγμένος, ἔμπειρος, ἐξησκημένος, συν-
 ειθισμένος, παροιμ. «*Μαθημένον εἰν τάρνιν τὰ κουρεύγητη*
τοῖν Μᾶν» = τὰ συνήθεα συνήθη.
Μαθές. μὲρ. φαίνεται σύνθετον ἐκ τοῦ μῆ (δέρμα) θέλεις,
 ἕς = μήπως; (ἐννοεῖς).
Μαθητεύουμον. ῥ. = πληροφοροῦμαι.
Μαῖδιρ τὸ. = ὁ τουρκ. παρχς, κέρμα, κερμάτιον, ἀρκδικὴ
 λέξις.
Μαῖμοῦνα ἡ. = ὁ πῖθηκος, (ἐκ τοῦ μιμῶ).
Μαῖσκού. ῥ. = μασῶ καὶ *μαῖσκισμαν* = ἡ μάσσις.
Μακαρία ἡ. = περὶ δεῖπνου (ἐπὶ νεκρῶ).
Μακάρη. ἐπίρ. = εἶθε, ἐκ τοῦ μακάρη.
Μακίρτου τὸ. = ἴτως μακρῦδιον (ἐργαλεῖον χαλκῆως).
Μακρά. ἐπίρ. = μακράν, πόρρω.
Μακραίτων. ῥ. = μηκύνω, ἐκτείνω, μακρύνω, μέσ. μακρύ-
 νομκι.
Μακρολαίμης ὁ. = μακρόλαιμος, δολεχόδειρος.
Μακρουγένης ὁ. = μακρουγένειος, βχθυπώγων.
Μακρολλός ὁ. = ἐπιμήκης, προμήκης καὶ μακρύλλακας,
 ἔμπαικτικῶς ὁ μήκιστος.
Μάκρονς τὸ. = μήκος. — ἕτερονς = ἐπιμηκέστερος.
Μαλαθοῦνα ἡ. = ὀρνίθων, κόφινος ἐν ᾧ κοιτάζουσι ὀρνίθους.
 (Φκίνεται παραγόμενον ἐκ τοῦ πέλεθος = κόπρος ὀρνίθων πε-
 λεθίνη, καὶ κατὰ παραφθορὰν μαλαθοῦνα.
Μάλαμαν τὸ. = (λατ.) ὁ χρυσός, χρυσίου τέρας = ὁ χρυσοῦς.
Μαλάρτακας ὁ. = ἐξάνθημα τοῦ σώματος, νόσημα, ὀδοθιήν.
Μάλαρτου τὸ. = μάρθον.
Μάλλερους ὁ. = ὁ μάλλινος, ἐρεαῦς.
Μαλλιαρός = ὁ δασύς, δασύθριξ.
Μαλλικ τὸ. = ἔριον, μαλλός. φρ. «*μαλλιά κουβάρια*» =
 οὐρδὴν μιγάην. καὶ ῥ. *μαλλιάννοι*. = τριχοφυῶ.
Μαλλοῦδιρ τὸ. = νιρὰς χιόνος.

Μάλλους. ἐπίρ. = μάλλον. φρ. ἀπόσπον *μάλλους* = πόσω μάλλον.

Μάλλωμαρ τὸ. = ἔρις, μάχη, διαπληκτισμός. καὶ ῥ. — ὄνρον. = ἐπιπλήττω, ἐρίζω (ἐκ τοῦ μάλε ἰταλ.) χαλεπαίνω, διαπληκτίζομαι.

Μαλουράκιρ τὸ. = κέχιον, ἕως ἐκ τῆς μελίνης;—μελινάκι.

Μαρμεύγον. ῥ. = μαεύω. καὶ *μάμηρ* = ἡ μάτι.

Μάρα. = ἡ μήτηρ, *μάρα* τοῦ νηροῦ = ἡ πηγὴ τοῦ ὕδατος, ἡ μάνα, τὸ κεφάλαιον, καὶ ὁ τύπος, τὸ διάφορον.

Μαραβέλλα (mani vella) ἡ. = μογλός. παροιμ. «Ξεπέγει τ' αὐγὸν μεὶ τῆρ *μαραβέλλαρ*» = ὠθεῖ τὸ ὠν μετὸν μογλόν. Λεγομένη ἐπὶ τῶν σχολαίω; καὶ ὀκνηρῶς ἐργαζομένων ἢ ἐπὶ μικροῦς μεγάλας δυνάμεις καταβαλλόντων. Πικρομφορὲς τῆ τῶν ἀρχαίων. «Ὡδινεν ὄρος καὶ τέτοκε μῦνον.

Μαρίκιρ τὸ. = ἡ χεῖρις τοῦ ἱματίου.

Μαριαλουρ τὸ. = ζύγωσθον, κόραξ, στροφεύς.

Μαρτῆλιρ τὸ. = μανθῆλι, χειρὸμικτρον.

Μαρτινάδα. ἡ ἀλλαχοῦ πατινάδα, κῶπος· *γυρῆλου μαρτινάδαρ* = κωμάζω.

Μάρτρα ἡ. = μάνδρα, αὔλιον. καὶ ῥ. *Μαρτρίνον*. = αὐλίω, συναγελάζω. — *σμαν* τὸ. = αὐλισμός, συναγελασμός.

Μαρτρώσκυλλους. ὁ. = κύων ποιμενικός, ὁ μολοσσός.

Μαξιλλάριν τὸ. = προσκεφάλαιον. (Λέξις λατινική).

Μασόσα ἡ. = προῖον ψευδεγκυμονήσεως, = μήλη, ἐκ τοῦ χιμάτσουσα = *μοῦσα*, ὡς αἰμορραγίας πρόξενος καὶ ἀποβολῆς εἰς τὰς ἐγκύους.

Μαραλλοῦδιν τὸ. = τὸ ὄριμον σύκον, ἐκ τοῦ μαρζίνω.

Μαργώνρον. ῥ. = παγώνω, βίγῳ, εἶμι ἐκ τοῦ φύγους ἀγκίσθητος (ἐκ τοῦ μάργους).

Μαρμαρίνορ ὁ. = μαρμαρίνος.

Μαρῶλλιρ τὸ. = ὁ θρίδαξ.

Μαρτουλέλλουδον τὸ. = χαμυκίμηλον, τὰ ἄνη τῶν χαμυκίμων.

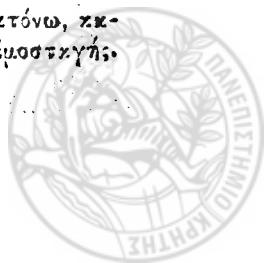
Μάρτυρα ὁ. = μάρτυς.

Μασούριρ τὸ. = κελκμίτζος, πηνίον.

Μασουρίνον. ῥ. = πηνίζω (τὸ νῆμ).

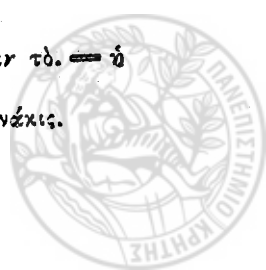
Ματοκυλοῦ. ῥ. = αἰμυτοκυλίω, αἰμάτσω, αἰμυτόνω, κελκμίτσω· *ματοκυλισμένον* ὁ. = αἰμόφυρτος, αἰμοστγή.

Μάτσα ἡ. = ἀνθοδέσμη (ἐκ τοῦ μάτσα).

- Μηλαίτιον. ῥ. = μεγαλύνομαι, αὐξάνω.
 Μηλαῖς δ. = προῦχων, μεγιστὰν, καὶ ὁ πρωτόσχολος.
 Μηλεύγοιμον. ῥ. = μεγαλύνομαι, σεμνοποιῶ, κομπάζω,
 μεγαλχυῶ, καὶ μηαλουτσάνους = ὁ μεγιστὰν, καὶ μηάλωμαν
 τὸ. = αὐξήσεις, καὶ μηάλωμονε = μέγεθος.
 Μηλόλογος δ. = μέγας, καὶ μηάλωμονε = μέγεθος,
 καυχησιδῶς.
 Μηλόου δ. = μέγας. ἀτὰ μὴν που μηάλωμονε λῶον» = νε-
 μέσεως δὲ μὴ βάλου βέλος· καὶ Μηαλούτσικους δ. = εὐμεγέθης.
 Μῆη τὸ. ἐπίρ. = μήτε. φρ. ἀμῆη τούτου μῆη κείνου» =
 οὔτε τοῦτο, οὔτε ἐκεῖνο.
 Μηθῶ. ῥ. = μεθῶ, καὶ μεθῶ καὶ μηθῶν τὸ. = ἡ μέθη.
 Μηθόστακας δ. = μέθυστος, ὁ οἰνόφυλξ, οἰνοβαρής.
 Μηλητένους δ. = μελίτινος.
 Μηλίγκιν τὸ. = κρόταφος. (Μῆνιξ).
 Μηλικόκκουα τὰ. καρπ. = μελικόκκα καὶ μηλικουκκου-
 διά ἡ. = δένδρ. μελικοκκέα
 Μηλικούριν τὸ. = μελοσήσαμον.
 Μήλιν τὸ. ἐργαλεῖον χειρουργικόν, ἡ μήλη.
 Μήλισσιν τὸ. = ἡ μέλισσα, καὶ τὸ σμήνος τῶν μελισσῶν.
 Μηλιτάτα τὰ. = μελιτούρτα, εἶδος ζυμαρικοῦ.
 Μηλλητικόν τὸ. = πεπρωμένον, εἰμωμένον.
 Μηλόπιττα ἡ. = μελικηρὶς (κιομέτι).
 Μηνουλόιν τὸ. = Μηνολόγιον.
 Μήνυμα τὸ. = ἡ μήνυσις, εἰδοποίησις.
 Μηριά ἡ. = τὸ μέρος (μερίξ).
 Μηρικαὶ οἱ. = τινές.
 Μηρίν τὸ. = ὁ μηρός.
 Μηρόνυχτον τὸ. = ἡμερονύκτιον.
 Μηρουκάματον τὸ. = ἡμερομίσηθιον.
 Μησαῖα ἡ. = μεσαίχ, δοχὸς, μετόδη.
 Μησακὸς δ. = μεσαίος, ὁ μέσος.
 Μησάνυχτα τὰ. = μεσάνυχτα, μέσαι νύκτες, μεσονύκτιον.
 Μησόκοπος δ. = μεσαιπόλιος.
 Μητάννοιωμαν τὸ. = ἡ μετάνοια, μεταμέλεια.
 Μητάνοια ἡ. = γονυκλισίη.
 Μητακουπάρνου ῥ. = μεταγγίζω.
 Μητακυλοῦ. ῥ. = ὑποτροπιάζω καὶ μητακύλισμα τὸ. = ἡ
 ὑποτροπή τῆς νόσου.
 Μηταλλάσσον. ῥ. = ἀνταλλάττω, ἀλλάσσω τυχεράκις.

Μηταπιάννου. ῥ. = μεταγγίζω. *Μητάπλασμα* τὸ. = μεταγγίσις, μετάχυσις.

Μιάου.λίλιάρ. ἐπίρ. = ὀλίγον, βραχὺ, μικρὸν (ἐκ τοῦ μία γουλιὰ) καὶ *μιάου.λιάτουα* = ὀλίγον. ἐπίρ. αἰτιατικοφανεές, καθῶς, δωρεάν κτλ.

Μικραῖνον. ῥ. = σμικρύνω, ἐλαττώνω.

Μισιρὸς ὁ. = ἡμισερὸς, ἀνάπηρος.

Μισὸς ὁ. = ἡμισυς, ἀνάμισι = ἡμίσιον.

Μισουκαθημένους ὁ. = ἡμίφλεκτος, ἡμίκαυστος, καὶ ὅλα τὰ ἐκ τοῦ μισο σύνθετα ἐκφράζονται διὰ τῆς συνήθεως τοῦ ἡμι = ἡμίγυμνος, ἡμιθνής, ἡμισέληνος, ἡμίβρωτος, ἡμιμαθής, ἡμίφθορος.

Μιστός ὁ. = μισθός, ἐκτός τοῦ μισθοῦ σημαίνει καὶ τὴν ἀγαθοεργίαν, ἐλεημοσύνην. «Θὰ κάμης ἕναρ μιάλουρ μιστόν» = μεγάλην ἀγαθοποιήν, ἀγαθοεργίαν· ἄξιος ὁ μιστός σου = εἶη ἀξιόμισθος ἢ εὐποιὸς σου.

Μίτος ὁ. = μίτος καὶ *μιτάριν* τὸ = μῆτωμα.

Μισός ὁ. = σμικρὸς, ὑπυκοριστικόν.

Μματιὰ ἡ. = βλέμμα, *μμαζιάντων* = βρασκάνω, *μμάτιασμα* = βρασκάνια.

Μμάτιν τὸ. = ὀφθαλμὸς, ὄμμα φρ. «ἔβαλα μμάτιν» = ὑποφθαλμιῶ, «κάμνου μμάτιν» = νεῦμα. «Πιάρκει μμάτιν» = βρασκάνια «ἔπιασε μμάτιν» = ἐβασκάνθη «για τὰ μμάτια» = πρὸς τὸ θεοθῆναι, εἶναι ὀξυδερκῆς = ἔχει καλὸν μμάτιν, ἔχει κακὸν μμάτιν = βράσκων ἔχει τὸν ὀφθαλμόν.

Μματουγιάλλα τὰ. = δίοπτρα.

Μνημοῦριν τὸ. καὶ *μουρμουῦριν* = μνήμα, μνημῖον, τύμβος, τάφος.

Μόδα ἡ. = ὁ στυλὸς (ἰταλικὴ moda).

Μόδιν τὸ. = ποσότης γεννημάτων, ἐννέα κοιλῶν καὶ $\frac{1}{4}$ τῆς Κων/πόλεως, ἢ 20 κοιλῶν ἐγγχωρίων, συγγενές τῷ μόδιος, καὶ μέδιμνος.

Μοιάντοι. ῥ. = ὁμοιάζω, ἐξ οὗ καὶ ὁμοιότης, ὁμοίωμα.

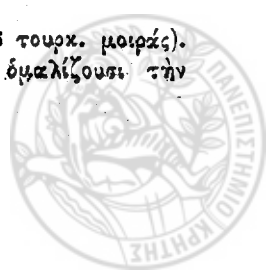
Μοῖρα ἡ. = τύχη, *μαύρη μοῖρα* = μέλαινα, κακοδαμονία.

Μοιράννου. ῥ. = διανέμω, *μοίρασι* διανομή, *μοιραστής* = ὁ δεινομευός.

Μοιράσιν τὸ. = ἡ κληρονομία καὶ (ἐκ τοῦ τουρκ. μοιράς).

Μολλάς ὁ. ἐργαλεῖον τῶν κτιστῶν, δι' οὗ ὀμαλίζουσι τὴν λάσπην = ὀμαλῖς, ὀμαλιστήριον.

Μουχαγικὸν τὸ. = μονῆρες, ἰδιαιτέρων.

Μοναχός δ. προφ. και μόνια· μαναχός, έμαθην μαναχός του = αυτοδιδάκτος. ήστην μαναχός του = αυτεπαγγέλματος, αυτόκλητος, αυτοκίνητος, ό φονεύων αυτός έκυτον = αυτόχειρ, ό πράξας άφ' έκυτου του τι = αυτούργός

Μονημερίς. έπίρ. = αύθημερόν.

Μοναξία ή. = μόνωτις, μονήρης βίος.

Μοναστήριον τδ. = μονή, — άκιρ = μονήδριον.

Μόννον. ρ. = όμνύω, όρκίζομαι. — μαρ = όρκος.

Μονόματους ό. = έτροφόθαλμος.

Μονοπόδαρος ό. = μονόπους.

Μονοπόδαρον τδ. = ύφασμα έτεροποίκιλον (μιαν καλήν μερειάν έχει).

Μορικός ό. = κυνοπόρφυρος.

Μουγκρίνον. ρ. = μυκώμαι, μουγκρίν = γόγγυρος, — σμαρ = μυκηθμός.

Μουγή τδ. = έργαστ. χαλκείων.

Μουδιάνου ρ. = αίμωδιάζω, ναρκούμαι, — σμαρ = νάρκωσις, νάρκη.

Μουζα ή. (τό άλλαχού σφικέλλωμα). Σμικαλισμός, μουζώνου ρ. = σμικακίζω. μουζουρώνου ρ. = άσβολώ, μελανίζω.

Μουλαράς ό. = όρεωκόμος. — ριν τδ. = ήμίονος, όρεύς.

Μουλιθωσάπαστου ό. = μολυβδοσκεπής.

Μουλλουτός ό. = ένδός, λωφάζων.

Μουλυθικόντυλον τδ. = μολυβδοκόνδυλον, χρωστήρ. Μολυθόγραμμα = λιθάργυρος.

Μουλύβιν τδ. = μόλυβδος, — έτους = μελυθός, μολύβδινος.

Μούλωμαρ τδ. = μόλυσμα, ή μόλυνσις έκ της πανώλης ή έκκολητικης νόσου, και έκ του μώλος, μωλώνω = κάμνω μώλον, στερροποιώ.

Μουλώρου. ρ. = μολύνω, μολωμένους = λομύβλητος (έκ του μώλος) έδε γεωθροίνω.

Μουριάνου. ρ. = ήμονώ, τό όμόνοιον, ή όμόνεια και 'μόνοιασμα ή όμόνοια.

Μουρός ό. = άπλοός. μονομέρης. περιττός άριθμ. αζυγά ή μουρα = ζυγά ή μονά, άρτιχ ή περιττά; είδος πιγιγιδίου, άρτιασμός.

Μουρουμός ό. = μονογενής υίός.

Μουρουκόρη ή. = μονογενής θυγάτηρ.

Μουρουμιάς. έπίρ. = διά μιās.

- Μουρουτάρου.* ἐπίρ. = μονωτέρω, ὅπως πέμπην, πεντάπεσον.
Μουρουχάρην τὸ. = τράγος ἐκτομίης.
Μουραπούτης ὁ. = ἀφωσιωμένος εἰς τὴν θρησκείαν, θρησκός.
Μουρεύουμου. ῥ. = νηπιάζω, φέρομαι ὡς νήπιον.
Μούρη ἡ. = τὸ πρόσωπον.
Μουρμουδιάγγου. ῥ. = αἰμωδιάζω, νεκροῦμαι, μυρμηκιά.
Μουρμουτεύγου. ῥ. = μνημονεύω· καὶ *μαυρμουτέσιμον* τὸ.
 — μνημόσυνον τοῦ ἀποθανόντος.
Μουρμούρι ἡ. = ψιθυρισμός καὶ ῥ. — *ίνγου* = ψιθυρίζω.
Μουρὸν τὸ. = νήπιον· καὶ *μυρῶντου* = πρᾶνω τὸ νήπιον.
Μουρουθάμακτους ὁ. = μικραφιλότιμος, ὁ τὰ μικρὰ θαυμάζων.
Μουσάριν τὸ. = ὁ μόνος.
Μουσάτουρ τὸ. = κρατὶν (οἴνας ἀνθοσαμῆς).
Μουσκεύγου. ῥ. = διαδρέχω, *μουσκεμαρ* = διαδροχή, μου-
 σιμημένους = ὁ κάθυγρος.
Μούσκλη τὰ. ἄλλ. = μούτρα, ἡ ὄψις, τὸ πρόσωπον, ἰδίως
 τὸ κατὰρξ, ἡ κατήφαξ.
Μουσκουβουλοῦ. ῥ. = μυροβολῶ, μυρίζω.
Μουστάκας ὁ. = μυστάκων, μυστακίης.
Μουστάκιν τὸ. = ὁ μύσταξ.
Μουσταρίν. τὸ. = γλαῦκος Σίρκιον.
Μουστουκάρφιν τὸ. καὶ *μουστουκαρφά* ἡ. = τὰ καρυόφυλλα
 κρυοφυλλίς· γκρύφαλλον, εἶδος ἄνθους.
Μουτζάνκουμον. ῥ. = ἐλπίζω, ὕποχρεώνομαι· φρ. *αγιατί τὰ*
μουτζάνκουμον εἰς τὸν ἔναν κι εἰς τὸν ἄλλον; = διατί νὰ
 ἐλπίζω εἰς ἄλλους καὶ νὰ ἐξευτελιζομαι· (ἐκ τοῦ Τουρκικοῦ
 οὐμὸς ἐτέριμ).
Μούφτιν. ἐπίρ. = εὐωνον, εὐθηνόν, εὐώνως καὶ εὐθηνά.
Μούχλα ἡ. = εὐρώς καὶ ῥ. *Μουχλιάγγου* = εὐρωατίζω.
Μπα. ἐπιφ. ἀπορίας. = βχβαί!
Μπάλλουμαρ τὸ. = ἐμβάλλωμα, ἐπίβλημα.
Μπαλλουματᾶς ὁ. = πκλαιορράφος, *Μπαλλώνγου.* ῥ. =
 ἀκίω, ἐπιβάλλω ἐπίβλημα.
Μπάνρει. (ἴδε καὶ *ἐμπάινει*) = στάζει, κατορθεῖ.
Μπήξιμον τὸ. = ἐμπήξις, προσπασσάλευσις.
Μπήου. ῥ. = ἐμπήγω (ἐμπήγνυμι).
Μπηρεύγου. ῥ. = ἐμπεριδέω (ἐμπλέκω) περιπλέκω, —
 εμαρ = περιπλοκή, — *ημέρους* = περιπεπλεγμένος.
Μπλαστρώνγου. ῥ. = ἐπιπλάττω, ἐπίπλασμα, κτὰπλάσμα.
Μπλάστριν. = ἔμπλαστρον.

Μπλέρον. ῥ. = ἐμπλέκομαι.

Μπολλάντρον. ῥ. = ἐμβολιάζω· και μπολλιν τὸ. = ἐμβόλιον και μπολλια = ἡ ἐμβολις (σοκιζας τουρκ.).

Μπουκάλλα ἡ. = καυκαλίσ.

Μποφους δ. = νυκτοκόραξ. Λέγεται και ἐπὶ ὕβρεως και σημαίνει τὸν εὐήθη.

Μτρέ. προσφώνησις· και πρέ και βρέ. Τὸ μπρέ εἶναι ἐπιφώνημα ἀπορριπτέον, πρὸς τὰς γυναίκας· λέγεται μαρή ἢ μωρή· δέον νὰ ἐκλείψωσι τὰ ἐπιφωνήματα ταῦτα, ὡς ἀνάξια τῆς ἐποχῆς μας. Προτιμητέον τὸ κύριε, κυρία.

Μπρός. ἐπίρ. = ἐμπρόσθεν, (τὸ Γαλλ. Mars).

Μπρουστέλλα. ἡ. = περιζωμα, λέντιον.

Μζαλός δ. = μυελός, ἐγκέφαλος.

Μυάντρον. ῥ. = μαιοσοβῶ, διώκω τὰς μυίας.

Μύδιον τὸ. = μῦς θηλάσσιος μύαξ.

Μυλόπετρα ἡ. = μύλος ὀνικός (ὄνος ἀλέτης).

Μύλωνε δ. = μυλῶν, μυλουναξ, δ μυλωθρός, παροιμ. αθεωρία ἐπισκόπου και καρδιά μυλωνῶν οἴκοι μὲν λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ δ' ἀλώπεκες.

Μεξιάρης δ. = βλενωδής, κορυζής, ἀνάπλευς.

Μεξομάγνυλλον τὸ. = ξινόμικτρον.

Μυρουλοῖν τὸ. = κοπετός, οἰμωγή, θρήνος Μυρουλουοῖμον. ῥ. = ὀλοφύρομαι, θρηνώ (μύρομαι), αὐκῶ, οἰμώζω.

Μύρμηγκας δ. = μύρμηξ. Μυρμηγκιά = ἡ μυρμηκιά.

Μυρμήγκα τὰ. = ἀπροχορδόνες.

Μυρουδάτους δ. = εὐώδης, εὖσμος.

Μυρουδιά ἡ. = ὄσμη, εὐωδίχ, τὰ μύρα, μυρουδιαίς τὰ ἀρώματα.

Μυρσίτη και Μυρσιτιά ἡ. = μύρτος μυρσίτη, μύρτου ὁ καρπός.

Μυρσίττικουν τὸ. = ξηθος ἕως μυριστικόν, νάρκισσος.

Μυστικά. ἐπίρ. = ἀπορρήτως και Μυστικόν = τὸ ἀπόρρητον.

Μύστρουν τὸ. = ἐργαλεῖον μυστρίον.

Μυτηρός δ. = ὄξυς, Μύτη = ῥίς τοῦ μαχαιριοῦ, αἰχμή.

Μυχαῖ. τὸ ὄρος πρὸς ΝΑ Λειψοῦ ἕως Μυχατον διότι καίται ἐν τῷ μ. μυχῶ τοῦ κόλπου Συμβούλου.

Μωρὲ ἴδς Μπρέ.

Μωρός δ. = μωρὲ, μωρῆ, Μέλεε κῆπιε ἐπιφωνήματα ἐξοβελιστέξ.

Ν

Τὸ Ν. τρέπεται εἰς λ. βραχιόνων = βραχιόλιον; μηνίγκην = μηλίγκιν, πνεύμων = φιλίγγονι, ἐκθλίβεται, μαυθάνω = μαθαίρουν, ἀνθός = ἀθθός, πενθερός = κηθηρός· οὐδέποτε ἀποκόπτεται ἐν Λαϊβησίῳ ἐκ τοῦ τέλους τῶν λέξεων, ὡς ἀλλὰ χροῦ, ἀλλὰ συμπνευματίζεται μετὰ τῶν ἀρκτικῶν συμρώνων τῶν ἐπομένων λέξεων, καὶ τὸ ἐφελκυστικὸν ρ· οὔτε ἐπομένου συμφώνου δὲν παραλείπεται· ψομίρ = τὸ ψωμί, μαγαίρην; λάδιρ, ξόδιρ κτλ. ἐφερή μου = ἐφερέ μοι· τήμμάμμηρ = τὴν μάμμηρ, τουλλαῶρ = τὴν λαγῶν, τοῦγκαλόν = τὸν καλόν. Ἐπεντίθεται εἰς τὰ εἰς εω καὶ σω καὶ ἐν ἄλλοις ὑγορήκτοις ῥήμασιν· δέω = δένω, χέω = χένω, φέω = φέρω; σπείρω = σπείρω, φανερώ = φανερόρω, χρυσῶ = χρυσόρω ἢ χρυσόω, ἀσημώνω κτλ.

Νά. μόριον δεικτικὸν ἐκ τοῦ ἡνέ· φρ. α' Ἡοῦ ἴση = ποῦ εἶται; Νάμου = ἰδοῦ ἐγώ. Νά σύνδ. ἐκ τοῦ ἴνα κατ' ἀφαιρέσειν, τὰ ἐν ἀναλύσει τελικοῦ ἀπαραμάρτου· τὸ λέγειν = τὸ νὰ λέγη καὶ τελικῶς γιὰτὰ-γίνα ἢ διὰ τὰ ἔργονος, γιὰ τὰ μάθω = ἴνα μάθω, διὰ τὰ μάθω. Ἐκτικῶς, τὰ ζήτης = εὔχομαι ἴνα ζήτης, ζῶης ἐπιμηκίστου. Νὰ μὴ φτάξη = μὴ εἰς ὥραν.

Ναί. ἐπίρ. προφέρεται νναί. φρ. «λέγον τοῦ νναί» = σύμφρημι· εἰν εἴληρ τοῦ νναί του = δὲν συνήνεσε, δὲν συγκατετέθη.

Νάκρα ἢ. = ἀκρα· τὸ ρ ἐλήφθη ἐκ τῆς αἰτιατικῆς, τὴν ἄκραν· καθῶς καὶ τὸν ἥλιον = ῥήλιους· τὸν ὤμον = ῥήιους· τὴν οὐρανὸν = νουράν.

Νάνα ἢ. = ἀνάδοχος (νοννά).

Ναυτοῦρίνον. ῥ. = βρυκαλίξω, καὶ ναννοβρίσαν = βαυκαλισμός, μούρισμα.

Ναπίν τδ. = ναπίον.

Νάππος δ. = σκάφη, νάπη.

Νατάσιρ τδ. Ἄν καὶ ἡ λέξις εἴη τουργικὴ πιθανώτατον νὰ παράγεται ἐκ τοῦ νταός = ἡ ὀργωμένη γῆ, ἢ καὶ νεός.

Ναίάτα τὰ. = ἡ νεότης, λέγεται καὶ νεότης.

Νεῖος δ. = νέος, νεκείας, νέος. Νειώνου. ῥ. = γίνομαῖ νέος· λέγεται καὶ ἐπὶ δένδρου τερεβίνθου, ὅταν τὸ θέρος ποιεῖσιν ἐπὶ στελέχους ἐντομῆς (νύττουσι διὰ τὰ ἐκούση ἢ ῥητὴν τερέβινθος = ἀρταμύθιν) = ἐντέμνω, νύτω.

Νεογέννητος δ. = νεογνός, ἀρτίτοκος.

Νείρον τὸ. = νεῦρον, ὁ τένων, ἡ φλέψ̄ καὶ ἡ ἴα.

Νέγρι τὸ. = τερεβίνθιον ἔλαιον.

Νιρρί τὸ. = λεχούδιον, νήπιον, νυννίον.

Νιόγαμβρος ὁ. = νεόνυμφος, *ρειόνυμφη* = νεόνυμφος (γυνή)

Νηρόκρασον τὸ. = οἶνος κεκραμένος, κρημα.

Νηρόμυλος ὁ. = ὑδρόμυλος.

Νηρόν τὸ. = νερόν, ὕδωρ, ἐκ τοῦ *νάω-ναρόν-νηρόν*. φρ. «παίρου *νηρόν*» = ἀρύσμαι ἀκασούρου *νηρόν* ἀπὸ τῶν *ληχερόν* = ἀντλῶ ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέγτος, λέγεται καὶ ἡ βαφή τῶν κοπτερῶν ὀργάνων· οἶον αὐτὸ *μαχαίρει δέχη τῶν ἀλλ' ἔκαν νηρόν* = ἀκόμη μίαν βροφήν ἵνα κοπτερώτερον γίνῃ· ὅλαι αἱ ἀπὸ τὸ *νηρό* σύνθετοι λέξεις, συντίθενται μὲ τὸ ἕδρω· οἶον *νηροδάκιν* τὸ. = ὕδατιον.

Νηρουκάρταμον τὸ. = σισύριον.

Νηρουποπιτῶ. ῥ. = ὑδροποτιῶ· λέγεται ἐπὶ ἐλκῶν φυτευθέντων διὰ τῆς τοῦ ὕδατος ἐκποῆς.

Νηρουγύτης ὁ. = ὑδροδόκη, λειβηθρον.

Νηροφειδου = ὑδροος, νηροτέλληνον, ὑδροσέλινον

Νηροίη τὸ. = νῆτος, νητίδιον.

Νηστικός ὁ. = νῆτις, *νηστεύοιμος* = νῆτιμος τροφή ἐσθιομένη ἐν καιρῷ νηστείας.

Νηρουκαβαλλίκεμα τὸ. = νευραλγία, νευροπληγία.

Νηρίη ὁ. = νεφρός.

Νηρός ὁ. = ἦχος, τὸ μέλος.

Νίβγο. ῥ. = νίπτω *εἰδῶν χεῖρι ρίβγει τὰ ἅλλα χεῖρα νίπτει*· καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ *ρίψιμον* = ἡ νίψις.

Νικῶ. ῥ. = νικῶ. *νικηόμου* = ἠττώμι καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν *νίκη*, *νικητής*.

Νόημα τὸ. = νόημα, ἔννοια, τὸ σημαινόμενον.

Νόθα ἡ. = ἑσμή ἐκ τοῦ ὄδα ρίζα τοῦ ὄζω· *ὄδα* καὶ μὲ τὸ *ν* τῆς αἰτιατικ. *νόθα* καὶ τροπή τὸ *θ* εἰς *θ*· *νόθα* ἐξ αὐ καὶ ῥήμα *νοθίζου*.

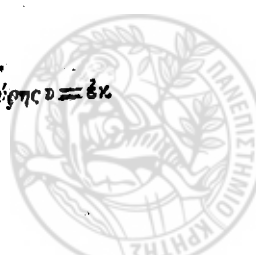
Νοιάζουμον. ῥ. = ἐννοιάζομι, φροντίζω, μεμνῶ, ἔχω κατὰ νοῦν.

Νοικιάζου. ῥ. = ἐνοικιάζω, ἐκμισθῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐνοικιαστής, ὁ ἐκμισθωτής.

Νοίκιν τὸ. = ἐνοίκιον, μίσθωμα.

Νοικουκρά ἡ. = οἰκοδέσποινα, ἀγαθὴ οἰκονόμος.

Νοικουκρής ὁ. = οἰκοδεσπότης· φρ. *εἰσαὶ τυκοκρήτης* = ἐκ τοῦ ἐξοκρήτη, εἶσαι κύριος γὰρ *πράξης*.

- Νοικουκρυδόν* τδ. = ἡ περιουσία, Ἑλληνιστὶ δ' οἶκος.
Νοιώννου. ῥ. = ἐννοῶ, αἰσθάνομαι. φρ. *ἄνοιώννου κῆ μητα-
 ραίωνου* = ἐννοῶ καὶ μετάνοῶ.
Νοῦδος δ. = λέγεται καὶ ὁ τατῆς, ὁ ἀνάδοχος, θετός.
Νόστιμα. ἐπίρ. = ἡδέως, χαριέντως, ἐπιχαρίτως, — *Νου-
 στιμάδα* ἡ = ἡδύτης, κομψότης, χάρις.
Νουθίρρου, ῥ. = ὄζω, ἀναδίδω ἀποφορᾶν.
Νουμάτοι δ. = ὀνόματα, ἄτομα, ὑποκείμενα, πρόσωπα.
Νουστιμεύγουμον. ῥ. = ἡδύνομι, χαίρω, ρουτιμίζω = ἡ-
 δύνω. *νόστιμος* = ἡδύς, κομψός, ἐπιχαρής, εὐχάριστος.
Νουτιά ἡ. = νότιος ἄνεμος; νότος,
Νουτίρρου. ῥ. = ὑγραίνω, ρούτηρός = ὑγρός.
Νουτίζουμον ῥ. = ὑγραίνομαι.
Νηριούμου ῥ. καὶ *ἐττηροῦμαι* = εὐλαβοῦμαι, συστέλλομαι.
Ντικιάννουμον. ῥ. = ἐνδικάζομαι συμπαραβάλλομαι, ἀμιλ-
 λῶμαι.
Ντυμασά ἡ. = ἱκατισμός, ἐνδυματίας καὶ περιβολή.
Ντύρρου. ῥ. = ἐνδύω, — μου = ἐνδύομαι.
Νυκτέριον τδ. = ἐργασία τῆς νυκτός, νυκτερινὸν ἔργον.
Νυστέριον τδ. = βλεβότομον, σχαστήριον, νυστήριον ἐκ τοῦ
 (νύττα).
Νυμφίκιον δ. = νυμφικός.
Νυμφίτσα ἡ. = ἡ γαλή, ἰκτίς.
Νύχιον τδ. = ὄνυξ, ἀπουρπατοῦ ἴστα ῥύχια, = περπατῶ
 ἀπροποδιτί. τοῦ ῥύχιον τ' ἄλλου = ὀπλή, παροίμ. αὐτὸν *λέκουρ*
βλέπομεν καὶ τὴν ὀπλήν γυρεύομεν = ἄρκτου παρούσης μὴ
 ἐπιζῆται τὰ ἔχνη. *Νυχιά* = ἡ μυχὴ τοῦ ὄνυχος.
Νύχτα ἡ. = νύξ. φρ. *νύχταρ κί ἡμέραρ* = νυχθημερόν, οὐ-
 λην *νύχταρ* = παννύχιον.
Νυκτικός δ. = νυκτερινός. *Νυκτικὰ τὰ*. = νυκτερινὰ ἐνδύματα.
Νυχτώνει ῥ. = συσκοτάζει, ἔρχεται νύξ.
Νωπός δ. = πρόσφατος, νεαλῆς (τουρκ. *ταξέδικος*).
Νωρίς. ἐπίρ. ἐνωρίς, ἐν ὄρῳ, πρωταίτερον, λίαν πρωτῶ, ἀπὸ
 γωρίς = ἐνωρίτερον.

Ξαγρυπνῶ. ῥ. = ἀγρυπνῶ.

Ξαθθός δ. = ξανθόθριξ, ξανθοπέλιος.

Ξαίρον. ῥ. = ξαίρω τὰ ἔρια, ἢ τὸ λινόν.

Ξακουσμένους καὶ Ξουκουστός δ. = περίπυτος, δνομαστός.

Ξαρά. μέρ. ἐξαρὰ ἐν χρήσει ἐπὶ ἐπαναλήψεως, καθὼς καὶ ἢ μετὰ ὄιον ξανόρχου. = ἐπανερχομαι σημαίνει τὸ τανάπαλιν ὄιον ξαστρέφοι = ἀναστρέφω τὸ ἀντίθετον μέρος κτλ.

Ξαθαβάλλου. ῥ. = βάλλω καὶ δευτέραν φοράν.

Ξαγαγνυῶ. ῥ. = ἀναγεννῶ, — ημιαν = ἀναγέννησις, — οὔμου = ἀναγεννώμαι.

Ξαθαγαγνυῶ. ῥ. = ἀναδραπνύω, — σμαν = ἀναδραπνυσις.

Ξαθαθαβύρου. ῥ. = ἐπαναγινώσκω.

Ξαθαδίου. ῥ. = ἀποδίδω, ἀναδίδω.

Ξαθαθαρεύου. ῥ. = ἀναθαρεύω.

Ξαθαθθυμούμου. ῥ. = ἀνακλιμνήσκουμαι, — μίλου = ἀνακλιμνήσκω.

Ξαθακάθουμου. ῥ. = ἀνακαθίζουμι.

Ξαθακηνοργής. ἐπίρ. = ἐκ νέου, Καθακηνοργίζουσαν τὸ = ἀνακκίνισις.

Ξαθακίλισμα τὸ καὶ ξανόργισμα = ὑποτροπή νόσου.

Ξαθακυλοῦ ῥ. = ἐπανακυλινδῶ.

Ξαθακυριεύου. ῥ. = ἀνακτῶμι.

Ξαθαλέου. ῥ. = παλιλλογῶ, ἐπαναλαμβάνω τὸν λόγον.

Ξαθαμάταξισμα τὸ = ἀναμάτησις, καὶ ῥ. ἀναμασθῶμι.

Ξαθαμέτρημα τὸ = ἀναμέτρησις, καὶ ῥ. ἀναμετρώ.

Ξαθαμοιράνου. ῥ. = ἀναδύω καὶ — ασις ἢ = ἀναδραπνυσις.

Ξαθαμουραμμένους δ. = παλίμπαις, γέρον, ἐσχάτο γήρας, κρονόληρος.

Ξαθανηθαίνου. ῥ. = ἀνέρχομαι καὶ δευτέραν φοράν.

Ξαθανηθῶρου. ῥ. = ἀνθῶ, ἀνανεοῦμαι καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸ ξανόθῶσις = ἀνήθησις, ἀνανέωσις.

Ξαθαπαίρου. ῥ. = ἀναλαμβάνω, ἀπολαμβάνω.

Ξαθαπαρτερεύουμου. ῥ. = ἐρχομαι εἰς δευτέρον γάμον.

Ξαθαπηρυῶ. ῥ. = ἐπαναπερῶ.

Ξαθαπλήνου. ῥ. = ἐπαναπλύνω, καὶ ξαθαπλήμμενος = παλίμπλυτος.

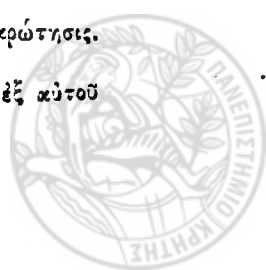
Ξαθαπευλοῦ. ῥ. = ἀναπιπράσκω, καὶ — ημιαν = ἀνάπρασις.

Ξαθαρουστοῦ. ῥ. = ὑποτροπιάζω.

Ξαθαρουτοῦ. ῥ. = ἐπανερωτῶ, ἀναρώτημα = ἐπαναρώτησις.

Ξαθάρχου. ῥ. = ἐπανερχομαι.

Ξαθασηκῶρου. ῥ. = ἐπανεγείρω, ἐπανορθῶ καὶ ἐξ αὐτοῦ ξαθασηκῶμα = ἐπανόρθωσις, ἐπανέγερσις.

- Ξανάστραφα. ἐπίρ. = ἐξ ἀντιστρόφου, ἀντιστρόφως.
 Ξανάστραφος δ. = ἀνίστροφος καὶ διεστραμμένος, σκακίς.
 Ξαναυρίσκου. ῥ. = ἐπνευρίσκω.
 Ξαραφαάγγου. ῥ. = ἀνακαλῶ τῇ φωνῇ.
 Ξαραφαίλουμου. ῥ. = ἀναφάνομαι.
 Ξαραφέρου. ῥ. = ἐπανάγω, ἐξ οὗ Ξαράφεριμαν = ἐπαναγωγή.
 Ξαραφτελιάννου. ῥ. = ἐπανορθῶ, ἀνοικοδομῶ καὶ ἐξ αὐτοῦ
 Ξανάφτελασμα = ἀνοικοδόμησις, ἐπανόρθωσις.
 Ξαραφύτεμμα τὸ. = ἀναφύτεσις, ἀναφύτευμα.
 Ξαραφουτρώνου. ῥ. = ἀναφύομαι, — ωμαν = παλιμφοῖα,
 παλιμφοῦς.
 Ξαραχίννου. ῥ. καὶ Ξανακουπάρνου. = ἀναχύνω, ἀναχω-
 νέω, καὶ ἐξ αὐτοῦ Ξαγαχούσιμων = ἀναχώνεσις.
 Ξαραχιτρίνου δ. = ὠχρόξανθος.
 Ξαρροίγου. ῥ. καὶ ἐξαροίγω = παρκτηρῶ ἀκριδῶς.
 Ξαρτὸν τὸ. = τιλτὸν νῆμα.
 Ξα.π.λώνου. ῥ. = ταννύω, ἐκτείνω. φρ. «ἡξάπλωσήτουρ
 κατὰ γῆκ» = τὸν κχτέβαλε, τὸν ἐνήκησε, τὸν ἐφόνευτεν.
 Ξαραθυμοῦ. ῥ. = διαχέομαι, — ημα — ησι = διάχυσις.
 Ξαργοῦ. ῥ. καὶ ἐξαργῶ = δικτελῶ ἀργός.
 Ξαρέσκεια τὰ. ἀπαντᾷ εἰς τὴν φράσιν «ἡῖρην τὰ Ξαρίσκειά
 του» = τὰ ἀρέσκοντα αὐτῶ. τὰ τῆς ἀρεσκείας του.
 Ξαρματῶνου. ῥ. = ἀροπλίζω, — ισμα = ἀροπλισμός.
 Ξαροστοῦ. ῥ. = ἀνερῶννύω, — ηκόν = τὸ ἀναληπτῆριον,
 τὸ πρὸς ἀνάβρωτιν ἐπιτάθειον φηγητόν.
 Ξάρτια τὰ. = ἐξέρτια τοῦ πλοίου, σχοινία.
 Ξαστηργιά ἡ = αἰθρία, οὐρανὸς αἴθριος, ἀνέφελος, ἐξ οὗ
 καὶ τὸ ὕψιθρον.
 Ξαφρίνου. ῥ. = ἐξαφρίζω, ἀφριρῶ τὸν ἀφρόν, — ισμα = ισις.
 Ξειδάς δ. = ὄζοπώλης, ἔξειδάτου. = ὁ δι' ὄζους ἐσκενα-
 σμένος· καὶ ἔξειδα = ὄζος.
 Ξέου δ. = ξένος, ἀλλοδαπὸς, ἀλλότριος.
 Ξέρα ἡ. = σκόπελος, ὕφαλος, σπιλάς, καὶ ἐπίρ. Ξερά = ξηρῶς.
 Ξένουσις. = ὁ ἄφροντις, ἀμέριμος.
 Ξεραυδουλεύγου. ῥ. = θητεύω.
 Ξη. μόρ. ἡ πρόθ. ἐξ ἀναγραμματισμένη ξε καὶ σημ. ἀναί-
 ρεσις τῆς προκειμένης ποσῆως.
 Ξήασμα τὸ. = ἡ λήθη, — μένου = λησμονημένος.
 Ξηβάφου. ῥ. = ἐξελείφω τὴν βροχήν, ἀποχρωματίζω.

Ξηβγάλλου. ῥ. = κάμνω τινά ἐξω φρενῶν (ἐξίστημι τῶν φρενῶν).

Ξηβιδώνρου. ῥ. = ἐξερμόζω, — οσμαν = ἐξάρμωσις.

Ξηβλασταρώρου. ῥ. = ἐκβλαστάνω, ἐκβλάττησις.

Ξηβούλλωμαν τὸ. = ἀποσφράγισις. Ξηβούλλωτους δ. = ἀσφράγιστος.

Ξηγδαίρου. ῥ. = ἐκδαίρω, ἐκδορά.

Ξηγλιστροῦ. ῥ. = ἐξολισθάνω, ἐξολίσθησις, ἐκλιστροῦ, ἐκλίστρησις.

Ξηγυμῶνρου. ῥ. = ἐκγυμῶ, — οσι = ἀπογύμνωσις· ἀποδύω, ἀπόδυσις.

Ξηθάλεμον τὸ. = διευκρίνησις, διάλυσις, διάκρισις, καὶ ῥήμα Ξηθιαλοῦ καὶ Ξηθιαλένρου. = διευκρινίζω.

Ξηδιπλώνρου. ῥ. = ἀναπτύσσω, ἀναλύσσω, — ωμαν = ἀνάπτουσις.

Ξηθημιλιώνρου. ῥ. = ἀποθεμελιώνω.

Ξηθοργιάνρου. ῥ. = ἀποχρωματίζομαι, — σίτους = ἄξιότης, ἀποχρωματισμένος.

Ξηκαβαλικέγγου. ῥ. = ἀφιππεύω.

Ξηκαθαρίνρου. ῥ. = ἐκκαθαρίζω καὶ ἡ πρᾶξις ἐκκαθαρίσις.

Ξηκακίνου. ῥ. = διασκεδάζω τὴν λύπην μου.

Ξηκαλουκηγιάνρου. ῥ. = διαθερίζω, διέρχομαι τὸ θέρος.

Ξηκάμου. ῥ. = ἐκποιῶ, ἀπκλάττομαι.

Ξηκαππατίνου. ῥ. = ἐκπωματίζω, (ἐκ τοῦ τουρκ. καππάκιν) ἀποσκεπάζω, — ισμαν = ἐκπωματισμός, ἀποσκέπασις.

Ξηκαρτίνουμου. ῥ. = παρατείνωμαι γελῶν, ἐξ οὗ ὁ σαρδάνιος γέλω.

Ξηκαρσιώνρου. ῥ. = ὑπολύω τὰς κνημίδας.

Ξηκαρφώνου. ῥ. καὶ Ξηραγκώνρου. = ἀποκαθηλῶ καὶ ἡ πρᾶξις ἀποκαθήλωσις.

Ξηκάρφωτους δ. = ἀνήλωτος, ἐκλυτος.

Ξηκιροῦ. ῥ. = ἐξελάνω, στέλλω.

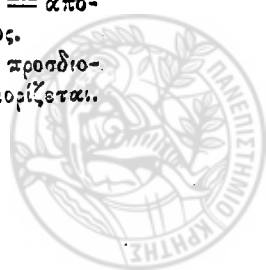
Ξηκοιλιάνρου. ῥ. = ἐξεντερίζω.

Ξηκουκκαλιάνρου. ῥ. = κατατρώγω μέχρι μυελοῦ.

Ξηκοκκινίνου. ῥ. = ἀποβάλλω τὸ ἐρυθρμα.

Ξηκούλλημαν τὸ. = ἀπόσπασις, καὶ Ξηκουλλοῦ. ῥ. = ἀποσπῶ. φρ. «δύσκολα Ξηκουλλᾶ» = εἶναι δυσἀπόσπαστος.

Ξηκουμμένους δ. = ὠρυσμένος, καὶ ῥ. Ξηκόβγου. = προσδιορίζω ἀκριβῶς, καὶ φρ. «ἐν Ξηκόβγητη» = δὲν προσδιορίζεται.

Ξηκουμπίννου. ῥ. = ἐκτραγηλιζῶ, ἐπιτριβῶ, ἐκδιώκω, ἀποβάλλω διὰ τῆς βίας αἰσχροῦς.

Ξηκουμπώννου. ῥ. = ἐκποροπῶ, — τους = ἐκπεπορηθέντες.

Ξηκουνοῦ. ῥ. = σπρώχνω, ἀπωθῶ, ἐξωθῶ.

Ξηκουπή. ἦ. = ἀποκοπή.

Ξηκουραίννου. ῥ. = ἀναψῶ, ἀναπαύω, ἀναψύχω, καὶ μεσ. ἀναλαμβάνω, ἀναπαύομαι. Ξηκουρασμα τὸ. καὶ ξηκόρασι ἦ. = ἀνάπτυλα, ἀναψυχή ἀνάπτουσι.

Ξηκουρτίννου. ῥ. = ἐκχορδίζω, χαλῶ τὰς νευρὰς τῆς λύρας.

Ξηκούφαινου. ῥ. = ἐκκωφῶ.

Ξηλουγιάννου. ῥ. = ἐξαπκῶ, φρεναπατῶ, διασθείρω, ἀποβουκολῶ, μεσ. ἐξοκέλλω, ἐξολισθαίνω, — σμέτους = φαυλόβιος, ἐλεδεδιτηθέντες.

Ξηλώννου. ῥ. = ἐξήλω, ἀναλύω τὰς ῥαφὰς, — ωμαρ = ἀνάλυσις τῶν ῥαφῶν.

Ξημαθθαίννου. ῥ. = ἀπομκνθάνω. φρ. α τοῦ μαθεῖν κῆ τοῦ ξημαθεῖν ἔναρ εἴρηρ = εὐκόλως μκνθάνει καὶ ἀπομκνθάνει τις.

Ξημακραίνου. ῥ. = ἀπομκρούομαι.

Ξημηθοῦ. ῥ. = ἀνανύφω, — σμαρ = ἀνάνηψις.

Ξημηρώννει. ῥ. = ἡμέρα γίνεται, ἐνῶ ἐξημέρωσεν = ἡμέρας ἄρτι διαγαλώσης.

Ξημιαλίννου. ῥ. = ἐκμαίνω, ἐκμυελίζω.

Ξημματιάννου. ῥ. = ἐζουματῶ, ἀποτυφλώνω, ἐξορθαλμιζῶ.

Ξημούδισμαρ τὸ. = διάλυσις τῆς νάρκης.

Ξημηπρτεύγου. ῥ. = δικλύω, ἀπολύομαι, ἀπκλλάτομαι.

Ξημπλημένους ὁ. = λελυμένος τὴν κόμην, ἔκλυτον, ἀνετον ἔχων τὴν κόμην.

Ξημυατρεύγουμου. ῥ. = κοινολογῶ τὰ ἀπόρρητα (τὰ μυστικά) = ἀνκοινῶ.

Ξημητεῖ ἦ. = ἀλλοδαπή, ἢ ξένη γῆ. Ξημητεύγουμου. ῥ. = ἀποδημῶ, ζῶ ἐν ἀλλοδαπῇ.

Ξημικός. = ἐπίτευκτος, ἔπηλος, ἀλλοδαπός.

Ξημοζάννου. ῥ. = ἀπκλλάττομαι τῆς φροντίδος. Ξένοιαστος ὁ. = ἀμέριμος, ἀφροντις.

Ξημουκοιμούμου. ῥ. = ἀπόκοιτος γίνομαι.

Ξημυχτίννου. ῥ. = διανυκτερεύω.

Ξημυρτοῦ. ῥ. καὶ ξημυρτίννου Ἐν δὲν εἶναι ἐκ παραφθορᾶς τοῦ ἀνωτέρω ξημυρτίννου, ἴσως ἐκ τοῦ ἐξήρημι = ἀποσοβῶ, ἐκδιώκω τινὰ ὥστε νὰ ἐξέλθῃ μὲ δρυὴν διότι λέγεται φρ. «ξημυρτοῦ τῆς ὄριθης» = ἀποσοβῶ, ἐκδιώκω δρυμητικῶς τὰς

ἔρριθας. φρ. ἀξιουρτίστην ἢ γύτρον μου» = ἔχασα τὸν ὕπνον μου. Ἐδῶ ἀρμόζει καὶ τὸ ξελουγισμένους, ὅπερ ἴδε.

Ξηπαράγνον. ῥ. = ἀποπήγνυμι, κρυοπαγῶ, ξυπάγασμαρ τὸ. = χεῖμεθλον (ἄλλως χιονίτ-τρα) καὶ ὁ πηγετός.

Ξηπαρῶντων. ῥ. = ἐξορύσσω, ἀνορύσσω, —ωμαν = ἀνορύξις.

Ξηπαρμένους ὁ. καὶ παραπαρμένους. = ἀπονενοημένος, ἔκ-πληκτος.

Ξηπατιώντων. ῥ. = ἐξολοθρεύω.

Ξηπήζεμαρ τὸ. = ἀφιππευσις, καὶ ῥ. ξηπηλεύγουν = ἀφιππεύω.

Ξηπηρίτου. ἐπίρ. (ἐκ περισσοῦ) = πηδᾶν ὑπὲρ τὰ ἔσκαμμένα· πέραν τοῦ δέοντος.

Ξηπηροῦ. ῥ. = τὴν κλωστήν διεκβάλλω, τὸν ἀντχωνιστὴν ὑπερβάλλω, ὑπερπαίω, ὑπερακοντίζω.

Ξηπλανοῦ. ῥ. = ἀποπλανῶ ἀποβουκολῶ.

Ξηπληρώντων. ῥ. = ἐξοφλῶ, ἀποτίω.

Ξηπλήντων. ῥ. = ἀποπλύνω, ἀποσμήχω, —υρμαρ = ἔκπλυμα.

Ξηπουδαριάντων. ῥ. = ἐκλύω τὰ γόνυα ἐκ τοῦ κόπου.

Ξηπουλλιάντων. ῥ. = ἐκκολλάπτω τὰ ὠκὰ καὶ — σμένους μεταφ. = ἐξεστηκώς.

Ξηπουλοῦ. ῥ. = ἐκποιῶ, ἐξεμπωλῶ.

Ξηπουνοῦ. ῥ. = ἀπακλῶ, ἀπαλλάσσομαι τοῦ πόνου, τῆς ἀλγηδόνος.

Ξηππεύγτων. ῥ. = ἐκπίπτω, χάνω τὴν περιουσίαν μου, πτωχεύω.

Ξηππησμένους ὁ. = πρῆκεκινημένος, ἐκπεπτωκώς, — σμῆς = τιμῆς ἐκπτώσις, ὑφαίρεσις.

Ξηπρήσκουμου. ῥ. = ἀπαλλάσσομαι τοῦ οἰδήματος, ἐκ-πνευματῶ.

Ξηπροβουδοῦ. ῥ. = προπέμπω (ἐκ τῆς πρὸ καὶ εὐοδῶ), — δωμαρ = προπομπή.

Ξηρῆινον. ῥ. = ἀκίνω, ξηραίνω, ξηραίνομαι, ξήρασις.

Ξηρακιὰρ ὁ. = ἰσχνός, λιπόσαρκος.

Ξηρατὸν τὸ. = ἔμετος, ἔμεσις καὶ ξηρατικόν, τὸ ἔμετικόν.

Ξηρόβηχας ὁ. = βῆξ ξηρός. Ξηροβήγουν. ῥ. = ἀποβήσσω.

Ξηρουκαταπίντων. ῥ. καὶ ξηρουκαταπρίγουντου. = καταπίνω τὸν σίελόν μου.

Ξηρουκλιάντων. ῥ. = ξηρουκκαλιζῶ (λέγεται ἢ συμπρ-θητικῆ ἐξοίδησις τῶν ἀδένων).

Ξηρουμαῖσκούμου. ῥ. = διζυκασῶ.

Ξηρουνησιν τὸ. = νῆσος ξηρά.

Λεξ. Βατταρ. σμῶτ Ἐ. Μ.

Ξηρουτηγάρισμαν τὸ. = περιόπτησις, φουγμός, ξηροτηγάρισμα καὶ ῥ. — *ρίννου* = περιφρύγω, — *σμέρος* = φρυκτὸς, πεφρυγμένος.

Ξηρουτράχαλλους δ. = ξηρότοιχος, ἄνευ πηλοῦ (ἐκ τοῦ τρώχλος). καὶ Ξηρότοιχους δ. = ξηρότοιχος.

Ξηρουτρώων. ῥ. = ξηροφαγῶ· ἐξ οὗ ξηροφαγία.

Ξηρριζώννου. ῥ. = ἐκριζῶ, ἀνασπῶ, — *ωμαν* = ἐκριζώπις.

Ξησαμαρώννου. ῥ. = ἀποσχάττω.

Ξησκαλιώννου. ῥ. = ἀπὸ τοῦ πκσσάλου ἀφαιρῶ, ἐκπατταλεύω.

Ξησβίγγου. ῥ. = χαλαρόω, ἀνίημι, ξεσβίγγω.

Ξησκάβγου. ῥ. = ἐξορύσσω-ύττω, ἀνασκάπτω.

Ξησκηπέαννου. ῥ. = ἀποκαλύπτω. Ξησκέπασμαν τὸ. = ἀποκάλυψις, καὶ Ξησκέπαστους δ. καὶ ἀπουσκέπαστους = ἀσκεπής, ἀπαρακάλυπτος.

Ξησκίρρου. ῥ. = διαῤῥήσσω (διαῤῥήγνυμι), — *σμαν* = διαῤῥόηξις, — *σμέρος* = διεῤῥωγός· ὅταν λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου Ξησκισμένους, γραπτέον ἐξησκημένος = γεγυμνασμένος ἄνθρωπος, ἔμπειρος, πολῦπειρος.

Ξησκλαθώννου. ῥ. = ἀπελευθερῶ, — *ωμαν* = ἀπελευθερώσις, λύτρωσις.

Ξησκουλίρρου. ῥ. = τελειώνω τὰς σπουδὰς μου, ἀποφοιτῶ, — *σμένους* τελειόφοιτος.

Ξησκουρίννου. ῥ. = ἐκκονίζω.

Ξησκουριάννου. ῥ. = ἐξιῶ, καθιρίζω ἀπὸ τὴν σκωρίαν.

Ξησκούφωτους δ. = γυμνῆ τῆ κεφαλῆ διατελών.

Ξησπαθώννου. ῥ. = ξιφουλκῶ, — *ωμαν* = ξιφουλκία, — *μένους* = ξιφήρης.

Ξησπάννου. ῥ. = ἐκρήγνυμι, κάμνω ἔκρηξιν.

Ξησπουργιάννου. ῥ. = ἐξανθῶ, ἐκσπερματῶ.

Ξηστουμίρρου. ῥ. = ἐκστομίζω.

Ξηστρώννου. ῥ. = ἀνασκευάζω τὰς κλίνας.

Ξηστουπώννου. ῥ. = ἐκπωματίζω.

Ξησουρηθίζου καὶ Ξημαθθαίννου. ῥ. = ἀπομυθάνω, λησμονῶ τὰ μυθημένα.

Ξητιμοῦ. ῥ. = ἀτιμάζω, Ξητίμοισι = ἀτίμασις, ὕβρις, (ἐνῶ ἀλλαγῶς Ξητίμοισι = ἐκτίμησις, ἐδῶ τοῦναντίον).

Ξητινάσσουρον. ῥ. = ἐκτινάσσομαι, ἐξεγείρομαι, ἐξυπνῶ.

Ξητραχηλισμένους δ. = τετραχηλισμένοις.

Ξητριλλαινίου. ῥ. = ἐκμαίνω.

Ξητρπώννου. ῥ. = ἀνακύπτω.

Ξητροπώννου. ῥ. = ἀπκνισγυντῶ, — *οιμένους* = δ ἀπο-

νενοημένος, — ωτους = ἀντιδής, — ωματ = ἰταμότης.

Ξητυλίγον. ῥ. = ἐκτυλίσσω, ἀνελίσσω, — γματ = ἐκτύλιξις, ἀνέλιξις.

Ξηφατιώνου. ῥ. = εὐωχοῦμαι.

Ξηφασκλιώνου. ῥ. = ἀποσπαρχνῶ, ἀπολύω τῶν σπαρχάνων.

Ξηφεύγου. ῥ. = ἐκφεύγω· φρ. «ἠξέφυγάρ μου» = διέφυγον, ἀξέφυγῆρ τουρ ὕ λόους = ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

Ξηφλοιθιάννου. ῥ. = ἐκλεπίζω, — ςματ = ἐκλέπισις, ἐκλεπισμὸς, — σμέουρ = ἐκλελεπισμένος.

Ξηφρουοῦ. ῥ. = ἐκφωνῶ, ἀνακράζω.

Ξηφουρρίνου. ῥ. = ἐξάγω ἐκ τοῦ κλιθάνου.

Ξηφουρτιάννου. ῥ. = ἀποβάλλω τὸ φορτίον μου, — ουμου = ἀπαλλάττομαι τοῦ φορτίου.

Ξηφουσκωματ τὸ. = ἔκπνευσις.

Ξηφυλακίαννου. ῥ. = ἀποφυλακίζω.

Ξηφυλλίτου. ῥ. = ἐκφυλλίζω.

Ξηφυτρώνου. ῥ. = ἐκφύω καὶ ἐκφύομαι, ἀναβλαστάνω, — ωματ = ἀναβλάστησις, ἐκβλάστησις, ἔκφυσις.

Ξηχαγάρης ὁ. = ἐπιλήσιμων. Ξηχάρνου. ῥ. καὶ ξηάννου = λησιμονῶ.

Ξηχειλοῦ. ῥ. = ὑπερχειλῶ, — σματ = ἐκχείλησις, — σμέουρ = ὑπερχειλής.

Ξηχειμοτιάννου. ῥ. = διαχειμιάζω, περαχειμιάζω, — σματ = διαχειμασία.

Ξηχρουτίρρου. ῥ. τὸ ἐναντίον τοῦ συγχρωτίζομαι = ἀποβοκολοῦμαι, ἀπομκνθάνω τὴν συνήθειαν τῆς μέ τινα συμβιώσεως.

Ξηχουρίρρου. ῥ. = διακρίνω, διαλύω, — ιοτὰ = ἰδίως, ἰδίξ, ἐκχωρίζω κατὰ μέρος, — ιοτὸς = διακκοιμμένος.

Ξηχρειώνου. ῥ. = χρεωλυτῶ, ἀπαλλάττομαι τῶν χρεῶν.

Ξηχρίνου. ῥ. = ἀφαιρῶ τὸ χρίσμα, τὸ βούλωμα τοῦ ἀγγείου = ἀποσφαρχίζω τὸν πίθον, τὴν στάμνα κτλ.

Ξηχώρα. ἐπίρ. = διακριδόν.

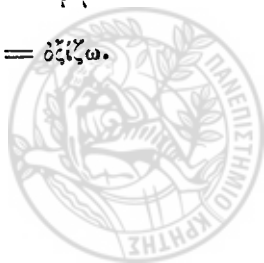
Ξηψυχοῦ. ῥ. = ἐκπνέω, ἐκψυχῶ.

Ξοδίον τὸ. = ἡ ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ, κηδεῖα (ἐξόδιον) καὶ ὁ ὄρῆνος ἀξόδια καὶ μυριολόγια· καὶ ξουδιάννου. ῥ. = ἐκφέρω τὸν νεκρὸν, κηδεύω. 2) ἐξοδοεύω, διαπνῶ.

Ξοινάδα ἡ. = ὀξύτης τὸ ὀξύ· καὶ ξοινίρρου ῥ. = ὀξίζω.

Ξουδεύγου. ῥ. = ἐξοδεύω, διαπνῶ.

Ξέα. λους. = τὸ ὀξύγλαξ (τουρκ. γλαῦρι).

Ξύγγιν τὸ. = ὀξύγγιον (λατ. λέξις)· καὶ ξυγγοκέρι, τὸ ἀλειμματοκῆριον.

Ξυλαράκιον τὸ. = ξυλάριον.

Ξυλάρμευον τὸ. (έννοεῖται) πλοῖον πλέον ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας, ἥτοι μὲ ἰστία συνεσταλμένα.

Ξυλικὴ ἡ. = ξυλεῖα καύσιμος καὶ οἰκοδομήσιμος.

Ξυλλιά ἡ. = πληγή· «θὰ γράη πολλαῖς» = δαρήσεται πολ-
λάς· «τρώγου ξύλου» = λαμβάνω πληγὰς.

Ξυλλιάγγου. ῥ. = τραχύνομαι, ἀποσκληρύνομαι.

Ξυλουκρέβαττον τὸ. = φέρετρον, νεκροκράδβατον.

Ξυλόγριθα ἡ. = σκολόπαξ (πεκάτσα ἰταλ.).

Ξύλου τὸ. = ξύλον καὶ ἡ πληγή.

Ξυλουπιράκα ἡ. = πέλιξ, πελίκη.

Ξυλουπόδαρον τὸ. = καλόδαθρον.

Ξυλουσιόσις ὁ. = ξυλοτόμος.

Ξυλουφᾶς. = τὸ ῥινίον καὶ τὸ πτηνὸν πελεκᾶν, ὄδρου-
σκολάπτης.

Ξύνον. ῥ. = ξέω καὶ κνήθω, —ουμου = ξέομαι καὶ κνήθουμι.

Ξυρὸς καὶ ἔξυρος = ὀξύς.

Ξυρτηροῖ. ῥ. = ἀύσσω, ξυνδριφῶ.

Ξύρτημα τὸ. = ἐξέγερσις, ἀρύπνησις, ξυρτητάδα ἡ ἐγρη-
γορότης, εὐφυῖα, —τήριον τὸ ἐγερτήριο, ξυρτητός ὁ εὐφυής, ἀγ-
χίνους.

Ξυράφιον τὸ. = ξυρὸς, ξυράφιον· «ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς» παροιμ.
εἰς τὸ μὴ περαιοτέρω.

Ξυρίνον. ῥ. = κείρω ἐν χρῶ, ξυρίζω, —ισμα, ἡ κουρά, τὸ
ξύρισμα.

Ξυριστής ὁ. = κουρεύς καὶ κουρεῖον τὸ ἐργαστήριο τῶ
κουρέως.

Ξυσιμον τὸ. καὶ ξυσμός = ἡ ξύσις, κνήφη, κνησμός.

Ξυπαῖνον. τὸ ἀλλοχουῦ ξυπαζῶ, πτωῶ καὶ πκθ. πτροῦ-
μαι, —σμέου = ἐπτοημένος καὶ μικροφιλότιμος, ἀπειρόκαλος.

Ξυπαυτήριον τὸ. = φόβητρον.

Ξυστρίον. = ἡ ξύστρα, καὶ ἔστρους σιδηροῦν ἐργαλεῖον, ξυστρίς.

Ξώκαρτα. ἐπίρ. = ἀπροθύμως.

Ξώλαμπρα. ἐπίρ. = μετὰ τὸ Πάσχα.

Ξώπησα. ἐπίρ. = ἐπιπολαίως.

Ξώρας. ἐπίρ. = ὀψὲ τῆς ὥρας· οὔσης λίαν ὀψίς.

Ξώφρασα. ἐπίρ. = ἐπιπολαίως, ἐξ ἐπιπολήσεως, λέγεται ἐπὶ
τρῶμας· «ἡ πληγὴ εἶην ξώφρασα» = ἐπιπόλαιον τρῶμα.

Τὸ *Ο* τρέπεται εἰς *ου*, οἶον· *καρώνη*—*κουρῶνα*, *κόριον*—*κουρίη*, *δλους*—*βούλους*, *μοσχάριν*—*μοισχάριν*, *σφογγάρι*—*σβουγγάριν*· καὶ εἰς τὰ εἰς *ος* καὶ *ον* παροξύτονα ὀνόματα καὶ ἐπίθετα· *κόκκινος*—*κόκκινους*, *ἄδικος*—*ἄδικους*, *βῶλος*—*βῶλους*, κτλ., εἰς *α*, οἶον, *ἄρφακός*—*ἄρφακος*, *ὄμφακός*—*ἀφαλός*· εἰς *ε*, *ἔριθα*—*ἐριθα*· *ἀφαιρείται*, *ὄψάριν*,—*ψάριν*, *ὀμοιάζω*—*μοιάζω* καὶ *μοιάννον*· *ὀδόντι*—*δόντι*· ἐκθλίβεται, σκόροdon—*σκόρτουρ*, *γοητεύω*—*γητεύου* κτλ.

Ὁ, ἄρθ. ἄρσ. προφέρεται ὑ αἰολικῶς· οἶον ὁ πατήρ—ὕ πατέρας.

Ὁγδῶντα. = τὰ ὀγδοήκοντα, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀγδοηκοστός.

Ὁγδωνταρὰ ἤ. = ὀγδοηκοντάς, ὀγδῶντα φοραῖς, ὀγδοηκοντάκις.

Ὁγλήορα καὶ ἡγήορα, ἐπίρ. = ἡγηγόρας, = ταχέως, πολὺ ἡγήορα = τάχιστα.

Οἰκορομία ἤ. = φειδῶ, —όμους, = φειδωλός, ὀλιγαρχίης, οἰκονομικός. καὶ ῥ.

Οἰκορομῶ ῥ. προφέρεται ἰκουνουμοῦ = ἀποτχιμεύω καὶ διοικῶ τὰς ὑποθέσεις μου.

Οἴφαρμός. = οἰκτιρμός· φρ. γὰ τὸν οἴφαρμόν τῆς Θεοῦ = διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ.

Ὁκνηρός. = ῥάθυμος, φυγόπονος.

Ὁκταπόδιρ τὸ. καὶ ἄχταπόδιρ. ὁ θαλάσσιος πολύπους, τὸ ἑκταπόδιον.

Ὁλάκαιρος δ. καὶ ἀλάκαιρος. = ὀλόκληρος, ἀέριος, δλοσχερής.

Ὁλημέρα. ἐπίρ. καὶ βούλημέραν = καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἡμέραν.

Ὁλιγόλοους δ. = βραχυλόγος, ἐξ οὗ βραχυλογία.

Ὁλίγον. ἐπίρ. = μικρόν, βραχύ· φρ. ἀπὸ *ὀλλίου* ἢ *ἡλλίου*· κατὰ μικρόν, βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, πρωτῆτερα = πρὸ ὀλίγου, πρὸ μικροῦ· σ' *ἡλλίου*, μετ' ὀλίγον καὶ μετὰ μικρόν = ἐν τὸς ὀλίγου, μετ' οὐ πολὺ.

Ὁλιγόστεψι. = ἐλάττωσις, ὀλιγόστευσις.

Ὁλιγουστός δ. καὶ ἡλλουστός = πολλὰ ὀλίγος, σπάνιος.

Ὁλιγοφάγος δ. = ὀλιγοφάγος, ὀλιγόσιτος.

Ὁλιγόψυχος δ. = μικρόψυχος, ἰα μικροψυχία.

Ὁλιγώτερος δ. = ἐλάττων, βραχύτες, ὀλιγώτερος.

Ἐλόγδυμος δ. = πάγγυμος (λέγεται καὶ τούτουρος) δ ὅλως διόλου γυμνός.

Ἐλογυρίνου. ῥ. = περιφέρομαι.

Ἐλομέταξος δ. = τὸ ὀλοσηρικὸν ὕφασμα.

Ἐλότελα. ἐπίρ. = ὀλοτελῶς, παντελῶς, ὀλοσχερῶς.

Ἐλοῦστερινός δ. = ὕστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, παν-
ύστατος.

Ἐλουχρονῆς. ἐπίρ. = καθ' ὄλον τὸ ἔτος.

Ἐλοφάγης δ. = φθείρων τὰ ἐνδύματά του, παντοφάγος.

Ἐλοφάνερα. ἐπίρ. = ἀριδήλως, πατιφανῶς.

Ἐλόχρυσος δ. = πάγχρυσος, διάχρυσος.

Ἐλώμπρωτα. ἐπίρ. = πρῶτιστα καὶ μάλιστα.

Ἐλώμπρωτος δ. = πρῶτος πάντων, πρῶτιστος.

Ἐμιλία ἢ. (Ἐμιλία) = λόγος, τὸ λέγειν, γλῶσσα, συνομι-
λία, συνδιάλεξις, διάλογος, πρότασις, διάλεκτος.

Ἐμιλοῦ. ῥ. καὶ Ἐμιλοῦ = συνδιάλεγομαι παρρησίᾳ, ἐλευθέ-
ρως, δυνατῶς, διάτορον φθέγγομαι, — κρυφῶς = ἰδιολογῶ (ἐχε-
μυθία), — σπουδαῖα, σπουδαιολογῶ, — μικρὰ λόγια, μικρο-
λογῶ, — μάταια, ματτιολογῶ, — ἑλληνικὰ, ἑλληνίζω· ὁ ἑμι-
λῶν γλυκὰ, ἠδυεπής.

Ἐμοῖος δ. = ὁμοῖος, παραπλήσιος φρ. «ὁμοῖος μὲ τὸν
ὁμοῖον τὸν» = ὁμοῖος ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει, καὶ κολοῖς ποτὶ κολοῖον ἰζάνει· καὶ ἀεὶ τὸ ὁμοῖον ἄγει Θεὸς πρὸς τὸ ὁμοῖον.

Ἐμολογία ἢ. καὶ ἀμολογία, = ἡ ἑμολογία, συμφωνία,
χρεώγραφον, γρμμάτιον, συνθήκη, συμβόλαιον, χρεωστικόν.

Ἐμόννου. ῥ. = ὁμύω, ὀρκίζομαι.

Ἐμουνιάρνου καὶ Ἐμουνιάρνου. ῥ. = ὁμονοῶ, ὁμοφρονῶ,
ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη.

Ἐνομαρ τὸ. = κλήσις, ὄνομα, δόξα, εὐκλεία, ὀνομάζω =
ἀποκαλῶ.

Ἐνωτος ἐπίρ. (καλὴ λέξις) = πράγματι, τῷ ὄντι, ἀληθῶς,
πραγματικῶς· ἦτο σύνηθες εἰς τοὺς χυδαίους ἀρχαιότερον καὶ
τώρα σιωπᾶται.

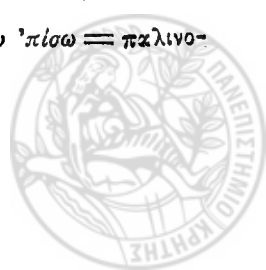
Ἐξῶν. ἐπίρ. = ἔξω, ἐκτός· λέγεται καὶ ἐξῶν = ἐκτός·
ἐξῶν ἀπὸ σέθεν = ἐκτός σου.

Ἐπισινός δ. = ὀπίσθιος, καὶ ὁ πρῶκτός.

Ἐπίσω. ἐπίρ. = ὀπίσω, ὀπισθεν, ἔρχομαι Ἐπίσω = παλινο-
στῶ, ἐπανέρχομαι.

Ἐποῖος. αἰτ. = ὀποιοσδήποτε.

Ἐπον. τοπικὸν ἐπίρ. καλῶς λεγόμενον.

Ἐπι-
 ἰος ποῦ θάρτη = ὀποῖος θὰ ἔλθῃ.

Ἐπως τροπ. ἐπίρ. ὅπως θέλεις, καθ' ὃν τρόπον θέλεις.

Ἐργατήριον. ῥ. = ἐνεργῶ, διαπραττομαι, μηχανῶμαι· δρα-
 γατα κυρίως τὰ μουσικὰ ὄργανα.

Ἐργον τὸ. = νῆμα βραμυκερὸν (ἐκ τοῦ ἔργον) διότι τὸ
 νῆθαι εἶνε ἴδιον ἔργον τῶν γυναικῶν παρ' ἡμῖν.

Ἐρέουμον ῥ. καὶ ῥέουμον = ἐπιθυμῶ, ἀρέγομαι.

Ἐρίζω καὶ ῥούρνου. ῥ. = διατάττω, δρίζω, ἐξουσιάζω,
 προστάττω. Τί ὀρίζεις; τί προστάξεις; καλῶς ὀρίσαστε, ὡς εὖ
 παρέστηκε· ὀρίσαστε, ὀρίσαστε, ὀρισμός σας, ἰδοὺ ἐγώ.

Ἐρκίλον. ῥ. = ἐπιβάλλω ὄρκον, ὀρκίζομαι. ῥ. = ὀρκίζω,
 κάμνω ὄρκον.

Ἐρκλον τὸ. = ὄν διεφθαρμένον, ἀλλαγῶ οὖρον.

Ἐρκος ὁ. = ὄρκος· λέγεται καὶ ἴμσμαρ· φυλάττω τὸν
 ὄρκον μου = εὐορκῶ· ὁ παραβαινὼν ἢ ψευδῶς ὀρκιζόμενος,
 ἐπίορκος, καὶ τὸ ῥ. ἐπιορκῶ.

Ἐρνιθα καὶ ἔρνιθα ἡ=ὄρνις, ἡ ἀλεκτορίς.

Ἐρνιθόκωλος ὁ. = ἀκροχορδῶν, νόσ(ημα).

Ἐρνιθοπούλιον τὸ. = ὄρνιθοπούλιον, ὄρνιθιον.

Ἐρνιθοουφθαλμία ἡ. = πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, καθ' ὃ οἱ πά-
 σχοντες δὲν βλέπουσι τὴν νύκτα, νυκταλωπία, καὶ ἡμεραλω-
 πία, ἐὰν δὲν βλέπωσι τὴν ἡμέραν.

Ἐρτέκα ἡ. = ὄρτυξ, ὄρτύκιον.

Ἐρτιους ὁ. (ἀντίθετον τοῦ Ἐνάστραφος) τὸ καλὸν μέρος
 τοῦ ὑφάσματος· ἡ ὄρτιη μηρῶ· ὄρτια καὶ Ἐνάστραφα = ἐκ
 δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν· ὄρτιου χεῖριν, ἡ δεξιὰ χεῖρ, (παρα-
 φθορὰ τοῦ ὄρθος).

Ἐρφαντῶ ἡ. = ὄρφανία, ἐκ τοῦ ὄρφανός.

Ἐρσου. ἀντων. ὄσου· παλαιῶνται=ὄσω παλαιότερον, τόσον
 ἀκριβέστερον, ὄσου εἰρη κηρὸς = ἐν ὄσω εἶνε καιρός.

Ἐταν. παραφθορ. προφέρεται ὄτας, ὄτας ἡρτην =
 ὄταν ἦλθεν.

Ἐτι σύνδεσμος εἰδικὸς καὶ χρονικὸν ἐπίρ. ὅτι ποῦ ἡρτην
 = ἄρτι ἐλήλυθεν, (ἴσως παραφθορὰ τοῦ ἄρτι) ὅτι π' ἀρχινῶ
 τὰ φηρῶν = ἄρτι φέσται.

Ἐτι ἀντων. ἀναφορ. ὅτι καὶ ἄν πῆς=ὄ,τι κἄν εἴπῃς· ὄ,τι
 καὶ ἄν θέλῃς = ὄρθότερον ὄ,τι κἄν θέλῃς.

Ἐυζα ἡ. = παρυφή (τουρκ. κενγάρι)· παροιμ. «Ἐε τὴν
 ὄυζαν κῆ παρ' τοῦ παρνίν» = ἔξ ὄνουχοι τὸν λέοντα.

Οὐλλιά ἢ *Γουλλιά* φρ. «*μὰ οὐλλιά*» = ὀλίγον βραχὺ, μικρὸν, ἐπίρ.

Οὐρανίσκος (προφ. ἀρανίσκος) = ἡ ὑπερφία, ὁ οὐρανίσκος. *Οὐρανοκατήβατος* δ. = διΰπετής, θεσπέσιος.

Οὐσία ἡ. = γεῦσις, ὁ χυμὸς καὶ ἀνοῦσιος = ὁ ἀηδής.

Ἵοφαλὸς δ. (προφ. ἀφαλὸς) = ὀμφαλὸς (καὶ ἴσφαλιν) ἴσφαλλόκομμα = ὀμφαλοτομία.

Ἵοφελος τὸ. = καλὴ λέξις, ὠφέλεια, ὄφελος.

Ἵοφιους καὶ ἔφιους δ. = χαμαιλέων.

Ἵοφίχουρον τὸ. = ὄ (officium λ. λατ.) ἀξίωμα, τίτλος.

Ἵοχέντρα ἡ. = ἔχιδνα, ἔχις (εἶδος ὄφως δηλητηριώδους λέγεται καὶ κουφή), ἐξ οὗ ἐχιόδηκτος, ὁ ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεῖς, καὶ ἐχιολέκτης (τουρκ. σερπετλής).

Ἵοχι (προφ. μὲ δίγαμμα βόχι) ἐπίρ. = οὐχί, οὐ.

Ἵοψις ἡ. = ἐπιφάνεια, τὸ φαινόμενον μέρος τοῦ ὑφάσματος, καὶ τὸ πρόσωπον. φρ. «*ἔλλαξιν ἡ ὄψι του*» = ἠλλοιώθη ἡ ὄψις του, «*εἰς τὴν ὄψιν*» = ἐπιπολαίως, εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

II

Τὸ *Π* τρέπεται εἰς *φ* κλόπος — κόρφους, ἐπτὰ — ἐφτά, πτωχὸς — φτουχός, γραπτὸς — γραφτός. Εἰς *κ*. εἰς τὴν φρ. ἀκοῦ *πέρει ψάρια* = ὅστις θέλει νὰ ἀγοράσῃ ὀψάρια· οὕτως ἔλεγον οἱ Ἴωνες ποῦ = κοῦ.

Παγάρτιν τὸ. = εἶδος ταινίας δι' ἧς περιζώνουσι τὰ νήπια ἐν τῷ λίκνω· ταινία τοῦ λίκνου. (λέξις τουρκικὴ).

Παγιαῖλιν τὸ. = πλαγίκυλος, ὄργ. μουσικόν, καὶ μεταφ. ὁ πηγυμένος ὁ κρουπαγής, πεπηγὸς ὑπὸ κρύους.

Παγίδα ἡ. = πηγίς, ἡ πλευρὰ (τὰ ὄστα τῶν πλευρῶν) τὰ παγίδα = αἱ πλευρά.

Πάγον ῥ. = ὑπάγω, πορεύομαι, φρ. «*πάει καλά*» ἔχει καλῶς, «*πῶς πάει ἡ δουλειά;*» πῶς ἔχουσι τὰ πράγματα; «*Πάει εἰς μάκρους*» διαρκεῖ, «*πάγει του ἡ κοιλιά του*» ἔχει διάρροικν. «*πάει του γαίμαν*» ἔχει αἰμορραγίαν.

Παγουιά ἡ. = παγετός (τουρκ. τόγγ).

Παγοῦριν τὸ. = ὁ κάβουρας, κερκίνος.

Πάγωμα ἡ. = πηξίς, παγομέρους, = πεπηγὸς, παῦδιον τὸ. = μεγάλη ψύξις.

Παῶνιν τὸ. = πτ. τῶς.

Παγώνου. ῥ. = πήγνυμι, πιγνύω, ριγῶ μεταφορικῶς ἐξίστα-
μι, μένω ἐκστατικός.

Πάει. ῥ. «πάει κ' ἔρχετη» σημαίνει α') ἐν τῇ φράσει, αὐτοῦ σπῆτιν
πάει κ' ἔρχετη = κλονεῖται, σείζεται, ταράσσεται, αἷ τοῦς
μου πάει κ' ἔρχετη· β') ὑποφέρεται, εἶνε μετρίως, ἡψωσὺν καλόν.

Παζάριν τὸ. = ἀγορὰ καὶ συμφωνία. (τουρκ. παζάρ.)

Παζαρίσιους ὁ. = ἀγοραῖος

Παθθαίνου ῥ. = πᾶσχω, ἐπάθασα = ἀπέκαμα.

Παθθάνου = ὑποφέρω, *παθθάρης*, = ἐμπαθής, *παθθάρων*,
ὑποκορισμὸς πρὸς νήπια κχχεκτικά. *παθθασμένοις*, *ἐμπαθής*
πάθους, *δυσίατος*, *χρονικὴ νόσος*, *συμφορὰ*, *δυσμένεια*, *κακία*.
φρ. *φυλάγου πάθους*, = *μνησικκῶ*, = *μὲ πάθους*, *ἐμπαθῶς*.

Παιδακίστικα. ἐπίρ. = παιδικῶς, παιδαριωδῶς.

Παιδιακίστικος ὁ. = παιδαριώδης.

Παιδεία ἡ. = τιμωρία, ποινή, — εὖ καὶ — γου = κολάζω,
τιμωρῶ. *Πήδειψι* ἡ. = τιμωρία, βᾶσανος.

Παίλου. ῥ. = παίζω, *παίλου τὴν κιθάραν*, *κιθαρίζω*, *παίλου*
φλογέραν, *αὐλῶ*, *παίλου τὴν σάλπιγγα*, *σαλπίζω*. *παίλου ζυγὰ*
ἡ μονὰ, *ἀρτιάζω*, *παίλου χαρτιά*. *κυβεύω*, *διακυβεύω*.

Πάνηρος ὁ. = φυτ. ἀκκνθῶδες, ὁ πακίουρος.

Παιξιμου τὸ. = τὸ παίζειν καὶ ὁ ἐμπαιγμός.

Παίρου ῥ. ἐκ τοῦ ἐπείρω, λαμβάνω, *παίρου πείρου*, ἀπο-
λαμβάνω, ἀποκομιζόμενι· *παίρου πάρω μου*, ἐργολαβῶ· *παί-
ρου ἀπὸ καταγῆς*, ἀναιρῶ· *παίρου αἷμα*, φλεβοτομῶ· ἀφ-
αιμάτω, — ομαι· *παίρου τερῶν*, ὑδρεύομαι· *παίρου λόγια*,
πχγιδεύω ἐν λόγοις· *τὸν ἐπῆρε μαλὺ*, ἀπήγαγε· *τὸν ἐπῆρεν ὁ*
ποταμός, ἤλασεν ὁ ποταμός· *τὰ τὰ πάρη ὁ διάβολος*, ἐρρέτω·
ἀεπῆρε τὸν γούρ», ἐξέστη τοῦ φρονεῖν· *παίρου ὄρκον*, ὀρκίζομαι·
ἀεπῆρε τὸ κάστρον» εἶλε τὸ φρούριον, τὸ ἐκυρίευσεν.

Παλαμάριν τὸ. = σχοινίον τοῦ πλοίου, κάλως, κάμιλος.

Παλαμίδα ἡ. = πχλχμῖς, θύννος.

Παλαμίνου ῥ. = ἀλείφω τὸ πλοῖον· *παλαμίζινου τὴν ἀ-
κόραν*, ὀρκίζομαι, ἐπὶ τῆς εικόνας τὴν παλάμην ἔχων.

Παλάτιν τὸ. = ἀνάκτορον, τὰ βεσίλεια, ἡ αὐλή.

Παλαῦρα ἡ. = φλυαρία (*Παλαβάρα*), μωρία, βλακία.

Πάλεμαρ τὸ. = πάλη, πχλαίστρα, κονίστρα, γυμνάσιον.

Παλεύγου ῥ. = πχλχίω (κχκῶς προφέρεται *μπαλεύγου*).

Παληόγερος ὁ. = ἐσχτόγηρος.

Παληόπαννου τὸ. = ῥάκος.

Παληοπάπουτσου τὸ. = σαθρὸν ὑπόδημα.

Παλιός ὁ. = ἄρχαῖος, τὸν παλιὸν κηρὸν, τὸ πάλαι, ἐν συνθέσει σημ. τὸν οὐτιδανὸν ἄχρηστον, *παλληάνθρωποι*, ποταπὸς ἄνθρωπος, *παληόπαιδον*, *παληόγρη*, φῦλος παῖς, φύλη, γραῦς. *Παλαβός* ὁ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ παλαιός. = εὐήθης, βλάξ.

Πάλι. ἐπίρ. = *πάλιν*, αὖθις.

Πάλιστρον τὸ. τεκτονικὸν ἐργαλ. δμάλιστρον.

Παλλικαράκιον τὸ. = μεираκιον, —αι = ῥωμαλαῖος νεκνίκος.

Παλλικάριον τὸ. = νεκνίκος, γενναῖος, ἀνὴρ ἀγαθός· *παλλικαρία* = ἀνδραγαθία (πυλλικάρδιος).

Παλλικαριστοὺς ὁ. καὶ παλικαριστικούς, νεανικὸς, ἀνδρικός.

Παλλοῦκιον τὸ. = πάτσκαλος, σκόλωψ.

Παλλοῦκωμαν τὸ. = ἄνασκωλώπις, —ώνου = ἀνασκωλωπίζω.

Παραβούκιον. = ἄρτος συνήθως σησαμωτὸς γιγνόμενος τὰς πρώτας τρεῖς ἡμέρας τῆς Μ. τεσσαρακοστῆς διὰ τοὺς νηστεύοντας ἢ νηστευοῦσας τὴν καλουμένην τριήμερον νηστείαν (γέροντας καὶ γραῖας, (λεξ. ἰταλ. pane a vedis ἄρτος τῶν γερόντων).

Παρδρεὰ ἡ. = ὑπανδρεία, γάμος, κόρη τῆς ὑπανδρείας. = ὠρική γάμου, κοινῶς νόμου ἡλικίας.

Πάρρα ἡ. = θόνη, σινδόνη.

Παννάδα ἡ. = πέρκνωμα προσώπου, ῥόφημα ἐξ ἄρτου πολτὸς, ἀθαρία.

Παννιράκιον τὸ. = κανίσκιον, κάνιστρον.

Παννὶν τὸ. = ἐκ τοῦ πηνίον ὑψισμα, θόνη, — τοῦ καραβιοῦ = ἰστιόν· *κάννου παννὰ* = ἀνάγομι, ἐκπλέω.

Πάνου ἔς τὸν ἀπαρουτὸν. (ἐπιρρ. φράσ.) = ἄλλεπαλλήλως, ἐπανειλημένως, κατ' ἐπανάληψιν, κατὰ συνέχειαν, συχνά.

Πανοῦκλα ἡ. = λοιμὸς, πανώλης καὶ πανώλη· προοιμ. ἀπ' ἔξου κοῦκλα κ' ἀπὸ μέσα πανοῦκλα = Καλὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δεῖλαι φρένες, — *ζάρης* = λοιμὸβλήτης.

Πάντα. ἐπίρ. = πάντοτε, διὰ πάντα = διὰ παντός.

Πάντη τὰ. = ἀπαντᾷ ἐν τῇ φράσει *ἀεφαρη τὰ πάντη του* = ἐξωλοθρεύθη, κατεφαγώθη, κατεστράφη.

Παντόκλειστους ὁ. = πατὴρ καὶ μητὴρ ὄρφανός, παντόρφανος.

Παντουτεινά. ἐπίρ. = αἰωνίως, ἐνδελεχῶς· —νός = αἰώνιος, ἐνδελεχής, αἰδίδιος, διηνεκής. ἐπίρ. *παντοῦ* = πανταχοῦ.

Παντοῦζα ἡ. = (παντόεσσα) ἢ πανταχοῦ παροῦσα ἀκατάστατος γυνή.

Παντρημένους ὁ. = ἔγγαμος. *παντρεύου* = νυμφεύω· μι

Παξημάδιον τὸ. = δίπυρος, ἢ διπυρίτης ἄρτος, ἀντὶ καψιμάδι.

Παπαμαλώτης ὁ. = κί μέλαναι ὑέλινοι φιάλαι· προήλθεν ἡ ὀνομασία αὕτη, διότι πρῶτος ἐποίησατο χρῆσιν αὐτῶν ὁ παππᾶς οὔτινος τὸ ὄνομα φέρουσι.

Πάπια ἡ. = τὸ πτηνὸν ἢ νῆσσα.

Παπλατίννον. ὁ. = παπ.λατοῦ καὶ παπ.λαδοῦ λέγεται ἐπὶ αἰμορραγίας ἢ λέξις φαίνεται πεποιημένη παπ.λαδίω φρ. «ἡπα.π.λάτισον τοῦ γαίμαρ τῆς καρτιᾶς του» ἔχυσεν ἢ ἐχύθη, καὶ κατάρξα «τοῦ γαίμαρ του γὰ παπ.λατίση» τὸ αἷμα του νὰ χυθῆ, νὰ βεῦση.

Πάπ.λουμαρ τὸ. = κάλλιον πέπλωμα (ἐκ τοῦ πέπλος) παρὰ ἐφάπλωμα.

Παπυγάλος ὁ. = πτηνόν, ψιττακός.

Παππάρα ἡ. = τιμωρία, ἐπιτίμησις.

Παρά. πρῶθ. = ἐν συνθέσει καὶ ἐν συντάξει σημαίνει ἔλλειμμα, παρὰ τέταρτον, παρὰ ἑκατόν. παρ' ἡμέραν, παρὰ μίαν τεσσαράκοντα. ἐν συνθέσει σημαίνει ὑπερβολήν, τὸ παράκαμες τὸ παραξήλωσις, πέραν τοῦ δέοντος· παρὰ μέσα, ἐνδοτέρω· καὶ τὸ πλησίον, παρακώρη, παραθύρι, (παραθοῦρι), παραφύσιν, παραβλάσταρον, παραβλάστημα, παραβαρῖνον, γίνομαι ὀχληρός· παραβλέπω = περιορῶ, ἡ παράγαρη, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἔφραγε· παρακάμνει του, ὑπὲρ τὸ μέτρον ποιεῖ· παραξηλώνει, ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐξηλώνει.

Παραγγέλλου. ὁ. = ἐντέλλομαι, διατάττω.

Παραγγηλιά ἡ. = παργγελία, ἐντολή.

Παραγημίτνον. ὁ. = ὀρθολεύω· παραγέμισμα = γέμισμα ὀρθολεύσις.

Παραγίνουμου ὁ. = ὑπερωριμάζω. **Παραγουνιάς** ἐπίρ. = παρὰ τὴν γωνίαν «ποῦ ἐν γροικᾷ γουνινοῦ λόγια παρὰ γουνιάς παγαίννει» = ὁ τοῖς γονεῦσιν ἀπειθῶν οὐ κατευθυνθήσεται· πλκίως, λοξῶς, ἐν γωνίᾳ καὶ παραβύστῳ διατελεῖ.

Παραδαρμός ὁ. = ῥιπτασμός, παραδαίρτου = ῥιπτάζομαι, παραφέρομαι, σφιδάζω.

Παραδίτνον ὁ. = παρὰδίδω καὶ ἐγχειρίζω. παθ. ομι-μενος = ἔκδοτος. φρ. ἡπαράδωκεν = παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ἐξέψυξε.

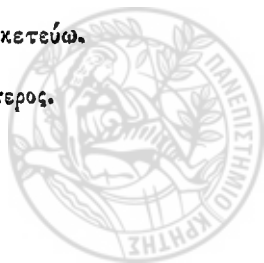
Παραζάλη ἡ. = θόρυβος, —ίζω τκραττω-ομαι = ἐκθορούδω, —ομέτος = ἐκπεπληγμένος.

Παράκαιρα ἐπίρ. = ἀκαίρως.

Παρακάλεσμαρ τὸ. = παρὰκλήσις. —οῦ = δέομαι, ἰκετεύω.

Παρακάλλια ἡ. = παρὰκλήσις, δέησις, ἰκετεύσις.

Παρακάτου. ἐπίρ. = κατωτέρω, —τινός = εὐτελέστερος.

Παρακεῖ. ἐπίρ. = περαιτέρω.

Παρακίννια ἤ. = παρκίνησις, προτροπή.

Παρακινῶ = προτρέπω, παροτρύνω.

Παρακόρη ἤ. = θετή κόρη, καὶ προγονή.

Παρακυλοῦ. ῥ. παρακυλιόμου ῥ. = ῥιπτάζω, ἐκτροχιάζομαι.
παρκαφόρομι, — *σμαν* ἢ ἐκτροχιάσις παραφορά.

Παράθυρον καὶ παραθυῖον, — ἄκιν = παρκαθύριον, θυρίς.

Παραθυρόφυλλον (πτέρων τῆς θυρίδος).

Παραλλαμμένους δ. = ἔζω φρενῶν, ἠλλοιωμένος, ἐκ τοῦ
παράλλασσω = ἄλλοιοῦμαι. φρ. *adn coi παραλλάσσου λδονν*
να παραλλαχτοῦ = ἐάν παρκαλάσσω, μεταδύλλω τὸν λόγον,
εἴθε ν' ἄλλοιωθῶ.

Παράλληλους δ. = ἐξηρημένους τῶν Ἑλλήνων, παρέλλην.

Παραλυμένους δ. εἶδε *ξηλουγιασμένους*, = ἀπονενοημένους,
ἄσωτος.

Παραμάρα ἤ. = τροπὸς καὶ ἡ μητριαί.

Παραμικρὸς δ. = εὐτελής, φαῦλος.

Παραμοιάννον ῥ. = παρομοιάζω.

Παραμονεύγου. ῥ. = ἐνεδρεύω.

Παραμπρός. ἐπίρ. = προλαβόντως, πρότερον.

Παρόμοιους δ. = προσόμοιος, παραπλήσιος, — ως = παρ-
πλησίως.

Παραξηρητὰ ἤ = ἰδιοτροπία, *εύγουμου* = δυταρεττοῦμαι, —
ηρος = ἰδιότροπος, δυτάρεστος.

Παραξηλώνον ῥ. = πέρων τοῦ δέοντος πράττω.

Παράξον. ἐπίρ. = ἐξωτέρω, εἰς τὸ ἐξώτερον.

Παραπαίρον ῥ. = ἐξίστημι τῶν φρενῶν.

Παραπαρμένους δ. = ἐκπληκτος, ἐμβρόντητος.

Παραπάτημα τδ. = παρκαπτώμα, — τοῦ = παρκασφάλλομαι.

Παραπέρα. ἐπίρ. = ἐπέκεινα παραιτέρω.

Παραπέφτον. ρ. = παρκαπίπτω ἐκπίπτω τῆς εὐθείας.

Παραπολύς δ. = ὑπέρπολυς.

Παραποννηγάρης δ = μεμψίμοιρος.

Παράπονον τδ. = δεινολογία, — *ητικά* = οἰκτρῶς, δεινοπαθῶς.

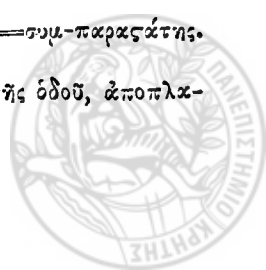
Παραποννηόμου. ῥ. = ἐπιμέμφομαι.

Παρασάγκαλος δ. = ἐκλελυμένος.

Παραστέκου ῥ. = παρκαίταμι, — *κάμενος* = συμ-παρκασάτης.

Παρίστιων τδ. = ἡ ἐστία, (παρεστία).

Παραστράτινον. ῥ. = παρκατρέπομι τῆς ὁδοῦ, ἀποπλκ-
ῶμι. Παραταίριον τδ. ἀνόμοιον τῶ ἐτέρω.

Παράταξις ἡ. = πομπή, πομπεία.

Παρατήρησι ἡ. = κατανόησις, σκέψις.

Παραφέρου ρ. = παρεμφέρω, παρομοιάζω.

Παραχώνρου. ρ. = κατορύσσω, και κατορύττω.

Παραψήρου. ρ. = ὑπεροπτῶ.

Παρηγορητικά. ἐπίρ. = παρηγορητικῶς, — γὰρ = παρηγορία.

Παρμένου. δ. = καὶ παραπαρμένους ἐξεστηκῶς, παρὰφο-
ρος, παραπλήξ. Πάρσιμου = λήψις.

Πάρπις δ. = (ἐκ τοῦ παρὰ πάππας) δ ἰσοπάτωρ, δ θεῖος πρὸς
μητρὸς ἢ πατρὸς, καὶ πᾶς πρεσβύτερος.

Παρρησία ἡ. = ἀρχιερατικὴ λειτουργία ὅταν ἐνδύεται ὁ
ἀρχιερεὺς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ φρ. παρρησία μου, ἐνώπιόν
μου (ἐκ τοῦ πην-ρησία) καὶ ἐπίρ. = ἀναφανδόν.

Πάρταλος δ. = ποικίλος καὶ ἔκχυτος.

Παρταλικός δ. = ῥακένδυτος, ἄθλιος, (ἐκ τοῦ παρδαλός
= ποικίλος ὁ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλος).

Πᾶσα. ἄκλιτ. σύνηθες εἰς τὰς φράσεις πᾶσα ἔται = ἕκαστος,
πᾶσα μιᾶ = ἕκαστη. Πᾶς ἄνθρωπος, = πᾶς τις ἕκαστος.
Πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν (καλὴ φράσις).

Πασκίζον ρ. = προσπκῶ, κοπιᾶζω.

Πάσπαλλη ἡ. = πιπᾶλλη.

Πασπατεύου. ρ. = ψηλαρῶ, — μαν ψηλάρησις.

Παστέλλιν τὸ. = μελιτοῦττα, σηταμίς.

Πιστός δ. = κοιτῶν τῶν νεονύμφων.

Πίστρα καὶ σπάστρα = ἡ καθαριότης, καὶ σπαστρικὸς =
καθάριος, ὁμιλία παστρικὴ = περίτρητος.

Πάντωμα τὸ. = τριχέυσις, — μένος δ. = τριχέυτός.

Πατάσσω. σύνηθες ἐν τῇ φράσει ὑπάταξήν τα (εἰρωνικῶς)
= δὲν ἔχει. π. χ. ἐρωτᾷ τίς τινα, ἔχεις χρήματα; ἀπο-
κρίνεται τρίτος, ὑπάταξήν τα, δηλαδὴ πολλοῦ γε καὶ δεῦ-
φαίνεται λοιπὸν ὅτι εἶνε ὑπέταξεν αὐτά, δηλαδὴ ἐκτήσατο
ἢ κέκτηται ὑποτάξας αὐτά. ἑτέρα φράσις «ἐντιον πατάσση τη»
καὶ αὕτη σημαίνει ὅτι δὲν ὑποτάσσει εἰς ἐκυτόν. ἐπειδὴ τὸ
κτῆμα ὑποτάσσεται εἰς τὸν κτῆτορα καὶ ἐπὶ κτῆτορα. «Νὰ
μὴν τὰ πατάξη» = νὰ μὴν τὰ ὑποτάξῃ — ἦτοι οὐδέποτε νὰ
ἔχει.

Πατέλλα ἡ. = ὄστρακόδερμη, πετελίς, ἐξ οὗ παροίμ.
«βρέξη κώλουν γὰ φάης πατέλλαν», τὰ καλὰ πόνω κτῶνται
χλυσπὴ τὰ καλὰ.

Πατέρας δ = πατήρ. ἄλλοτε ἐλέγετο ἀρέντης ἢ προσφώνησις αὕτη εὐτυχῶς κατηργήθη πρὸ 25 ἐτῶν.

Πάτημαρ τὸ. = ἡ πάτησις, τὸ βῆμα, καὶ ἡ λαβή. ἀῖρην τοιρ ἔναρ πάτημαρ» μίξν λαβὴν πρόφασιν, ἐπιχείρημα.

Πατηματὰ ἡ. = ἴχνος.

Πατηρίτσα ἡ. = βκκτηρία, ἡ ποιμαντορικὴ ῥάβδος τοῦ ἀρχιερέως τὸ κηρύκιον.

Πατητήριν τὸ. = ὁ ληνὸς ἐνθα πτοῦν τὰς σταφυλάς.

Πατοῦ. ῥ. = πκτώ, — πουθάριν = διῦσχυρίζομαι, — βοῦλ-λαν = σφραγίζω. προφθάνω τινὰ ἐπὶ κακῆς πράξεως, κατα-λκυβάνω συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ κάμνω ἔφοδον, ἀηπά-τησάρ τους οἱ κλέφτηδοι) κατελήρησεν ἐξ ἐρόδου ὑπὸ ληστῶν.

Πίτουρ δ. = πάτος, τὸ κατ'κπᾶτι, ἡ ὑποστάθμη, ὁ πυθμὴν τῆς θαλάσσης, ὁ ἀρεδρῶν, ἡ ἔδρα ἀπατα νερά = ἄδυσσος φρ. ἡῖρην ἢ κορυφὴ τὸν πάτουρ = ἐξηντλήθη.

Πατσημά τὰ. = κομβολόγια ἐκ τοῦ πάτερ ἡμῶν, ὕπερ ἀνεγινώσκετο εἰς ἕκαστον κόμβον.

Παιτώνου. ῥ. *πιτακῶνου* = πιέζω, πατιομένους, ὁ πε-πιεσμένος, παττοῦ (εἶνε τὸ τουρκ. πατιάρμ), βυθίζομαι ἀηπά-τησιν τοῦ καράβιν, ἐβυθίσθη, κατςποντίσθη· πατοῦνα ἡ, τὸ πέλιμα τοῦ ποδός.

Πατώνου. ῥ. = στρώννω τὸ ἔδαφος διὰ σκιδῶν, στοιβάζω.

Πάτωμαρ τὸ. = ἔδαφος, δάπεδα καὶ ὄροφῆ, — δίπατους, ἡ διώροφος, — τριπατους, ἡ τριώροφος κτλ. οἰκία.

Πισσοῦλιν τὸ. = πάσσαλος, πᾶτταλος.

Παστηλλόρριζα ἡ. = ἀλλαχοῦ σκπουνορίζω στρούθιον.

Πάγου ῥ. = καταπαύω.

Παυτός δ. ὄν. ἐπίθ. ἀπαυτός· λέξις ἐδόκιμος καὶ ἀποροπιπέξ.

Πάφυλας ὁ. κίτρινος τενεκές, ἐρειχάκκου πέταλον.

Παχάινου. ῥ. = πκχύνω, παίρω καὶ παχύνομαι = γίνομαι πκχύς, πολύσκαρος. καὶ παγουλός δ = ὑπόπκχυς.

Παχτώνου. ῥ. = ἐνοικιάζω. πάχτωμαρ = ἐκμίσθωσις.

Πηλαοῦ ῥ. τὸ ἀλλαχοῦ *πιλαγᾶ* = τρέχω δρομικίως (ἴτως ἐκ τοῦ ἐπελαύνω).

Πεζόβολορ δ. = ἀμφίβληστρον, (βόλος) δίκτιον.

Πεικάζου. ῥ. = ἀπεικάζω, ἐννοῶ, κατακλυμβάνω.

Πεῖνα δ. = λιμός, σιταδεία. «πηθαίνου τῆς πείνας» = λιμοκτονῶ.

Πεινῶντα. μετοχ. ἄκλ. *πεινῶντα* κῆ *διψῶντα* ἐλήρηθη ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου.

Πειράζου. ῥ. = ἐνοχλῶ, πειράζω, βλάπτω.

Πείραξις ἡ. = ἐνόχλησις, ἀνία, ἐπήρεια.

Πειρασμός ὁ. = πειράζων, ὁ διάβολος.

Πειραχτικός ὁ. = βλαβερός, ἐνοχλητικός, ἀνιάρης, ὀχληρός.

Πείρος ὁ. = στρόφιγξ ἔμβολον τοῦ βαρελίου.

Πειρουνηάννου. ῥ. = διαπειρῶ.

Πεῖδον. = πλέον καὶ *πειὰ*, πλέα λέξις κακόηχος, πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τῶν συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν οἶον ἀντὶ *πειὰ καλλίως* λέγε *καλλίτερος ἀντὶ πειὰ μικρός*, *μικρότερος* κτλ. *πειότερον.* ἐπίρ. = μᾶλλον.

Πείσμα τὸ. = πεισμονή, ἰσχυρογνωμοσύνη.

Πεισματῶννον. ῥ. = δι᾽ ἰσχυρίζομαι, ἐπιμένω.

Πέλαγος τὸ. = πέλαγος, θάλασσα πόντος.

Πεπερέειν τὸ. = ποδοβράχιον. τὸ ἄκρον τῆς περισκελίδος.

Πέρα. = ἀντιπέραν, *πέρα πέρα* διαμπερές εἰς τὰς φρ. ἠδὴ *πέρα — ἠκεῖ πέρα*, λέγε ἀπλῶς ἐδῶ ἐκεῖ.

Πέρασμα τὸ. = πορθμεῖον, πλοιάριον.

Πέρα πειροῦ ἐπίρ. = διαμπερές, λέγεται καὶ *πέρα πέρα* = ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἄλλου.

Πέρασμα τὸ. = πόρος τοῦ ποταμοῦ διάπλευς.

Πέρτικα ἡ. = πτ. *πέρδιξ*. *Πηρίκιον* ὁ. = περδικιδεύς (νεοσὸς *πέρδικος*).

Πέρι. ἐπίρ. = πέρυσι καὶ ἐξ αὐτοῦ *περυσινός*.

Πέριμον τὸ. = πτῶσις, *πέσημα*.

Πέτασμα τὸ. = ἡ πτῆσις. ῥ. *πητοῦ* = *πετῶ ἰσταμικη πητάμενον* = τὸ πτηνὸν *εἴησαν τὰ πητάμενα νὰ διώξουν τὰ καθήμενα*» *παρανάλογος τῇ εἴησαν τὰ ἄγρια νὰ διώξουν τὰ ἡμερα*».

Πέταλον τὸ. = πέταλον, *κρηπίς*.

Πέταννον τὸ. = μικροσάνιδον, ἐλέγετο καὶ *καταστρουσιδιν* διότι ἐστρώνετο εἰς τὴν στέγην τῶν οἰκιῶν.

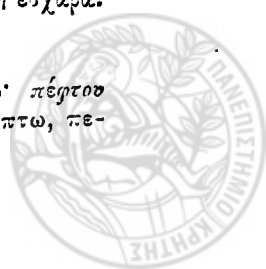
Πέτρα ἡ. = λίθος. φρ. *ἀπὸ πέτραν σὲ λιθάριν*» ἀπὸ τῆς *Σκύλλης* εἰς τὴν *Χάρυβδιν*· *πέτρα* τῆς *δάμας*, *πεσσός*· *πέτρα* τῆς *κολάσεως*, *στύγιος λίθος*, καὶ *νιτρικός ἄργυρος*· *πέτρα* τῆς *κίστεως*, *λιθίασις*, *πητραδάκι*, τὸ *λιθάριον*.

Πέτσα ἡ. = κόβρα τοῦ ἄρτου, *πέτσα* τῆς *πληγῆς* ἢ *ἐσχάρα*.

Πεῦκιν τὸ. = ἐπεύκιον τέπης (συζαδὲς τουρκ.).

Πεύκος ὁ. = ἡ πίτυς, ἡ ἐλάτη, ἡ πεύκη.

Πέφτον. ῥ. = πίπτω, *πέφτον κάτω*, *καταπίπτω*· *πέφτον τάνου*, *ἐπιπίπτω* *προσπίτω*· *πέφτον μέσα*, *ἐπιπίπτω*, *πε-*

ριπίπτω' πέφτων στα πουδάρια, προσπίπτω' έπειση άρού-
στια, ένέσκηψεν έπιδημική νόσος, έπεισαν πάνου του, έπέ-
πεσαν' έπειση όξου του καράβιν, έζώκειλε τó πλοτον, έπεσεν
μέ τήν κεφαλήν, =κατά κεφαλής.

Πηγαδάκι τδ. = φρεάτιον, φρέαρ.

Πηγαίνου. ρ. και *παγαίνου* και *πάου*, ύπάγω, πορεύομαι
πηγαίνει από κάτω, ύποχωρεί, ύπηα γά' ποϋ, έμελλον να
εΐπω' τόν πάου εις τήν φυλακήν, άπάγουσιν αυτόν εις τó
δεσμοωτήριον' πηγαίμδς. ρ. άριξίς.

Πήδημα τδ. = πήδημα, άλμα. — τά έπίρ. = πηδητικώς.

Πηδάκι τδ. = παιδίον, τó παιδάριον.

Πηζούλα ή. = έδρα περι τήν ρίζην δένδρων, και ιδίως τών
συκδν πέτρα στιβάς.

Πηθαίου. ρ. = άποθνήσκω.

Πηθηθά ή. = πενθερά. μήτηρ τής γυναικός, ένυράτσα,
ή μήτηρ του άνδρός, πενθερός, ένυρός, και πηθηθηκά, τά
του πενθεροϋ, αι σχέσεις του οίκου του γαμβροϋ ή τής νύμφης
μετά τής του πενθεροϋ.

Πηλαγήσιος = πελάγιος. και *πελαγίσσιμος* τδ αυτό.

Πηλαγίνου και *ξηπηλαγίνου* ρ. = προχωρώ εις τά πε-
λάγη, εις τά ένδότερα. εις τά βάθη τής θαλάσσης.

Πηλλιστρίνα ή. = (ιταλ. λέξ. bellastrina δώρον διδόμενον
εις τήν άρχήν του νέου έτους) έπινομία, εύχαρισμός.

Πηλλιστέριν τδ. = πτηνόν ή περιστερά.

Πηπηταγιάρ. = πεντηκοντάς' πενήντα βουλαΐς = πεντη-
κοντάκις' πενήντα χιλιάδες = πεντηκοντακισχίλιοι.

Πηπόριν τδ. = ό πέπων (τουρκ. *καβοϋρι*).

Πηρασμένος ό. = παρελθών, προλαβών, παρηκμακώς,
ύπερ'ήλιξ.

Πηραστικά. έπίρ. = έν προόδω, πάροργον και έπι εύχης =
εΐη σοι επ' άγαθῶ.

Πηρέχαρος ό. = περιχαρής, χαρίσις, γελοσία.

Πηρέφανος ό. = ύπερήφανος και *περιφάνεια* = ή ύπεριφανία.

Πηριβόλι τδ. = ό κήπος, ό ληχανόκηπος. — *λίρης* = κη-
πουρός.

Πηριγλάβιν τδ. = πάθος τών νηπίων, τδ έν Έλλάδι άμ-
πελοκλάδι' περι ου άγνοεί ή έπιστήμη.

Πηριγέλασμα τδ. = έμπαιγμός, χλευασμός' *πηριγέλλιν* =
περιγελως, χλεύη.

Πηριδρομάριου. ρ. = διαρρήγνυμι. έσθίων, κκατρώγω.

Πηρίδρομος δ. = παρωνυχίς, και ἐπὶ κατάρκας = διασραγείης.
Πηρικαππύνου. ῥ. = περικαππύω και περικαππύσω (περι-
πνέω, περιβάλλω).

Πηρικαίζου. ῥ. = ἐμπαιζώ. Πηρίπαιγμαν τδ. = ἐμπαιγμός.
Πηρισσότερον. = μᾶλλον, πολλαπλασίως. Πηρισσά τὰ. =
πολλά και ἐπίρ. ἐκπερισσοῦ.

Πηρισσότερους δ. = πλειότερος· οἱ περισσότεροὶ ἄνθρωποι =
οἱ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων· ὁ λαὸς ταῖς περισσότεραις φοραῖς =
ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον.

Πηρίστασι ἡ. = Ἑλλ. Ἐπανάστασις, και τὸ συμβεβηκός, δ
καιρός, τὰ πράγματα.

Πηρίττου. ἐπίρ. = ἐκ περισσοῦ. ἴδε ξηρηίτου.

Πηριχτός δ. ἐπίθ. = ποταπός, πρόστυχος.

Πηροῦ. ῥ. = περνῶ, διαπερῶ, Πηροῦ εἰς Ἀμῶν = κατα-
λογίζω· ζῶ, διάγω· φρ. πῶς πηρᾶς; = πῶς διάγεις; Μετα-
βαίνω ἐκ τόπου εἰς τόπον, διαπλέω, περνῶ βουρά = ὑπερ-
βαίνω τὰ ὄρη. Πηροῦ τὴν ἡμέραν = διημερεύω· — τὴν νύκτα
διανυκτερεύω· — βιβλίον = διεξέρχομαι. Ἡ ζωνὴ πηρᾶ γὰρ ὄ-
νειρον = ὡς ὄναρ πηρέρχεται· ἡ μονέδα πειρᾶ = τὸ νόμισμα
κυκλοφορεῖ· δὲν πειρᾶ = ἀδόκιμος ἐστί.

Πήσσου. ῥ. = πηγνύω· Πήξιμον τδ. = πῆξις.

Πησμένους ὁ. = πεπτωκώς.

Πητάσσου. ῥ. = Πατάσσω, κτυπῶ, πλήττω· ἀπητάσσου τουν
ἡμῶν = κατήγαγον κατ' αὐτοῦ ἐν κτύπημα.

Πηταχτὰ τὰ. = ἐν τῷ ἴπτασθαι.

Πηταχτός δ. = προπετής, ὁ ἱπτάμενος. Ξαπηταχτός δ. =
διάβολος, ὁ σατανᾶς.

Πηπειραῖν τδ. = ἀλεκτορίδιον, ἀλέκτωρ.

Πηπειρούμω. ῥ. = ὄρμω, ἠπητάχτην = ὄρμησε, ἔφυγε μὲ
βίαν, μὲ ὄρμην.

Πηπουνιά και ἀπουτουνιά ἡ. = ὄρμιά.

Πητοῦ. ῥ. = ῥίπτω. Πέταμαν τδ. = ἀπόρριψις, ἀποβολή·
φρ. ἐν εἰρην πηταμάτω = δὲν εἶνε ἀπόβλητος.

Πητράδιν τδ. = πολύτιμος λίθος.

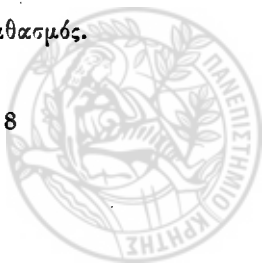
Πητράς δ. = λιθοξόος, λιθουργός· πήτρευους = λίθινος, πέ-
τρινος.

Πητραχῆλιν τδ. = ἐπιτραχήλιον τοῦ ἰσρέως.

Πητρουβόλημαν τδ. = λιθοβολία, λιθοβολισμός, λιθασμός.

Πητρουβουλοῦ. ῥ. = λιθοβολῶ.

Πητρουκάρθουον τδ. = γαιάνθραξ, λιθάνθραξ.

Πητροκάρυδον τὸ. = σκληρὸν κάρυον.

Πητροπόλεμος δ. = λιθομαχίη, πετροπόλεμος.

Πητρώνου ρ. = λιθοβολῶ καὶ ἀπολιθῶ, — ωμαν = λιθο-
βολισμός.

Πησοίτα ἦ. = χειρόμακτρον.

Πητοῖν τὸ. = δέρμα, πίτσεινος = δερμάτινος.

Πήτητα ἦ. (ἐκ τοῦ πέττω) = πλακοῦς· ἀπὸν πήτταν ποῦ
ἐν τρώεισι τί σοὶ μέλλει κί' ἄν καθῆν. παροιμ. = οὐ φροντίς
Ἰπποκλίδη.

Πήχη. = δ πήχυς, δύο, τριῶν πηχῶν, δίπηχυς, τρίπηχυς.

Πηχτός· ἐπίρ. = δ πεσηγῶς, — πηχτή = ἡ πηκτῆ, ἡ πεπη-
γυῖς, συμπαγής· εἶδος μαγειρεύμετος τῶν ἰχθύων.

Πηνηὰ τὰ· ἀπαντὰ εἰς τὴν φρ. με τὰ πηνηὰ σου δάκρυα
τὰ με κλαίης· ἐν δὲν εἶνε ἐκ τοῦ τουρκικοῦ πιν = χίλια δά-
κρυα, καθὼς ἀπαντὰ ἐν τῇ φράσει «ἐρριζα χίλια δάκρυα»,
πιθανὸν νὰ ἦναι παραφθορὰ τῶν ἑλληνικῶν φράσεων «ἀδερὰ
δάκρυα» = ἀπηνῆ δάκρυα· τότε γραπτέον: «με τ' ἀπηνὰ σου
δάκρυα» = ἄπειρα δάκρυα.

Πηχιδίτ τὸ. = πείγιον, παιδιὰ, ἄθυρμα, μουσικὸν ὄργαν-
ον, 2) ἀπάτη.

Πηχιδιάτης δ. = φιλοπαίγμων, ἀπατεῶν, πολυμήχανος.

Πηχιδιάτορας δ. = αὐλητής, μουσικός, λυριτής κτλ.

Πιάνου ρ. (ἐκ τοῦ πιῶω). = συλλαμβάνω, κατέχω, παθ.
συλλαμβάνομαι καὶ συμπλέκομαι, ἀπιασθηκαὶ στὰ χέρια» =
συνεπλάκησαν, — σιμουρ καὶ πιῶσμα = λαβή, σύλληψις, ἐπί-
σχεσις, ἀγγύλωσις τοῦ ποδός, παράλυσις, — μέγους = ἕγγυλ-
λωμένος καὶ ὁ παρακλυμένος.

Πιάτουρ τὸ. = παροψίς, τρυβλίον.

Πιθαμή. = σπιθαμή.

Πιθάρι τὸ. = ὁ πίθος, πιθάριον, πιθάκη.

Πικά ἦ· (λέξις ἰταλ. pica) = δυσμένεια, πείσμα.

Πικραγοργιά ἦ. = ἐλατήριον.

Πικράδα καὶ πικρα. = ἡ πικρία καὶ λύπη.

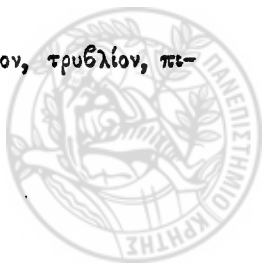
Πικραίνου ρ. καὶ παραπικραίνω τινα, μέσ. λυποῦμαι, ἀδη-
μονῶ. — Πικραλίς = ἡ ῥαδίς, — οὔτσινος δ. = ὑπόπικρος.

Πικρή ἦ. = πικρὰ, ἀθλίη, δύστηνος.

Πικρογλυκός δ. = γλυκύπικρος.

Πινάκα ἦ. = λεκάνη, πινάκιον, πινάκιδιον, τρυβλίον, πι-
νακίς, πινάξ.

Πινακωτή ἦ. = τρέπηξ, μζονόμιον.

Πίνα ἡ. = ὄστρακόδερμα, ἡ πίννα.

Πιρρίριον τὸ. = μικρὰ ὄστρακόδερμα πιννίρια.

Πίννου ῥ. = *πίνω*. «*τοῦ τηρὸν ἐν πίννηιη*» = δὲν εἶνε πό-
τιμον· *πίνω* εἰς ὑγείαν = προπείνω, σπένδω· *πίσιμον* = πό-
σις· *πιότην* = ποτὸν· *πιωμένους* = δὲ ὑπομεθύνω, οἰνοβαρής.

Πιπέριον τὸ. = πέπερι. Παροιμ. «*ὄπλιος ἔχει πούλλην πι-
πέριον βάλλει κ' εἰς τὴν φακὴν*» = δὲ ἔχων πολὺ πέπερι τίθησι
καὶ ἐν λαχάνοις (ἐπὶ ἀσώτου).

Πιπηριά ἡ. = πιπερίς καὶ τὸ λαχανικὸν πιπέριον.

Πιπίλλα ἡ. = ῥαφίδευμα τρίχαπτον (δαντέλλα)· ὀδοντω-
τὸν, συγγενὲς τοῦ πῖλος-πιλέω.

Πιπιλλίτρου καὶ *πιπιλλοῦ* ῥ. = *μυζῶ*, — *λημαν* = *μύζη*-
σις, *πιπιλλιστὰ* = *μυζητικῶς*.

Πισσώννου ῥ. = ἀλείφω μὲ πίσσαν, ἀσφαλτώνω.

Πιστεύνου ῥ. = πιστεύω, δὲν ἔχω πίστιν = ἀπιστῶ.

Πίστι ἡ. = τίστις καὶ ἡ θρησκεία.

Πιστὸς δ. = πιστὸς, φερέγγιος, ἀξιοχρεῶς, ἀξιοπίστος.

Πίτσικας δ. = ἄθλιος (ἐκ τοῦ πίθηκος = ῥακενδήτης, γυ-
μνήτης).

Πιττακῶννου ῥ. = *πιέζω*· *πιττακωμένοις* = *πεπιεσμένοις*.

Πιτυρίδα ἡ. = *πιτυρίαις*.

Πλάγιον. = τὸ πλάγιον μέρος, ἡ κλιτὸς (πάντα ἰταλιστί).

Πλαγιάζου ῥ. ἀμετάβ. = *καταλλίνομαι*.

Πλάγιασμα τὸ. = ἡ *κατάκλισις*, — *σμένοις* δ. = *κατα-
κεκλιμένοις*, δὲ ὑπνόττων, δὲ κοιμώμενοις.

Πλαγιανός δ. = δὲ *πлагίως* *καθήμενος*, δὲ *παρακείμενος*.

Πλαγίως ἐπίρ. = *ἐγκαρσίως*.

Πλακτοροῦ ἡ. = *παραλίχ* *βραχώδης*, συγγενὲς ἡ λέξις μὲ
τὰς *πλαγκτὰς* πέτρας τοῦ σικελικοῦ πορθμοῦ.

Πλακουστάρα ἡ. = *μεγάλῃ* *πλατοῖα* καὶ *βαρεῖα* *πλάξ* ἡ
πλακοειδὴς ὑπερμεγέθης *λίθος*· ἡ *κατάκλιξις* *ρα* οὕτω γίνεται
μεγεθυντικῇ.

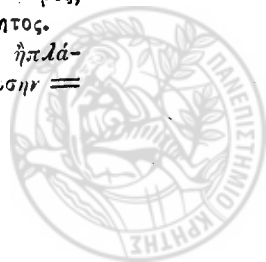
Πλάκα ἡ. = *πλάξ* καὶ ὁ *φορολογιακὸς* *πίναξ* ἡ *κῶδιξ*.

Πλακίον· εἶδος *μαγειρεύματος* *ἰχθύων* = *πλακωτόν*.

Πλακόνιον τὸ. = *μικρότερον* *ἰστίον* τοῦ *πλοίου*, ἀρέμων.

Πλακουριάννου ῥ. = *κειμαι* ὡς *πλάξ* ἀνάισθητος, νεκρὸς,
περιφρονητικῇ λέξις, *παθ.* — *μου* = *κειμαι* ὡς ἀνάισθητος.

Πλακῶννου ῥ. = *θλίβω*, *ἀποθλίβω*, *πιέζω*, *ἐφορῶ*, ἡ *πλά-
κωσάν* *τους* = *ἐπέπεσαν* αὐτοῖς· οἱ *πολέμιοι*· ἡ *πλάκωσῃ* =
ἔφθασεν.

Πλάνους δ. = πλάνος, ἀπατεών, δόλιος καὶ ῥ. *πλανοῦ* = *πλανῶ*, ἀπατῶ.

Πλαιτάζω ῥ. = πεινῶ, λιμώττω. — *σμένους* = δ λιμώττων.

Πλατύον ῥ. = εὐρύνω, — *ομαι* = εὐρύνομαι, — *υἷά ἐπίρ.* = πλατέως. *Πλατόφυλλος* δ. = πλατύφυλλος.

Πλάτη ἡ. = ὠμοπλάτη, *πλάτους* = εὐρος.

Πλέκου. ῥ. προφ. (*μπλέγου*) = ἐμπλέκω καὶ ἐμπλέκομαι.

Πλεμόνιν τὸ (καὶ *φλεμόνιν*) = δ πνεύμων, λέγεται καταχρηστικῶς καὶ κόκκινον σηκῶτιν.

Πλεξίδα ἡ. = πλόκαμος, τῆς κόμης βόστρυχος, λέγεται καὶ βρουλλὴν ἐκ τοῦ σχήματος.

Πληζίνα ἡ = δ ὕδροπέπων (*καρπούζιν τουρκ.*) ἴσως πληθίνη, ὡς πλήρης ἰνῶν.

Πλήμη ἡ. = πλημμυρίς· ἡ ἀμπωτις λέγεται *σουρουμάδα*.

Πλημυροῦ. ῥ. λέγεται καὶ *πλημυροῦ* = πλημυρῶ.

Πληρουμὴ ἡ. = ἀπότισις, ἐξοφλησις, μισθός, ἀνταμοιβή.

Πληρώνου. ῥ. = ἀποτίω, καταβάλλω, ἐξοφλῶ μισθόν, μισθοδοτῶ, λαμβάνω μισθόν, μισθοφορῶ.

Πλησιάζω. ῥ. = προσπελάζω, προσεγγίζω.

Πληχτικός δ. = δχληρός, *πληχτικά ἐπίρ.* = δχληρῶς (ἐκ τοῦ πλήττω).

Πληχτός δ. = πλεκτός, προφ. *μπληχτός*.

Πλίκους. (ἐκ τοῦ πλίσσω λατ.) φάκελλος,

Πλιθθίρ τὸ. = πλίνθος, πλινθιον.

Πλόσκα ἡ· καὶ *τόστρα.* = βαμβύλη.

Πλουμίν τὸ. = ποίκιλμα, ἄνθος. *πλουμίνου* = ποικίλω, — *στός* = ποικιλτός, πεποικιλμένος, διηθητισμένος.

Πόκλαμος καὶ *ἀπόκλαμος* δ. = πλόκαμος, πλεκτάνη, λέγεται συνήθως δ τοῦ ὀκτάποδος.

Πλουσιοπαροχα. ἐπίρ. = δαψιλῶς, μεγαλοδῶρως, ἐλευθερίως, λαμπρῶς καὶ πλουσιωπαρόχως ἐλευθέριος.

Πλουταίνου. ῥ. οὐσ. πλουτῶ ἐνεργ. πλουτίζω.

Πλύσιμον τὸ. = ἡ πλύσις· ἡ *μοργὰ* μὴ τοῦ πλύσιμον βγαίνει = εἶνε ἐξύτηλος ἡ βροφή· δὲν εἶνε ἐξίτηλος = ἀνέκ-πλυτος.

Πλυσταριῶν τὸ. = πλυντήριον, ὁ πλυνός, — *στρα* = πλύντριχ.

Πλώρη ἡ. = πλώρα, (ὁ *μπιλότος*). — *ηός* = πρωρατός.

Πνέμματ τὸ. = πνεῦμα, ἡ εὐφυΐα, ἀγγίνοια· ὁ πνευματώδης = εὐφυής, ἀγγίνους.

Πνίγου. ῥ. = πνίγω (διὰ τῆς θηλειᾶς) = ἀπόσχω, στραγ-
καλιζώ· διὰ τοῦ νεροῦ πνίγω, = ἀποπνίγω· φρ. ὁ ποταμὸς
ἐπιξῆν τὸν κάμπουν = ὁ ποταμὸς κατέκλυσε τὴν χώραν·
μεταφ. πνιμένους εἰς τὸν χρεὸς καὶ βουτηγμένους = βυθισμέ-
νος εἰς χρέη, κατὰ χρεως.

Πνιγός. δ. = πνιγμός, πνιγμονή· —*Ξιμον* = ἡ πνιγμοσύ-
νη, ἀγχόνη τοῦ πλοίου, καταποντισμός.

Πνίους. = κατάρρα, πνίγος = πνιγμονή.

Πόδημαν τδ. = ὑπόδημα, ἐνδρομῖς. *Ποδηματάκν* τδ. =
ὑποδημάτιον. — *Ποδηματᾶς* δ. = κρηπιδοποιός, ὑποδηματοποιός.

Ποδόγυρος δ. = περιπόδιον, πεζίς.

Ποδίον. ῥ. καὶ *μουδίον* = ἐμποδίζω, παλινδρομῶ, ἀνα-
στρέφω (τὸ πλοῖον).

Ποῖος ἔρ. ποῖος; τίς; ἔρ. ἀντων.

Πολέμαρχος δ. = στρατηγός.

Πόλι ἡ. κυρίως ἡ Κωνσταντινούπολις, *πολιτεία* = πόλις
μικρά, πολίχινον.

Πολιτικὴ ἡ. = εὐγένεια, καλὸς τρόπος, (τοῦναντίον ἀγροί-
κῆς, σκαιότητος).

Πολιτικός δ. = εὐπροσῆγορος, εὐγενὴς τοὺς τρόπους, καὶ ὁ
πράττων τὰ κοινὰ τοῦ ἔθνους ἢ τῆς πόλεως, ὁ πολιτευόμενος.

Πόλημος δ. = πόλεμος, — διὰ ξηρᾶς = πεζομαχία.
μετὰ τὰ καράβια = ναυμαχία, — μετὰ τὰ ἄλογα = ἵππομαχία,
ἀνθρωπος τοῦ πολέμου = μάχιμος, ἀρειμάνιος, φιλοπόλεμος.

Πολυκάντηλον τδ. = πολύφωτος λυχνία.

Πολύτιμος δ. = πολυτελής, τιμαλφής.

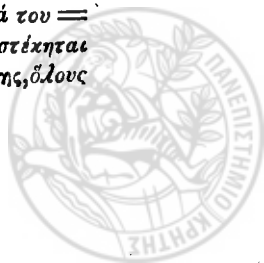
Πόνος δ. = ἡ ὀδύνη, ἄλγος, ἀλγηδών, ὁ πόνος τῆς καρ-
δίας καρδιαλγία· τῶν ὀδόντων, ὀδονταλγία· τῆς κεφαλῆς,
κεφαλαλγία· τῶν νεύρων, νευραλγία· τοῦ αὐτίου, ὠταλγία·
τοῦ προσώπου, προσωπαλγία· τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὀφθαλμία· τῆς
γέννας, ὠδίνες· τοῦ ποδαροῦ, ποδάγρα.

Πόππα ἡ. = σφαίρα· *παίζω πόππα* = σφαιρίζω.

Πόρτα ἡ. = θύρα, *πορτάρης* = θυρωρός (λέξις ἰταλ.).

Πότη ἀντὶ πότε ἐπίρ. *ποτ' ἤρτης*; = πότε ἤλθες, ὡς *ποτη*
= ἔως πότε;

Πουδάριν τδ. = ὁ ποῦς, τὸ πόδι τοῦ ἀστακοῦ = χηλή,
— τοῦ ὀκταποδῶν = πλόκαμος, πέφτον εἰς τὰ πόδια του =
προσπίπτω τοῖς γόνασιν, μετὰ τὰ πόδια = πεζῆ, στέκεται
εἰς τὸ πόδι (στούζα) = ἐπὶ ποδός, ὄρθιος, ὀρθοστάτης, ὄλους
ὁ κόσμος σ' τὸ πόδι = ἀνάστατος.

Πουγγίν τὸ. λέγεται καὶ *ἀσπρουσάκκουλλου* = τὸ βαλάντιον.

Πουδαρικόν τὸ. = ποῦς (τοῦ σκαμνίου κρηπίς)· *καλὸν πουδαρικόν* = ἡ ἔλευσις του ἐστὶ κελὸς οἰωνός (δεισιδαιμ. τουρκ.)

Πουδῖα ἡ. = κράσπεδον, πτέρυξ τοῦ βουνοῦ, ὑπώρεια.

Πουγγινῶ ἡ. = πωγωνιά (κόσμημα ἀργυροῦν γυναικεῖον συνιστάμενον ἐξ ἀργυρῶν ἀλύσεων ἀπὸ τὰ κατὰ κρόταφον πρὸς τὸν πώγωνα κατερχομένων καὶ κρεμαμμένων ἐπὶ κεφαλῆς.)

Πούετα. ἐπίρ. καὶ *πούπετα* = οὐδαμοῦ.

Πουκάμισου τὸ. = ὑποχίτων, *πουκαμίσα* = κολόβιον.

Πούζα ἡ. = πάθος (ἡ ἐντεροκήλη) μεταφ. καὶ ἡ πτυχή τοῦ φορέματος, ἡ ἀκανόνιστος.

Πουλαράκι τὸ. (τταάκι τουρκ.) = πῶλος, πωλάριον.

Πουλημοῦ. ῥ. = πολεμῶ, μάχομαι, συμπασχίζω, καταγίνομαι, ἐργάζομαι.

Πούλημα τὸ. = πρῆξις, πώλησις. *Πουλητής* ὁ. = πωλητής.

Πουλιτεύουμου. ῥ. = πολιτεύομαι, φέρομαι μὲ τρόπον πολιτικόν, φρ. «ποσα πολιτεύητη» = *πληρά*, ὅπερ ἴδε.

Πουλοῦ. ῥ. = πωλῶ, πιπράσκω, *πώλησι* = πώλησις.

Πουλιὰ. ἐπίρ. = λίαν· τίθεται πρὸς δῆλωσιν τοῦ ὑπερθετικοῦ βηθμοῦ· — *καλὸς* = ἕριστος, — *κακὸς* = κάκιστος, — *δμορφος* = περικαλλής, καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπιθέτων σχηματίζεται καὶ μὲ τὴν *περί* καὶ *τρίς*, καθὼς *περιζήτητος*, *τρισάθλιος*, καὶ μὲ τὸ *πάν* = *παράγιος*, καὶ μὲ τὰ ὑπερθετικά.

Πουλιὰδα ἡ. = ὄρνις φωλάξ, νοσσάς.

Πουλιόπερος ὁ. = πολυπέριος, πολυίστωρ.

Πουλλουλοῦς ὁ. = ἀδόλεσχος, λάλος, βαττολόγος, φλύαρος.

Πουλλουμιλλῶ ἡ. = ἀδολεσχία, φλυαρία.

Πουλλόχροτος. = πολυετής, μακρόβιος.

Πουλλίτ τὸ. = πτηνόν, πετεινόν.

Πούλλεζα ἡ. ἴδε καὶ *ἀπλεῖα*, ἀστερισμός.

Πουλλουτηχνήτης ὁ. = πολυτέχνης· «*πουλλουτηχνήτης κ' ἐρημουσπίτης*» = ὁ τὰ πάντα ἰδῶς καὶ μηδὲν ἐπιστάμενος.

Πουλλικαιρινός ὁ. = χρόνιος, πολυχρόνιος.

Πουλλὸς ὁ. = πολὺς, *πουλλαῖς βουλαῖς καὶ φουραῖς* = πολλάκις, ἀπὸς πολλῆς = πρὸ πολλοῦ· φρ. «εἶπε μέγας καὶ πολὺς».

Πουμπή ἡ. = πομπή, αἶσχος, ὄνειδος, «*ἡμάκραϊαν ἡ πουδζαῖς της κῆ ἔφραξαν ἡ πουμπαις της*» παροιμ. = ὁ πλοῦτος καλύπτει τὰ αἶσχη.

Πουμπεύου. ῥ. = ἐκπομπεύω, στηλιτεύω, θεατρίζω, μεσ.

ἐπιδείκνυμαι, ἔβγα δξου κῆ πομπεύτου, ἔμπα μέσα καὶ που-
ρεύτου, γνωμικὸν ἐννοεῖ τὸ μετ' αὐταρκειᾶς ζῆν.

Πουρημέτους ὁ. = πάσχω, ἐμπκθής, καχεκτικὸς, φι-
λάσθενος.

Πουρηκαρτοῦ. ρ. = φθονῶ, ζηλεύω. — σμαρ = ἡ ζηλοτυπία.

Πουρητικὸς δ. = μῦς αὐ πορητικὸς ἔς τὴν τέρπαρ ἐν ἡγώρῃ
κ' ἔσυρη κῆ κοιλουκὸθθαο = μῦς τὴν τρώγλῃν οὐ χωρῶν.
κολοκύνθῃν ἔσυρε. οἱ μῦς τοῦ σώματος = μυῶνες. Πουρητικου-
σμουμέτους δ. = μυῶδρωτος. Πουρητικουφάρμακου τὸ. = ἀρσέ-
νικον (μέταλλ.).

Πουροῦ. ρ. = ἀλγῶ, πονῶ. πουροῦ τοῦ κηγάλι μου = πονῶ
τὴν κεφαλὴν μου· ὀρθότερον τοῦ ἀμὲ πορεῖ τὸ κεφάλι, διότι
καὶ οἱ ἀρχαῖοι οὕτω λέγοντες ἐξέφραζον τὸ ἀλγῶ τὴν κεφα-
λὴν, καὶ οὐχὶ ἀλγεῖ μου ἢ κεφαλή· τὰ ἐκ τούτου σύνθ. ἴδε
εἰς τὸ πόρους.

Πουρεύγουμον. ρ. = περνῶ, διάγω, ζῶ. Πάρεφι καὶ ζῆσι. =
δ πόρος τοῦ βίου, τὰ πρὸς τοῦ ζῆν, τὰ πρὸς ζωάρκειαν.

Πουρητὴν τὸ. = πυλῶν, θύριον (ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ), τὸ ὑποκο-
ριστικὸν πουρητάκιν = θυρίδιον.

Πουρημάκιν τὸ. = ῥύαξ, ποτάμιον, καὶ πουρημουδάκιν τὸ
αὐτὸ = πορημίδιον, ῥυάκιον.

Πουρηῆρην τὸ. = ποτηρίον, ἐκπωμα, φιάλη.

Πουρηστρα ἡ. = ὑδρορροή, ἀρδάνιον.

Πουρητέ. ἐπίρ. = ποτέ, οὐδέποτε.

Πουρητίνου. ρ. = ἀποδιώκω, ἀποδιοπομπέα, — σμέρος =
φυγᾶς (ἐκ τοῦ πόντας) = θάλασσα ποντίζω καὶ καταποντίζω.

Πουρηκὸν τὸ. = νόθον, (τέκνον ἐκ πορνείας) ἔκθετον.

Πουρηκαλλοῦ. ἡ. = ἡ πόρνη, ἡ τελοῦσα νόθον, μοιχαλῖς.

Ποῦ. ἐπίρ. = ποῦ, ἀαπούση; = ἀπὸ ποῦ εἶσαι; πῶθεν
εἶσαι; ποῦ καὶ ποῦ = σπανίως· ὀρθότερον ποῦ καὶ που· πα-
ροιμία νάαποῦ κῆ πᾶς κῆ πᾶσα, τὰ μαρούλλα μει τὰ πράσσα
= ποῖα σχέσις μεταξὺ ἀνομοίων;

Πούπουλλου τὸ. = τὸ πτίλον τῶν πτηνῶν, τὰ μικρὰ πτερά·
δ λῶς· καὶ ἀραποπουλλοῦκιν = ἡ ταραχή.

Πουρηκεῖλλα ἡ. (τουρκ. τακλᾶς), δὲν φαίνεται ἑλλην. λέ-
ξις, (ἔως ἐκ τοῦ πῆρ-τακλᾶ) = κυβίστησις, κυβιστίνδα (εἶδος
παιδιάς)

Πουρηδὸν τὸ. (πρωῖνὸν) = πρωῖα, καλὸν πουρηδὸν = λίαν πρωῖ,
κειὰ πουρηδὸν = πρωῖαίτερον, πρωῖαίτατα.

Πούρηουρι. = ἡ πυρκαϊά, πυρῆτις, κόνις.

Πούρχου. ἐπίρ. τὸ ἀλλαχοῦ πρὶχου = πρίν.

Πουσκούζα. = τὰ κρυπτὰ μέρη, ὑποσκήνια, ἀπόκρυφα, καταγώγια.

Πουτὸν τὸ. = τὸ καθαρικὸν ποτὸν ἢ καθάρσιον.

Πουχνοῦτιν τὸ. (ἐκ τοῦ πωγωνίτης ἴσως) μανδύλιον δι' οὗ ἀναδέουσι τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν νηπίων ὑπὸ τὸν πώγωνα ἢ τὴν σιαγόνα) = κεφαλόδεσμος, περιπωγώνιον.

Ποττοῦριν τὸ. εἶδος περισκελίδος ἐξ ἐριούχου (ἴσως ποδῆρες).

Πράσα. (φυτὸν) = πράσον.

Πράξι ἡ. = πράξις καὶ ἡ ἐμπειρία.

Πρασιούδα ἡ. = χλόη, *πρασιούζω* = χλοίζω.

Πράσιινος δ. = χλοερὸς, *πρασιινός* = ὁ χλοάζων.

Πραχτικὸς δ. καὶ *πραξιμὸς* = πολυπίερος, τρίβων, ἐμπειρος.

Πρέπει. ἀπρόσ. = πρέπει, ὅλον ἐστί, *δεῖ* τοῦτο τὸ φόρεμα μὲ πρέπει ἢ μὲ πηγαίνει = τὸ ἱμάτιον ἀρμύζει, καλῶς ἔχει.

Πρέπους. = τὸ εὐπρεπές· *ἐν εἰρῇ πρέπους* = ἀπρεπές. *Πρήξιμον* τὸ. = οἶδημα, ὄγκωμα· *φρ. εἶν εἰρῇ πρέπους* (καὶ *πρώμαρ*) *τὰ γινῆ χοίρου μαλλίη μητάξιν καὶ τοῦ Νικόλα μας ὑ τοῦς τὰ βάλη τοῦν κῆ τάξιν.* »

Πρηπειά ἡ. = εὐπρέπεια, τὸ κάλλος, τὸ κόσμιον, ἡ κοσμιότης.

Πρησίμιν τὸ. = ἡ μεταξωτὴ κλωστὴ (τουρκ. *ἐπρισίμι*). καὶ πεπκλωσιόμενον τι ῥάκος τὸ ὁποῖον φέρουσιν ἐπὶ τῆς ῥάχews αἱ βαστάζουσται βάρη γυναῖκες (προσώμιον) ἐκ τοῦ πρὸς-ῶμος διὰ νὰ μὴν θλίβωνται τὰ ὀστά τῆς ῥάχews.

Πρησιμουκόλα ἡ. = γάττρων, *προγίστωρ*· ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, — *πρησιμένους* = ἐξωδηκῶς.

Προάλλαις. ἐπίρ. = πρὸ ἡμερῶν, προλαβόντως. *φρ. τῆς προάλλαις* = προλαβόντως.

Προῖκα ἡ. = προῖξ, φερνὴ, *Προικίντση*. ῥ. = προικίζω.

Προικουσύμφωνον τὸ. = προικουσύμφωνον (ἢ ἐγκλαβή).

Προίσκον. ῥ. = οἰδαίνω, ἐξοιδαίνω, *πρήσκουμον* = ὀγκοῦμαι.

Προικόβρον. ῥ. = προοδεύω, ἐπιδίδω, προκόπτω.

Προικουπή. = προκοπή, πρόοδος.

Προκάμνον. ῥ. = προφθάνω.

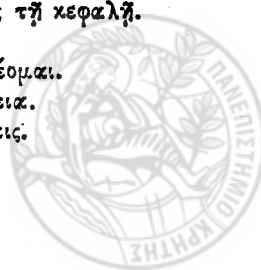
Προσκέφαλον τὸ. = προσκεφάλαιον, πρὸς τῆ κεφαλῆ.

Προσόψιν τὸ. = χειρόμακτρον, προσόψιον.

Προσπέφτον. ῥ. = προσπίπτω, ἰκετεύω, δέομαι.

Πρόστυχος δ. = φθῦλος, εὐτελής, εὐτέλεια.

Πρόσχαρος δ. = ἐπίχαρις, φαιδρὸς, χαρίεις.

Προβαίνου. ῥ. = προχωρῶ.

Προβάλλου. ῥ. = προκύπτω, κύπτω, παρακύπτω εἰς τὰ ἐκτός τῆς οἰκίας, ἐμφανίζομαι· «Πρόβαλη ἔς τοῦ παραθοῦρι» = ἐμφανίσθητι, ἢ παρὰκυψον ἐκ τοῦ παραθύρου.

Προβελὰ ἦ. = δορὰ, τὸ δέρμα (προβελί).

Προγόνιν τὸ. = προγονός.

Προδίδου καὶ καταδίδου. ῥ. = προδίδω, καταγγέλλω.

Προδουσαὶ ἦ. = προδοσία, προδοτής ὁ καὶ καταδότης λεγόμενος.

Προζύμιν τὸ. καὶ ἡ προζουμηρῆ = ἡ προζύμη, τὸ προζύμιον καὶ ἡ ζύμη.

Προρηστός δ. = προεστώς-ῶτος, πρόκριτος, οἱ προεστοὶ = οἱ πρόκριτοι, οἱ προϊστάμενοι = προῦχοιτες.

Προῦκιν τὸ. (ἐμπρικι τουρκ. λέξις) ἐάν δὲν εἶνε ἐκ τοῦ πρόχους-πρόχους = προῦχιν = προῦκιν.

Προκοινομένους δ. = προκοινομένοις, πεπαιδευμένοις καὶ δὲ εὐκατάστατος.

Προόμιττα. ἐπίρ. = ἐπὶ στόμα πρηγής.

Προξηνεῖα ἦ. = προξένησις, προξηνετής δ. = προμνήστωρ.

Προσκάλεσμαν τὸ. = ἡ πρόσκλησις.

Προσπάθησι ἦ. = σπουδή, προσπάθεια, ἐπιμέλεια.

Προσταγῆ ἦ. = προσταγή, πρόσταγμα, ἐντολή, ὀρισμός, διαταγή.

Προσουπίδα ἦ. = τὸ προσωπεῖον, ἡ προσωπίς (λέγεται καὶ μουσοῦνα).

Προστυὰ ἦ. = πυρεστία, τρίπους, ἐσχάρα.

Προσφάϊν τὸ. = προσφάγιον, τὸ ὄψον.

Προτυεῖα ἦ. = τὸ πρωτεῖον, τὸ πρεσβεῖον. — τεινός δ. = πρότερος. — τογέννης δ. = πρωτότοκος. — τόερος δ. = δημογέρον. — τουκλέφτης δ. = λήσταρχος ὁ ἀρχιληστής. — μάστορας δ. = πρωτομάστωρ. — παλλίκαρον τὸ. = ὁ πρόχων κατὰ τὴν ῥώμην. — τάξιδου. = ὁ πρωτόπλους.

Προφταῖνου. ῥ. = προφθάνω, προλαμβάνω «ἐν τούτῳ προφταῖνου ροῦχα» = δὲν ἀπαρκῶ εἰς τὴν δαπάνην τῶν ἐνδυμάτων του. Ἰδε Συφταῖνοι.

Προχῶνιν τὸ. = ἐργαλεῖον χαλκῆως, (ἕως ἐκ τοῦ χώνη) προχώνη.

Πρύμα. ἐπίρ. = ἐξ οὐρίων ἄνεμος.

Πρύμνη ἦ. = πρύμνη, πρυμνίω = οὐριδρομῶ· «τὰ πρύ-

μισοι» = ἀπέθανεν, ἀνεχώρησεν. *Πρύμος* δ. = οὐριος (βοηθητικός) ἄνεμος.

Προυκάμγου. ρ. = προλαμβάνω, προφθάνω.

Πρώτους δ. = πρῶτος, ὃ τῆ τάξει πρωτεύων.

Πρώμιος δ. = πρῶμιος· *πρώμιη*. ἐπίρ. = πρῶτμως· *προυμάννου*. ρ. = σπεύδω πρῶτμως, προλαμβάνω.

Πταίου ρ. *καὶ φταίχου* = πταίω.

Πταίσις δ. *καὶ φταίχης*. = ὃ κίτιος, ὃ ἔνοχος.

Πτουχικὰ καὶ φτουχικὰ ἐπίρ. = πενιχρῶς.

Πτωχός δ. *καὶ φτωχός* = πέννης, πτωχός, ἐνδεής. *Πτώχεια* ἡ. = πενία, ἐνδειχ. *Παροιμ.* «*εἶναι κῆ φτουχόν* (ἀδύνατον) *τ' ἀρτὴν ἔχει κῆ παχειὰν τουράν*» ἐπὶ τῶν πτωχολαζόνων.

Πουρικόν τὸ. = ὀπώρα· ὀπωρικά λέγονται ὅσα ἔχουσι ἐλώδιμον περικάρπιον, ἢ πυρήνα· οἷον τὰ μῆλα, χρυσόμηλα, ῥοδάκινα κτλ.

Πύρα ἡ. = τὸ πῦρ, ἡ θερμότης.

Πυρικάιουμου. ρ. *καὶ μπυρίζομαι* = καίομαι ἐν τῷ πυρὶ, κατακαίομαι.

Πυριφάνει τὸ. = πυρσός, δι' οὗ ψαρεύουσι τὴν νύκτα.

Πυρώνου. ρ. = πυρακτῶ, *πυρουμένους* = πεπυρακτομένους, *πύρωσι* = πυράκτωσις, *ἀπυρώνου τ' αὐτὰν* = ἐκθερμαίνω, «*βγάλλουτὰ πουλιά*» = ἐκκολάπτω.

P

Τὸ ρ τρέπεται εἰς λ· *πρώρη* = *πλώρη*, *μάραθρον* = *μάλαθρον*· προστίθεται αἰολικῶς ὡς F ὄψος = *ρόψος*.

Ραβασάκιον τὸ. = γραμματίον (ιδίως ἐρωτικόν), *πιττάκιον*.

Ράβγου. ρ. = ῥάπτω ἐξ αὐτοῦ ῥάπτῃς, ῥαπτική, ῥαπτικὰ *καὶ ραφτίκια* = ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ῥάπτου.

Ραβέντιν τὸ. = ῥίζα, ῥᾶ *καὶ* ῥῆον.

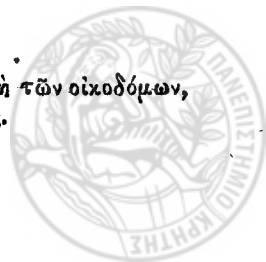
Ραδίκιον τὸ. *καὶ πικραλίς* = τὸ κηχώριον.

Ρατρου. ρ. = ῥαγίζω, ῥήγνυμι· *ράϊσμαρ* = ῥῆγμα, *ραϊσις* δ ῥηγματίας.

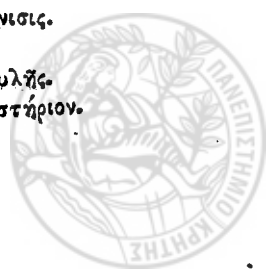
Ρατρου. ρ. = ῥαντίζω *καὶ* ῥαίνω.

Ρακιν τὸ. = οἰνόπνευμα, ἡ ῥακή.

Ράμμαρ τὸ. = ῥάψιμον, ἡ ῥαφή. ἡ κλωστὴ τῶν οἰκοδόμων, ἢ θέτουσι πρὸς διατήρησιν εὐθείας γραμμῆς.

- Ράσσουν* τὸ. = τρίβων, τριβώνιον.
Ραφτάδικουν τὸ. = ῥαπτικὸν ἐργαστήριον.
Ράχη ἡ. = τὰ νῶτα, ἡ ῥάχις, ὁ μυελὸς τῆς ράχως =
 νωτιαῖος μυελός.
Ραχουκόκκαλουν τὸ. = ἡ σπονδυλικὴ στήλη.
Ρευματικά τὰ. = ρευματισμὸς (νόσος).
Ρέουμον. ῥ. = ὀρέγομαι, ἐπιθυμῶ.
Ρεύγομου. ῥ. ἐρεύγομαι, ῥέξιμον = ἡ ἐρυγή, τὸ ἐρεύ-
 γεσθαι.
Ρημάδιν τὸ. = ἔρημος, ἀνέστιος, ἀἔρημος κῆ σκουτε-
 νόσ' = παντέρημος.
Ρημάζου. ῥ. καὶ ῥημώνου. = ἔρημῶ, κάμνω ἔρημον.
Ρηπάριν τὸ. = ῥάφρον, ῥαφανίς, ἀγῆρος χάρ τοῦ ῥηπάριν' =
 = κολοκύνθης ὑγιέστερος.
Ρηστρά ἡ. = ῥητίνη, κρασι' ῥητοινάτο = οἶνος ῥητινίτης.
Ρηχός δ. = βραχύς, ἀβαθής, καὶ ὁ ἠλίθιος, ὁ βλαξ, τὰ
 ῥηχὰ τῆς θαλάσσης = ῥαχία, τὰ τενάγη.
Ρίγανη ἡ. = ὀρίγανος (φυτόν).
Ριζιγαίρου. ῥ. ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ (risigo) = κινδυνεύω, ῥι-
 ζιμος δ. = ἐπικίνδυνος.
Ριζικόν τὸ. γράφεται καὶ ῥοιζικόν (ἢ ἐκ τῆς ρίζης ἢ ἐκ τοῦ
 ῥέω) = τύχη.
Ριζουβούριν τὸ. = ἡ ὑπέρεια, ῥιζουβουρνιά = οἱ πρό-
 ποδες τοῦ ὄρου.
Ριζώρου. ῥ. = ριζοβολῶ, ῥίζωμαν = ῥίζωσις.
Ρίμα ἢ ῥῆμα ἡ. = λίβελλος, σίλλος (ἴσως ἐκ τοῦ ρυθμός).
Ρίνιν τὸ. = ῥίνη, ῥίνιον, ῥερίνου ῥ = ῥινίζω.
Ρίνισμαν τὸ. = ῥίνισμα, ῥίνισις, ῥινίσματα = τὰ λεπτά
 τεμάχια τὰ ἐκ τῆς ῥίνισως πίπτοντα.
Ρίχτου. ῥ. = ῥίπτω, καταβάλλω· πηθ. ῥιχτουμον = ὀρμῶ,
 ῥίπτομαι. *Ριχτίμιν* τὸ. = ὁ ἀπεραιμαμένος, ἀκίνητος, πάγιος.
Ρίψιμον τὸ. = ἡ ῥίψις, τὸ ῥίψιμον.
Ρόβιν τὸ. = ὄροβος (τουρκ. παλιζάκις).
Ρόζου δ. = ὄψος, κόνδυλος.
Ρόκα ἡ. = ἀλακάτη (ἐργαλεῖον).
Ρόκαρου τὸ. = ῥοκάνη (ἐργαλεῖον).
Ροκαρίνου. ῥ. = ῥοκανίζω. — *ισμαν* τὸ. = ἡ ῥοκάνισις.
Ρόμπου δ. = ῥόμβος· μεταφ. ζήτημα.
Ρουαλλιάννου. ῥ. = καταλύω τὰς ῥάγας τῆς σταφυλῆς.
Ρουδάριν τὸ. = βέμβιξ (τουρκ. τοικρίκι) νηματοκλωστήριον.

Ρουδουκόκκινους δ. = ροδόχρους, ρόδινος, ὠρατός.

Ρουθοῦρι καὶ ρουφοῦρι τὸ. = ῥῶθων, μυκτῆρ· φρ. «ἐν ἀπέμεινεν ρουφοῦριν» = δὲν ἀπέμεινεν οὐδεὶς, οὐδέν.

Ρουμῖν τὸ. = ἡ ῥύμη, ὁδὸς στενωπός.

Ροῦγα ἡ. = ἡ ῥᾶξ τῆς σταφυλῆς, ἡ θηλὴ τοῦ μιστοῦ καὶ ἡ δηλητηριώδης ἀράχνη, φραγγίον.

Ροῦμα. ἐπίρ. σύνηθες ἐν τῇ φράσει, *ροῦμα διακρίσις* ἐκ τοῦ ῥέω παράγωγοι, *ρεῦμα*, *ρύμα* καὶ ἐπίρ. *ροῦμα ἑκατόν* = ἀπταιστος, βεδοκίως, ἐξ ἀπαντος, ἢ τι, τρι.

Ροῦχον τὸ. (ἐριοῦχον) = ὕφασμα, ἔνδυμα.

Ρῶδιρ τὸ = ρόδιον, τὸ δένδρον ροιά.

Ρωλοῦν τὸ. = ὠρολόγιον, γνώμων· καλεῖται καὶ *ἀραλοῦν* κακῶς προφερόμενον.

Σ

Τὸ Σ τρέπεται εἰς Ζ· σάφπειρος-*Ζαφείριν*· προστίθεται εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν λέξεων, κύπτω = σκόπτω· μικρός = σμικρός· ἀφαιρεῖται σπιθαμὴ = *πιθαμῆ*, ἐπίσης καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ εἰς ις θηλυκὰ ὀνόματα· πόλις, καῦσις, δύναμις, πόλι', καῦσι', δύναμι'.

Σάβαρον τὸ, καὶ *ἀντάφιρ* = τὸ ἐντάφιον, σάβανον.

Σαβαρόνρον. δ. = ἐνταφιάζω.

Σαββατουπόλεμος δ. = ἡ Σαββατιαίκα ἐργασία τῶν γυναικῶν, τὸ πολυάσχολον.

Σαβοῦρα ἡ. (λεξ. λατ.) = ἔρμα, ἐξ αὐτοῦ· *σαβουρόνρον.* ῥ. = ἔρματίζω· *σαβούρωμα* = ἔρματισμός.

Σαγαράκιρ τὸ. = αἰφνίδιος ἄνεμος, ἀπόγαιος.

Σαγίττα ἡ. = ἐργαλεῖον ὕφαντικόν, ἡ κυρκίς, ἔτι τόξον, βέλος· — *τειὰ* = τόξευμα· — *τεύγου.* ῥ. = τοξεύω, τιτρώσκω. — *τοθήκη* = φαρέτρα.

Σακκῖν τὸ. = σακκίον, σάκκος, *σακκιάρον.* ῥ. = συμφορῶ, βάλλω εἰς τὸν σάκκον, *σακκισμένος* = πλήρης.

σακκὴ γμάφη ἡ. = ἀκέστρα, μεγάλη βελόνη.

Σακκούλια ἡ. = τὸ βελάντιον, μάρουπον.

Σακκούλιρ τὸ. = ἡ πήρα, μαρούπιον.

Σαλακός δ. = εὔθρυπτος (ἐκ τοῦ σαλάκων) καὶ *σαλακώνω*. καὶ *τοσαλακώνω* ῥ. = ποιῶ εὔθρυπτον· λέγεται ἐπὶ ὕφασμάτων ἢ ἐνδυμάτων μεταχειρισμένων.

Σαλαμύθθιρ τὸ. = ἔρπετόν ἢ σαῦρα.

Σαλβάριν τὸ. (λέξ. Περσική)· σαράβαρον (προφητεία Δα-
νιήλ), ἐξ ἐριούχου ἢ μεταξωτοῦ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Σαλεύου. ῥ. = σαλεύω, κινῶ-οὔμαι, ἀσάλευτους = ἀ-
κίνητος.

Σάλια τὰ. = σίελος, *Σαλιάρης* = σιελώδης, μωρολόγος,
φρ. «τρέχουν τὰ σάλια του» = ἐπιθυμεῖ, ὀρέγεται.

Σάλους τὸ. = ἡ σίαλος, τὸ σίαλον, τὸ πτύελον.

Σαμάριν τὸ. = σάγμα. Παρ. «φταίχει ὁ γάδαρος καὶ δέρνει
τοῦ σαμάριν» = Μάγειρος ἠδίκησεν, ἀυλητῆς δ'αἰκίζεταί· καὶ
σαμαρώνου. ῥ. = σάττω· καὶ *σαμάρωμαν* τὸ. = ἡ ἐπίσαξις.

Σαμοῦριν τὸ. = ὁ σίμων· *σαμουρόγωνα* = ἡ σιούρα, μη-
λωτὴ ἐκ δέρματος σίμωνος.

Σανίδιν τὸ. = σανίς, σανίδιον.

Σάξα ἡ. (ἐκ τοῦ σάττω) = ἡ σκάφη δι' ἧς μεταφέρουν τὴν
λάσπην (ἀμμοκοκίαν) οἱ κτίσται.

Σαυτουλίρνον. ῥ. καὶ *σαυτουλοῦ*· συγγενὲς τοῦ ταλαντεύω,
ἀνακινῶ· φρ. «*Σαυτουλίρνηται* τὰ πείρη» = ἀμριταλαντεύεται.

Σαπούριν τὸ. = σάπων, σαπώνιον, σμῆγμα (ἐκ τοῦ σμῆχω
= πλύνω).

Σαπουρνίρνον. ῥ. = σμῆχω. «Τὸν ἀράπην κ' ἄν τὸν λού-
νης μόρον τὰ σαπούρια χάρνεις» = αἰθίοπα σμῆχω, ἵνα λευ-
κὸν ποιήσω.

Σαουλλιά ἡ. φυτ. = ἐλελίφασκος (ἐκ τοῦ salvia).

Σάουσον τὸ. = ἡ σιαγὼν ἢ ἄνω καὶ ἡ κάτω.

Σαπουρνόριζα ἡ. (φυτὸν) Στρούθιον (τουρκ. *Τοσίρι*).

Σαρακουσιή ἡ. = τεσσαρακονθήμερος νηστεία, καὶ εἶδος
λειψῆνος προερχομένης ἐκ τῆς νηστείας· *σαρακουσιανὰ* =
νηστεύσιμα φαγητά· *σαρακουσιανός* = νηστεύσιμος.

Σαραντάμερον τὸ. = ἡ τεσσαρακονθήμερος νηστεία πρὸ τῶν
Χριστουγένων.

Σαρανταριά ἡ. = τεσσαράκοντα, τεσσαράκοντα περίπου.

Σαρκώνου. ῥ. = πυχῶν, σαρκοφυῶ, παθ. ἀδὲν του σαρ-
κώνου μου = ἀηδιάζω, ἀποστρέφομαι.

Σάρωμαν τὸ. = ἡ σάρωσις, *σαρώνου* = καλλύνω, φιλο-
καλῶ, *σάρωθρον* = ἡ σκουῖπα, λέγεται καὶ *σβουγκαλιὰ* (ἀλ-
λαχοῦ *φροκαλιὰ* ἐκ τοῦ φιλοκαλία, σπογγαλιὰ).

Σαχλός ὁ. = πλαδαρός, *σαχλαμάρα* = πλάδος, ἀνόητος.

Σαψάκιν τὸ. (ἐκ τοῦ καψάκη) = ἀντλητήριον, ἀρύταινα,
ἀρδάνιον, κώθων.

Σβάρινου. ῥ. = σφάζω. *Σβάξιμον* τὸ. = σφαγή· σβάχτης
δ. = πόνος ὀξύτατος τῶν ἐντοσθίων (κύλις).

Σβάρινισμα τὸ. = βωλοσκοπία, σφύρωσις.

Σβαχτόν τὸ. = σφάγιον, θῦμα.

Σβέρκου ὁ. = αὐχὴν (λέγεται καὶ κουπᾶς ἐκ τοῦ κύπτω).

Σβῆκα ἡ. = σφήξ· *σβηκὰ* ἡ. = σφηκιά, σφηκοφωλεά.

Σβίγγου. ῥ. = σφίγγω, συσφίγγω· -χτός = ἐσφιγμένος· *σβίξι*
= ἔμφραξις στενοχωρία, δυσφορία.

Σβιχτά. ἐπίρ. = σφιγκτῶς· *σβυχτός* δ. = φιλάργυρος.

Σβόγγει τὸ. = σπόγγιον, *σπογγιά* = ἐργαλεῖον δι' οὗ
σπογγίζουσι τοὺς κλιβάνους.

Σβόγγυλαι δ. = ὄμμαθος κερυοφύλων καὶ φλωρίων, ὃν φέ-
ρουσιν ἐπὶ τοῦ τραχήλου αἱ νέαι νύμφαι (σφηκοειδής).

Σβουγγαλιὰ ἡ. = σπογγαλιά, σάρωθρον.

Σβουγγαράς ὁ. = σπογγεύς, σπογγαλιεύς· — *ἀριν* = δ
σπόγγος.

Σβουγγίρου. ῥ. = ἐκμάσσω, σπογγίζω· — *σμέτους* δ. = ἐσπογγ-
ρισμένος.

Σβουντύλι τὸ. = σπόνδυλος, (σπονδύλιον) καὶ δ σπόνδυ-
λος τοῦ ῥαχοκοκκάλου (τῆς σπονδυλικῆς στήλης).

Σβοῦρα ἡ. = εἶδος παιγνιδίου, βέμβιξ, στρόβιλος, κῶνος.

Σβύνρου. ῥ. = σβύνω, σβεννύω τὸ πῦρ· φρ. «*σβύνρου τὰ*
γράμματα» = ἐξαλείφω, ἀπαλείφω καὶ αὐτοπ. ἐξαλείφομαι,
ἀποσβέννυμαι· *κατάρα ἐνὰ σβύση τῶνομάν του* = ἀποσβίη
τοῦνομα καὶ τὸ γένος αὐτοῦ καὶ ἐξαλειφθήτω ἐκ βίβλου ζώντων

Σβυρίδα ἡ. = σπυρίς· — *ίστρα* ἡ. = συρίστρα.

Σβυροῦ. ῥ. = συρίζω· — *σμαν* = συριγμός, σύριγμα.

Σβύσιμον τὸ. = σβέσις, ἀπόσβεσις, ἐξάλειψις, ἀπάλειψις.
σβυστός = σβεστός.

Σείνρου. ῥ. = σείω· παθ. σειομαι. ἐξ οὗ σεισμός.

Σελεμερτοῦ. ῥ. = συν-παρομαρτῶ, ἀμιλλῶμαι, διχωνίζομαι.

Σεληνιασμός δ. = νόσος ἐπιληψία· *σεληνιασμένος* δ. = ἐπι-
ληπτικός (τουρκ. *σάρα*).

Σελλώνρου. ῥ. = ἐπισάττω, τίθημι τὸ ἐρίππιον ἐπὶ τοῦ
ἵππου, καὶ *σέλλα* (ἐκ τοῦ *σέλυμα*) = τὸ ἐρίππιον.

Σερίτιν τὸ. = ἡ ταινία, ἡ παρυφή «*μεῖ χρυσᾶ σερίτια*» =
χρυσόπάρυφος.

Σεῦκλον τὸ. = σεῦτλον ἢ τεῦτλον.

Σηκουτός δ. = αἰρόμενος φορηδὸν ὑπὸ τεσσάρων· *ἐφεράν*
του *σηκουτόν* = αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων ἡγαγόν αὐτόν.

Σηκώννουν. ῥ. = ἐπαίρω, φέρω, διεγείρω, ἀνεγείρω. *Τίς ἠσηκώσῃ χέριν;* = *Τίς ἤρξατο. χειρῶν ἀδίκων;* = ἐπετέθη. *σὴ καμήλα κῆ ψουράρικη σηκώννει πολλῶν γαδάρων γουμάριν* = *καμήλος καὶ ψωριῶσα πολλῶν ὄνων φορτία φέρε· σηκώννει τηρόν* = ἔχει βυθεῖαν ἔννοιαν· *αἰσηκώσαν τονν φυλακῆν* = ἀπήγαγον εἰς φυλακὴν. — *ουμου*. = ἐγείρομαι, ἀνίσταμαι, — *ωμαν* τὸ. = ἄρσις, ἔπαρσις, ἔγερσις.

Σημαδεύου. ῥ. = σκοπεύω, βάλλω σημάδι, σημειῶ, — *εμαν* τὸ. = ἡ σκόπευσις, ἡ σκοποβολή, *κακὸν σημάδι* = ἀπαίσιος οἰωνός, κακός οἰωνός, — *ἀδιν* τὸ. = σῆμα, σημεῖον, τεκμήριον, δεῖγμα, — *σημάδιν ἠύλογιάς* = οὐλή, ὠτειλή, *καλὸν σημάδι* = καλός, δεξιός οἰωνός, — *οῦρα ἦ*. = σημυκτήρ.

Σηματοῦρα ἦ. (ἄλλως *κανδηλήθρα*) = ἀπτρίον (ἄπτω ἐλλύχινον) ἢ λέξις *σηματοῦρα* φαίνεται ἀρχαϊκή, ὅπως τὸ *σηματᾶν* = κηροπήγιον.

Σηματικὸς δ. = ἐπίσημος, ἐπίλεκτος.

Σημειώννουν. ῥ. = σημειῶ, — *ωμαν* ἢ *σημείωσις*, *σημειομένους* καὶ *σημαδιασμένους*, ὁ φέρων φυσικόν τι ἐλάττωμα, *σημιασμένος*.

Σήμερις καὶ σήμερον. ἐπίρ. = σήμερον· *«κῆ ᾿ς τὴν σημερινὴν τὴν ἡμέραν»* = τὴν σήμερον ἡμέραν.

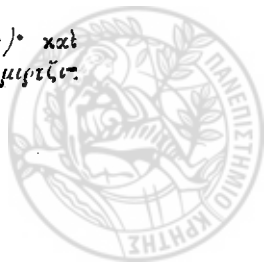
Σηρηπτόδ. = γοργός, ἀεικίνητος, ῥέκτης, δροσστήριος (ἐκ τοῦ ἔρπω, ἐρπετόν-σερπετόν).

Σιαρά ἐπίρ. καὶ *σιγαρά*. = πράως, ἡρέμα, ἡσυχῆ· *σιαρὸς* = σηγηλός, ἡσυχός. Περ. *«ἀποῦ σιαρὸν πουταμὸν μικρὰ τὰ ῥουχά σου»* = ἀπόφευγε τοὺς ὑποκριτὰς, ὡς ἐπικινδύνους.

Σιάννου καὶ *σιάννου*. ῥ. = ἰσάζω, εὐθετῶ· λέγεται καὶ *γισκαίνου*, ἐκ τοῦ ἴπιος- γίπιος-γίσκιος. *«Σάξητ' ἄλουου»* (ἐκ τοῦ σάττω) = ἐπίταξον τὸν ἵππον. Μεσ. *σιάννουμου* = συμφωνῶ ν' ἀναλάβω ἔργον κατ' ἀποκοπὴν = ἐργολαβῶ, καὶ *σιαστικὴ δουλειά* = ἡ κατ' ἀποκοπὴν συμφωνημένη ἐργασί· *ἡσκιάσθηκα τὴν δουλειάν, τὸν μαθητὴν* = συνεφώνησα τὴν ἐργασίαν ἢ τὸν μισθὸν τοῦ μαθητοῦ.

Σίδερουν καὶ *σίρεδουν* τὸ. = ὁ σίδηρος, ἄγκυρα πλοίου, ἀγκύριον· *σιρηδέου* = σιδηροῦς· *σίρεδουν τῆς πόρτας* = ὁ μοχλός· φρ. *εἴβαλάν τονν εἰς τὰ σίδερα* = εἰς τὰ δεσμὰ, ἐξ οὗ καὶ σιδηροδέσμιος (ἀντὶ μὲ τρεῖς ἀλυσίδαις).

Σιδηρᾶς δ. = χαλκεὺς, σιδηρουργός (κυρ. *τεμιρτζῆς*)· καὶ τὸ ἐργαστήριόν του = σιδηρουργεῖον *χαλκεῖον* (ὄχι *τεμιρτζε*·

λικιν). Σιδηρικόν τὸ. = σιδηροῦν ἐργαλεῖον τῶν τεχνιτῶν· τὰ σιδηρικὰ = τὰ ἐργαλεῖα.

Σικαλή ἡ. = ὄλυρα (τουρ. τσοβτάρη).

Σιουψήννου. ῥ. = ἀπαλῶς ἢ μαλακῶς, πυρὶ δψήνω.

Σιρόπιον τὸ. = σεράπιον, σίραιον, σιραιόπιον. Σιταρόσπειρον τὸ. = κόκκος σίτου.

Σιτάρην τὸ. = σῖτος, σιταρένος = σίτινος.

Σίφωνας δ. = τυφὼν, σίφων.

Σιχτιάννει ἢ φτασιχτιάννει. = ὄξει δεινῶς (ἐκ τοῦ σιχᾶς).

Σιχχαίνουμον. ῥ. = βδελύττομαι, φυσάττομαι, ἀποστρέφομαι (ἐκ τοῦ σιχῆος).

Σιχχαμαρ τὸ. = βδέλυγμα.

Σιχχασὰ ἡ. = βδελυγμία· συχχανζάρης = σιχῆος.

Σκάβγον. ῥ. = σκάπτω· σκαγῆς = δ σκαφεύς.

Σκάλα ἡ. = κλίμαξ τῆς οἰκίας, τοῦ πλοίου, ἀναβάθρα, ἀποβάθρα, ἢ ἐμπορικὴ σκάλα (δ λιμῆν) ἐπίγειον, ἐμπορεῖον, = τοῦ ἵππου. (τὸ ζεγγί) ἀναβολεῖς = νεκρικὴ, λέγεται καὶ τὸ νεκροταφεῖον, δ νεκρικὸς κράβατος, φορεῖον.

Σκαλαπατιν τὸ. = βεθμῆς κλίμακος.

Σκαλίρρον. ῥ. καὶ σκαλοῦ. = ἀνασκαλεύω, ἀνζήτῶ, ἐρευνῶ, ταράττω· «σκαλίρρον πέτριον» = ἐγκολάπτω, ἐγγαράττω, γλύφω· φρ. «μὴν τὰ σκαλᾶς» = μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον· παροιμ. «Σκάλα, σκάλα ἢ ἐριθὰ βγάλλει τὰ ἄματά της» = λέγεται ἐπὶ ἐθελοκακούντων καὶ προκαλούντων ἰδίαν βλάβην. = ομαν τὸ. = ζήτησις, ἀναζήτησις, ἔρευνα.

Σκαλιστήριον τὸ. = σμίλη, γλυφίς, καὶ δ ταρξίς, βορβοροτάραξος.

Σκαλιστός δ. = γλυπτὸς, λαξευτός.

Σκάλιστρον τὸ. = σκάλιστρον, σκάλευρον, ξύλον δι' οὗ σκαλίζουσι τοὺς κλιβάνους.

Σκαλουκέφαλον καὶ κεφαλίσκαλον τὸ. = ἡ κορυφὴ τῆς κλίμακος.

Σκαλουσιὰ ἡ. = ἰκρίωμα, πῆγμα.

Σκαλώνρου. ῥ. = ἀνέρπω, ἀναρριχῶμι, = ωμαρ = ἀναρρίχησις.

Σκαμνὴν καὶ ὑποκορ. σκαμνάκιον τὸ. = θρονίσκος, διφρίτσος.

Σκαρθλήθρα ἡ. = τὸ σκαρθλήθρον τοῦ πυροβόλου (τουφεκιοῦ) καὶ τῆς παγίδος (φάκας, τουρκ. αἰλουτηδιά).

Σκάρρου. ῥ. ἐνεργ. = σχάζω· σκάρρου τὸν μαλάρτακαν =

σκάζω τὸν δοθιῖνα· οὐδ. διερρήγνυμαι φρ. «εὐκασην ἀπὸ τοῦ κατὸν τουρ» = διερράγη ὑπὸ τοῦ πῆθους. κατάρξα' ἀνὰ σκάση» = διαρραγείη. εὐκασην ἢ γῆ = διερράγη ἢ γῆ. σκασμάδα = ἡ ῥωγμὴ.

Σκαρτάλιον τὸ. = καθετήρ, βολίς.

Σκαρτάλουρον τὸ. = ὁ πειρασμός. ἀβάλλει σκάρταλα» = σκανδαλίζει, πειράζει· σκανδαλοποιός = ταραξίας.

Σκαρτήλιον τὸ. = σχοινί, μὲ τὸ ὅποσον μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης· «ρίπτω σκαρτήλιον» = βολιδοσκοπῶ· λέγεται ὡσαύτως καὶ τὸ μέτρον τοῦ κοιλοῦ, ὅπερ οἱ ἀποστέλλοντες ἐμπορεύματα σφραγίζοντες πέμπουσι πρὸς σύγκρισιν τῆς ποιότητος καὶ τῆς ἀκριθείας τοῦ μέτρου.

Σκάρα ἡ. = ἐσχάρα (σκεῦος μαγειρικόν).

Σκαρίον τὸ. = ἡ τρόπις, στείρωμα, δρύοχος· μεταφ. κατασκευὴ, διοργανώσις τοῦ σώματος· «τοῦ σκαρίον του εἶναι γήρρον» = ὀργανισμὸς ὑγιῆς.

Σκαρμός ἢ σκαλμός ὁ. = κωπητήρ.

Σκαρουλάμανον τὸ. φυτ. κρηθένιον.

Σκαρώνου ρ. = ναυπηγῶ, μεταφ. διατκεδάζω, κκοτορθῶ, παγιδεύω, στήνω παγίδω.

Σκάσιμον τὸ. = ῥῆξις, ῥιγὰς χειρῶν, ποδῶν.

Σκατὸν τὸ. = σκῶρ-ατὸς, πέλεθος, σπέλεθος, κόπρος, ὑπόχωρημα, κύβαλλον, περιόττωμα, κόπρανα.

Σκατουκονταλῆς ὁ. = βορβοροτάρξις, μεταφ. ταραξίας.

Σκάση ἡ. = σκάρη· σκαφάκιν = σκαφίδιον· ἡ σκάση τοῦ μῆλου = χώνη.

Σκαφιδώνου ρ. = κοιλαίνω· — ἰδωμα = κοίλωμα· — δωτὸς = κοῖλος.

Σκάψιμον τὸ. = ἡ σκαρῆ, τὸ σκαπτόν.

Σκεβρός ὁ. = ξηρός· σκέβρωσι = ἀποσκληρυνσις. (τουρκ. κεβρέκ).

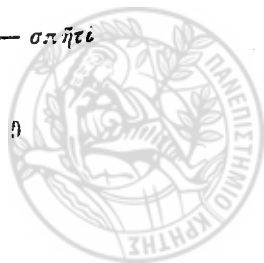
Σκέλλα τᾶ. = σκέλη· σκηλλὰ = βῆμα.

Σκέπη ἡ. = καλύπτρα· σκέπη τῶν ἐντέρων = ἐπίπλον.

Σκέπασμα τὸ. = κάλυμμα· σκέπασ' = στέγαισι, καὶ στέγη τῆς οἰκίας, ἔτι ἢ τάπητα, τὸ πῶμα· σώζεται ἡ λέξις πῶμα εἰς τὴν παροιμ. ἀποῦ γαῖρου τόσα πῶματα, γὰ γράζου τόσα σκεπασμα ἐπὶ δυστηρίας.

Σκηπάρου ρ. = σκεπάζω, καλύπτω, συγκαλύπτω· — σκηπτι = στεγάζω, — ἀργεῖον = πωματίζω.

Σκηπάρην τὸ. = κλέπκρον.

Σκηπαστά ἐπίρ. = λεληθότως.

Σκήπτουρ τὸ. = πυροβόλον, ὄπλον, τὸ τουφέκιον (ἐὰν δὲν εἶνε ἐκ τῆς Ἀλβανικῆς σκιπιτάρ, δυνάμεθα νὰ τὸ παραγάγωμεν ἐκ τοῦ σκηπτὸς = κεραυνός, διὰ τὴν ὁμοίτητα τοῦ πυροβολισμοῦ πρὸς τὸν κεραυνόν).

Σκιαδιν τὸ. = πῖλος ψάθινος.

Σκιάννουμον ῥ. = σκιάζομαι, ὑποβλέπω, ἀμυδρῶς βλέπω· «ἠσκηάσθηκά τονν ἠκειδά» = εἶδον αὐτὸν ἀμυδρῶς ἐκεῖ. τ' ἄλουουρ σκιάννητη = ἐξιπάζεται, πτοεῖται (σκιάζεται).

Σκίζα ἦ. = σκινδάλαμος (σκίζα δαδίου).

Σκυλλοκρομμύδα (λέγεται καὶ ἀθάνητη ὡς ἀμάραντος) φυτ. ἦ σκίλλα.

Σκίννου ῥ. = σχίζω· σκιστός = σχιστός, διερρηγμένος· σκίσιμουρ τὸ. = σχίσις, ρῆξις, διάρρηξις.

Σκινός δ. φ. = δ σχίνος.

Σκλαβιά ἦ. = δουλεία, αἰχμαλωσία.

Σκλάβουε δ. = δούλος, ἀργυρώνητος, αἰχμάλωτος, ἀνδράποδον, οἰκέτης.

Σκλαβόννου ῥ. = αἰχμαλωτίζω, ἀνδραποδίζω· σκλαβουμός = ἀνδραποδισμός. —μκν = αἰχμαλωσία, ὑποδούλωσις.

Σκληρόκαρτουε δ. = σκληροκάρδιος, ὠμός.

Σκληρὸε δ. = ὠμός, χαλεπός, ἀτέρχμνος, ἀπότομος· σκληρότης = ὠμότης, ἀπανθρωπία.

Σκλητάδα ἦ. (σκλητάδα—σκελετός), ἡ τοῦ γένους καταγωγή, τὸ γένος, ἡ γένεσις.

Σκλιβώννου ῥ. = στιλβώννω, στίλβωσις.

Σκόλη ἦ. (ἀντι σχολή) ἀργία, ἐορτή.

Σκουλεϊόν τὸ. = σχολεϊον, διδασκαλεϊον.

Σκουλάννου ῥ. = σχολάζω.

Σκουινιν τὸ. = σχοινίον· σκουινᾶε = σχοινοποῖός.

Σκόνη ἦ. = κόνις, κονιορτός· ἡ τῶν κερβούνων = ἀσβόλη.

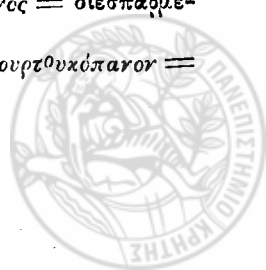
Σκουιντεύγου ῥ. = σκοντάπτω, προσκόπτω, προσκρούω, ἀμαρτάνω· διαμαρτάνω. —αμμκν = πρόσκομμα, πρόσκρουσις.

Σκοπὸε δ. = πρόθεσις, τέλος, γνώμη.

Σκόρπιουε δ. ἔντομον σκορπίος· ἐπίθ. ἐσκορπισμένος.

Σκόρπισμαν τῆ. = δισκορπᾶ· σκορπισμένος = διεσπαρμένος, διεσκορπισμένος.

Σκόρτουε δ. = τζόροδον (σκῶρ ἔδω)· σκουρτουκόπανου = τζορδοκόπανον.

Σκουρπίννον καὶ σκουρποῦ ῥ. = σκορπίζω, διασκορπίζω, διασπείρω· διεσκορπίσθη τὸ πλῆθος = διελύθη.

Σκουλαρίκιον τὸ. = ἐνώτιον, ἐλικτήρ.

Σκωληκουφασουμένους δ. = σκωληκώδρωτος.

Σκωλοκιάννον ῥ. = σκωληκιάζω, σκωληκίσις.

Σκωλοῦκιν τὸ. = ὁ σκώληξ· τοῦ μηταξιοῦ = σηρικὸς σκώληξ, μεταξοσκώληξ, — τοῦ τυρσοῦ = σαράκιον.

Σκωλλιν τὸ. = ὁ σκόλλος· παροιμ. «μαλλὰ σκωλλιά» = περίπλοκαί, φύρδην μίγδην.

Σκουμπρὶν τὸ· ψ. ὁ σκόμβρος.

Σκουπίδιον τὸ. = σκύβαλον, κόρημα, κάθαρμα.

Σκουριά ἡ. = σκουριά, ἴος· σκουριάννον καὶ γάννον ῥ. = ἰ-
ώνω· σκουριασμένους = ἰωμένους· τῶζεται εἰς τὴν φράσιν· «ε-
γρῶσιν κ' ἠσκάργασιν» = ἴωσε καὶ ἔσκωρίασε.

Σκούρους ὁ. = σκιερός (λατ. obscurus) = αἰθὴς, φαίδς, ἀ-
μαυρός.

Σκουρπαληροῦ ἡ = ἄσματος, σπάταλος γυνή.

Σκουτέλλιν τὸ. = κύτος, κυτέλλιον σκουτέλιον (λατ. scutella) κύπελλον.

Σκουτεινιάννον ῥ. = ἐπισκοτίζω· σκουτεινιάζει, τριτοπρό-
σωπον = συσκοτίζει.

Σκουτεινισμα τὸ. = ἐπισκότισις, σκοτασμός.

Σκουτίδιον τὸ. = σκότος, ζόφος.

Σκουτουμός δ. = φόνος, ἀνθρωποκτονία.

Σκουτοῦρα ἡ. = σκοτιδινία, σκοτισμός.

Σκουτώννον ῥ. = ἀποκτείνω, φονεύω· ἵστις σκοτώνγει ἐ-
αυτὸν, αὐτοκτονεῖ, καὶ ἡ πρᾶξις αὐτοκτονία, αὐτόχειρ, αὐ-
τοχειρία, ῥ. αὐτοχειριάζομαι. Σκούτωμα = θανάτωσις, φόνος·
«σκότος ὅσσε κάλυψεν» Ὅμηρος.

Σκούφος ὁ. = ἡ καλύπτρα, καυσία, κεκρύφαλος, πῖλος·
σκουφάκιον = πιλίον.

Σκουνίννον ῥ. = κονίζω· σκουνισμένους = κεκονισμένοι, ἀ-
σβόλης πλήρης.

Σκρόφα ἡ. = ὕς, γρωνᾶς (γροῦνη).

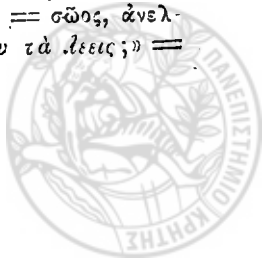
Σκύλλα ἡ. = κύων, κυνός, παροιμ. εἴ σκύλλα ποῦ σπουθάνει
τυφλά κυλούκια κάμνει = κύων σπερχθεῖσα τυφλὴν προέηκε
γενέθλην· σκυλλάκιον = σκύλαξ, κυνάριον.

Σκύλλικος ὁ. = κυνικός, σκυλακιδής.

Σκυλλομηταρριώννον ῥ. = μεταμέλομαι σρόδρα.

- Σκυλλόδοτον* τὸ. = κυνόδους—οντος.
Σκυλλουπρόσωπος δ. = κυνώπης.
Σκυλλόμνια ἡ. = κυνόμνια. αβοῦλοι σκύλλοι μὰ γηγηῖαν
 = ἄπας ἐχθὸς τραχὺς· ἐπίσης λέγεται αβοῦλοι γῆφτοι μὰ
 γηγηῖαν.
Σκυλλουκέφαλος δ. = κυνοκέφαλος.
Σκυλλόψαρον τὸ. = κύων θαλάσσιος, καρχαρίας (ἰχθύς).
Σκυφτός δ. = κεκυρτός· σκύβου = κύπτω· σκύπτω τὴν
κεφαλήν = κατανεύω· τούναντίον ἀνανεύω.
Σκύψιμον τὸ. = κάμψις, κλίσις, κατάνευσις, κύψις.
Σμίγον ῥ. = μιγνύω, ἐνώνω, συμμιγνύω, ἐξ οὗ σύμμιξις·
σμιχτός = μικτός.
Σμιλλάριον τὸ. = σμίλη, σμιλίον (ἔργαλειον τεκτονικόν).
Σμιξιμον τὸ. = συνάντησις, ἔνωσις.
Σμύρα ἰχθ. = μύραϊνα.
Σοιίικιν τὸ. εἶδος μέτρου (τῶν ἀρχαίων ὁ φοῖνιξ) σύνηθεσ
 εἰς τοὺς Τούρκους τῆς Μεσογείου Μικρᾶς Ἀσίας.
Σοῦβλα ἡ. = ὀβελός· κεντητήριον· *σοῦβλιν* τὸ. = ὀβελίσκος·
σοῦβληρός = ὀξύς· κεντητήριον, κόστρον· *σοῦβλιά* = ὀβελός·
 μεταφ. νυγμός· *σοῦβλίτρου* = διαπείρω, πείρω.
Σουκάριον τὸ. = κολόβιον (χιτωνίσκος ἄνευ χειρῶν).
Σουλίνα ἡ. = θαλάτ. ὀστρακόδερμον, δάκτυλος, δόντζ.
Σουληνάριον τὸ. = σωληνίσκος, σωλήν.
Σουλῶνα ἡ. = σωλήν, ὄχετός τοῦ ὕδατος, δι' οὗ καταρ-
 ρεεῖ ἐκ τῆς στέγης (ἢ ἀλλαγῆς χωλένδρου).
Σουματώδης δ. = πολύσταρκος.
Σουτροβουλοῦ ῥ. = ῥίπτω καὶ συντριβω.
Σουπαίνου ῥ. = σιωπῶ.
Σουραῦλιν τὸ. = μουσικ. ὄργανον, σύριγξ.
Σουρεῦγου ῥ. = ἐπισωρεύω, συσσωρεύω.
Σουροῖφημα τὸ. = ῥόφησις.
Σουρουφοῦ ῥ. = συροφῶ, ῥοφῶ, —ημαν=ῥόφησις.
Σουρουμάδα ἡ. = ἀμπωτις· πλήμη. = ἡ πλημμυρίς.
Σουρώνου ῥ. = διηθῶ, διυλίζω· *σοῖζωμαν* = διυλίσις· σου-
 ρουτήριον = διυλιστήριον.
Σουσάμιν τὸ. = φ. καὶ σπέρμα σήσαμον, σησαμῖς.
Σουστά ἐπίρ. ἀνελλιπῶς, δικαίως· *σουστός* = σῶος, ἀνελ-
 λιπής, δίκαιος, εὐθύς. φρ. «μὲ τὰ σουστά σου τὰ λείεις;» =
 σπουδάζων ἢ παίζων λέγεις;
Σούφρα ἡ. = στολίς· σφήκωμαν (σῦφαρ).

Σουφρουμένους δ. = συνωφρυωμένος, χιτών έσφηκωμένος.

Σπαθίν τδ. = ξίφος, σπάθη, ρομφαία, φάσγανον, μάχαιρα.

Σπαλάθθιν τδ. = φ. άσπάλαθος.

Σπαράκιν τδ φ. χηνοπόδιον.

Σπαρός δ. = άγένειος, σπανός.

Σπάρρου ρ. = συντρίβω, θράυω, θλώ.

Σπαράγγιν τδ. = φ. άσπάραγος.

Σπαράζου ρ. = άσπαίρω, σπαράζω, σπαράττω και φρίττω.

Σπαρά τλ. = σπάρμα. Σπάρτους δ. φ. = σπάρτος, τδ σπάρτον.

Σπασμένους δ. = κηλήτης (πουζιάρης).

Σπάσμα τδ. = ή έντεροκήλη, ή κήλη.

Σπάταλος δ. = σπάταλος, δ σπαταλών, δ άσώτως κατα-
δαπανών την περιουσίαν του· επί γυναικός σπατάλα και ρ.
σπαταλοδ = κακοεξοδεύω τὰ χρήματά μου «Δακνόμενος
έφ' & μή δετ, όλίγος έση έφ' & δετ».

Σπείρου ρ. = σπαίρω, σπóρος, σπορεύς.

Σπλήη ή. = τδ σπήλαιον, άντρον, σήριγγ.

Σπίθα ή. και άσπίθα = σπινθήρ (και ζήνχ)· αβγάλλου
ζήνχτ = σπινθηροβολώ.

Σπιλαδεύγουμο ρ. = βασκνίζομαι (έκ του σπιλας-άδος =
οί παραθαλάσσιοι βράχοι) ατυραννιζόμευ κή σπιλαδεύγουμο
= βασκνίζομαι, ταλαιπωρούμαι.

Σπιτάκιν τδ. = οίκισκος και σπηταλλάκιν τδ αυτό.

Σπιτάλλα τλ. = νοσοκομείον.

Σπίτιν τδ. = οίκος, οίκία, οικογένεια (και σπιτικόν) έ-
στιχ, οίκος, πατριά· με τδ σπιτικόν του = πανέστιος, πα-
νοικί, πανοίκιος, ουδέτ. οικιακός.

Σπιτίσους δ. = οικείος, οικιακός, τδ έν τή οίκία κατα-
σκευαζόμενον πρds διαστολήν του άγοραίου (τουρκ. παζαρί-
στον).

Σπιτότοπος δ. = οικόπεδον, γήπεδον.

Σπιτοοικοκέρης = οικοδεσπότης·— κυρά = οικοδέσποινα.

Σπλαχνίνουμο ρ. = εύπλαχνίζομαι—ικός = εύπλαγχνος.

Σπλήη ή. = δ σπλήν· σπληνάρης = σπληνιτικός, δ σπλη-
νιών (δ πάσχων υπετροφίαν του σπληνός).

Σπόρους δ. = σπέρμα, σπόρος, σπορά, και σπουρλασμένους
δ σπερματίκς.

Σπουρικά τλ. πρds σποράν χρήσιμα σπέρματα (ιδίως των
λαχνικων).

Σπουθάννου ῥ. = σπεύδω, βιάζομαι.

Σπουθή ἡ. = σπουδή, τὸ σπεύδειν.

Σπουλλέτη ἐπίρ. = εἰς ἔτη πολλά, εὐχαριστίαι· «σπουλλέτη σου» = εὐχαριστῶ σοι.

Σπουργίτης δ. πτ. = στρουθός, στρουθίον.

Σπυράκιρ τὸ. = φυμάτιον.

Σπυρίρ τὸ. = κόκκος, πυρήν, φῦμα (νόσου).

Στάζου ρ. = σταλάζω, ἀποστάζω «ἡ οἰκία στάζει» (μπάν-
νει), ἐνστάζω, ἐνσταλάζω.

Σταθηρός δ. = σταθερός, εὐσταθής, ἐμβριθής.

Σταθοῦς τὸ. ἀνθ. = ἀμάραντος.

Σταίνρου ῥ. = ἰστῶ, ἐγείρω, σταίνω.

Στακός δ. = ἀστακός.

Στάλα, σταλαματιά ἢ σταλιά ἡ. = σταγών, σταλαγμός,
ῥακίς· «στάλα—στάλα» = στάγδην.

Στάλοιμον τὸ. = πέμψις.

Σταματοῦ ῥ. 1) ἴσταμαι, ἐπέχω· ἰατρικὸν ὄπου σταματᾷ
τὸ αἷμα = ἴσχιμον φάρμακον, 2) ἀπυκνῶ, ἀποκάμνω καὶ
ἀπόστασα = ἀπέκαμα.

Σταμάτισμα τὸ. = στάσις· ἡ στάσις ἢ ἐπίσχεσις τῶν οὖ-
ρων, ἰσχυρία.

Στάμνα ἡ. καὶ σταμνίρ τὸ = ἡ λάγνηρος· λέγεται συνή-
θως τὸ στενόστομον, τὸ δὲ πλατύστομον ὀνομάζεται Βιτύνα.

Σταρικῶς ἐπίρ. = ἀκουσίως, διὰ τῆς βίαις· καὶ μὲ τὸ στα-
νζόν = βιαίως.

Στάξιμον τὸ. = στάξις, ἐπίσταξις, ἀπόσταξις.

Στασίδιρ τὸ. = βάθρον τῶν ἐκκλησιῶν, ἐδῶλιον.

Σταυροθήθει μοι ἐπιφών. = ἀγαθῆ τύχη.

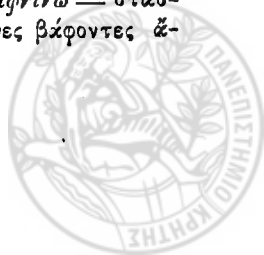
Σταυρός δ. = σταυρός τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ προσευχὴ «κά-
μου τὸν σταυρόν μου» = προσεύχομαι.

Σταυρώνου ῥ. = ἀνκαστρῶ, βαπνίζω· «μ' ἐσταύρωσες»
= μὲ ἐβασάνισας, καὶ ποιῶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Σταφιδώνου ῥ. = γίνομαι σταφίς· ἡ σταφυλὴ ἐσταφίδω-
σεν = ὠρίμασεν, ἐξ οὗ σταφιδίασμα, σταφιδωσις, σταφιδῶ-
σμένους = σταφιδωτός.

Στάφρη ἡ. = στάθμη, ἡ σπάρτος· κτίζω μὲ τὸ γάμμα =
«τὸν λίθον ποτὶ τὴν σπάρταν ἄγω»· καὶ ῥ. σταφρίνω = σταθ-
μίζω· στάθμη λέγεται ὁ σπάγος ὃν οἱ τέκτονες βάρυντες ἄ-
γουσιν εὐθεῖαν γραμμὴν.

Σταφύλλιν τὸ. = σταφυλή, βότρυς.

Σταφυλίτης ὁ. = ἐπιγλωττίς, σταφυλῖς, νόσ. οἰδημα τῆς σταφυλῆς.

Σταχυολογοῦ ῥ. = σταχυολογῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ σταχυολόγος, σταχυολογία.

Σταχτηρός ὁ. = τεφρόχρους, λευκόφχιος.

Στάχτη ἡ. = τέφρα, σποδός (ἕθος). (Τουρκ. *κιμπέκ*).

Σταχτόπητα ἡ. = σποδίτης, ἐγκρυφίς ἄρτος.

Στάχυον τὸ. = ὁ στάχυς, στάχυον.

Σταχώνου ῥ. = στοιχόνω, δένω βιβλία· σταχωτής = βιβλιοδέτης.

Στειλλῖν τὸ. = στείλεός· πρочиμ. «τοῦ παλῆ τοῦ στειλλῖν εἶναι ἀπὸ μέσα μας»· τοῦτο εἶπον δῆθεν τὰ ζῦλα τοῦ δάσους περὶ τοῦ πελέλεως· ἐννοεῖ δὲ τὸν προδότην.

Στεινὰ ἐπίρ. (ἰωνικῶς)· στενωῶς· *στείνωμαι* = στένωσις.

Στεινός ὁ. = στενός· τὸ στενόν = στενωπὴ ὁδός· *στενὰ* = πορθμός (τουρκ. *πογάλι*) καὶ ἡ στενοπορία·

Στεινουχοργούμου ῥ. = θλίβομαι, ἀδημονῶ, δυσφορῶ· *στεινόχωρος* ὁ. = στενόχωρος, τόπος περιορισμένος, ἀπλατής, ἠθικὸς χαρακτήρ· ἄνθρωπος στενόχωρος = ἀνυπόμονος.

Στεῖρα ἡ. = ἄγονος γυνή, = ἄκληρος λεγομένη.

Στειρεύου ῥ. = ἐκλείπω. *ἀηστείρεψην ἢ βρέσι' α' ἡσταλάρισην* = ἐξέλειπεν, ἐσβέσθη.

Στέρνα ἡ. = δεξαμενὴ (λέγεται καὶ *γιστέρνα* ἐκ τοῦ λατ. *ginsterna*).

Στηγρός ὁ. = ξηρός· *στηγώνου* ῥ. = ξηραίνω.

Στηριώνου ῥ. = στηρίζω, ἐπιστηρίζω· ἐπὶ εὐχῆς «στερεωμένοι γὰ εἶθε» = στηριχθεῖητε.

Στηρεῖα ἡ. = στερεά· ἡ ξηρά, ἡπειρος «ὑπὴν στηρεῖας» = διὰ ξηρᾶς ἐπορεύθη· ζῶον ἢ ἄνθρωπος τῆς ξηρᾶς = χερσαῖον, ἡπειρώτης.

Στηθόπαρνον τὸ. = στηθόδεσμος.

Στημόνιν τὸ. = στήμων (λέγεται καὶ *σύρμα*· ᾿φάδιν = κρόκη *σύρμα ᾿φάδιν*) = στήμων καὶ κρόκη (᾿φάδιν = ὑφάδιον).

Στηφάνιν τὸ. = ὁ στέφανος.

Στηφάνωμαν τὸ. = ἡ στέψις τοῦ γάμου, καὶ *στέφανον* τὸ. = στέμμα τοῦ γάμου.

Στοιβα ἡ. = σωρός, συμφόρημα· καὶ ἐπίρ. σωρηδόν.

Στοιβάου ῥ. = σωρεύω, ἐπισωρεύω.

Στοιβάουμαν τὸ. = ἡ σώρευσις.

Στοιχειὸν τὸ. = δαιμόνιον τῆς δεισιδαιμονίας, ὅπερ λέγεται καὶ *ζαγκοῦλλιν* (μορμῶ).

Στοίχημα τὸ. = συνθήκη, στοίχημα.

Στόμας ὁ. = τὸ στόμα, καὶ τὸ στόμιον.

Στουλίδιν τὸ. = κόσμημα· *στουλίνου* ῥ. = καλλωπίζω· *στουλισμένους* = κεκοσμημένος, κεκαλλωπισμένος.

Στουλοῦππα ἡ. = ἐκ τοῦ τολύπη, ὄγκος λίνου νηθόμενος.

Στουμάχιν τὸ. = στόμαχος.

Στουππωμα τὸ. = πωματισμός, πῶμα, ἐπιστόμιον· *στουππωμένους* = ἐσφηνωμένος· *στουππῶνου* ῥ. = πωματίζω.

Στουχάρνουμου ῥ. = στοχάζομαι, σκέπτομαι, διανοοῦμαι· *στοχαζόμενος* ὁ. = ἔμφρων, νουνεχής· *στόχασι* = σκέψις, φρόνησις.

Στραβάρα ἡ. = τύφλωσις, στρεβλότης (ἐπὶ κατάρα).

Στραβὰ ἐπίρ. = στρεβλῶς, διὰστροφα.

Στραβουλαίμης ὁ. = πικροτράχηλος.

Στραβουλλάννου ῥ. = στρεβλῶνω, ἀγγυλῶνω· *στραβούλλασμα* = στρέβλωσις.

Στραβουμουτσουράννου ῥ. = μορφάζω, διαστρέφω τὸ πρόσωπον· — *νιάσμα* = μορφησμός, διαστροφὴ τοῦ προσώπου.

Στραβουντρανοῦ ῥ. = ὑποβλέπω, λοξοκυττάζω.

Στραβουντρανήμα τὸ. = ὑπόβλεψις.

Στραβουπόδης ὁ. = στρεβλόπους.

Στραβός ὁ. = στρεβλός, σκολιός, τυφλός.

Στραγάλλα τὰ. = τραγάλιχ, ἐρέθινοι φρυκτοί.

Στράγγα ἡ. = σταγῶν· *στραγγίνου* ῥ. = διηθῶ, καὶ ἐξαιτελοῦμαι φρ. *εἰστράγγισα ἀπ' τὴν πείναν* = ἐξήντηθην.

Στράγγισμα τὸ. = ἀπόθλιψις, ἐκπίεσις.

Στραγγιστήριν τὸ. = ἡθμός.

Στράκιν τὸ. = ὄστρακον, κέραμος καὶ κηραμίδιν = κερამίδιον. Ἀρχ. ἐπὶ πλίνθος. Ἴδε τοῦβλον.

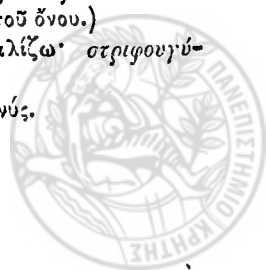
Στραμπουλλάννου ῥ. = συστρέφω, στρεβλῶ, διαστρέφω. *στραμπούλλασμα* = διαστροφὴ τῆς χειρὸς καὶ παράρθησις.

Στράτα ἡ. = δρόμος, ὁδὸς (ἰταλιστὶ *stratta*), διεύθυνσις.

Στρεΐδιν τὸ. = θαλάσσιον ὄστρεον, ὄστρακὸδερμον (λέγεται καὶ *στροῦθθα* τὸ ὄστρεον τὸ ἀλλαχοῦ γαδουρόποδον λεγόμενον διὰ τὸ ὁμοίωμα πρὸς τὴν ὀπλὴν τοῦ ὄνου.)

Στριφουγρίννου ῥ. = περιστρέφω, στροβιλίζω· *στριφουγρίσμα* = στροφή, στροβιλισμός, στροβίλος.

Στρίγλα ἡ. = ἄτιμος, αἰτιχρὸς γυνή, ἐρινυός.

Στρουβιάννου (ἐκ τοῦ στρόφος) ῥ. = συστρέφω τὰ πλυ-
νόμενα ἱμάτια· *στρούβιασμα* τὸ. = ἡ συστρόφη αὐτῶν.

Στρογγυλάδα καὶ στρογγύλωμος, ἡ. = στρογγυλότης·
στρογγυλαίρου καὶ ὠνου ῥ. = στρογγυλάω, κάμνω στρογ-
γύλον.

Στρουγγυλός δ. = κυκλοτερής, στρογγύλος.

Στρόππος δ. = στρόφος, εἶδος παιγνιδίου, σχοινοβολίδα
(τουρκ. *πιστί*).

Στρουμπάρινου ῥ. = τομπανίζω, κτυπῶ ἀνηλεῶς· —*ισμα*
= ἀνηλεῆς τύψις.

Στρώμμα τὸ. = στρωμνὴ φρ. αἶψον ἔς τὸν *στρώμμα* =
κλινῆρης.

Στρουσίδια τὰ. = στρώσιμα, στρώσεις.

Στυβάδα ἡ. = στυφότης· *στυβός* = στυφός· *στυβούτσιου*
= ὑπόστυφον· *στυψί* = στυπτηρία.

Στύλος δ. = στύλος· *στυλώνου* ῥ. = στηρίζω, προσηλώνω
τοὺς ὀφθαλμούς.

Συβάννου ῥ. = συμβιβάζω· *σύβασι* = συμβιβασμός· *συβα-*
σις = συμβιβαστής.

Συβία ἡ. = σύμβιος, σύζυγος.

Σύβρασι ἡ. = σύμβρασις, συνέψημα.

Συγγηουλόιν τὸ. = οἱ συγγενεῖς, τὸ συγγενικόν.

Σύγκαμμα τὸ. = παράτριμμα· —*βγου* ῥ. = παρατρίβω.

Συγκρώνου ῥ. = φρικιῶ· *σύγκρον* = φρικίσις, ἐλαφρὸν
ῥῆγος.

Συγγρίνου ῥ. = διευθετῶ, διακοσμῶ, εὐτρεπίζω· — *σμέ-*
νους = ὑπηρεπισμένοις, κόσμος· — *ρισμα* = διευθέτησις, δι-
ακόσμησις τοῦ σώματος ἢ τῆς οἰκίας.

Συδιάβατος δ. = ὁμαλός, ἰσόμετρος, σύμμετρος, ῥυθμικός,
κανονικός, εὐθύγραμμος.

Συχαριατοῦ ῥ. = συχαίρω, εὐαγγελίζομαι· *συχαρηται-*
κτα = συχαρητήρια δῶρα, χαρὰς εὐαγγέλια. — *γιατῆς* δ.
= κομιστής καλῆς (χαροποιῆς) εἰδήσεως, εὐαγγελιστής, (λέ-
γεται καὶ ἡ ψυχὴ πεταλοῦδα, ἡ κοινῶς ἀλλαγῆ λεγομένη
φωτοσβέστης), διότι ἡ παρουσία της θεωρεῖται καλὸς οἰωνὸς
χαροποιῶν εἰδήσεων. Παροιμ. «*Νὰ μὴν πέση ἴσάν τὸν συχ-*
χαρηταιτὴν εἰς τὸ καρτῆλιν = ἔπεσεν ὡς ὁ φωτοσβέστης εἰς
τὴν λυχνίαν ἐπὶ τῶν πιπτόντων ἀπερισκέπτως καὶ ἀπρονοή-
τως εἰς προφανῆ κίνδυνον. — *γιατίκι* τὸ. = δῶρον συχα-
ρητήριον, χαρὰς εὐαγγέλιον.

Σύγχυσις ἢ. = ταραχή, θόρυβος, σύγχυσις.

Συγχυσμένους δ. = τεταραγμένοι, συγκεχυμένοι, παρωργισμένοι.

Συγχώρει ἢ. = συγχώρησις, συγγνώμη, ἄφεσις· συγχουροῦ ῥ. = συγχωρῶ. «ὁ θεὸς συγχουρέσει τοὺς» = γαίαν ἔχει ἐλαφράν.

Συκὰ ἢ. = συκή· σύκουρ = σύκον· συκαλλίκερ = μικρὸν σῦκον.

Συκῶτιν τὸ. = ἤπαρ (ἐκ τοῦ συκωτόν).

Συλλογὴ ἢ. = φροντίς, συλλογισμός, διαλογισμός· συλλογισμένους = σύννους.

Συνηλικος δ. = συνομήλικος, συνομηλιξ, συνηλικιώτης· δηλιξ.

Συμβουλάτορας δ. = σύμβουλος.

Συμμάζωμαρ τὸ. = συστολή· συμμαζόμενος = συνεσταλλένος, συνηθροισμένος.

Συμμαζώνου ῥ. = συστέλλω, συναθροίζω, συνάγω.

Συμπάθησι ἢ. = συμπάθεια, συγγνώμη· φρ. με συμπαθήσιν» = εὔστομα κείσθω, με συγχωρεῖτε.

Συμπατριώτης δ. = συμπολίτης.

Συμπέρασμαρ τὸ. = εἰκασία, συμπερασμός.

Συμπεραίνου ῥ. = εἰκάζω, συμπεραίνω.

Συμπηθηροῦν τὸ. = ἡ συμπεθερεία, ἐπιγαμβρεία· συμπέθερος = κηδεστής.

Σύμπουλον καὶ σύμπουλος τὸ. = λιμὴν ἀσφαλέστατος πρὸς νότον Λειβησίου κείμενος (τουρκ. *Όλοῦ-τεριλ* = νεκρὰ θάλασσα, διὰ τὸ ἀκύματον λεγόμενος). Σύμβολον ἴσως ἐκ τινος συμβόλου, σημείου, δι' οὗ διεκρίνετο τὸ στόμιόν του, ἢ διότι συμβάλλουσι τὰ ἀκρωτήρια καὶ ποιοῦσιν αὐτὸν δυδιάκριτον.

Συμφωνητικὸν τὸ. = συμβόλαιον, συνθήκη.

Συναγρίδα ἢ. ἰχθ. = συναγρίς.

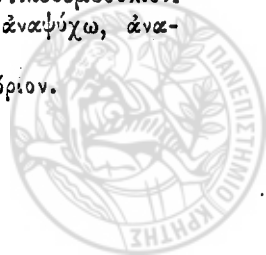
Συναρθώνου ῥ. = συνορθώνω, διορθώνω, ἐπανορθῶ· συναρτώμαρ = διόρθωσις.

Συνάγειν τὸ. = κυνάγχη, καταρροή· ασκύλικον καταροκόν» = κυνάγχη.

Συναῶδιρ τὸ. = σύνοδος, συναγωγὴ, μυστικοσυμβούλιον.

Συνέρχομαι ῥ. = ἔρχομαι εἰς ἐμυτόν, ἀναψύχω, ἀνανήφω.

Σύνορα τὰ. = σύνορα, μεθόρια, ὁροθεσία, ὄριον.

Συνωνόματους δ. = συνώνυμος.

Συνήθειον τὸ. = συνήθεια, ἔθος, ἔθιμον, ἔξις· κατὰ συνήθειαν = ἐξ ἔθους, συνήθως.

Συνουρινγευμου ῥ. = συνερίζομαι, ἀμιλλῶμαι, φιλονεικῶ, ἀντιφιλοτιμοῦμαι.

Συνυφιά καὶ ἀπονηφαλιά ἡ. = συννεφία· *σύννεφον* καὶ *ρέφαλον* = νέφος· *συνηθασμένους οὐρανός* = νεφελώδης.

Συννύφισα ἡ. = συννυμφάς, ἰνάτηρ.

Συνταξιδιότης δ. = σύμπλους, συναπόδημος, συνοδοιπόρος.

Συντηλεύγουμου ῥ. = συντελῶ, περισπῶμαι, ἐπιτηδεύομαι.

Συντρέχου ῥ. = συμβοηθῶ, γίνομαι συνδρομητής· τριτοπροσώπως συντρέχει = συμβαίνει.

Συντροφιά ἡ. = ἐταιρεία· *συντροφιάννου* ῥ. = συνάπτω ἐταιρίαν· *σύντροφους* καὶ *σύντροφους* = ἐταῖρος.

Συντυχία ἡ. = συνομιλία, συνδιάλεξις.

Σύξυλος δ. = πρόρριζος, αὐτανδρος.

Συρμάδα ἡ. = γραμμὴ (ἐκ τοῦ σύρω).

Σύρματ τὸ. = μεταλλικὸν σύρμα (τουρκ. *τέλι*), καὶ ἡ ἀροτρίσις τῆς γῆς, *συρμένον* = τὸ γεωργημένον τῆς γῆς μέρος, *ἄσυρον* τοῦναντίον.

Συρμός δ. = λέγεται ἡ μύδα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔχνος, τὸ ὁποῖον ἀφίνει εἰς τὴν πορείαν του ἔρπετόν, ὅσον ὄφιοι κτλ., *συρμός* λέγεται. φρ. «ἀποῦ τοῦ φειδιῦ τοὺν *συρμόν*» = ἀπὸ τοῦ ἔχνος τῆς ἐλξεως ἐρπίσις τοῦ ὄφιος, καὶ ἐπομένως ἐκ τῶν φαινομένων κρίνονται τὰ ἀφανῆ· «ἐκ τοῦ ὄρωμένου τὸ μὴ ὄρωμενον».

Σύρριζα ἐπίρ. = πρόρριζον.

Σύρρου ῥ. = ζευγνύω τοὺς βοῦς καὶ *ζευγαρίζω* = γεωργῶ, καλλιεργῶ τὴν γῆν, ἀρῶ, ἀροτριῶ.

Σύρσιμον τὸ. = ὄλκῃ, σύρσις, ἀροτρίσις.

Σύρτης δ. = μοχλός· *συρτός* = συρόμενος, εἶδος χοροῦ· *παπούτσιον συρτόν* = εὐμαρές.

Σύψυχος δ. = σύψυχος, αὐτανδρον. «*σύψυχον* τοῦ *καράβιν* ἢ *γάβην*» = τὸ πλοῖον ἀπωλέσθη αὐτανδρον.

Σφάκελα τὰ. = (μοῦζα) σκιμαλισμός.

Σφάξιμον τὸ. = σφαγή· *σβάχτης* δ. = πόνος ὀξύτατος τῶν ἐντοσθίων (κύλιξ).

Σβαχτόν τὸ. = σφάγιον, θῦμα.

Σβάννου ῥ. = σφάζω.

Σβῆκα ἡ. = σφήξ· *σβηκιά* = σφηκιά, σφηκοφωλεά.

Σβίγγου ῥ. = σφίγγω, συσφίγγω· — τός = ἐσφιγμένος·
σβίξι = ἔμφραξις, στενοχωρία, δυσφορία.

Σβουγγαράς δ. = σπογγεύς, σπογγαλιεύς.

Σβουγγάριν τδ. = ὁ σπόγγος.

Σβουγγίτου ῥ. = ἐκμάσσω, σπογγίζω· — **σμένους** δ. = ἐπογγισμένος.

Σβουντέλι τδ. = σπόνδυλος (σπονδύλιον) καὶ ὁ σπόνδυλος τοῦ ῥαγκοκακίλου (τῆς σπονδυλικῆς στήλης).

Σβυρίδα ἦ. = σπυρίς.

Σβυρίστρα ἦ. = συρίκτρα.

Σβυροῦ ῥ. = συρίζω· — **σμαν** = συριγμός, σύριγμα.

Τ

Τὸ **Τ**. τρέπεται εἰς ὁ τῶζον = δουξάριν· τοξεύω = δουξεύγου τὸν βάμβακα· ὠτατύως τσ οἶον ῥητίνη = ῥητσάρα.

Ταάριν τδ. = ὁ ψυκτήρ τοῦ ἄμβικος δι' οὗ ἐξάγεται τὸ οἰνόπνευμα (λέγεται καὶ λαμπίκους ἢ ῥαγκοκακίλου) ἔτως ἐκ τοῦ δοχάριν, δοχείον, δοάριον — τούριον.

Ταγγιάντου ῥ. = ταγγιάζω· ταγγισμένους = ταγγός, ταγγιῶν· — **άδα** = ταγγίσις.

Ταγγίη τδ (ἐκ τοῦ ταγή) = σιτηρέσιον, σιτομέτριον (τουρκ. τααγίη).

Ταγίντου ῥ. = σιτίζω· — **σμαν** = σιτισμός.

Τάδες καὶ **τάδινους** δ. = δεῖνα αἰτ. χερσίου ἀντων.

Ταῖριν τδ. (ἐκ τοῦ ἑταῖρος) = τὸ ὅμοιον· λέγεται ἐπὶ τῶν φυσικῶς ἀχωρίστων δύο ὁμοίων.

Τάμαν τδ. = τάξιμον, εὐχή (πρὸς θεόν), καὶ ἡ πρὸς τινὰ ὑπόσχεσις.

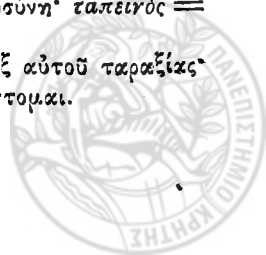
Τατουλοῦ ῥ. = τανταλεύω, ἀνακινῶ (συγγενές τοῦ τανταντεύω, σείω).

Τανύντου ῥ. καὶ **ταου** (ἐκ τοῦ τανύω) = ψάω, ἐγγίζω καὶ τεντώνω· **τανυσμένους** = τεταμένους.

Ταξείδιν τδ. = ἀποδημία, διὰ θιλάσσης πλοῦς, διὰ ξηρᾶς ὁδοιορίας· **ταξειδιώτης** = ὁδοιπόρος, ἐπιβάτης.

Ταπεινώσι ἦ. = ταπεινώσις, ταπεινοφροσύνη· **ταπεινός** = ταπεινόφρων.

Ταράσσου ῥ. = ταράττω, ταρχή, καὶ ἐξ αὐτοῦ **ταραξίας**· — **ουμου** = ἀσπαίρω, σπαράσσομαι, ταραττομαι.

Τάργιλλη ἤ. (ἄργιλλος) ἀμμώδες χῶμα χρήσιμον πρὸς οἰκοδομήν· διότι μετὰ τιτάνου σχηματίζει μίγμα συμπαγές (ἀμμοκονία).

Ταρμαροῦ ῥ. (πεποιτημένη λέξις) = τρέμω, κλονοῦμαι, συγκινοῦμαι· — *ισμαρ* = κλονισμός, κλόνος τῆς γῆς.

Τάσσου ῥ. = ὑπόσχομαι τῷ θεῷ ἢ τοῖς ἁγίοις, εὐχομαι· ἔτι καὶ τῷ γαμβρῷ· *τάξιμον* = εὐχή (τράχωμα ἀλλαχοῦ λεγόμενον) ἔδνα, φερνή, προῖξ.

Τάχα ἐπίρ. = δῆθεν, τάχα καὶ *τάχατοι*, τὸ αὐτό.

Ταχῆ. ἐπίρ. = πρῶτ, ταχυά, ἀντίθετον τοῦ βράδου = ἐσπέρα. φρ. «βράδου καὶ ταχῆ» = πρῶτ καὶ ἐσπέρας».

Ταχτικά ἐπίρ. = ὁμαλῶς, ἐν τάξει, κατὰ τάξιν.

Τελειτοῦ ῥ. = τελευτῶ, πχύω, ἡσυχάζω καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀτελέντιστος = ἀνήσυχος, ἄπαιστος.

*Τέλου*ς τὸ. = τέλος, τέρμα, πέρας, ἐκβολαίς, τελευταῖον.

Τελώνιον τὸ. = τὰ ἠλεκτρικὰ φῶτα, ἅτινα ἐν κειρῷ τρικυμίας φαίνονται εἰς τοὺς ἰστούς τῶν πλοίων, καὶ θεωροῦσιν οἱ ναῦται πρόδρομα κεραυνοῦ· καὶ τὸ τελωνικὸν δικαίωμα (κουμέρι).

Τὲ ματιέμαρ εἶνε φράσις, πρέπει δὲ νὰ προφέρηται ἐν *μάντευμα*· ὡς δὴλ. πῶθεν νὰ μαντεύτη τις; λέγεται ἐπὶ συμβεβηκότων ἀπροσδοκῆτων, παρ' ἐλπίδα καὶ προσδοκίαν γιγνομένων ἐν *ματιέμαρ* ποῦταρ ἡκεῖ· ὡς = πῶθεν νὰ μαντεύσω ὅτι ἦτο ἐκεῖ;

Τέντα ἤ. = σκηνή, σκιάς (ἰταλ. tenda).

Τετῶνον ῥ. = παρατείνω, διατείνω, τανύω· — *μέρους* = τεταμένος· — *ωμαρ* = διάτασις.

Τεριρίου ῥ. = τερτερίζω, τερτερισμός.

Τεσερουκίντουρος δ. = τετράγωνος.

Τέσσερα τὰ. = τέσσαρα, φρ. ἐν ἄλλοις *τρέχει μὴ τὰ τέσσερα* = ἀπὸ ῥυτῆρος· «τέσσερης πῆχης» = τετράπηγος, «τέσσερες πλευραὶς» = τετράπλευρος, *τέταρτον* = τεταρτημῦρον.

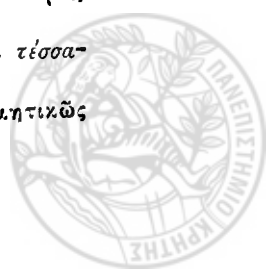
Τέτοζος δ. = τοιοῦτος, ἡ. ον.

Τετράδιπλος δ. = τετραπλοῦς, τετραπλάσιος.

Τετραπέρατος καὶ *τετραπειρασμένος* δ. = πολύπειρος, τρίβων, πολυμήχανος.

Τετράποδον τὸ. = τετράπουν· *απουρπατοῦ μὴ τὰ τέσσαρα* = βραδίῳ τετραποδιτί.

Τέττα ἤ. = τίθη καὶ τιθήνη (βελιάστρα)· τιμητικῶς

προσφωνεῖται ἢ μητρὺς, καὶ ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν ἢ πρεσβυτέρῃ.

Τεχνικά ἐπίρ. = τεχνικῶς, ἐντέχνως.

Τηγαρίτα ἢ. = τηγανίτης, λάγανον, ζυμαρικόν.

Τηλειώνου ῥ. = ἀποπερατῶ, τελειοποιῶ, διεκπεραιῶ· —
εἰωσις = ἀποπεράτωσις. 2) καταστρέφω· — *ωμαρ* = τελευ-
τή, τέλος.

Τηριάνου ῥ. = συμβιβάζω, συναρμολῶ· *τηριάνει* = πρέ-
πει, ἀρμόζει· — *σμαρ* = ἐφαρμογή· *τηριαστός* = κατάλλη-
λος, ἀρμόδιος, σύμμετρος.

Τῆθ ἐπιφών. = Θεέ! Ἡράκλεις!

Τί; ἀντων. ἐρωτ. = τί λογῆς, ὁποῖος.

Τιάρικ σύνδ. ἐρωτ. = τί γάρ; μήπως;

Τιμαρεύγου ῥ. — (ἐκ τοῦ τιμάρι, περσικῆ λέξις) θεραπεύω
τὸν ἵππον, ψήχω, στλεγγίζω.

Τιμημένα. ἐπίρ. = ἐντίμως, χρηστῶς, σοφρόνως, κοσμίως.

Τίμμα μόριον ἐρωτηματικὸν «*τίμμα ἦρτην*» = μήπως ἤλ-
θε; (φαίνεται σύνθετον ἐκ τῆς ἐρωτ. ἀντων. τί; καὶ μὴ
(Δωρ. μά).

Τιμόνι τὸ. = πηδάλιον· *τιμουριέρης* = πηδαλιοῦχος.

Τινάσσου ῥ. = πετῶ, τινάσσω, κτυπῶ, ἀκοντίζω· *τινάσσει*
τουρ ἰμάρι = κατήγαγεν αὐτοῦ πληγὴν, — *αμαρ* = τιναγ-
μός. παθ. — *ουμου* ῥ. = ἀναπηδῶ καὶ *συντινάσσουμου* = συ-
σπῶμαι καὶ κλονοῦμαι.

Τίποτις ἐπίρ. = τίποτε· λέγεται καὶ *τίποτι* = οὐδέν, μηδέν.

Τιπουτέρους ὁ. = μηδαμινός, οὐτιδανός, εὐτελής, φαῦλος,
ποταπός, ἐξουθενημένος.

Τὸ ἄρθρ. ἐπέχον τόπον δεικτικῆς ἀντωνυμίας· τὸ καὶ τὸ
ἢ τούτου καὶ τούτου = τοῦτο καὶ τοῦτο· λέγεται καὶ *τουρνά*
κῆ *τουρνά*.

Τόδουνα καὶ *τόπινα* καὶ *τέθουνα* ἐπίρ. τοπ. ντέ = ἐδῶ
— γά. Τόντε εἶνε τουρκ. δεικτ. μόριον· ὅθεν *τέθουνα* = ἐν-
θαδί, ἐνταυθί, ᾧδί. Λέγεται καὶ ἐδῶ— δά, ἐδῶ δά καὶ ἀλλα-
χοῦ ἐδῶ δά καὶ ἠδῶ δά.

Τοιχογυρίνου ῥ. = περιτειχίζω, καὶ περιτοίχισμα· *τοι-
χογυρισμένους* = περιτοιχισμένους.

Τοίχους προφ. καὶ *ντοίχους* = τοῖχος· ὁ χωρὶς *παράθυρα* =
τυφλὸς τοίχος.

Τοιμήςος ὁ. = εὐτολμος, θαρραλέος.

Τόμους ἐπίρ. = ζυμα, φαίνεται παραφθορά τοῦ τῆμος ἀτόμους ἤρητη» = τῆμος ἤλθεν = ζυμα ἤλθε.

Τόπους δ. = τόπος, πατρὶς καὶ θέσις «κάθε πῦμαρ εἰς τοὺν τόπον του» = εἰς τὴν θέσιν του *Τί τόπους ἀνθρώπους*; = πόθεν εἶναι· σηπτότοπους = οἰκόπεδον, γήπεδον.

Τόμπαρου τδ. = τύμπκνον (τουρκ. ταβούλι). «νατάρα «τὰ τοὺν χαίρητη τόμπαρον» = ἐπιτριβείη.

Τοῦ. γίνεται ἐκ συναίρεσεως τῆς ἀναφορικῆς καὶ ἐρωτηματικῆς ἀντωνυμίας· *τοῦ θέλεις*; = τί τὸ θέλεις; *τοὺν θέλεις*; = τί τὸν θέλεις; Ὁμοίως *τά*; *τὴν*; *τῆς*; κ. τ. λ. θέλεις. Ὁμοία συναίρεσις τοῦ ἀρθρου γίνεται μετὰ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας· ὡς· *αὐτὸν ἐμαθα* γὰ *κολυμβᾶ*, *γυμνεί* γὰ *με πνίξῃ* = ὃν ἐμαθα γὰ *κολυμβᾶ* ἢ αὐτὸς ὃν ἐμαθον. Οὕτως *ἔχομεν* *ατὰ θέλεις* καὶ *ἀπαῖς* = ὅσα θέλεις καὶ ἀγαπᾶς.

Τοῦ κάκου ἐπίρ. = μάτην, ματαίως.

Τουλοῦππα καὶ *στουλοῦππα* ἦ. = τολύπη ἐρίου ἢ βάμβυκος, σύστρεμμα.

Τουμάρι τδ. = δορά, δέρμα, βύρσα.

Τουγγᾶς ἀντων. δεικτ. = οὕτωςί, (κατὰ παραφθορὰν τοῦ οὔτος γὰ) ἐπὶ ἐμφαντικῆς δείξεως. (Ἴδε ἐν τῷ σκελετῷ τῆς Γραμματικῆς).

Τούρους γεν. τῆς ἐρωτημ. ἀντων. τίνος «τούρους εἶση;» = τίνος (υἱός) εἶσαι;

Τούρτουρας καὶ *τούρτουρον* δ. = (ἐκ τοῦ τάρταρος) κρουρός, κρύν· καὶ ρ. — ροῦ = κρυώνω, τρέμω ἐκ τοῦ ψύχους.

Τραβοῦ ρ. = ἔλκω, σύρω, καθέλκω· — πρὸς τὰ κάτω = καθέλκω· — πρὸς τὰ ἄνω = ἀνέλκω· — *χέει* = ἀπέχω (ἐκ τοῦ ταῦρος — ταυρῶ κατὰ μετάρθεσιν τραβῶ) — *ιγμαρ* = ἔλξις, ὀλκή. φρ. *Τί τραβῶ* = τί ὑποφέρω.

Τρανός δ. = παχύς· *τρανά* ἐπίρ. = τρανώς, περιτρανά.

Τραντανίνου ρ. = κραδίνω, (ἴδε *ταπταροῦ*).

Τραουδίν τδ. = τραχῦδιον, ἄτμα, ὠδῆ, ὕμνος, γαμήλιον, ἐπιθαλάμιον, ἐμβατήριον, βούριον, πιαάν, ἐπινίκιον, ἐλεγείον.

Τραουδοῦ ρ. = ἄδω. — *διοτῆς* = ψάλτης, αἰοιδός.

Τράους δ. = τράγος· *τραουγένης* = τραυογένης.

Τραπέζι τδ. = τράπεζα, ἐστίχσις, συμπόσιον.

Τραπηζαρεῖον τδ. = ἐστιατόριον.

Τραπηζομάντηλου τδ. = ὀθώνη ἐπιτραπέζιος.

Τραχηλιά ἦ. = περιδέρκιον· *τραχηλιά* τοῦ χιτῶνος = πρόσχι·σμη.

Τρέλλα ἡ. = ἄνοια, μαζία, μωρία, μελαγχολία, ἀφροσύνη, φρενοβλάβεια.

Τρελλάινου ῥ. = διαστρέφω, — ομια, = μκίνομαι, παρανοῶ· ἐνεργ. κάμνω παράφρονα.

Τρέχου ῥ. = τρέχω. «*τρέχ' ἀπίσου πον*» = τὸν καταδιώκω· *τρέχω με ἄλλους* = συντρέχω· τρέχει (τριτοπροσώπως ἐπὶ νεροῦ) = ῥέει· ἡ πληγή τρέχει = πυροροεῖ· *τρέχουν τὰ σάλλιά τευ* = ἐπιθυμεῖ ἀπλήγτως· *τρέχουσα τιμή* = ἡ καθεστῶσα τιμή· τρέχω τὸ ἄλογον = ἐλαύνω τὸν ἵππον.

Τρέξιμον τὸ. = δρόμος· — τῶν ἀλόγων = ἵπποδρομία. — τοῦ ὕγρου = ῥοή, ῥεῦσις· — τοῦ ποταμοῦ = ῥοῦς, ῥεῖθρον, ῥεῦμα· *τρεχάϊου* = δρομκίος, καὶ *τρηγαῖτος* τὸ αὐτό.

Τρηλός δ. = (ἄλλως λωλός· ἐκ τοῦ στρεβλός) μκινόμενος, παράφρων, φρενοβλαβός, φρενόληπτος.

Τρημουλλαστός δ. = ὑποτρέμων.

Τρηχάμερος δ. = ῥέων· *τρηχάμερον* = ἐπίρρωτον, ναμκτικτὸν, ποτάμιον, πηγκίον, ζῶν ὕδωρ.

Τρηχατὸς δ. = δρομκίος, ὁ μετὰ σπουδῆς τρέχων.

Τριάντα τὰ. = τριάκοντα, καὶ ἐξ αὐτοῦ τριακοντάκις = 30 φορές· *τριακοντκτηρίς* = 30ετία· *τριακοντούτης* = 30 ἐτῶν ἡλικίας· *τριακονθήμερος* = 30 ἡμερῶν.

Τριανταφυλλιά ἡ. φ = ῥοδῆ, ῥοδωνιά. — *φυλλέου* = ῥοδόχορος· — *ταφυλλί* = ῥοδόχορον, ἡ ῥόδιον χρῶμα.

Τριανταφυλλόξειδον τῆ. = ὄξυρρόδιον, ῥόδιον ὄξος.

Τρίβου ῥ. = τρίβω, ἐντρίβω.

Τριγυρίζου ῥ. = περιτρέχω, κυκλοφορῶ· — *σuar* τὸ. = περιστροφή, περιφορά.

Τριγύρου — *τριγύρον* ἐπίρ. = πέριξ, κύκλω.

Τρίδιπλος δ. = τριπλός, τριπλάσιος.

Τρικάρτου τὸ. = τριῖτιον· — *καράβιν* = τριῖτιος ναῦς, τριάρμενος.

Τρικέριν τὸ. = τρικῆριον, (ὅπερ χρῶνται ἱερουργοῦντες οἱ ἀρχιερεῖς).

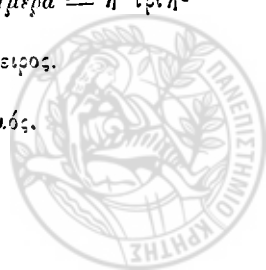
Τρίκωχος δ καὶ *τρικάρτουχος* = τρίγωνος.

Τρίμερος δ. = τριήμερος νηστεία κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας τῆς μεγάλης τεσσαρχκοστῆς· καὶ *τρίμερα* = ἡ τριήμερος θανή τοῦ νεκροῦ.

Τριμμένος δ. = ἐντρίβής, τρίβων, πολύπειρος.

Τριξίμεν τὸ. = τριγμός, τρισμός.

Τριώδιν τὸ. = εἶδος πκιγνιδίου, γκιμμισμός.

Τριπότιν τδ. = ὁ τρίπος.

Τρίστρατον τδ. = τρίοδος.

Τρίπτυς δ. = τρίπτυς· (τυροτριπτης = ψυκτήρ), λέγεται καὶ κέπρα τοῦ ἀλόγου.

Τριφύλλιν τδ. φυτ. μνηκνθές, μελίλωτον.

Τρίχα ἡ. = θρίξ. φρ. «ἀπὸ τῆν τρίχα κρέμμητη» = ἐπι ξυροῦ ἀκμῆς ἴστανται τὰ πράγματα. Παροιμ. «ἔχει κ' ἡ τρίχα τὸν νῆσιον της» = ἔνεστι κἄν μύρμηκι κἄν σέρφω χολί· *τρίχα ἐλείψην* = παρ' ὀλίγου, ὀλίγου δεῖν.

Τριχιά ἡ. = πῆττα, τὸ καθκρόν λέγεται κρησέρα.

Τρίψιμον τδ. = τρίψις, ἀνάτριψις, ἔκτριψις τῶν σανίδων.

Τρόπος δ. = τρόπος, μέθοδος. φρ. ἔκαμα κάθε τρόπου = πάντα λίθον ἐκίνησα, πάντα κάλων κινῶ. «Δὲν ἔχει τὸν τρόπον του» = εἶνε ἄπυρος, ἐνδεής. «Δὲν ἔχει τρόπον καλὸν» = καλὴν συμπεριφορὰν, ἐκ τούτου καὶ κακότερος, ὁ κακῶς φερόμενος.

Τρομάσου ῥ. = ἐκπλήττω, συντράσσω, καὶ συντρομάσου = ἐκπλήττομαι κ.τ.λ. — *σμαρ* = ἐκπληξίς.

Τρομαγμένος δ. = ἐκπληκτος, τρομερός.

Τρομηρός δ. = τρομερός, φοικώδης, φοικτός, φοικαλέος.

Τροχίνου ῥ. = ἀκονίζω εἰς τὸν τροχόν· τροχός = τροχός.

Τρύγος τδ. = τρυγητός, τρύγημα, τρύγισις.

Τρυφραίνου ῥ. = κάμνω τκαερόν, ψθυρόν· — *ρος* = τακερός.

Τσαγγάρης δ. = σκυτοτόμος, ὑποδηματοποιός.

Τσακού καὶ *τσακίνου* (ἐκ τοῦ λακίζω ἢ τοῦ τάκω) συν- τρίβω φρ. «ἡτσακισθην ἢ καρτιά μου» = συνθρίπτεται ἢ καρδιά μου = ἐλυπήθην. — *σμαρ* = θλάσις, σύντριψις, κάταγμα, — *σμαρ* ρόχου = πτυχή.

Τσακίσματα τὰ. = ἀκκιτιμοί, χαριεντίσματα, χαριεντισμοί.

Τσακόνου ῥ. (ἐκ τοῦ ζαγώω) = κατέχω, συλλαμβάνω.

Τσαλλαπατοῦ καὶ *τσιλλουπατοῦ* ῥ. = καταπατῶ. — *ησις* = καταπάτησις.

Τσαλλουτρώου ῥ. (ἄτσαλλουτρώω) = ἀτάσθαλα τρώω, τρώω βλαβερά φαγητά, καὶ ἀόρ. ἡτσαλλούφα = ἔφαγα κ. τ. λ.

Τσάππα ἡ. = ἀξίνη καὶ τσαππαλατοῦ = σκάπτω καὶ μεταφ. προσπαθῶ, ἐνεργῶ.

Τσατσάρα ἡ. ἀρχιὸν κτένι = σισάριον.

Τσιθίνου ῥ. = βχταρίζω, ψελίζω.

Τσιθός δ. δ. προφέρων τὸ σ ὡς θ = ψελλός· ὁ προφέρων

τὸ λ ὡς ρ = τραυλός, καὶ ὁ μὴ δυνάμενος συνάψαι τὰς σὺλ-
λαβὰς, βρατταρίζων καὶ ἡ πρᾶξις βρατταρισμός.

Τσίκνα ἡ. = μυρωδιὰ τοῦ καμμένου φαγητοῦ (ἐκ τοῦ
κνίσσα κατ' ἀναγραμματισμόν). ῥ. — *ιώγνου* = κνισσῶ.

Τσίλλη ἡ. (ἴσως ἀπὸ τὸ τόλος) = τίλημα, ταλῶ, τί-
λησις.

Τσίλλουποροῦ ῥ. = συλιπορδῶ, διατείνομαι.

Τσιμπλάιτου ῥ. = λημῶ — *ιάρης* = λημαλέος· καὶ —
μπλα = λήμη (ἐκ τοῦ σιφλός).

Τσιμουδά (πεποιημένη λέξις) ἄκρα σιγή, καὶ ἐπίρ. *ταίτο*
= σίγα, σιώπη.

Τσικνίδα ἡ. φυτ. = φνίδη, ἀκαλήφη.

Τσουμαδοῦ καὶ τσουτσουμαδοῦ ῥ. = τίλλω, μαδῶ, κατατίλλω.

Τσουγγᾶς ὁ. = μίσχος τοῦ σύκου.

Τσυχρίνου ῥ. = συγκρούω, συμβάλλω, διαπληκτίζομαι.
— *σμαρ* = δικπληκτισμός, καὶ — *ιτσα* = ὁ γογγυσμός, σύγ-
κρουσις, διαπληκτισμός.

Τσυμποῦ ῥ. = σφιγγω τὸ κρέας μὲ τὰ δύο δάκτυλα (ἴσως
ἐκ τοῦ συσπῶ) κνίζω, κόπτω, κεντῶ.

Τσύππα ἡ. = λεπτή φλοῦδα (ἐκ τοῦ σύφαρ) ἐπίδερμις, ὑ-
μήν, ἐπίπαγος τοῦ γάλακτος· μεταφ. ἡ αἰδώς, ὅθεν ἀτσούπω-
τους = ὁ ἀναιδής, ἀναίσχυντος· «ἔχει τσύππαν ἔς τοῦ πρόσω-
ποῦν του» = εἶνε αἰδήμων· αἴρ ἔχει τσύππαν» = εἶνε ἀ-
ναιδής.

Τουτουρίνου ῥ. = τρύζω, κλαυθμηρίζω (λέγεται ἐπὶ τῶν
νηπίων).

Τούτουρου καὶ τούτσουρου = δλόγυμος.

Τάκκος ὁ. = τεμάχιον χονδροῦ ξύλου (ἐκ τοῦ τάκων—
ωνος). *τακκοῦνιν* τὸ. = ἡ πατοῦνα τοῦ ὑποδήματος, κάττυμα.

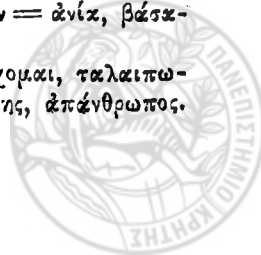
Τυγλάδι τὸ. = τυγιάδι, μήριν, πηνηστήρ, ῥ. — *διάννου*
= μηρώ· — *σμαρ* = ἀνάλυσις τοῦ νήματος.

Τυλίσου ῥ. = θλίσω, περιελύσω, συσπειρῶ· — *μένους* =
συσπειρομένοις, — *μαρ* = ἔλιγμα, ἔλιξις, συτπειρώσις.

Τυπᾶνου ῥ. 1) τυπῶνω, ἐπιθέτω τὴν τύπωσιν, ἦτοι τὸν
τύπον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ ἄρτου, ὅπερ
καὶ τύπωσις· ὀνομάζεται· 2) ἐκτυπῶ βιβλίον.

Τυράννα. παροξύτονον καὶ προπαροξύτονον = ἀνίξ, βάσκα-
νος· — *ημέρους* = τλήμων.

Τυραννοῦ ῥ. = βασανίζω· μέσ. = κατατρύχομαι, ταλαιπω-
ροῦμαι· *τύραννος* = ὁ βριαοπράγος, δυνάστης, ἀπάνθρωπος.

Τυρριά ἡ. = (τρῦξ—τρυγός) τὸ καταπάτι τοῦ οἴνου, τοῦ ὄξους, τοῦ ἐλαίου· τρυγία.

Τυρῆτιν τὸ. εἶδος φαγητοῦ = τυρωτόν, καὶ ὁ βράκθρος, ἐξώλης, ἄθλιος ἀνθρώπος.

Τυρίν τὸ. = τυρός· *τυρόγαλου* = ὄρρος τοῦ γάλακτος· *τυρόπηττα* = ἀρτοτυρίτης.

Τυροξέστης ὁ = τυροξέστης, τυρόκνητος.

Τύφλα ἡ. = τύφλωσις, τυφλότης, σμιλακισμός.

Τυφλά ἐπίρ. = τυφλῶς.

Τυφλουπότικος ὁ. = ἀσπάλαξ (τουρκ. κλότσεπεκ).

Τυφλουμυία ἡ. = εἶδος παιγνιδίου, μυίνδα καὶ ψηλαφίνδα.

Τυφλουπανιάννου ῥ. = τυφλῶς συρράπτω, ποιῶ τι ὄπως τύχη, ἐν σκότει διαπράττομαι, ἐξαπατῶ.

Τύφλωμα τὸ. = τύφλωσις, ἐκτύφλωσις.

Τυχαίου ῥ. = τυγχάνω (καὶ *λαχχαίρνω*) ἀπαντῶ, συναντῶ· *τυχαίρει* = συμβαίνει· *ἀντυχου* = ἀν τυχόν = ἀνίσως.

Τύχη ἡ. = τύχη· φρ. «κατὰ τύχη» = κατὰ συγκυρίαν· *καλή τύχη* = ἀγαθὴ τύχη· *ἔχει τύχη* = εἶνε εὐτυχής· *τυχηρὸς* = ὁ ἔχων καλὴν τύχην, εὐτυχής.

Τώρα ἐπίρ. ἐκ τοῦ τῆ ὄρα· (ἄλλοι τὸ θέλουσι τώρα, ἐκ τοῦ τόφρα) = νῦν· φρ. «ἕως τώρα» = μέχρι τοῦδε· «ἀύστην κηρὸν τώρα» = τοσοῦτον ἤδη χρόνον· «ἀπὸ τώρα κ' ὕστερα» = ἀπὸ τοῦδε, ἀπὸ τοῦ νῦν· «τώρα—τώρα» = αὐτίκα, μάλα, ἐντός ὀλίγου. *τωρινός* = ὁ παρών, ὁ νῦν, ὁ ἐνεστώς.

Υ

Τὸ Υ' τρέπεται εἰς α' οἶον· ὑψηλά—ἀψηλά, εἰς αἰ· μακρύνω—μακραίνω· εἰς μ· ἐλαύνω—λάμνω, ρεῦμα—ρέμμα, λαῦνος—ἀγαμός· εἰς ου· μυστάκι—μουστάκι, στυπὶ—στουππίν· ἀραιρεῖται ὑβρίζω—βρίζω, ὑπάγω—πάγου.

Υαλάδα (προφ. γυαλάδα) = στιλπνότης (ἐκ τοῦ στίλβω) καὶ γυάλλετος = ὁ ὑάλινος.

Υαλίρην (γυαλίρην) ῥ. = στίλβω καὶ στιλβόνω· *αγυαλίρην* τὰ ὑμάτια του = στίλβουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ· *γυαλίρην* = εἶνε ὄρατιον, ὄψις ὑαλέσσα· — *σῆρην* = ὀμάλιστρον, *στιλβωτήριον*· — *σῆς* = *στιλβωτής*· — *ιστός* = *στιλβωτός*· — *ισμα* = *στίλβωσις*.

Υβρίρην (ὄβρίρην) = λαιδορῶ, κκαλογοῶ· *βρισιά* = ὕβρις.

Ἑγεία ἤ. = ὑγεία φρ. «ἔχε ὑγείαν» = ἔρρωσο· «μὲ ὑγείαν» = τύχη ἀγαθῆ· «Ἑγεία σοι» = ὑγιαίνετε· «Ἑγεία σου» = εὖγε, ὑγίαινε· «εἰς ὑγείαν σας» = προπίνω σας.

Ἑδρώπικας (προφέρ. ἑδρώπικας) = ὑδρωψ, (νόσημα) ὁ τῆς κοιλίας = ἀσπίτης· ὁ τοῦ δέρματος = ἀνασάρκα.

Ἑπανδρεία ἤ = συνοικέσιον· παντρεμένος = ὑπανδρος· ὑπανδρεύω γυναῖκα ἐπὶ γυναικός, (ἢ ἄνδρα (καταχρηστικῶς) νυμφεύω ἐπὶ ἀνδρός. Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον «ἄγομαι γυναῖκα», ἐπὶ γυναικός δὲ ἐκδίδωμι τὴν θυγατέρα.

Ἑπερβολή ἤ. = ὑπερβολή, ἐξ οὗ ὑπερβολικός, ἤ, καὶ ὑπερβολικῶς = καθ' ὑπερβολήν.

Ἑπερηφάνεια ἤ. (προφέρ. περηφάνεια) = ἔπαρσις· ἐπερηφανεύομαι ῥ. = ὑψηλοφρονῶ· — ἐφανους = ὑπερόπτης, ἰημκτίας, ἀλαζών, αὐθαδής, ἐγωϊστής.

Ἑπουτικόν τὸ. = φάρμακον νρκωτικόν.

Ἑπογράφου ῥ. = ὑπογράφω, ὑπογραφή.

Ἑπόθεσις (καὶ ἀπόθεσις) = ὑπόθεσις, ἐργασία καὶ δίκη, θεωρῶ ὑπόθεσιν = διεξάγω δίκην, ἐπιχείρησιν, ἐργασίην.

Ἑποκάμισον τὸ. (πουκάμισον) = χιτῶν, ὑποχίτων, τὸ κατὰ σάρκα λευκὸν ἔνδυμα.

Ἑπόκρισις ἤ. = ὑπόκρισις, εἰρωνεία.

Ἑποκριτής δ. = δ ὑποκρινόμενος καὶ προσποιούμενος.

Ἑπιδάρις καὶ (νυ.πιδάρις) = ὑπνώδης, ὑπνηλός.

Ἑπόληψις ἤ. = ὑπόληψις, ἡ καλὴ περὶ τινος ἰδέα· ἄνθρωπος ὑπόληπτικός = δόκιμος, ἐλλόγιμος, ἀξιότιμος, ἔντιμος.

Ἑπομογητικός δ. = μικρόθυμος· ὑπομονή (καὶ ἀπουμονή) = καρτερία, μικροθυμία.

Ἑποπτεύομαι ῥ. = ἔχω ὑπόνοιαν, ὑποπτος· ὁ ὑποπτευόμενος τὸν καθένα = δῦσπιτος, καχύποπτος (ὁ τὸ κακὸν πάντοτε ὑποπτευόμενος) = φιλύποπτος.

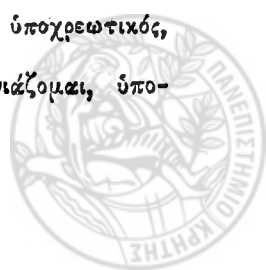
Ἑποστατικόν τὸ. = ἀγροκήπιον, ἀγρός, (τουρκ. τσιφλίκι), καὶ πᾶν ἀκίνητον κτῆμα.

Ἑποφέρω ῥ. = ὑποφέρω — ρτός = ἀνεκτός· ἀνυπόφερτος = δυσάνεκτος (ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ὑποφέρει).

Ἑποχονδριακός δ. = δύσκολος, μελαγχολικός· μελαγχολία = ὑποχονδρία (νόσος).

Ἑποχρωμένους δ. = ὑπόχρεως, ὑποχρέωσις, ὑποχρεωτικός, χαριστικός (ἐκ τοῦ χαρίζομαι).

Ἑποψία ἤ. = ὑπόνοια· — μου ῥ. = ὑποψιάζομαι, ὑποπτεύομαι, ὑπονοῶ.

*Υσκα (λέγεται και γύσκα) = ένχυσμα, μύκη, άγαρικόν.

*Υστερα και ύστερις και ύστερινά επίρ. = ύστερος, έπειτα, μετέπειτα, κατόπιν φρ. «ύστερα—ύστερα» = τέλος πάντων, αώς τὰ ύστερα» = επί τέλους.

*Υστερημένους και 'σθηρημένους δ. = άμοιρος, άγευστος, άμέτοχος, ένδεής· ύστέρησις = 'στέρησις.

*Υστερικόν τδ. = ύστερικά, νόσος τών γυναικίων, (ύποχονδρία επί τών άνδρῶν), ύστερισμός επί τών γυναικίων.

*Υφος τδ. = ύφος, τρόπος, συμπεριφορά.

*Υψος και γύψος τδ. = δ γύψος.

Τδ φ εις π' έραφνίς—ρεπάρι, φάτνη — παχγί· εις τ βλασφημῶ—βλαστημῶ.

Φάβα ή. = έτνος (όσπριον τής Αιγύπτου).

Φαγῶς δ. = άδδηφάγος, πολυφάγος· μεταφ. δωροδόκος, λυμεών.

Φαγίτ τδ. = βρῶμα, τροφή· τδ μεσημβρινόν = γεῦμα, τδ έσπερινόν = δείπνον.

Φαγησηρόν τδ. = φαγώσιμον, έδώδιμον.

Φαγουπότεια τά. = φαγησιπότις, πότος (τουρκ. ζιαφέτι.)

Φαγητάρης δ. = δ πάσχων έλκος φαγηταϊνικόν.

Φάγωματ τδ. = τδ τρώγειν, φαγώσιμον = τδ έδώδιμον.

Φάδιτ τδ. = ύφάδιον, ή κρόκη, μίτος.

Φάγρα (και φάγαιτα και φάουσα) = φαγέδαινα, έρπης έσθιόμενος, νόσημα δερμικόν, (λέγεται και μαμμοῦδιτ).

Φαιλόνιτ τδ. = δ τών ισρέων έπενδύτης (κατ' άνγκραμματισμόν αὐτοῦ φαινόλης, συνωνύμου τοῦ έξωμίς.

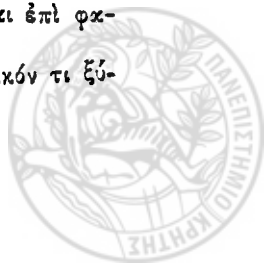
Φαίτρομου ρ. = φαίνομαι, όμοιάζω· αώς φαίτητ και ώς φαίτειν = ώς φαίνεται, δοκεί.

Φαίτρον ρ. = ύφάινω· — μιαν, τδ. = ύφανσις· — τδς = δ. φαντός.

Φακῆ ή. = φακῆ (όσπριον) παροιμ. ακ' ή φακῆ μαίριεματ» = και κόρκορος έν λαχάνοις και Σκούλ έν προφήταις.

Φαλάγγια τά. = ναυτική λέξις, φάλαγγες· φρ. αείτην εις τὰ φαλάγγια = έτοιμότατος, από μεταφορῆς τών ριπτομένων εις τήν θάλασσαν καινουργῶν πλοίων, άτινα στέκονται επί φαλάγγων.

Φάλαγκας δ. (λέγεται και φάλακας) τιμωρητικόν τι ξύ-

λον δι' οὗ ἐραβδίζοντο καὶ οἱ τιμωρούμενοι μαθηταὶ τοῦ σχολείου = γοῖνιξ.

Φανάριον τὸ. = φανάριον· *φανὸς λυχνούχος* = τὸ φανάρι τῶν λιμένων· φάρος, λαμπτήρ, φανός.

Φάνημα τὸ. = ἡ κατ' ὄνυχρ ἐμφάνεισ συγγενοῦς προσώπου· *καλὸν φάνημα* = καλὸς οἰωνός· *κακὸν φάνημα* = κακὸς οἰωνός.

Φανηρός ὁ. = δῆλος, πρόδηλος, σφής, ἐναργής, ἀκραιφνής· — *ισμα* = δήλωσις, φανέρωσις.

Φανηρώνου ῥ. = ποιῶ φανερόν, δηλοποιῶ, εἰδοποιῶ· *φανήρωσι* = εἰδοποιήσις, δήλωσις.

Φανός ὁ. = φανός (φανarioσ) φρ. *εμὴ τὸν φανόν* = τὸ δοκοῦν, τὸ φαινόμενον, ἄρα φανός ἢ δόκησις, τὸ δοκοῦν.

Φάντασμα = ἡ λαμπρότης, φαντασίη, ἐπίδειξις.

Φαντάζου ῥ. = διαπρέπω, διαλάμπω· — *μα* = φάσμα, φαντασμός. — *μου, μεσ.* = πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν, ὑπεραίρομαι.

Φαρδός ὁ. = πλατύς· *φάρδος* = πλάτος.

Φαρμάκιν τὸ. = δηλητήριο, φάρμακον. — *εῦγου* = δηλητηριάζω· — *σις* = δηλητηριήσις.

Φαρμακῆρι = ἰοδόλος, δηλητήριος.

Φασκαῆς ὁ. = ὁ ἐκ τῆς ὑπερωριμάνσεως διερραγώς καρπός, σῦκον, ῥόδιον κ.τ.λ. (ἐκ τοῦ χάσκα — *χασκαῆς* καὶ τροπῆ τοῦ *χ* εἰς *φ* *φασκανῆς*).

Φασκῆ ἡ. = ταινία, ἐπίδυσμος, σπάργανον. — *ῶνου* ῥ. = σπαργανῶ, σπαργάνους ἀνελίττω· — *μέτος* = ἐσπαργανωμένος.

Φασούλι τὸ. = φάσηλος, φασιόλος. Παροιμ. *φασούλι* *γῆμιν* τοῦ *σακούλι* = εἰ γάρ κεν σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταθετο καὶ θαυμά τοῦθ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο (Ἡσίοδος).

Φάσσιμον τὸ. = ἡ ὑφή, ὑφανσις (τουρκ. *κουμά*).

Φαπλατῆς ὁ. = ἀδόλεστος, θρῆσύς, παπλαστής.

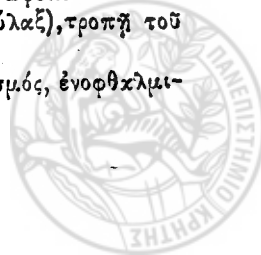
Φεῖδι τὸ. = ὄφις, ὄφειδιον.

Φειδιόντιμα τὸ. φ. = δρακόντιον (ἐνεκα τῆς ὀφιοειδοῦς ποικιλίας τοῦ καυλοῦ).

Φειλοῦ ῥ. = ὠφελῶ. φρ. *ἐν φειλῶ* = δὲν ὠφελεῖ.

Φέλακας ὁ. = στρωματόσακκος, (ἐκ τοῦ θύλαξ), τροπῆ τοῦ θ εἰς φ.

Φέλλασμα τὸ. = ἐμβολιασμός, ἐγκεντρισμός, ἐνοφθαλμι-

σμός· ἐμβόλιον = ὀφθαλμός τοῦ ρυτοῦ — τοῦ ρούχου = τὸ πακκρραπτόμενον· — τῆς βασιλείας, τῆς δαμαλίδος, εὐλογίας = δαυκλισμός.

Φέξι καὶ φέξιμον τὸ. = φάσις φρ. αἰς τὴν χάσι κ' εἰς τὴν φέξιν = σπανίως, ἐπὶ τῶν σπανίως φαινομένων.

Φέρου δ. = φέρω (ἐπὶ ἐμψύχων), ἄγω (ἐπὶ ἀψύχων) φέρω, κομίζω ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μέρος· φέρω = μεταφέρω, καὶ ἡ πρᾶξις μεταφορᾶ. Μεσ. — ομαι = πολιτεύομαι — σιμουρ = διαγωγῆ, τρόπος, συμπεριφορᾶ καὶ μεταφορᾶ.

Φέτους ἐπίρ = ἐφέτος (λέγεται 'φέτι) ἑλλ. τῆτες.

Φευγεῖον τὸ. = φυγῆ, δρασμὸς, δραπέτευσις.

Φευγὸς δ. = πεφευγός, ἀπελθών, ὁ δραπετεύσας, ὁ φυγὰς.

Φεύγου ρ = ἀναχωρῶ, δραπετεύω, ἀποδιδράσκω· ὁ φεύγων τὴν κρίσιν = φυγόδικος· ὁ τὸν στρατὸν = φυγόστρατος· ὁ τὴν ἐργασίαν = φυγόπνοος.

Φηγγάριν τὸ. = ἡ σελήνη· εἰς τὰς φράσεις ἀκηγήριου φηγγάριν = νέκ σελήνη· «γήμιση τοῦ φηγγαριού» = πλησιφχῆς, πανσέληνος· «γάση τοῦ φηγγαριού» = φθίνουσα σελήνη· — ἰώτης = σεληνιζόμενος.

Φηγγίτης δ. = φωταγωγός, φεγγίτης.

Φηγγρίνει ρ = διαφρίνεται, ὑποφώσκει (ἐκ τοῦ φηγγαρί-ζει = σελαγίσει, ὑποστίλθει) φρ. φηγγρίνει τὰ δόγματα τουρ = ὑποστίλθουσιν οἱ ἄδόντες ἢ ὑποφρίνοντι ἐνεκα ἀδυναμίας ἢ καὶ δι' ἀπειλήν, ὡς οἱ κῦνες.

Φηκίριν τὸ. θηκίριν, = θήκη (τροπῆ τοῦ θ εἰς φ).

Φηλλάρου ρ = ἐμβολιάζω, ἐμφορίζω.

Φηλλός δ. = φελλός· μεταφ. ὁ κοῦφος ἄνθρωπος· «εἶτη φηλλός» = κουφόνας.

Φηρμένους δ. = ἐπίεσακτος, ἔπηλυσ· νηουφηρμένους = νέηλυσ.

Φητειός δ. = ἐρπειτός.

Φιλεύγου ρ = φιλοφρονῶ, φιλοξενῶ, ξενίζω· φιλεμμαρ = φιλοξενία.

Φιλιν τὸ. = φίλημα, ἀσπασμός.

Φιλίωμαν τὸ. = ἡ διαλλαγή· ἢ σπουδή.

Φιλιώνρου ρ = φιλιῶ, δικλλάσσω.

Φιλονικεῖα ἡ. = συζήτησις, διαφορᾶ.

Φιλόνοικος δ. = φίλερις, φιλονεικῶν, συζήτων, λογομαχῶν.

Φιλοῦ ρ = ἀσπάζομαι, περιπτύσσομαι.

Φιστίκιρ τὸ. = πιστάκιον (εἶδος καρπού).

Φλασκαάννου ῥ. = βλαστάνω, χλωριῶ· φλασκασμένους = χλωριῶν. Φλασκιν τὸ = φιάλη, πιτύνη, φλασκίον.

Φλέβα ἡ. = φλέψ, ἀρτηρία καὶ ἡ ἴς.

Φλέμαν τὸ = φλέγμα· βγάλλου φλέγματα = ἀποχρέπτο-
μα· ἀπόχρεμψις = ἀνάπτυσμα, βλένα.

Φλοιδίτιν τὸ = δ φλοῖς (ἢ φλοῦδα).

Φλουρίν τὸ = δ χρυσός, νόμισμα χρυσοῦν.

Φλυτζάνι τὸ = φλυζάκιον, κυμβίον, ποτήριον, κυθήσκος.

Φάλλα ἡ. = νόμισμα παλαιὸν (μυγκήρα) καὶ τὸ ἱμετικὸν
κάβριον ἢ σκυλοδότανον.

Φόβος ὁ = φόβος, δεῖμα, δειλίχ).

Φορὰ ἡ. μιαν φορὰν = εἷς καιρὸν, παλαιότε, καὶ ἄ-
παξ· δύο τρεῖς φοραῖς καὶ βολαῖς = δῖς, τρίς, τετράκις, πολ-
λάκις κ. τ. λ. καμμιὰν (βολὰν) φορὰν = ἐνίοτε· πόσης (βο-
λαῖ) φοραῖς = πρὸς αἰσῖς· τῆς πούλλαῖς βουλαῖς = ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον. Ἀφορά καὶ φόρα ἡ. = δρμή, (τὸ α ἐπιτατικὸν) =
ἄγαν φορὰ, δύναμις, κτηθεῖτα ταχύτης.

Φόρκος ὁ. συνήθης εἰς τὴν φράσιν ἀγέρου φόρκος = γέ-
ρων φόρτος.

Φόρος ὁ. = ἡ ἀγορὰ (λατ.) τὸ παζάρι, ὁ βασιλικὸς φόρος
καὶ δασμὸς φρ. αὐτοῦ φόρου καὶ τοῦ παζαριοῦ, οὐχὶ φόρου ὡς
λέγεται.

Φουέρα ἡ. καὶ φουέργα = ἡ ἀπειλή.

Φουηρὰ ἐπίρ. = φοβερῶς· φουῖρηνου ῥ. = φοβερίζω, ἀπειλῶ·
— ισμα τὸ = πτόησις, ἀπειλή, φοβέρισμα.

Φουηρός ὁ. = φοβερός, δεινός, τρομερός.

Φουῖτσάρης ὁ. = δειλός, ψοφοδής. Παροιμ. «τοῦ φουῖτσάρη
ἡ μάρα ἐν κλαίει» = ὁ φοβούμενος ἐν ἀσφαλείᾳ διατελεῖ.

Φουλιὰ ἡ. = φωλεά, νεοσσιὰ, ἡ τῶν πτηνῶν, ἡ δὲ τῶν θη-
ρίων = χηραμίς.

Φουλιάννου ῥ. = φωλεύω, ἐμφωλεύω.

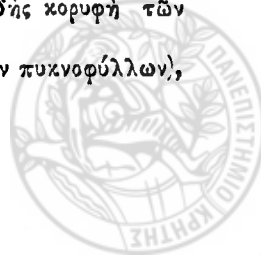
Φουρακλῆς ὁ. = κράκτης (τουρκ. σαματατῆς), μεγάλωφω-
νος, θορυβώδης.

Φουρή ἡ. = φωνή, βοή, κραυγή (ἐπὶ ἐμφύχων)· ἐπὶ ἀψύ-
χων κρότος, πάταγος, ψόφος· φουρικὰ = αἱ κραυγαί, οἱ ὀ-
δυρμοί.

Φουριᾶς ὁ. = φονεύς, ἀνδροφόνος, μισοφόνος.

Φοῦντα ἡ. = θύσανος, καὶ ἡ σταχυοειδῆς κορυφή τῶν
φυτῶν.

Φουτῶννου ῥ. = κομῶ (λέγεται ἐπὶ δένδρων πυκνοφύλλων),

φουντωτή λειμουνιά και στάχιν φουντωτών = στάχυς κομών
κατάκομος, δασύφυλλος πυκνόφυλλος.

Φουούμου ρ. = φοβοῦμι, εὐλκβοῦμι.

Φουβια και χουφια η. (ἐκ τοῦ πυκτη) = δρῶ και χουφια
= ἡ δραγμιά· χουφίτρου ρ. = δράττομι. συμφορῶ (φου-
κτίζω).

Φουάδα η. = φορβός, ἵππος (θήλεια).

Φουρημένους δ. = ἱερεὺς ἐνδεδυμένος τὴν ἱερατικὴν του
στολήν· φουρημένουν ρούχουν = τετριμμένον· τούναντιον ἀ-
φρητουν ἢ ἀγγιστον = τὸ μὴ ψυκθῆν, καινουργές.

Φουρησιὰ η. = ἱματισμός, στολή.

Φουρράρης δ. = ἀρτοποιός· φούρρους (λατ. λέξις) = κλί-
βκος, πνιγεύς.

Φούρκα η. = ἀγγόνη· φουρκίνου ρ. = ἀδημονῶ, ἀσχάλλω,
ἀγχανκτῶ.

Φουρού ρ. = ἐνδύομαι, φορῶ. — εμαρ = ἔνδυμα.

Φουριστός δ. = ἄρτος κλιβανίτης.

Φουρτιν τὸ = φορτίον, και φάκελος κλαδίων.

Φουρτουνα η. = χειμών, τρικυμία, θύελλα, καταίγίς, κλύ-
δων· ἔφαην φουρτουναρ = χειμῶνι ἐχρήσατο.

Φούρτωμαρ. τὸ και φούρτωσις = τὸ φορτίον ὅπου σηκώνει
ἕνας ἄνθρωπος = φόρτος, φορτίον· δένδρα φορτωμένα = βρέ-
θοντα καρπῶν. Ρημ. φουρτώου = φορτίζω, ἐπιφορτίζω· ἐπὶ
πλοίου = γεμίζω· μέσ. μου = στενοχωρῶ τινα φρ. «μή μου
φουρτώηση» = μή με ἐνοχλήσ.

Φουσκα η. (ἐκ τοῦ φύκτη = κύστις)· ἡ οὐροδόχος κύστις
(λέγεται φυσιά), τὸ ἐξάνθημα τοῦ σώματος = πέμφιξ· πομφά-
λυξ τοῦ νεροῦ = φυσκαλίδια (κωντηλάκια), φυσκαλίας.

Φουσακλιθρα η. = φλυκτίς, φλύκταινα.

Φουσακλιδιάνου ρ. = ἐξάνθη φλύκταινας.

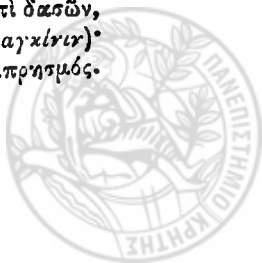
Φουσακάνου ρ. = ἐξογκοῦμι και ἐξογκώνω· τὸ μέσ. μου
= ἐξογκοῦμι, ἐπαίρομαι· καρμαρ = ἔπαρσις, φύσημα·
μέρους μεταρ. ὁ πεφυτημένος, ὁ ἐπηρμένος και ὠργισμένος.

Φουστῆρας δ. = φωστήρ, και ὁ τέλειος ἐπιστήμων.

Φουτηρά ἐπίρ. = φωτεινῶς, φαινωῶς.

Φουτηρός δ. = φαιδρός, φωτεινός.

Φουτιά η. (ἐκ τοῦ φωτός) = τὸ πῦρ, α βάλλου φουτιὰρ = πυρ-
πολῶ· συνεκδεχ. στοίβη ξύλων καιομένη = ἡ πυρά ἐπὶ δασῶν,
και οἰκιῶν φλεγομένων = πυρκαϊά, ἐμπρησμός. (τουρκ. γιαγκίτιρ)
τὰ καιόμενα δάση παρ' ἡμῶν λέγονται κάψαλα = ἐμπρησμός.

Φουτίου ρ. = φέγγω και φωτίζω· ήρώτιση = εξέμηρωσεν, ημέρα έγένετο = ό ήλιος άνέτειλεν. αό θεός τον ήρώτισεν = ενέπνευσεν εις αυτόν· και λαμπρουφουτού ρ. (έπί μεγάλου φωτός) = λάμπω, εκπέμπω μεγάλην λαμπρηδόνα.

Φραγκόσουκουρ τδ. = σύκον ίνδικόν.

Φραμός δ = φραγμός, διάφραγμα (τουρκ. χαρούμι).

Φράντου ρ. = φράττω, άποφράττω. μέτ. άποφράττομι — ήμέρους = πεφραγμένος· και περιφράττω (έπί άμπέλων).

Φρένα τδ. εις την φρ. «εν ειηνη ς' τα φρένα του» = εις τας φρένας του, έξω φρενών εινε = εν μανία διατελει.

Φρένιμα έπίρ. = φρονίμως, έμφρόνως, νουνεχώς.

Φρένιμος = έμφρων, σώφρων, συνετός.

Φρηνούγου ρ. = σωφρονώ, παιδεύομαι, γίνομαι φρόνιμος ή μεταβ. παιδεύω, και σωφρονίζω άλλον· ήρηρέψα = έσωρηόνησθη· να σε φρηρέψω = να σε σωφρονίσω.

Φρηνηιάου ρ. = φρενητιώ. — ασμαρ = φρενητίαςις· — σμένους = φρενητης.

Φρόκαλουρ τδ. = κάθαρμα (τό άλλω; σκουπίδι) = περίψημα· φρουκαλού ρ. και φρουκαλιά (έκ του φιλοκλή) φιλοκαλία, καλλύνω.

Φρουταίρου ρ. = φροντίζω· «εν φρουταίρου» = δέν έξαρκώ φροντίζων.

Φρουτίδα ή. = φροντίς, μέριμνα, περισπασμός· φρουτιίνου ρ. = φροντίζω.

Φρύδιρ τδ. = δρρύς, δρρύδιον.

Φταιχου ρ. = πταίω· — ξιμαρ = σφάλμα, παράπτωμα, άμάρτημα· — χτις = πταίστης, ένοχος.

Φτασμένους δ. = ώριμος καρπός, και ό ένήλιξ, άκματός.

Φτειάνου ρ. και φτυάνω (έκ του ευθύάζω ή ευθειάζω) = επισκευάζω, διορθώνω· φτειάνου σπήτιρ = οικοδομώ· — πλοτον = ναυπηγώ· — φάρμακον = κητασκευάζω· φτειαστικά = δμισθός, ή άνταμοιβή τής; έργασίας.

Φτεινός δ. = πτενός, λεπτός, ψιλός.

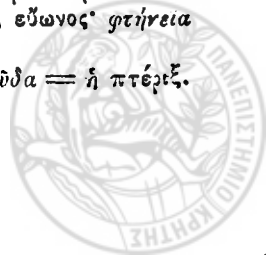
Φτειρα ή. φτειρα (τό έντομον) άλλαχού ψειρα.

Φτερνίζομαι και φτηαίρομαι και φταρνίρουμου ρ. = πταρνίζομαι και — σμαρ = πταρμός.

Φτερνιστήριρ τδ. (τουρκ. μαχμούτι) = πτερνιστής.

Φτηνά έπίρ. = ευθηνά· φτηνός = ευθηνός, ευωνός· φτήνεια = ευθηνία, άφθονία, ευφορία.

Φτηρόν τδ. = πτερόν· φτηρούχα και φτηρούδα = ή πτέριξ.

Φτόρους δ. = φθόνος· και ρ. φθονῶ, και φθονερῆς = δ φθονῶν· ἄφθορος = δ μὴ φθονούμενος· και πλουσιοπάρχορος.

Φτοματοῦ ρ. = πτωματιῶ, ὄζω ὡς πτωμα· — σμαν τὸ = πτωματώδης δυσωδία.

Φτυράκιον τὸ φτυάριον. = πτύον και πτυάριον και ρ. = φτυαρίνου = πτυαρίζω.

Φτύγγου ρ. = πτύω, ἀποπτύω, και ἡ πρῆξις πτύμα.

Φτύσιμουρ τὸ. = ἐμπτυσμός, πτύαλον.

Φυκισιδωμαν τὸ. = ἔντριψις βαφῶν εἰς τὸ πρόσωπον, συνήθης παρὰ ταῖς ἐτάραις· εὐχῆς· ἔργον και ἡ λέξις και ἡ πρῆξις.

Φυκισιδώνιον ρ. = ἀλείφω κοκκινάδι, ἐντρίβω μέσ. ψιμμυθιοῦμαι. Και φυκισίδιον τὸ. = ψιμμύθιον, ἔντριμμα.

Φύλαγμαρ τὸ. = διατήρησις, διαφύλαξις.

Φυλάγου ρ. = φυλάττω, φυλάσσω, διατηρῶ, συντηρῶ, διαφυλάττω, ἀποθηκεύω, ἀποταμειύω· φρ. «Θεὸς φυλάξει» = μὴ γένοιτο· «φυλάγου σοι» = πρόσχε· «φυλάγου μυστικῶν» = ἐχεμυθῶ, ἡ πρῆξις ἐχεμύθια· «φυλάου πάθους» = μνησικακῶ (τουρκ. καράκι), ἡ πρῆξις μνησικακία· μέσ. ουμεν ρ. = φυλάττω ἑμαυτὸν, προσέχω. Παρ. «ὅποιος φυλάει τὰ ρούχά του ἔχει τὰ μισὰ» ἐπὶ αὐτάρκων και οἰκονόμων.

Φύλακας δ. = ὅπου οἱ μαθηταὶ φυλάττουσιν τὰ βιβλία των, και τοῦτο = φύλαξ. β'. σμ. φύλλον χάρτου δι' οὗ σημειοῦσι τὸ ἀνγκυλωσθητόμενον φύλλον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιβλίου, πτυχῆ, σῆμα.

Φυλακάτωρας δ. = φύλαξ, φρουρός· ὁ φυλάττων τὴν φυλακὴν = δεσμοφύλαξ.

Φυλακῆ ἡ. = εἰρκτή, δεσμοπότηριον, φυλακῆ.

Φυλακίωνου ρ. = φυλακίζω, καθείργω.

Φυλακτὸν τὸ. = περίκπτον, φυλακτῆριον (τουρκ. ρουσαχά).

Φυλακτὸς δ. = φύλαξ τῆς ψυχῆς, ἄγγελος αἴτιαν ἡ φυλακτὸς του ραζίν του» = ὁ Θεὸς τὸν ἐφύλαξεν ἐκ τοῦ κινδύνου.

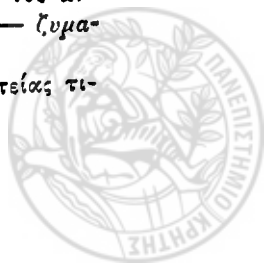
Φυλλάδα ἡ = τὸ ἀλφασθητῆριον, και φυλλάδιον.

Φυλῆ ἡ. = φυλή, φύλον, ἔθνος, γενεά, γένος· αβούλης ἡ φυλαῖς = ὅλα τὰ ἔθνη

Φυλλογκάρτια. = τὰ βῆθη τῆς καρδίας.

Φύλλον τὸ. = φύλλον, — τοῦ δένδρου = πέταλον· τοῦ ἀνθους, τοῦ χάρτου = πτυχίον· — παρίου = πτύξ· — ζυμαρίου = λάγανον, — ράκιον = φυλλάριον.

Φύρα ἡ. = ζημίξ, ἐκπτώσις· τοῦ βάρους προχμυκτείας τι-

νός, λέγεται και *τάρα· φυραίνου* = δλιγοστεύω, έλαττοῦμαι.

Φυσηρόν τὸ και *γυσαρικό* = φυσητήρ, φυσητήριον.

Φύσις ἡ. (ὁ λόγος ποιεῖται τὴν χρῆσιν τῆς λέξεω; μόνον ἐπὶ τῆς σημασίω; τῆς διακρινούσῃ; τὸ ἀρσενικὸν ἀπὸ τὸ θηλυκὸν γένος) μόνον εἰς τὴν φρ. *απαρὰ φύσιν* προφερομένην ἐσφαλμένω; πρὸς *φύσιν* σώζεται ἡ σημασία τῆς λέξεω;.

Φυσικὸς ὁ. = αὐτοφυής· *φυσικόν* = τὸ φυσικὸν ἰδίωμα· *αὐτὸ φυσικὸν ἔν γάρρητη, μ' ἀλήθειαν κῆ πλῆθαιρει* = φύσιν ποιητὴν μεταβλεῖν οὐ ῥᾶδιον.

Φυσοῦ ῥ. = φυσῶ. *αφυσοῦ τὴν φουτιὰν μὲ τὸ ἀνεμιστήριον* = ἀναρριπίζω τὴν φλόγα. *Τι κηρὸς φυσῶ;* = ποῦ; ἀνεμο; πνεῖ; — *ἡμαρ* τὸ. = φύσα, ἐμφύσησις.

Φύτεμμαρ τὸ. = φύτευσις, φυτεία· *φυτεύου* ῥ. = φυτεύω. Δὲν πρέπει νὰ λέγωμεν *ἐσπειρα φυτόν*, ἀλλὰ *ἐφύτευσα*· διότι τὸ σπείρω λέγεται ἐπὶ τῶν σπειρομένων κόκκων· σπείρω — σπῶρον και φυτεύω — φυτὸν πρέπει νὰ διαφέρωσι ἀλλήλων.

Φύτρα ἡ. = βλάστημα· *φυτρώου* = βλαστάνω.

Φώκια ἡ. = φώκη (θαλάσσιον ζῶον).

Φωνάρου ῥ. (λέγεται και *φωνάρου*) = φωνάζω, κρυγαζώ. φρ. *αὐτί μὲ φωνάρεις;* = τί μὲ βράξ; «*τὸν φωνάζουν εἰς τὸ δικαστήριον*» = κλητεύουσιν, ἢ πρᾶξις, κλήτευσις, και ὁ καλῶν = κλητὴρ (τουρκ. *μουζούρης*). Ἐκαστον εἶδος τῶν ζῶων ἔχει ἰδίαν φωνήν· οἶον, ὁ ἀλέκτωρ κρᾶζει, ὁ κόραξ κρῶζει, ὁ ἵππος χρεματίζει, ὁ λέων βρυχᾶται, ὁ βᾶτραχος κοᾶζει, ὁ ὄνος ὀγκαρίζει, τὸ πρόβατον βελάζει, ὁ βοῦς μυκάται, ἡ ἀηδὼν τερετίζει, ὁ τέττιξ τρίζει, ἡ ὄρνις κακκάνίζει (κακκαλουᾶ παρ' ἡμῶν), ἡ νῆσσα παππάζει. ἢ περιστερὰ γογγύζει, ἡ μέλισσα βομβεῖ, ὁ χοῖρος γρυλλίζει, τὸ πτηνὸν ἄδει, ὁ ἄνθρωπος λαλεῖ, βοᾶ, φθέγγεται, ἄδει, γελά, κλαίει, ὁ κύων ἡλακτεῖ. — *αμαρ* = φώνημα.

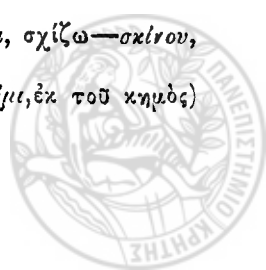
Φῶς τὸ. = φῶς και ἡ ὕρασις «*ἔχασε τὸ φῶς του*» = ἀπέβαλε τὰς ὄψεις, τὴν ὕρασιν.

Φωτοχυσία ἡ. καλὴ λέξις, = λυχνοκαίη, πυρολαμπία.

X

Τὸ *χ* τρέπεται εἰς *κ*· οἶον, χορδὴ — κόρτα, σχίζω — σκίρου, σχολεῖον — σκουλεῖον· εἰς *φ* λείχω — γλείφω.

Χάβα ἡ. = ὁ χαλινό;ς, ὁ κημῶ;ς (τουρκ. *κέμι*, ἐκ τοῦ κημῶ;ς)

ἔτως ἐκ τοῦ χά(λυ)θα = χάβχ. Αἱ ἡνίαι λέγονται τουρκ. *τιγ-κίτζα*· ἡνίοχος = ὁ κρατῶν τὰς ἡνίας.

Χάδιν τὴ. = χάδιχ (ἐκ τοῦ ἡδέα—ἀδέχ—χιδέα—χάδιχ) θωπεῖται φιλοφροσύναι. ὑποκορισμοί· *χαδοῦσα* = ἰδιότροπος κόρη. καὶ *διωματαριά* = ἡ ἔχουσα ἰδιώματα. «*δντας σ' ἠπαρακαλοῦσαν ἠγαδέύουσιν χαδοῦσα*» ἐπὶ ἰδιοτρόπων θρασυνομένων διὰ τῶν θωπειῶν.

Χάη ἐπιρών. πρρακλητικόν. φαίνεται ἔλκον τὴν καταγωγὴν ἐκ τοῦ παρρακλευστικοῦ ἄγε κατ' ἀποβολὴν τοῦ γ καὶ πρόσληψιν τοῦ χ, ὡς φαίνεται καὶ εἰς τὸ ἄν, γενόμενον *χάρ*· ἄν θέλης = *γὰν θέλης*· «*δέμοαί σου ἄγε Δέσποινα*» = *χάη Δέσποινα*· λέγεται καὶ περιφρονητικῶς· *χάη κῆ σὺ* = ἄγε καὶ σὺ, ἔρρε!

Χαίρομμω ῥ. = χαίρω, (δατισμός, διότι ὁ τοῦ Ξέρξου ναύαρχος λέγουσιν ὅτι ἐχρήσατο τῇ πρθητικῇ φωνῇ τοῦ χαίρω, ἀγνοῶν τὴν ἑλληνικὴν) εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι. «*Νὰ χαρῆς τὰ πηδιά σου*» = οὕτως ὄντιο τῶν τέκνων. «*Νὰ χαρῆς τὰ θέλεις κί ἀπαῆς*» = δώη σοι κύριος πᾶν ἐφετόν.

Χάλασμα καὶ *χαλασμός* = καταστροφή, ἀφηνισμός, καθάρισις, ἀνατροπή· *χαλάσματα* = ἐρείπια· *χαλουσπιτοῦ* = γυνὴ σπάταλος, πολυδάπνος.

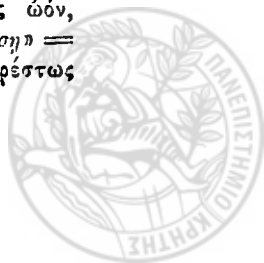
Χαλατὸν τὸ. = οἰκία ἀσκεπής, ἄστεγος, ἐτοιμόροπος, καὶ ἐν γένει κτίριον ἄστεγον.

Χάλωμα τὸ. (τουρκ. *πακκίρ*) = χαλκός, δρεῖχαλκος, (μπαρῶντζις τουρκ.) καὶ τὰ χάλκινα σκευῆ *μπακκιρικά*.

Χαλωματῆς ὁ. = χαλκεύς (τουρκ. *μπακκιρτζῆς*) καὶ χαλκότυπος· χαλκοῦς δὲ ὁ χάλκινος.

Χάλατρου τὸ. (ἐκ τοῦ *χαράδρα* ἢ ἐκ τοῦ *χαλῶ* καὶ ἄντρον) = ἐρείπιον, οἰκοδόμημα κατηρειπωμένον.

Χαλοῦ ῥ. = διαφθείρω, κατκλύω, ἀφηνίζω, καταστρέφω, ἀνατρέπω, κατεδαφίζω· — *χλουρίν* = κερμητίζω, ἀνταλλάσσω μὲ μικρὰ νομίσματα· ἐπὶ πρθηνοῦ = φθείρω, διακορεύω· — *νόμον* = πρρανομῶ, ἀθετῶ τὸν νόμον, ἀκυρῶ, καταργῶ· — *ὑπόληψιν* = ἀκυρῶ τὴν ὑπόληψιν. Παθ. — *μου* = διαφθείρομαι, κατατρίβομαι κ. τ. λ. *Χαλασμένους* = διεφθαρμένους, κατετραμμένους, καὶ ὁ λεπρός· — *μύλους* = κατηρειπωμένοι *χαλασμένουν* αὐγὸν = τὸ διαφθορὸς ὄων, τὸ οὖριον. Καὶ ἐπὶ κατάρης αὐθιγὸς γὰρ τὸν *χαλάσην* = ἐξώλης καὶ προώλης. ἠγάλασην ἢ καρτιά μου = δυσκρῆστος διετέθη· *χαλάστρα* = ῥήγμα

Χαλλίρ τὸ. = ἡ κύστις ἢ περιέχουσα τὰ ὠὰ τῶν ὄψαριων (αὐγοτάραχον) (ἐκ τοῦ χηλή Δωρ. χαλίον), τὸ μέγαλον ποδάρι τοῦ καρσίνου, καὶ τὰ σφιστόνυχα ζῶα, δίχηλα.

Χαμένους δ. = ἐμβρόντητος, βλάξ, βέρχθρος, δ τῆς ἀπωλείας φρ. ας' τὰ χαμένα» = εἰς μάτην.

Χαμηλά ἐπίρ. = ταπεινῶς· ἡμιῶ χαμηλά = λαλῶ χθαμαλῶς. — ὠνρου = ταπεινῶνω· — ωμαν = ταπεινώσις· — λος = χθαμαλός.

Χαμίνου ῥ. = χαυνίζω, χαλαρώνω, χαλῶ, ἀνίημι· — ομαν τὸ. = χαύνωσις, χάλσις.

Χαμνός δ. = χαῦνος, καὶ ἀχαμνός = ὁ φεῦλος, πρόστυχος, οὔτιδανός.

Χαμόμπλεπος δ. = μύωψ (λέγεται καὶ κοιτόφωτος).

Χαμὸς δ. = ἀπώλεια (ἐκ τοῦ χάω—χάνω).

Χαμουγέλασμα τὸ. καὶ χαμουγέλιρ = τὸ μειδίαμα· χαμουγηλῶ ῥ. = μειδιῶ, προσμειδιῶ.

Χάνρου ῥ. (ἐκ τοῦ χάω = ἀπολλύω) ἀποβέλλω, ἀμαρτάνω· ομαι = ἀπόλλυμι, — ἐγαθήκαμεν = ἀπολώλαμεν.

Χαντάκιρ τὸ. = χάνδαξ, τάφος, διώρυξ (τουρκ. κεσίκιρ).

Χαντακωμένους δ. = κητορωρυγμένους, χημένος.

Χαρά ἡ. = χαρά, εὐφροσύνη· μετὰ χαρῆς (καλὴ φράσις). καὶ ὄχι μετὰ τῆς χαραΐς» = εὐχαρίστως· ἔτι λέγεται χαρὰ καὶ ὁ γάμος· ἀκάμου χαράν» = γάμους τελῶ.

Χάραμα τὸ. = χαρχυμός, σχητμός· τὰ χαράματα = χαρχυγή, ὄρθρου βηθῆως, ἡοῦς ὑποφωσκούσης, λυκχυγές, ἀμφιλυκη.

Χαράκιρ τὸ. = δ κανών· — ὠνρου = σύρω γραμμάς.

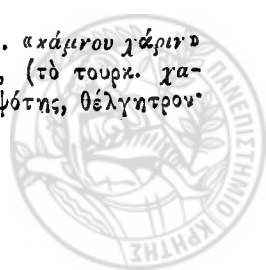
Χαρακώπους δ. = ἄστωτος, σπάταλος, κροταλίζων· — ποῦ ῥ. = καταστρέφω, κητασωτεύω, διασπχθῶ, φίνεται παραγόμενον ἐκ τοῦ τουρκικοῦ χαράπ, χαραποκοπῶ—χαρακοπῶ, ἢ ἐκ τοῦ χάρων ἐκ μεταφορᾶς· καταστροφεύς, χαρακόπος, ἀλεθρος, καὶ χαρκοπῶ = δικτελῶ καταστρέφων.

Χαράσσου ῥ. = χαράσσω· χαράττω μετὰ τὸ ξυράφι = ἀμύσσω, ἐξ οὗ ἀμυχή = χαραγμαδά (διὰ κοπτεροῦ ἐργαλείου).

Χαραμάδα καὶ ἀραμάδα ἡ. = χηραμίς, ἀρκίωμα (μεταξὺ σανίδων) ἐντομή, ἀμυχή.

Χαρίνου ῥ. = δωροῦμαι, χαρίζομαι.

Χάρις ἡ. = εὐεργεσία καὶ ὑποχρέωσις. φρ. «κάμου χάριν» χαρίζομαι· ἀγνωρίζω χάριν» = εὐγνωμονῶ, (τὸ τουρκ. χατῆρι = πρὸς χάριν τινός), ἔτι χάρις = κομψότης, θέλητρον·

αἰχει βούλης τῆς χάρης = εἶνε χαρυτόβρυτος. = σμαν τὸ.
 = δῶρον, δωρεά, καὶ ἐπίρ. δωρεάν, ἀμισθί. Τὸ διδόμενον τοῖς
 εὐδοκίμοις ἄθλον, βραβεῖον, ἐπαθλον, ἀριστεῖον, (παρὰ τοῦ
 βασιλέως παράσημον)· παίρνου χάρισματα = δωροδοκῶ.

Χαριτωμένους δ. = ἐπίχαρις, κομψός. Καὶ χαριτομείνα ἐπίρ.

Χαρτιά ἤ. = χαλκῆ, ἀντλία.

Χάρως δ. = χάρων, θάνατος.

Χάρουνας ἤ. = καταβάθρα, λειψήθρον, μισγάγγεια. (Υ-
 πάρχουσι δὲ τοιαῦται ἐν τῇ πεδιάδι Λειψήθρου, ἐν αἰς χω-
 νεύουσι τὰ ὄμβρου ὕδατα, (τουρκ. ζοιτέρ λεγόμενα) ἐκ μετα-
 φορᾶς τοῦ Χάρωνος βέβαια ἐλήφθη τὸ ὄνομα, ἢ ἐκ τοῦ Χάρυ-
 Ξίδις, μυθολογικοῦ τέρατος, καὶ θαλασσίας δίνης ἐν τῷ πορθμῷ
 τῆς Μεσσηνίας) μεταφ. καταχθόνιος ἄνθρωπος· εἰ κοιλιά του
 εἶλην χάρουνας = ἄβυσσος, Ἄδης.

Χάρτα ἤ. = χάρτης γεωγραφικὸς ἢ ὁ ναυτικὸς πίναξ.

Χαρτίν τὸ. = χαρτίον, χάρτης γραφῆς, = ἰά = τὰ παι-
 γνιόχαρτα.

Χαρτιφόρος δ. = χαρτοπλίκτης.

Χαρτοφυλάκας δ. = τὸ χαρτοφυλάκιον, (ἰταλ. πορτοφόλιον).

Χαρτοσιὰ ἤ. = ἡ ἐνὰ χεῖρας δέσμη τῶν χαρτίων ἐν τῷ
 χαρτοπαιγνίῳ.

Χάσιμιν τὸ. = ἀποβολή, ἀπώλεια.

Χάσι ἤ. καὶ ἡ χασουφηγαριά = ἡ φθίνουσα σελήνη.

Χάσκου ῥ. καὶ ἀναχαίνω = χασμῶμι, καὶ κάθημαι ἀρ-
 γός· χαστός δὲ ὁ κεχηνώς, ὁ βλάξ.

Χασμουργιόμου ῥ. = ἀναχαίνω, χασμῶμι· χασμούρισμα
 = χάσμη, χάσμησις.

Χασουμηροῦ ῥ. = δικτελῶ ἀργός, χρονοτριβῶ· χασουμέριν
 = ἡμεραργία.

Χάπτου ῥ. (ἐκ τοῦ κάπτω) = χάπτω φρ. ἀχάπτει μνήης·
 = κεχηνώς κάθηται.

Χάχας δ. καὶ γάσας = ὁ χάσκαξ, ἐννεός, βλάξ, ἄφρονος.

Χαχχαίρου ῥ. = καγχάξω. — αρου = ὁ καγχασμός.

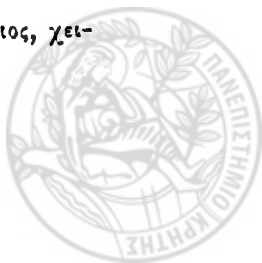
Χαψιά ἤ. (ἕλλως γουλιὰ) = ψωμός, ἐνθεσις.

Χεῖλας δ. = μεγαλόχειλος, χείλων, πρόχειλος.

Χεῖλους τὸ. = χεῖλος, — τοῦ ποταμοῦ, ποταμόχειλου = ἡ
 ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Χειμονιάει ῥ. = χειμάζει. — ἀτικός = χειμέριος, χει-
 μερινός.

Χειμῶνας δ. = χειμῶν καὶ ἡ τρικομία.

Χειρόβολον τὸ. καὶ *μοιόχειρον* = δραγμα, δραγμῆς.

Χειρογράμμα τὸ. = χειρογράφον καὶ — *κουρτυλά* = αὐτόγραφον.

Χειρομαλάσσω ῥ. καλὴ λέξις.

Χειρομύλων ὁ. = χειρομύλων κ.λ.

Χειρονομία ἡ. = ἐπίθεσις διὰ χειρῶν φρ. *ἄεκαμην χειρονομίαν* = ἤρξατο χειρῶν ἀδίκων.

Χειρότερα ἐπίρ. = χεῖρον. *Εὐχ. ἀμὴ χειρότερα* = μὴ χεῖρόν τι σοι γένοιτο.

Χειροτέρεμαν τὸ. = χειροτέρευσις.

Χειροτερεύγου ῥ. = προοδεύω ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Χειροτομία ἡ. = προχειρώσις εἰς ἱερωσύνην· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐσήμαινε τὴν δι' ὑψώσεως τῶν χειρῶν ἐπιψήφισιν.

Χειροπιαστός ὁ. = ψηλαφητός.

Χειρόχτιν τὸ. = χειρόκτιον, χεῖρίς, περιχείριον, περιχεῖρίς.

Χηλῶνα ἡ. ζ. καὶ *ἀχελῶνα* = χελώνη.

Χηλῶνιν τὸ. = κηλώνιον, ἢ χοιράς (νόσος).

Χήρα ἡ. = χήρα, ἢ χηρεύσασα γυνὴ καὶ ἢ χηρευμένη.

Χήρα ἡ. πτ. = χήν· *χηράκιον* = χηνιδεύς.

Χηρεία ἡ. = χηρεία· *χηρεύω* ῥ. καὶ *χήρους* = ὁ χηρεύων ἀνὴρ. *Παροιμ. Ποῦ διαλοῦαίτη τὴν χηρείαν πούτε τοῦ ἐν πατρύγητρῳ* = ὁ δεῖλος καὶ ἀτολμος οὐδέποτε ἀποφασίζει.

Χέριν τὸ. = χεῖρ· *λαμβάνω τὴν δεξιάν χεῖρα* = δεξιουμναι, (ἰταλ. *τόκκα*) = δεξιώσεις· *«πιάνου ἀποῦ τοῦ χέριν»* = χειραγωγῶ· *«πειροῦν ἀποῦ τοῦ χέριν του»* = διαχειρίζεται· *«ἐρχετῆ ἀπ' τοῦ χέριν μου»* = ἐπιτηδεύομαι. *«Γώναρ χέριν ρίβγει τ' ἄλλου κῆ τὰ δύο τοῦ πρόσωπου»* = χεῖρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλός τε δάκτυλον· *«ἠπιάστηκαν ε' τὰ χέρι»* = συνεπλάκησαν. *Τὸ χέρι τοῦ σκάου»* = λαβὴ (ἰταλ. *μανίκι*) τοῦ χέριν τῆς *Παραγιάς*, δι' οὗ ποτίζουσι ἢ ῥυτίζουσι τὰς ἐγκυμονούσας γυναῖκας ὅταν κοιλοπονοῦν, εἶνε τὸ φυτὸν *Παιωνία*· *ὑπῆσαν τουν τρία χέρι»* = ἔκαμε τρεῖς κενώσεις.

Χιλμιντροῦ ῥ. ἰδίως ἐπὶ ἵππων χρεμετίζω. ἴδε φωνάζω.

Χίλιοι = χίλιοι· δεκάκις χίλιοι = μύριοι· *χιλλῆς βουλαῖς* = χιλιάκις· χίλιοι ἀντὶ πολλοί· *χιλλία λόγια* = μυρία ὄσα· *χιλλῆς χιλιάδης* = μυρία ἐπὶ μυρίοις.

Χιρριά ἡ. = νιφετός· *χέριν* = ἡ χιών· *βρέχει χέριν* = νίφει, χιονίζει· *χιρρίσμαρ* = κρουλόγημα· *χιρριριά* = ὁ νιφετός· *ἡ χιρρίσην* = ἐκρουλόγησεν, — *ισρα* = χεῖμεθλον.

Χιλιός ὁ. = χλιαρός· *χιλ'αῖου* = ὑποθερμκίνω· *χιλιούτσι-*

καυς = ἀερογλίχρος, μήτε ζεστός, μήτε ψυχρός = γλιχρός.

Χλωρός δ. (τουρκ. ταλίδικος) = νεοπροπής· χλωρόν τυρίν = νεόπικτος τυρός· ή μυζήθηρ = τροβάλλιον.

Χλωμάδα ή. = χλώρωσις, ώχρίσις· χλωμός = χλωρός, ώχρός.

Χνοῦδι τδ. = ό χνοῦς, τδ χνωῶδες· τδ χνωῶδι τοῦ προ-
σώπου = ἔτυλος· — ἰννοῦ = στελῶ· σμαρ = στίλωσις.

Χνώτα τδ. = ή ἀποροχή τοῦ στόμακος, καί β. ξηχνουτί-
νου = ἀποσκιστῶ, ἀπομκνθάνω τήν συνήθειάν μου (ἐκ τοῦ
χρῶς· — χρωτός, χρῶτα).

Χοιρινός δ. = χοίριος· χοιρουμήριον = χοιρομήριον· χοίρου
= χοῖρος.

Χοῦν τδ. = ἔξις, ἦθος, ιδίωμα· κακόν χοῦν = κακή ἔξις.

Χουλιάννου β (ἐκ τοῦ χολῶ) = λυπούμι.

Χουλοσκάριου β. = ἀνιῶμι· — σι = περιπάθεια, ἀνίχ.

Χουρίν τδ. = χώνη, καί τδ χωνευτήριον τῶν χρυσοχῶων.

Χουτραίνου β. = παχύνω καί παχύνομι· χουτρολάιμος
= πχυτραχῆλος· — πετσου = πχυδερμος.

Χουτραῖδα ή = αἱ χονδραὶ κλωτταὶ τῆς μετάζης.

Χουτρος δ. = παχύς, ἄδρός· χουτροή δουλειά = βρεῖχ
ὑπόθεσις, σοβρά· μεί χουτροήν πληρουμήν = με ἄδρον μι-
σθόν· χούτρου τδ. = πάχος.

Χουτροδουλειά ή. = βάνκυσο, ἐργασίη καί τέχνη· χου-
τροδουλειῆς δ. = βάνκυσο.

Χουτροειδέστατος δ. = σκαῖός, ἀγροῖλος· χουτροσύνη =
ή σκαῖότης, ή ἀγροικίη, βρεβαρότης.

Χουρεύου β. = χορεύω, ὀρχοῦμι· — ητις = ὀρχηστής.

Χουρός δ. = χορός. ὀρχησις, χορείη, θίκσο, ιδίω· δ γυρι-
στός = δ κυκλικός· χορός· χουρός ἀρβανήτικος = πυροῖχη.

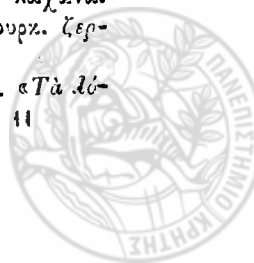
Χόρταλον τδ. = κρόταλον, χειροκρότημα· κτυποῦ τὰ χόρ-
ταλα = χειροκροτῶ.

Χουρταίνου β. = χορτάζω, πληρῶ, χορτάζομι, κορέννομι·
χουρτασμός = κόρος, χορτασμός· χουρτάτους = κεκορεσμένος,
ἀηδής, ἀπεχθής, μισητός.

Χουρτάριον τδ. = χορτάριον, βρύον· χουρτάριον καί χόρ-
του τδ. = ή πὸς ζῶα ὀποῦ τρώγουσιν χόρτα = ποσάρα. Τὰ
πρὸς τροφήν τοῦ ἀνθρώπου χόρτα λέγονται γενικῶς λάχνα.

Χουρταρικά τδ. = τὰ κηπευόμενα λαχνηκὰ (τουρκ. ζερ-
τισάιτα) καί ἐν γένει λάχνα.

Χουρτασμός καί χόρτασμα δ. = κόρος, πλησμονή. «Τὰ λό-

για σου μ' ἠγόρτασα, κῆ τοῦ πατρ σου γάτου» πρὸς κερτομοῦντας, ἀδολέσχους καὶ ὑβριστάς. — σικὰ = κατὰ κόρον.

Χουρτάτους δ. = πλήρης, μεστός, ἐμπεπλησμένοι, κεκορησμένοι.

Χουχλάννου β. = καχλάζω, παφλάζω, βράζω. — ασὸν τὸ = βραστὸν κρέας. — μαρ = βράσις, κοχλασμός, παφλασμός.

Χρεία καὶ ἐγχερεια ἤ. = ἀνάγκη. φρ. «ἐν σ' ἔχου ἔχρειαν» = δὲν ἔχω τὴν ἀνάγκην σου, συνεκδοχ. διὰ τὸ εὐφημον, ὁ ἀπόπατος, ἢ ἀφοδος.

Χρειάλομαι β. = χρήζω, ἔχω ἀνάγκην φρ. «ἠχρειάσθηκῆνται» = ἐφοβήθη· ἐν τὸν καταχρειάννουμου = οὐδόλως ἔχω ἀνάγκην αὐτοῦ. — οὔμερος δ. = χρειώδης. — οὔμερα = τὰ χρειώδη· τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τὰ ἐπιτήδεια.

Χρειασιδίον τὸ. = ἐργαλεῖον· τὰ σίδια = τὰ πρὸς χρῆσιν.

Χρειβουλέτης δ. = χρωφειλέτης (καταχρ. λέγεται ὁ δαμιστής).

Χρειώννουμου β. = δχνείζομαι, ἐμβαίνω εἰς χρέος· χρεῖδος = τὸ χρέος, ἢ ὀφειλή, τὸ ὄφλημα, τὸ ἠθικὸν χρέος = καθήκον. φρ. «κατὰ χρέος» = κατὰ καθήκον. — μέρους = χρωμένος, δικτελῶν ὑπόχρεος, κατάχρεως, ὑπόχρεως.

Χρewisτης δ. καὶ χρωφειλέτης = ὀφειλέτης.

Χρηματίζω β. = διατελῶ· «ἐχρημάτισα ἔμπορος» = ὑπῆρξα ἔμπορος.

Χρηματεύου καὶ χρησιμεύου β. = χρησιμεύω, συντελῶ.

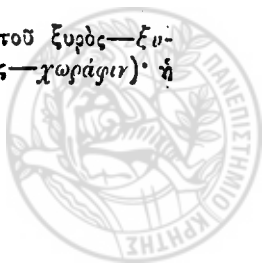
Χρήσιμος δ. = ἄχρηστος· «χρήσιμος ἄνθρωπος» = χρηστικός.

Χρόνος δ. = τὸ ἔτος, ὁ ἐνιαυτός· δύο, τρία ἔτη = διετία, τριετία κ.τ.λ. φρ. «χρόνον μὴ τὸν χρόνον» = ἀπὸ ἔτος εἰς ἔτος· «κῆ τοῦ χρόνον» = εἰς νέωτα = εἰς ἔτη πολλά. «Καθὸν χρόνον ῥ' ἄχρη» = μὴ εἰς ὥραν ἴκοιτο. Παρ. «Πάρ' τὸν εἰς τὸν γάμον σου, γὰ σοὶ πῆ κῆ τοῦ χρόνον», ἐπὶ τῶν ἀκαίρως λαλούντων.

Χρουζὰ ἤ. = χρόνος, ἔτος, ἐνιαυτός, — ρικος = ἐνιαύσιος· — κουν = ἐτήσιος μισθός.

Χρουίννου β. = γίνομαι ἔτους, καὶ ἀργοπορῶ· φρ. «τὰ μὴν ἠχρουίνσης» α') ἐπὶ κατάρας = νὰ μὴ γίνης ἐνός ἔτους· β') ἐπὶ παραγγελίης = νὰ μὴν ἀργήσης.

Χρουσάφιν τὸ. ὑποκορ. τοῦ χρυσός (ὡς ἐκ τοῦ ζυρός—ξυράφιν, οὕτω καὶ χρυσός—χρυσάφιν, καὶ χῶρος—χωράφιν)· ἢ

μὲ λεπτότατον χρυτὸ τυλιγμένη κλωσὴ = χρυσόλινον (τουρκ. *καλαπατίσιρ*).

Χρυσὴ ἢ νόσος = ἔλτερος (τουρκ. *σαρλίκ*).

Χρυσίλου δ. = χρυσαυγίζω, λάμπω ὡς χρυσοί.

Χρυσοδεμένος δ. = χρυσόδετος.

Χρυσοκάνθαρος δ. έντομον = μηλολόνη (τουρκ. *κοτλαπάση*). Αἱ γυναικες ῥάπτουσι τὰς μηλολόνης εἰς τὰ καλύμματα τῆς κεφαλῆς τῶν τέκνων (ιδίως τῶν νηπιῶν), καὶ τοῦτο ένθουμίζει τὸ τοῦ Θεουκιδίδου «*χρυσῶν τεττίγων έν ἔρσει κρυβύλον ἀναδούμενοι τῶν έν τῇ κεφαλῇ*» (Ξυγρ. α').

Χρυσόμνια ἢ. = καθαρία.

Χρυσός δ. = χρυτοσί, διχρυσός· χρυσοῦφκτος = διάχρυσος· χρυσός ἄμμοι = ψῆγμα χρυσοῦ φρ. «*χρυσῶ κῆ ἀργυρά*», ἐπευφημία, λίχν καλά, ἐξίχιστα.

Χρυσουκέτητους δ. = χρυτόπκτος, διχρυσός.

Χρυσουφός δ. = χρυσοφός (τουρκ. *κουζουμιτζή*).

Χρυσώννου δ. = χρυσῶ (λέγεται καὶ παρακκαπιζῶ)· παρακκαπιισμαν δὲ ἢ παραχρῦσωσις ἢ ἐπιχρῦσωσις.

Χτένιν τὸ. = κτένιον· γτηνίνου δ. = κτενίζω.

Χύμα ἐπίρ. = χύδη, ἄδη, (λέγεται ἐπὶ πλησμονῆς).

Χύννου δ. = χέω, ἐκχέω, χύνω (λέγεται καὶ κουππάννου (ἴδε τὴν λέξιν) «*αὐ ποταμὸς χύννητη ἔς τὴν θάλασσαν*» = ἐκβάλλει· «*χύννητη ἴπανου μου*» = ὄρμαζ κατ' ἐμοῦ· «*χύννου ἔς τοῦ καλοῦπινη*» = χωνεύω. — σιμουρ = χύσις, ἐκχυσις. — σι = χύσις, ἀποβολὴ τοῦ φορτίου τοῦ πλοίου έν κειρῷ τρικυμίας. — τὸς = χωνευτός.

Χῶματ τὸ. = ὁ χῶς, χῶμα· — τέγνος = πῆλινος, ὄστράκινος, κεράμιος.

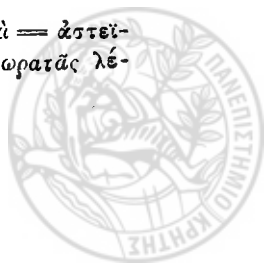
Χῶνεψι' ἢ. = χῶνευσις, πέψις· γουνητικὸς δ. — εὐπεπτος, καὶ τούναντιον δύσπεπτος.

Χωνεύω δ. = καταπίπτω· ἀχωνευσία ἢ. = δυσπεψία, νόσος, δυσκολία τῆς πέψεως.

Χώνου δ. = χώνω, παρχώνω. θάπτω· παθ. χώνομαι = εἰσδύω, ἀναμιγνύομαι, παρενείρομαι· — χωσμένος = κκτωρωρυγμένος· «*ἐχωσαν τουτ*» = τὸν ἔθλασαν.

Χώρα ἢ. = κωμόπολις, πόλις (τουρκ. *κασαπῆς*). Οἱ ἀρχατοὶ χώρα ἔλεγον τοὺς ἀγρούς.

Χωρατὰ ἐπίρ. = χωρατά, ἀστειώς· τὰ χωρατὰ = ἀστειοσύμης, χαριεντισμός, εὐτραπελίχ' δ' ἀδιάτροπος χωρατῆς λέ-

γεται βωμολοχία (ἐκ τοῦ βωμολόχος = ὁ ἀναιδῶς ἀστει-
ζόμενος).

Χωρατατῆς ὁ. = ἀστεῖος, χαρίεις, φιλοπαίγμων, εὐτρά-
πελος· χωρατεύω ῥ. = χαριεντίζομαι, ἀστείζομαι· ἀστεῖος =
ὁ ἐκ τοῦ ἄστειος· χωρατῆς = ὁ ἐκ τῆς χώρας· τούναντίον ὁ
ἐκ τῶν χωρίων = ἀγροῖκος.

Χωρατάειν τὸ. = μικρὸν χωράριον, ἀγρός, ἀρουρα (τουρκ.
tarlaci) καὶ ἀμπελών, ἐν περιέχῃ κλήματα.

Χώρα ἐπίρ. = χωρίς, χωριστά.

Χωρῆτις ὁ. = χωρίτης, ἐγχώριος.

Χωρῆτης ὁ. = ὁ κτοικῶν εἰς χωρίον, ἀγροδίαιτος, ἀγροῖ-
κός· συνεκδοχ. ἀπολίτευτος, βάρβαρος τὰ ἦθη, ἀγροῖκος =
σκιός.

Χωρῆτικα ἐπίρ. = μὲ τρίπον ἀγροῖκον, βάρβαρον, βαρβά-
ρος· χωρῆτικὸς ὁ. = ἀγροτικός.

Χωρίτιος ῥ. (καὶ χωρίτιος) = χωρίζω, διαλύω (μνηστειν
ἢ γάμον) = διαζευγνύω· ἔτι μερίζω· χωρίζομαι = διαλύω
τὴν ἐτζιρίαν.

Χωρίων τὸ. = χωρίον, κώμη, δῆμος· χωριδάειν τὸ. = χω-
ρίδιον, μικρὸν χωρίον.

Χώρους ἐπίρ. = χωρίς (λέγεται καὶ δίγῳ)· οἷον αχώρους
ἄλλου» = ἄνευ ἐτέρου ἀδίκως ἄλλου» = ἐξάπαντος· αχώρους
αἰτίαν» = ἄνευ αἰτίας· αχώρους πόρουν» = ἀπονητί· αχώ-
ρους κρότουν» = ἀψοφητί· αχώρις ἄλλου» = ἀμελλητί· αχώ-
ρις γὰ γυρίση· πῖσυν» = ἀνεπιστρεπτεί.

Χωριστὰ (καὶ χωριστὰ) ἡ. = διάλυσις ἀνδρογύνου, διαζύ-
γιον, διάζευξις.

Χώρισμα τὸ. = διάλυσις, διαζευξις.

Χωρίστρα (καὶ χωριστρα) ἡ. = διαίρεσις τῆς κόμης.

Χωροῦ (καὶ χωροῦ) ῥ. χωρῶ = δέχομαι εἰς τὸν χωρᾶ ὁ
κόσμος» = ὁ ἀχωρητός παντί.

Χώσιμον τὸ καὶ ἠπήξιμον, ὅπερ ιδέ.

Ψ

Τὸ ψ τρέπεται εἰς ἔ ῥίψω - ῥίξω.

Ψάθθα ἡ. = ψίλλος, καὶ εἶδος μέτρου φορμόν.

Ψαθθάειν τὸ. = εἶδος σταφυλῆς.

Ψαθθούρειν τὸ. = ψαθύριον, ἄρτος ψαθυρός.

Ψαλίδα ἡ. ἔντομόν τι, καὶ τὸ γυριστὸν μέρος τοῦ φυτοῦ, κηθῶς τῆς ἀμπέλου = ἑλιξ.

Ψαλιδίον ῥ. = ψκλιδίω, ψκλιζω. — *ιαμαρ* = ψκλιτμός.

Ψαλιδουκέρην ἢ κηροψάλιδον τὸ αὐτό.

Ψάλλου ῥ. = ψάλλω· *ψάλλομαι* = ψκλμός.

Ψαρουκόκαλον τὸ. = ἡ ἄκαθον τοῦ ἰχθύος.

Ψαρόκολλα ἡ. = ἰχθυόκολλα.

Ψαρουπάλαρον τὸ. = ἰχθυοπαλεῖον.

Ψαρὸς δ. = ὑπόμυρος ἵππος (τουρκ. *τεμιρ-κίη*).

Ψαρουσύρη ἡ. = ἀλιευτικὴ τέχνη.

Ψαργὸς δ. = ψαθυρός.

Ψάργου ῥ. = ψκσπατεύω. (ἐκ τοῦ ψάω).

Ψείρα ἔντομον, ἢ φθεῖρ, ἐξ οὗ φθειρίζεις· νότος, καὶ ῥ. φθειροάζω.

Ψέματα ἐπίρ. = ψευδῶς· αὐτὸ εἶπα *ψέματα* = ὠμίλησθαι ψευδῶς.

Ψέμαρ τὸ. = ψεύδης, ψευδολογία.

Ψεύδομαι ῥ. = λέγω ψευδῶς· αὐτὸν ἰμιῶ *ψέματα* = ἀληθεύω.

Ψεύτης δ. = ψεύστης, ὁ λέγων ψεύματα, προσέτι δ ἀπκ-
τεῶν, δόλιος, πλάνος, φένηξ, γόης. Παροιμ. *αἰεὶς ψεύτη, γέ-
ρους κλέφτης*, ὅτι ἔπεται ἐκάτερον ἐκτέτρω.

Ψεύτικος δ. = ψευδής, ἀπκτηλός, ψευδόμενος, ἐπίπλυστος,
κίβδηλος· *κάμην ψεύτικην ὑπογραφήν* = πλυστογραφῶ·
ψηφτουδουλιὰ = ψευδεργία.

Ψητιὰ ἡ. = ψεύδος, ἀπκτή, δόλος.

Ψητουμάργου δ. = ψευδομάργου, καὶ ἡ πρῆξις ψευδο-
μάργου.

Ψηλιά ἐπίρ. = ὑψηλά, εἰς ὕψος.

Ψηλαροῦ ῥ. = ἀκριβολογοῦμαι, ἐξονυχίζω.

Ψήλωμα τὸ. = γήλοπος, ὑψωμα γῆς, καὶ τὸ ὕψος.

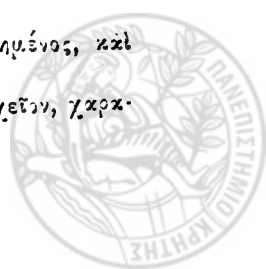
Ψηλώρου ῥ. = αἰρῶ εἰς ὕψος, ὑψηλοποιῶ, ἐγείρω εἰς ὕψος,
ὕψωνω.

Ψημέριος δ. = ἐφθός, μεταφ. ἔμπειρος, τετραμμέριος, ἐι-
τριβής, τρίβων.

Ψήνου ῥ. = ἔψω, ἐψήνω· *ψήσιμοι* τὸ. = ἔψησις ἢ ἔψη-
σις τῶν κεράμων = κυρίως ὀπτησις.

Ψητός δ. = ἐψητός, ὀπτός· κυρίως δ ζητῶς ἐψημένος, καὶ
κέξος οὐτὸν τὸ τουρκ. *κίσαπτι*.

Ψηφίρ τὸ. Ἐὰ γράμμικτα τοῦ ἀλφριθήτου, στοιχεῖον, γαρχ.

κτῆρ. 2) ζωγραφία με μικρά πετραδάκια (ψηφίδας), ψηφιδωτόν, μωσαϊκόν.

Ψηφοῦ δ. = λογαριάζω, μετρῶ· «δὲν ψηφοῦ χρήματα» = ὀλιγωρῶ, ἀφειδῶ.

Ψηγαλίλει δ. = ψεκάξει, ψεκαλίξει· ψηγάλα = ψεκάς, (ἐκ τοῦ ψεκάς-άδος).

Ψιακίη (τὸ στρυλοβότανον ἀλλαχοῦ λεγόμενον) ἀκόνιτο· ρ καὶ πᾶν δηλητήριον, φάρμακον.

Ψιακόνιον δ. = φαρμακείον, δηλητηριάζω (ἴδε βουταρίνον).

Ψιδίη τὸ. = πρόσωπον τῶν παπουτσιῶν (ἐκ τοῦ ὀψίδιον· Ἑλλ. γλῶτσα, κεφαλίς).

Ψιλὰ ἐπίρ. = λεπτῶς. φρ. ἀκόψετο ψιλὰ ψιλὰ = κατὰ κοψὸν εἰς λεπτά.

Ψιλάδα ἡ. = λεπτότης.

Ψιλάνιον δ. = λεπτόνω· — μαν τὸ. = ἡ λέπτυνσις.

Ψιλογραφία ἡ. = λεπτὴ γραφή, λεπτογραφία ἢ μικρογραφία.

Ψιλογράφος δ. = λεπτογράφος.

Ψιλογραμμένους δ. = λεπτόγραφος, — δουλειὰ ἡ. = λεπτοεργία, τέρνευμα, — δουλημένους δ. = λεπτοεργία, — λοιπαρισμένους δ. = λειοτριβημένοι, — λογιά ἡ. = λεπτολογία 2) πρᾶγματεία μικρῆς ἀξίας (ικταρική τουρκ.)

Ψιλός δ. = λεπτός, λεπτοφυής, λεπτομερής, ψιλή μοιρέδα = τὰ κέρματα.

Ψίχῃ ἡ. τοῦ ψωμοῦ = ἡ ψίχ-ός· — τῶν ξύλων = ἐντεριώνη· ψιχίδιον = ψιχίον.

Ψομίς δ. = ἄρτοποιός, ἄρτοπώλης· — δίκουρ = ἄρτοπώλειον.

Ψοματάρης δ. = ψευδολόγος· — τάρια = ψεύτριά.

Ψοματίους δ. = ψευδής, μάτκιος, πρόστυχος, πρόσκαιρος.

Ψοματιός δ. = ψευδής, μάτκιος, ἐπίπλαστος.

Ψομίη τὸ. = ἄρτος· δ ἐκ πίτου = αὐτοπυρίτης· φρ. «τὰ ψομίη του ἡλ.λίαναν» = εἶναι ἐτοιμαθάνατος· «τρῶγα ψομίη» = γευματίζω, ἀριστῶ, δειπνῶ· «βγάλλου τοῦ ψομίη μου» = ἔχω τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Ψομισμαίη τὸ. = ὀψώνησις, ἀγορά, ἀγοραστία, ὄνισις· ψομιστής = ἀγοραστής (τουρκ. παλαμακίτην) ὀψωνητής.

Ψομάκιν τὸ. = γούνα προβάτου = ἀρνάκις.

Ψομίη τὸ. = θνησιμαίων πτώμα

Ψομίη δ. = τεθνεώς, νεκρός· τοῦ ψομίη = τὸ πτώμα.

Ψουφοῦ καὶ **ψουφίνου** (λέγεται ἐπὶ ζῶων θνησκόντων καὶ ἐπὶ ἑτεροθρήσκων, πρόληψις μεταδοθεῖσα καὶ εἰς ὕμῃς ἐξ Ἰουδαϊκῆς μισανθρωπίας) «*ἠψώφησην ἢ μαύρους μου χουρτζάρην μὴ φουτρώσην*», ὁμοία τῇ τῶν ἀρχαίων «*ἐμοῦ θανόντος γαίᾳ μιχθήτω πυρίῳ*».

Ψόφος δ. = ἐπιδημικός τῶν ζῶων θάνατος = ἐπιζωοτία.

Ψουφουρίνου ῥ. = ψιθυρίζω· — *σμαν* = ψιθυρισμός.

Ψύκιν ἐπίρ. εὔρηται ἐν τῇ φράσει *αψύκιν λιδς* καὶ ῥ. *ψυκτύγου* = προπέμπω ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει (ἴσως, ἐκ τοῦ *ψυχαί* = πλῆθος, *ψυχεύω* *ψυκεύω*).

Ψυλλίνου ἢ *ψυλλίζω* ῥ. = συλλέγω ψύλλους, καὶ *λειαίνω καθαρίζω*· *ψυλλουβάταιοι* φ. = ψύλλιον.

Ψύλλου δ. = ψύλλος. φρ. *αγιά τοῦ ψύλλου τοῦ πήθημα* = περὶ ὄνου σκιᾶς.

Ψυχικόν τδ. = ἐλεημοσύνη· *ψυχατάρκης* = ἐλεήμων.

Ψυχουμαχοῦ ῥ. = ψυχορραγῶ· — *χημα* = ψυχορραγία.

Ψυχουμέτριον τδ. = ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοίκων.

Ψυχουπαίδιον τδ. = θετὸς υἱός, ὁ εἰσπόητος (λέγεται καὶ *ψυχουγιὸς* καὶ *ψυχευκέρη*).

Ψύγρα ἢ = ψύχος, κρύον.

Ψυχραίνου ῥ. = δυσαρρεστῶ—οὔμαι.

Ψυχρὸς δ. = λόγος δυσάρρετος, θυμοδικής.

Ψώρα ἢ = ψώρα (νόσος)· **ψουριάννου** ῥ. = ψωριῶ· *ψουριάννης* δ. = ψωραλέος¹.

Ψώρασμαν τδ. = ἡ ψηρίσις.

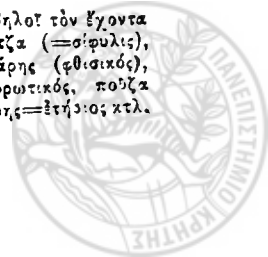
Ψωρουπηρηφάριεα ἢ. = ἔλαζονεῖα· *ψωρουπηρέφαρους* = πτωχαλαζῶν.

Ω

Τὸ ω τρέπεται εἰς αυ, ὠν—*αὐγόν*· ὠτίον—*αὐτίον*· εἰς ου *ἄωρος*—*ἄγουρος*, *ἔζω*—*ὄξον*, *ἐπάνω*—*πάνου*, ὀ-*ἴσω*—*πί- σου*, *κᾶτω*—*κάτου*, *κώδων*—*κουδῶνιν*, καὶ εἰς ὄλα τὰ ῥήματα τὸ ω τρέπεται εἰς ου· γράφω—ου.

Ω! ἐπιφ. ἐκπλήξω· Βαχί!

¹ Σημ. Ἡ κατάληξις ἄρης προσεπρωμένη εἰς οὐσιαστικὰ δηλοῖ τὸν ἔχοντα πλησμονὴν τοῦ ὑπὸ τῆς ῥίζης δηλουμένου· οἶον, *μαλαφραίνεα* (= σίφυλις), *μαλαφραντζάρης* (= σιφυλιτικός), *κτικιόν* (= θβίσις), *κτικιάρης* (εθιστικός), *κίτρινος* (= ἴκτερος), *κιτρινιάρης* (= ὁ ἴκτερός) καὶ *γλωρωτικός*, *πούζα* (= κήλη), *πούζιάρης* (= ὁ κηλήτης), *χρόνους*=ἔτος, *χρουνιάρης*=ἐτήριος κτλ.

*Ωμους (λέγεται καὶ ῥήμους) ὁ. = ὦμος· ε' τὸν ῥήμονα = εἰς τὸν ὦμον.

*Ωμὸς ὁ. = ἀνέψητος, ὠμὸς, σκληρὸς, ἀπάνθρωπος, ἀσπλαγγχνος.

*Ὦρα ἡ. = ὦρα, τὸ 24ον τοῦ ἡμερονοκτίου· φρ. εἶναι εἰς τῆς ὠρας της» = εἶναι ἐτοιμόγενος (ἐπὶ γυναικῶν ἐγκύων) «ἡ ὦρα ἡ καλὴ» (εὐχὴ ἐπὶ γάμους) = ἀγαθὴ τύχη· «ὦρα του καλῆ» = ἀρχ. μακρὰ χαιρέτω.

*Ὠργισμένους ὁ. = πεισάτων, ὁ ἀτίθαστος.

*Ὠροδείκτης ὁ. = γνώμων δεξιῶν τῆν ὦραι (καλὴ λέξις).

*Ὦς ἐπίρ. ἔως φρ. «ὡς σαράντα» = τεσσαράκοντα περίπου.

*Ὠσὴν ἐπίρ. κατ' ἀρχαίρ. ὅσῃν, καὶ τροπῆ τοῦ σ εἰς χ γάν, καὶ εἰς ζ ζάν, μόριον χρονικὸν καὶ ὁμοιωματικόν· «σὴν ἐσέτα» = ὡς σύ, καθὼς σύ· «σὴν τὸν φέρης» = ὅταν τὸν φέρης· «χὰν τὸν θέλης» = ὅταν τὸν θέλης· «ζὰν ἔλθη» = ὅταν ἔλθη.

*Ὠστη ἐπίρ. ἔχασε τῆν ἀρχαίαν σημασίαν καὶ σημαίνει ἔως· «ὦστη γάρτης» = ἔως ὅτου νὰ ἔλθης.

*Ὠφέλεια ἡ. = ὠφέλεια, διάφορον, κέρδος, ὄφελος.

*Ὠφέλιμος ὁ. = ὠφέλιμος, ὀνήσιμος, λυσιτελής.

*Ὠφελῶ ῥ. = ὠφελῶ, λυσιτελῶ, συμφέρω.

*Ὠχ! ἐπιφ. πόνου καὶ ὀδύνης σημαντικόν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Α΄.

ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Ἡ οἰκία καὶ τὰ μέρη αὐτῆς.

Τὸ σπῆτι· ἡ οἰκία, ὁ οἶκος. — Ὁ σπητότοπος· τὸ γήπεδον, οἰκόπεδον. — Σπῆτι μετόπιστον· οἰκία μονώροφος ἢ ἰσόγειος. Σπῆτι δίπαιτον· οἰκία διώροφος· — τρίπαιτον· τριώροφος. — Τὰ ἐμπρός τοῦ σπητιῶ· ἢ πρόσοψις, τὰ ἐνώπια, ἢ προνώπιον τῆς οἰκίας. — Τὰ ἐμπρός τῆς πόρτας· τὰ πρόθυρα ἢ προθύραια, ὁ προθυρών. — Ἡ ἐξώπορτα ἢ πόρτα τῆς αὐλῆς· ἢ αὐλειος θύρα, ἢ αὐλεία θύρα. — Ἡ πόρτα τοῦ κάστρου· ἢ πύλη τοῦ φρουρίου· τὰ ἐμπροσθεν αὐτῆς, ὁ πυλών. — Ἡ πύρρα τοῦ σπητιῶ· ἢ θύρα τῆς οἰκίας. — Ἡ αὐλή (καλὴ λέξις) αὐλή. — Τὰ φύλλα τῆς πόρτας (τὰ καράτια)· τὰ θυρόφυλλα, αἱ κλεισίαι, αἱ κλεισιᾶδες. — Τὰ γυσιμάτια τῆς θύρας· αἱ παραστάδες, οἱ περσιστάδες τῆς θύρας. — Ὁ γαλκᾶς τῆς θύρας· ὁ κρῖκος. — Τὰ ζουρλοκέλλα· τὰ κρῖκελλα τῆς θύρας. — Τὰ καράτια τῶν περσιστάδων· τὰ περσιστάδαφυλλα, αἱ κλεισιᾶδες. — Τὰ παραμακλίτια· αἱ κινκλίδες, οἱ δρύφρακτοι. — Τὰ τζάμπι· οἱ ὕκλοι τῶν περσιστάδων. — Τὸ σίδηρον ὀποῦ κτιποῦν πῆν πόρταν· τὸ ῥόπτρον. — Τὸ κουδοῦνι τῆς θύρας· κώδων, τὸ κρόταλον. Τὸ κλειδίον ἢ ἀνοικτήριον· ἢ κλεῖς· ἢ κλειδίωσι ἢ κλειδαχιά· τὸ κλειθρον. — Ἡ τρέπα τῆς κλειδαχιάς· ἢ κλειθρία. — Τὸ κατώφλιον· ὁ οὐδός. — Τὸ ἀνώφλιον· ἢ φλιά. — Ἡ ἀμπάρα τῆς πόρτας· ὁ μοχλός. — Ὁ σῆτιμ· ὁ ὀ, εὖς, ἢ βάλκνος. — Οἱ μεξέδες (βίξαι) οἱ στρόβουγγες ἢ οἱ στροφεῖς, ὁ γίγγλημος. — Ἡ οὐκάλα· ἢ κλίμαξ, ἢ ἀνελκῆρας. — Τὰ οὐκαλάτια· αἱ βημίδες. — Τὸ πάτωμα (γαπάτι)· τὸ ἔδαφος, τὸ δάπεδον τῆς οἰκίας. — Ἡ οὐκίσιμ τοῦ σπητιῶ· ἢ στέγη, ἢ ὀροφή, ὁ ὀροφός τῆς οἰκίας. — Τὰ ἀμάγια· τὰ ὑπώροφια. — Τὰ ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας· προκύλειον. — Τὸ γαιάτι· ὁ πρόδομος. — Τὸ γαράγι· τὸ ἀνώγειον, ὁ ἐξώστης. — Τὸ μπαλιῶνι· ὁ ἐξώστης. — Τὸ γαιάτι μετὰ κολώναις· τὸ περίστυλον, ἢ στοά. — Ἡ οὐκίσιμ τῆς ὑποδοχῆς· ἢ αἴθουσα τῆς ὑποδοχῆς, καὶ θάλαμος ὑποδελητήριος ἢ τῆς δεξιῶσεως. — Ἡ κάμαρα· τὸ δωμάτιον. — Ὁ ὀντᾶς (νοτᾶ)· τὸ δω-

μάτιον, ὁ ξενών. — Τὸ τραπεζαριόν· τὸ ἐστιατόριον, τὸ δειπνητήριον. — Ἡ κάμερα τῆς μελέτης· τὸ σπουδαστήριον, τὸ μελετητήριον. — Ἡ σίερα (γιστέρνα)· ἡ δεξαμενή. — Ἡ κρεββατοκάμαρα· ὁ κοιτών, τὸ εὐναστήριον, ἡ θάλαμος τοῦ ὑπνου. — Ὁ καμαριέρος· θλακαμηπόλος. — Ἡ κοιλίνα· τὸ μαγειρεῖον. — Ἡ γωνία τοῦ σπητιοῦ· ὁ ὀπισθόδομος. — Ἡ δεσπέσσα· τρυβλιοθήκη, τὸ ταμεῖον, ἡ λεκανοθήκη. — Τὸ ἱρμάρι ἢ τιυλάπι· ἡ σκευοθήκη, τὸ ἐδωδιμοφυλάκιον. — Τὸ κελλάρι· ἡ ἀποθήκη, τὸ ταμεῖον· ὁ κελλαρτζής· ὁ ταμίας. — Ἡ ταράισα· τὸ ἀνδρον, τὸ δῶμα. — Τὸ ἀναγκαῖον· ὁ ἀπόπατος, τὸ ἀποδευτήριον. — Ὁ νερογέτης· ἡ ὑδροδόκη, τὸ ὑδροδοχεῖον, ὁ ὑδροχόος. — Ἡ σουλῶνα· ὁ σωλὴν, ἡ ὑδρορρέη. — Τὸ σωληγάρι τῆς βρύτης· ὁ κρουνός, ἡ ὑδροχόη. — Ἡ πηγὴ ἢ βρύσι· ἡ κρήνη. — Ὁ τασμέε· τὸ ὑδραγωγεῖον, ἡ κρήνη. — Τὸ πλουταριόν· ὁ πλυνός. — Ὁ κῆπος· ὁ κήπος. — Τὸ ἀγοῦρι· ὁ σταῦλος. — Ἡ σαμαννίκα· ὁ ἀχυρών. — Τὰ κλαδιά· τὰ φρύγανκα. — Τὸν κατῶγιν· τὸ ὑπόγειον. — Τὸ πλευρόν τοῦ σπητιοῦ· ἡ πλευρά τῆς οἰκίας. — Τὸ χανλι τοῦ σπητιοῦ· ὁ περίβολος τῆς οἰκίας. — Ὁ πάγκος· ἡ τράπεζα, τὸ κιβωτοστάσιον. — Τὸ ἀμπάρι τοῦ ἀλευροῦ· ἡ ἀλευροθήκη, τὸ ἀλφιτοφυλάκιον. — Ἡ μοσάντρι· τὸ μετάνδρον, τὸ διάφραγμα, ἡ στρωματοθήκη. — Τὸ παράσιον· ἡ ἐστία, τὸ πρέστιον. — Ὁ μασῆς· ἡ πυράγχα. — Ἡ σοῦβλα· ὁ ὄβελός. — Ὁ ξίστρος· ἡ ξύστρα. — Τὸ ξυστρίν· τὸ ξυστρίον. — Ὁ γαραπᾶς· ἡ παλαιοθήκη. — Τὸ τσιλικίν· ἡ βιτυνοθήκη. — Τὸ ποτιλάκιν· ὁ μυχός. — Τὸ καρτουνίν· ἡ γωνία, καὶ ἡ κεφαλὴ τῆς γωνίας. — Ὁ τσιραῆς· ὁ θριγκός. — Ὁ σωρῆς τῶν κλαίων· τὰ φρύγανκα. — Ὁ τόπος τῶν κλαίων· ὁ φριγανοβολών. — Ἡ πελοῦλα· τὰ περίπεζα. — Τὰ καπαλίκια· τὰ ἀκρότοχα. — Τὰ ἀραλίκια· τὰ διάμεσα. — Τὸ κυλίτριν· ὁ κύλινδρος.

Τὰ ἐπιπλα τῆς αἰθούσης καὶ τοῦ κοιτώνος.

Ἡ κοριτζα· ἡ στεφάνη, τὸ πλαίσιον. — Ὁ καρφέτης· ὁ καθρέπτης, τὸ κάτοπτρον. — Ὁ καναπὲς τὸ ἀνάκλιτρον. — Ἡ καρέκλα· ἡ καθήκλα, ἡ καθέδρα. — Ἡ πολυθρόνα· ὁ δίφρος, ὁ κλιντήρ. — Τὸ σαμνίον· τὸ ἐδώλιον. — Ἡ λάμπα· ἡ λυχνία. — Ἡ τσιμά· ἡ θερμάστρα. Τὸ ὄσιαι· ἡ ἐστία. — Τὸ μαγκάλι· τὸ πύραυνον. — Τὸ κισιόν· ἡ λαμπάς. — Τὸ

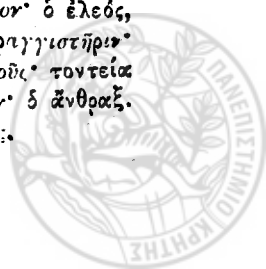
φυτῆλιν· ἢ θρυαλλίς. — Ὁ πολυέλαιος· ὁ λυχνούχος, ὁ πολύ-
 λυχνος. — Τὸ φανάρι· ὁ φανός. — Τὸ κρεβάτι· ἡ κλίνη. —
 Τὸ σιντόρι· ἡ σινδόνη, ἡ σινδών. — Τὸ μαξελλάρι· τὸ προ-
 σκέφalon ἢ προσκεφάλιον. — Ἡ γαμουσία ἢ κονρουπιέρα·
 τὸ κωνωπεῖον. — Τὸ πάπλωμα· τὸ ἐφάπλωμα ἢ πέπλωμα.
 — Ἡ βροῦτρα· ἡ ψήκτρα. — Τὸ κτέρι· ἡ κτεῖς. — Ἡ διά-
 λα· ὁ διαλυτήρ. — Τὸ τριανταφυλλόλαδον· ῥοδέλαιον. — Τὸ
 σφογγάρι· ὁ σπόγγος. — Ἡ πετσέτα· τὸ χειρῶμακτρον. — Τὸ
 πανέρι· τὸ κάνιστρον. — Τὸ σεττουῖκι· τὸ κιβώτιον. — Ἡ
 σεττουῖκα· ἡ κιβωτός. — Ἡ ὀμπρέλλα· τὸ ἀλεξιθερόχιον. —
 Τὸ παρισόλι· τὸ ἀλεξήλιον. — Ἡ τουλάτα· ἡ ἱματιοθήκη.
 — Ὁ κλέφτης τοῦ σεττουαλοῦ· ὁ κρύπτης, ἡ κρύπτη.

Τὰ τοῦ σπουδαστηρίου.

Τὸ καταθετόν· ἡ σελίς τοῦ βιβλίου. — Τὸ περιθώριον· ἡ
 ἀκροσελίς, ἡ παρσελίς. — Τὸ γράψιμον· ἡ γραφή. — Τὸ
 στουπόχαρτι· ὁ στουποχάρτης. — Μία κόλλα χαρτί· ἐν φύλ-
 λον χάρτου. — Τὸ καλαμάρι· τὸ μελανοδοχεῖον. — Τὸ με-
 λάνι· ἡ μελάνη. — Τὸ συριτάριον· τὸ γραφεῖον. — Τὸ κορ-
 δίλι, ἡ πέτρα· ἡ γραφίς, ὁ κάλαμος. — Ὁ κορδυλοφόρος· γρα-
 φιδοφόρος. — Ἡ ἀρά· ἡ γραμμή. — Ἡ ῥήγα· ὁ κανών. —
 Ὁ χάρακας· ὁ ὑπογραμμός. χάραξ. — Τὸ γράμμα· ἡ ἐπ.στο-
 λή. — Ἡ βοῦλλα· ἡ σφραγίς. — Τὸ βουλλοκέρι· σφραγιδο-
 κηρος, δσημαντήρ κηρός. — Ἡ ὄστρα· τὸ ἔζυμον. — Ὁ πλι-
 κος· ὁ φάκελλος. — Τὸ ἀμμουδερόν· τὸ ἀμμοφυλάκιον.

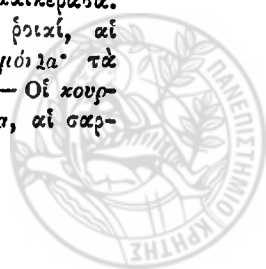
Τὰ τοῦ μαγειρείου.

Τὸ καζάνι· λέβης ὁ μέγας. — Ὁ ἐντέλερος ἢ τὸ χαράνι· ὁ
 μικρὸς λέβης, τὸ λεβήτιον. — Τὸ τσοικάτι ἢ τσοῦκα· ἡ χύ-
 τρα. — Τὸ καπάκι· τὸ κάλυμα τῆς χύτρας. — Ἡ σκάρι·
 ἡ ἐσχάρα. — Τὸ τηγάνι· ὁ τήγανος ἢ τὸ τηγάνιον. — Τὸ
 ῥυδι· τὸ ἰγδίον, ἡ ἰγδη. — Τὸ στουμπι· τὸ μαρμαρίνον ἰγδίον.
 — Τὸ ῥουδογέρι· ὁ ὑπερος. — Τὸ τουπέκι· τὸ ξύλινον ἰγδίον.
 Τὸ ταψί· τὸ ἔψανον, ἡ ἔψανη. — Τὸ κρεατσάνιδον· ὁ ἐλεός,
 τὸ ἐπίασπον. — Τὸ κεφίρι· ὁ ἠθμός. — Τὸ στραγγιστήρι·
 ὁ ἠθμός. — Ἡ λαγήνα· ἡ λάγηνος. — Ὁ τοιλοῦς· τοντεῖα
 λάγηνος (ἐκ τοῦ χωρίου Τόντ). — Τὸ κάρθουρον· ὁ ἀνθραξ.
 — Ὁ μαιῆς· ἡ πυρᾶρα. — Ἡ καπιλά· ἡ λιγνύς.

Τὸ τραπέζι· ἡ τράπεζα. — Τὸ *συμφριτωρ'ον*· τὸ τραπέζι-
διον, τὸ ὑποτάπεζον, τὸ ὑπέδκθρον τῆς τραπέζης. — Τὸ
τραπελομάκθρον· ἡ δθόνη. — Ἡ *πεισίττα*· τὸ περισώμα. —
Τὸ *μαγαίρι*· ἡ μάχαιρα, τὸ μαχαίριον τῆς τραπέζης. — Τὸ
ματίκι τοῦ μαχαίριου· ἡ λαβὴ τοῦ μαχαίριου. — Τὸ *πειροῦν*·
ἡ περώνη. — Τὸ *κουτάλι*· τὸ κοχλιάριον. — Τὸ *πίλτσι*· τὸ
τρουλίον, ἡ προψίς. — Ἡ *σουπιμα*· ἡ λεσχὴ. — Ἡ *άλι-
τίρα*· τὸ ἀλατοδοχεῖον. — Ἡ *μοιτίλι*· ἡ βυβάκλις. — Τὸ
ποτήριον· ὁ κρατῆρ, τὸ κύπελλον, ἡ κύλιξ. — Τὸ *φιλιτάκι*·
ὁ κύαθος, ἡ κύπη, τὸ σκύφος. — Τὸ *κουτάκι*· ὁ κυθίσκος, τὸ
κρατήριον, τὸ κυάθιον, τὸ κυμβιον, ἡ κυθίς. — Τὸ *τοιάτι*
τῆς τραπέζης· τὸ κυλιζέον. — Ὁ *τσεμετέλι*· τὸ συρτάριον,
ὁ σύρτης. — Ὁ *γαμοσάς*· ἡ κοχλιαροθήκη. — Τὸ *πιτάκι*
τοῦ καρφέ· τὸ ὑποκρατήριον. — Ὁ *λι* τὰ πρὸς τροφήν ἀ-
ναγκαιῶν ὀνομαζόνται τρόφιμα, σιτίχ, τροφαί. — Τὸ *ψωμίον*·
ὁ ἄρτος (ὁ ἐνζυμος). — Ἡ *πίττα*· τὸ πλακούντιον, ὁ ἄζυμος
ἄρτος. — Ὁ *παλλιαμα*· ἡ μάζα. — Ὁ *ψωμί ταδέλικον*· κωπὸς
ἄρτος, πρόσφατος. — Ὁ *ψωμί μονχίλισμέρον*· ἄρτος εὐρωτῶν.
— Ὁ *ψωμί παλλίτικον*· ἄρτος ἔπλος. — Τὸ *παξιμάδι*· ὁ διπυ-
ρος (ἄρτος), διπυρίτης. — Ἡ *κομμάτι ψωμί*· τεμάχιον, τμήμα
ἄρτου. — Τὸ *ἐξω τοῦ ψωμιού*· τὸ φλόγωμα (ἡ κέρα) τοῦ ἄρ-
του. — Ἡ *ψίχα* τοῦ ψωμιού· ἡ ψίζ, ἡ ψίχη· τὰ ψιχίδια, τὰ
ψιχίχ. — Τὰ *ψημένα φαγητά*· τὰ ὄψα. Ὅλα ἐν γένει τὰ φα-
γητὰ λέγονται βρώματα, ἐδέτυατα. — Τὰ *φαγώσιμα*· τὰ
ἐδώδιμα. — Τὰ *χορταρικά*· τὰ λαχανικά. — Τὰ ὀρεκτικὰ
φαγητὰ· τὰ κρυκευμένα φαγητά, τὰ ἡρτυμένα. — Τὸ *πρωί-
τον φαγητόν*· τὸ ἄριστον ἢ τὸ πρόγευμα. — Τὸ *μεσημεριονόν
φαγητόν*· τὸ γεῦμα. — Τὸ *βραδινόν φαγητόν*· τὸ δείπνον. —
Κρέας ἀπαγιον· κρέας ἀλιπές. — Τὸ *βραστόν ἢ κοχλιαστόν*
κρέας· τὸ ἐφθόν, τὸ ἀνάθροστον. — Τὸ *ψητόν*, τὸ ὀπτόν
κρέας. — Τὸ *κεπάκι*· τὸ ὀπτόν. — Ὁ *τσιθιμίς*· τὸ δλό-
πτον σράγιον, τὸ κλιθωντόν. — Ὁ *φοῦρος*· ὁ κλιθνος. —
Κρέας βωδινόν· βόειον κρέας. — *Κατικερέν κρέας*· τὸ αἴ-
γειον. — *Προβατίστον ἢ πρθβειον*· προβάτειον κρέας. — Τὸ
ζομί· ὁ ζωμός. — Ἡ *σοῦπα*· τὸ ῥόφημα. — *Σοῦπα με ῥίλι*·
ῥόφημα ἐξ ὀρίζης. — *με χόρτα*· ῥόφημα ἐκ λαχάτων. — Ἡ
ἀλευριά με γάλα· ὁ πόλτος, πυλφός. — Ὁ *κηγιμάς*· τὸ περι-
κομμα. — Οἱ *τολιμάδες*· τὰ ὄριχ. — Οἱ *κεγετέδες*· πητταρίλ-

λια. — Κρέας φορριστόν· κλιβανωτόν. — Ὁ κάππαμῆς· τὸ πικιτόν. — Ἡ σάλιτρα· τὸ ἔμβαρμα, τὸ καρύκευμα. — Αὐγά τηγαυιτά· ὠσθηγαυιότης. — Κρέας βιδέλλιον· κρέας μύσχιον. — Τὸ τυρί· ὁ τυρός. — Ὁ βοΐτιμος· τὸ βούτυρον. — Τὸ βουτυρικόν· τὸ βουτυροῦγον ἄγγεϊον. — Τὸ καϊμάχι· ἀφρόγαλα, ἀνθόγαλα, τὸ πῖταρ. — Ἰὸ γλαοῦγι· τὸ δξύγαλα. — Ἡ σαλάτα· ἡ φυλλοξάλη. — Τὸ πριγοῦρι· ὁ χόνδρος. — Ἡ σκορδαλιγά· ἡ σκορδελαία. — Τὸ λάδι· τὸ ἔλαιον. — Τὸ πιπέρι· τὸ πέπερι. — Ἡ καρέλλα· τὸ κιννάμωμον. — Τὸ ζιζιφεῖτι· ἡ εὐωχία, ἡ ἐστίζις, τὸ συμπόσιον, ἡ πανδαισία· οἱ καθήμενοι εἰς τὸ τραπέζι· συνδαιτυμόνες, οἱ κεκλημένοι. — Τὰ ὀπωρικά· τὰ γλυκύσματα, τὰ ἐπιδόρπια, τὰ ἐπιδείπνια. — Ὁ πακλαβάς· ὁ πλκκοῦς, ὁ νκστός. — Τὰ μελιτάτα· ἡ μελιτοῦττα. — Ὁ γαλβάς· τὸ μελίπηκτον. — Τὸ ἱνέρι· τὸ ὕδωρ. — τῆς πηγῆς· τὸ πηγαῖον· — πηγαδιῶν· τὸ φρεάτιον· — τῶν ποταμῶν· τὸ ποτάμιον· — τῆς βροχῆς· τὸ εὐβριμον, κχι τὸ ὑέτιον ὕδωρ. — Τὸ κρασί· ὁ οἶνος. — Ὁ ἀδαλος οἶνος· ὁ ἀκρατος. — Τὸ μονοτάρι· τὸ γλεῦκος. — Ἡ βρική· τὸ οἶνόπνευμα. — Ἡ μίρι· ὁ ζῆθος. — Ἡ λειμωνάδα· ἡ λειμωνάς. — Ἰὸ τσαῖ· τὸ τέιον, ἡ θέξ. — Ἡ πορτοκαλάδα· ἡ πορτοκαλάς. — Ἡ σομάδα· τὸ ἄμυγδαλόπομ. — Ἡ ασσαυάλοος· ἄμυγδαλόγαλα. — Τὸ ῥιτσιέλλι· τὸ γλύκυσμα. — Τὰ μπιγκόττα· τὰ ἄμυγδαλωτά. — Τὸ κομπόστον· τὸ μελίπηκτον. — Τὰ λυκοῦμα· τὰ ζαχαρόπηκτα. — Τὸ κόντιον· ἡ κρυσταλλωμένη ζάχαρις. — Τὰ μπουρέκια· τὰ πέμματα. — Ὁ πελιές· ὁ πολτός. — Τὰ κοφῆττα· τὰ ζαχαρωτά. — Ὁ τοιτορμῆς· τὸ παγωτόν. — Τὰ πασιτίσια· τὰ πλκκούντι. — Τὰ ὀπωρικά· αἱ ὀπῶρι. — Τὰ σταφύλια· αἱ σταφυλι. — Τὰ βουτριδία· αἱ βότρυς τῶν σταφυλῶν. — Ἡ κνίσα· τὸ τεμάχιον τοῦ βότρου. — Αἱ ῥῶγαι τοῦ σταφυλιῶν· αἱ ῥάγες. — Τὰ ξηρά σῆκα· αἱ ἰσχάδες. — Τὸ ἀπίδιον· τὸ ἄπιον. — Τὰ ῥοδάκινα· τὰ περσικά μῆλα. — Τὰ καϊλί· τὰ ἀρμενικά μῆλα, τὰ γλυκοπύρην. — Τὰ ζερδαλι· τὰ βερικόκκα. — Τὰ ἐρκια· τὰ δισμάκηνα. — Τὰ καρύδα· τὰ κάρυ. — Τὰ φιντούκια· τὰ λεπτοκάρυ. — Τὰ κεράσια· τὰ κέρυ. — Τὰ φράουλα· τὰ χαμαικέρυ. — Τὰ μούσμουλα· τὰ μέσπιλα. — Τὰ ῥῶδια· αἱ ῥοιά, αἱ ῥόκι. — Τὰ κίτρα· τὰ μηδικά μῆλα. — Τὰ λειμόλια· τὰ κισσόμηλα. — Τὸ πορτοκάλλιον· τὸ χρυσόμηλον. — Οἱ κουρμάδες· φοινικοβάκχοι. — Τὰ κάστανα· τὰ κάστνα, αἱ σαρ-

διακαί βάλανοι, τὸ λόπιμα. — Ὁ τσουνγῆς (τὸ κοτσάνι) τοῦ καρπού· ὁ μῆσχος. — Τὸ φλοῦδι καὶ τὸ τοίφι· τὸ κέλυφος, ὁ φλοῖος. — Ἡ κοῦννα· ὁ κόκκος, ὁ πυρήν. — Τὰ μηλικόκκουδα· τὰ μελίκοκκα. — Τὰ κόσσανα (τοίκουδα)· αἱ τεράβινθοι, τὰ σπέρματα τῆς τερεβίνθου.

Τὰ ἐνδύματα τῶν ἀνδρῶν.

Τὸ ἐπαγωγόριον· ὁ ἐπενδύτης, τὸ ἱμάτιον. — Τὸ φέσι· τὸ ὑόγινον κάλυμμα. — Τὸ καπέλλιον· ὁ πῖλος. — Τὸ ὑποκάμισον ὁ χιτών. — Τὸ γελέκι· τὸ κολώβιον. — Τὸ σωκάρδι· ὁ ὑποδύτης, τὸ περιθωράκιον· σωκάρδι, ἄλλιξ. — Τὰ κομπιά· τὰ κομβία· αἱ κομπότυρπαι, τὰ θηλυκωτήρια, αἱ πόρπαι. — Τὰ μαίλια· αἱ χειρίδες. — Τὸ σουρτοῦκον· τὸ ἐπίβλημα. — Ἡ τζέπη· τὸ θυλάκιον. — Τὸ ἀσπροσάκκωλον· τὸ βαλάντιον. — Ἡ ῥόμπα τῆς κήμαρας· κοιτωνίτης. — Ἡ γούνα· ἡ μηλωτή· ἡ σισύρα. — Τὸ μαρτό· ὁ μανδύας. — Αἱ κάλτσιαι· αἱ περικνημίδες, τὰ περιπέζια ἢ περισφύρα. — Τὸ ἀντερι καὶ τὸ καβάδι· ὁ μικρὸς ὑπενδύτης, ὁ κάνδυς. — Αἱ καλτσουδέται· οἱ σφυρωτήρες. — Τὰ γάντια ἢ γειρόκτια· αἱ περιχειρίδες. — Αἱ μποτίραις· τὰ σανδάλια. — Τὰ ὑποδήματα (καλὴ λέξις). — Τὰ παπούτσι· τὰ πέδιλα, αἱ ἐμβάδες, αἱ ἀρβυλίδες, τὰ ἐμβάθρα. — Τὸ ἀχνάρι· τὸ ἔχνος, τὸ πέλμα. — Τὸ μανδηλι· τὸ ρινόμκκτρον. — Τὸ μαστοῦνι· ἡ ῥάβδος, τὸ μαστίγιον, ἡ βκκτηρία. — Τὰ ὀμματοῦάλια· τὰ δίοπτρα. — Ὁ γιακῆς· τὸ περιλαίμιον. — Τὰ σιήθη· ὁ θώραξ (τοῦ ἱματίου). — Ἡ βράκα, τὸ βρακίον· αἱ περισκελίδες. — Τὰ πανταλόνι· ἡ περισκελίς.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α΄ ΜΕΡΟΥΣ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ (1)

Σελίς	η'. κρᾶζουσιν	ἀντι	κρᾶζουσιν.
	θ'. τοπογραφίας	•	Γεωγραφίας.
•	ια'. προκόπτει	•	προκόπτει.
•	δικαιώματα	•	διανοήματα.
•	ιβ'. τουρκική	•	Ἑλληνική.
•	• ἀνάγη	•	ἀνοίγη.
•	• ἀνωτέραν	•	μεταγενεστέραν.
•	ιγ'. φρούρησις	•	φρόνησις.
•	ιδ'. δείγμα	•	δόγμα.
•	ιζ'. Καὶ ἂν μὲν...	•	Καὶ ὅτι μὲν...
•	22 κάκῃς	•	κάκῃς.
•	25 κατῇ	•	καρῇ.
•	34 ἀγρογγιν	•	αὔγουλλιν.
•	• εὐχῶλα	•	εὐχολα.
•	35 παλατιδός	•	παλατός.
•	• ὑλώδης	•	ἰλώδης.
•	37 Βορᾶς ἢ καὶ βορά.	•	
•	46 δαρκάτης	•	δερχάτης.
•	56 καγκραϊναίνου	•	καγκραϊνιάννου.
•	61 εὐ γαθε	•	ὦ Γαθί.
•	72 κουβάδι	•	κουβέλι.
•	75 κόροισ	•	κόρος.
•	79 ἔλασης	•	ἐλασις.
•	81 φλίγος	•	φ. λύγος.
•	• ἐριθρίνος	•	ἐριθρίνος.
•	• ὄλυθος	•	ὄλυθος.
•	82 (δέρμα) ὀλέεις. θές = μήπως; (ἐννοεῖς), ἀντι μὰ καὶ ὀέ; (δωρ. μαθέ;) = μήπως θέλεις; ἢ ἐννοεῖς;		
•	82 περὶ δειπνοῦ	ἀντι	περιδειπνοῦ.
•	83 παρεμπερές	•	παρεμπερής.
•	84 μαστροπός	•	μαστροπός.
•	• μιστομένους	•	μιστωμένους.
•	86 μιστροός	•	μιστροός.
•	• ἡμίσιον	•	ἡμιόλιον.
•	87 μουγλή τὸ—ἐργαλ.	•	μουγλιν τὸ=ἐργαλ. χαλκίων, μοχλίων.
•	• μολυβδοῦς	•	μολυβδούς.
•	88 κατορθεῖ	•	καταρρεῖ.
•	89 Mars	•	Marche.
•	90 ἐπιμηχίστου	•	ἐπιμήχιτον.
•	91 σπυδρίων	•	συσύμβριον.
•	• φυτευθέντων	•	φικωθέντων.
•	• νύττη	•	νύττυ (νύττις).
•	94 —κον	•	η—κόν.
•	95 ἀναλύσσω	•	ἀνελίσσω.
•	96 ἐπηλος	•	ἐπηλυσ.
•	98 ἀποσχάττω	•	ἀποσάττω.
•	• ὄψια	•	ὄψιας.
•	402 αἶτα.	•	ἀντ.
•	105 παλαμίζιννου	•	παλαμίννου.
•	116 ἐξίτηλος	•	ἐξίτηλος.
•	149 ἀποδιοπομπία	•	ἀποδιοπομπῶ.
•	122 ὄψους = ῥόφους	•	ὄζος = ῥόζους.

(1) Ἐπειδὴ ὁ ἐκδότης εὗρισκετο ἐν τῇ πατρίδι του ἐπέμπετο αὐτῷ πρὸς διόρθωσιν ὡς ἐκ τούτου μόνον τὸ πρῶτον φύλλον, παρειαίφερισαν λοιπὸν ἕνεκα τούτου παρὰ προσδοκίαν πολλὰ λάθῃ, ὡς τὰ πλεῖστα καὶ κυριώτερα θέτομεν ἐν τῷ ἐλέγχῳ τῶν παροραμάτων.

